І. С. НЕЧУЙ-ЛЕВИЦЬКИЙ

І. С. НЕЧУЙ-ЛЕВИЦЬКИЙ

ЗІБРАННЯ ТВОРІВ
У ДЕСЯТИ ТОМАХ

КИЇВ — 1966

І. С. НЕЧУЙ-
ЛЕВИЦЬКИЙ

ТОМ СЬОМИЙ
ПРОЗОВІ ТВОРИ

«НАУКОВА ДУМКА»

У1
Н59

Редакційна колегія:
М. Д. БЕРНШТЕЙН,
О. Є. ЗАСЕНКО, М. П. КОМИШАНЧЕНКО,
Н. І. КРУТІКОВА (голова), М. Є. СИВАЧЕНКО

Редактор тома
Н. Є. КРУТІКОВА

Упорядкування та примітки
Н. І. ЧОРНОЇ та *М. С. ГРИЦЮТИ*

КИЇВСЬКА КНИЖКОВА ДРУКАРНЯ № 5

7—3—3
66

І. С. Нечуй-Левицький.
Портрет роботи Опанаса Сластіона
(кінець 90-х років).

КНЯЗЬ ЄРЕМІЯ ВИШНЕВЕЦЬКИЙ

Повість

I

В першій половині XVII віку князь Михайло Вишневецький був один з найбагатіших магнатів на всю Україну й Польщу. Він мав великі маєтності на Волині, на Подолі, в Галичині й на Білій Русі. Це була його батьківщина й дідизна. Польський король затвердив за ним і за його родом ще й усю Лубенщину: усі землі на річці Сулі з містати Хоролом, Ромнами, Прилуками, усі землі до самої тодішньої московської границі, котрими з давніх-давен обладували канівські міщани.

Князь Михайло жив недовго. Його жінка Раїна, з роду молдавських господарів Могил, зосталась удовою з недолітком сином Єремією. Вона доводилась сестрою київському митрополитові славному Петрові Могилі. Михайлів брат, князь Костянтин Вишневецький, став за опікуна удові та небожеві Єремії.

Княгиня Раїна проживала з сином у волинських маєтностях у Вишневці, де був палац покійного князя Михайла. Але Єремія підростав. Настав час давати в науку молодого князя. Раїна переїхала до Києва й оселилась в

своєму палаці на Старому Києві. Вона приставила до сина одного студента Києво-Могилянської колегії за вчителя. Сам префект колегії, старий чернець, приїздив в палац, щоб наглядати за вченням молодого княжати і сам виясняв Єремії початки православної віри.

Єремія Вишневецький рано зостався сиротою.

Після смерті матері Раїни його взяв до себе його опікун, дядько, брат вдругих Єреміїного батька Михайла Вишневецького. Князь Костянтин вже давно перейшов на католицьку віру й спольщився. Але він не насмілився навертати до католицької віри свого молодого небожа Єремію й через те запросив студентів київської колегії вчити Єремію наукам в своєму палаці. Як Єремія вже підріс, князь Костянтин звелів лаштуватись в дорогу і сам одвіз свого небожа в Львів, щоб дати його в єзуїтську колегію, маючи певну надію, що Єремія вийде з колегії од єзуїтів католиком.

Раннім ранком вони виїхали з двору князівського палацу в Києві у важкому здоровому ридвані. А за ними потяглись хури, навантажені всяким добром, та повозки, на котрих їхали служники князя Єремії та шляхтич православної віри пан Коноплінський як доглядач княжати Єремії.

Баскі та прудкі коні князівського поїзду бігли, наче заіграшки. День був погожий. Надворі стояла спека й суша. Курява вкрила на палець навантажені хури, понакривані шкурами. І князь Костянтин, і Єремія, й слуги припали пилом і зчорніли на виду. Серед широкого простору поля Єремії стало легше на душі. Жаль йому було за матір'ю, але теперечки в дорозі ніхто не навчав його, ніхто не докучав йому. Князь Костянтин заговорював до Єремії, але молодий хлопець, обізвавшись до його одним словом і то з неохотою, знов мовчав. Замовк і старий князь, втомлений духотою та труською дорогою, і почав дрімати. Тільки погоничі вряди-годи ньокали, поганяючи вкриті потом та порохом коні.

Надворі почало смеркати. Князь Костянтин звелів погоничам стати на ночівку під старим дубовим гаєм. Випас попід гаєм був добрий, і течія була недалечко. Погоничі порозпрягали коні, попутали й пустили на пашу. Два шляхтичі напнули під дубами княжий намет. Слуги розіклали багаття, поставили таган, почепили казанок і почали варити куліш на вечерю. Старий князь ліг на траві,

підмостивши під голову згорнутий жупан, і дожидавсь вечері.

Вже смерком слуги і пани посідали вкупі кругом казанка й почали вечеряти. Дворецький вийняв з воза два срібні полумиски, насипав у їх кулешу і поставив долі перед князями. Після вечері слуги встали й подякували старому князеві й кухарям за вечерю. Князь Костянтин з Єремією пішли в намет. Молодому Єремії чомусь було ніяково сидіти в наметі вкупі з старим дядьком. Він почував, що старий князь, неначе якась вага, душить його, не дає волі ні йому, ні його думкам.

Князь Костянтин, втомлений од спеки, незабаром ліг долі на простеленому килимі, підмостивши під голову жупан, і швидко заснув міцним сном. Молодого Єремію не брав сон. Йому здавалось, ніби старий, поважний і трохи суворий дядько й сонний обважнює його душу, одбирає в його волю. Він вийшов з намету й ліг на траві коло багаття, спершись ліктем об землю. Багаття жевріло й курілло. Сизий димок вився клубками вгору й курився, неначе синюватим серпанком, заплутуючись в важкому гіллі та листі. Червонуватий світ обливав високе випнуте чоло молодого хлопця. Слуги шляхтичі один по другому поприходили до багаття і посідали поруч з Єремією. Пішла тиха розмова, неначе вони усі говорили нишком, щоб не стривожити пишної краси червоного неба на заході та старого лісу, щоб не збудити старого князя.

Гордий і неласкавий з старшими й вищими за себе, Єремія був привітний до челяді. Він навіть братався й єднався з челядинцями шляхтичами, але в тому самому братанні було знати якесь потайне глузування, прикрите жартами та смішками.

— От теперечки доведеться нам, князю, жити у Львові,— сказав старий дворецький Коноплінський, простягаючи ноги на траві,— служив я при княгині у Вишневці, служив у Києві, а от довелося ще послужити і в Львові.

— То й служитимеш. Адже ж старі коні служать до самісінької смерті, поки й не поздихають, та якось і служать,— сказав Єремія.

— Тягнуть, аж жили в них витягуються та лущать, а вони все-таки тягнуть,— сказав один челядинець шляхтич.— Будеш і ти, старий, тягти, доки не луснеш.

— О, я ще не швидко лусну!—обізвався дворецький.— В молодого княжати Єремії робота буде неважка.

— Будеш, старий, вилежуватись в моєму житлі та люльку смоктати. Яка пак там в мене буде тобі робота? — сказав Єремія.

— Отак буду потягуватись на перині, як тепер,— додав дворецький і при тих словах простяг ноги на всю довжину, закинув руки під голову і так потягся, що засиджені за день кістки залускали й захрущали в його старому тілі, неначе ломаки.

— А я прийду з школи та тебе зверху нагаєм по череві, щоб не дуже вилежувався,— сказав Єремія.

— В покійника вашого батька, князя Михайла, нехай буде йому земля пером, була мені служба дуже важка. Князь справляв бучні бенкети. Приїжджала сила гостей з України й з Польщі й з Литви. Оттоді був скрут в вишневецькому палаці! Крутився колись пан Коноплінський, наче муха в окропі. А тепер, як заслабла княгиня... Ет, минуло наше! — сказав дворецький і важко зітхнув.

Довго балакав молодий Єремія з дворецьким. Небо за лісом ледве червоніло. Смуга чорного лісу перетинала червоний фон неба, неначе чорні скелі. Коні паслись, совали мордами по траві, вряди-годи пирхкали. Ніч густішала й чорнішала. Потомлені челядинці почали куняти.

Єремія підмостив під голови жупан і простягся на землі. Слуги поснули. Дворецький хріп і присвистував носом. Одного Єремію не брав сон. Він лежав горілиць і втопив очі в темно-синій намет неба, неначе витканий з чорно-синього шовку і обсипаний брильянтами. Не краса неба, не ясні зорі манили його; його манив широкий простір небесного намету. Якісь невиразні бажання й поривання заворушились в душі молодого князя.

І його думи полетіли далеко, повилися птицею понад якимись безмірними степами, понад морями, летіли за ті моря, все далі та далі, в якийсь інший пишний край, де гуляв старий князь — козак Байда Вишневецький...

І молодому князеві тепер здавалось, що він, виїхавши з батьківського дому, ніби одчалив од берега і пустився на те синє просторне безмежне море шукати щастя-долі й великої слави, такої слави, щоб вона затінила славу усіх князів, гетьманів і королів, засліпила увесь світ... щоб про його ймення та про його славу пройшла чутка од краю до краю й залунала піснями. Як вона залунала піснями про славні козацькі вчинки славного лицаря Яреми * Байди-Вишневецького.

Молодий князь пірнув у свої палкі мрії, неначе в безодню моря: і вже не чорні дуби мріли перед його очима на червонястім небі — чорніли в його уяві хвилі Чорного моря, мріли скелисті береги далекого краю, миготіли по хвилях чайки. От його військо сходить на берег. На березі на скелях ніби дрімає в темряві величезне вороже місто. Він веде військо на місто, розвалює високі стіни. Почався гвалт в місті, почалась кривава запекла битва. Він розбиває вороже військо і вступає на майдан побідником. Місто займається одразу. Пожежа схоплюється на чотири боки. Червоний, неначе кров, одлиск грає й мигоче на списах, на шаблях, на шликах. Кров аж дзюрчить потоками по улицях. Гармати гуркають, і пісня побідників зливається з гуркотом гармат. Військо його величає; його славлять і самі вороги, виносять йому ключі од міської брами на золотій тарілці. Про його славну битву складають пісні. І ті пісні пішли луною по Україні, по далеких чужих краях.

Молодий князь незчувся, як заснув у тих палких мріях, неначе одразу провалився і пішов крізь землю або пірнув в безодню Чорного моря.

Маєтності покійного князя Михайла Вишневецького були густо розкидані по Волині. Найбільшою маєтністю князя Михайла був Вишневець, од котрого й пішло назвище князів Вишневецьких. Одпочивши в стародавньому тісному та низькому вишневецькому палаці кільки день, князь Костянтин рушив далі в дорогу на Галичину, і через кільки день перед очима молодого Єремії неначе розгорнулась нешорока долина між чималими крутими горами, а в долині, неначе на дні зеленої посудини, він побачив стародавній Львів. Тіснувата долина була неначе в безладді закидана чималими панськими палацами, жидівськими невисокими хатами та крамницями. Високі гострі чорні покрівлі здалеки були схожі то на чорні велетенські кротовини, то на висипані купи порушеної землі. А з того безладдя витикались стародавні церкви, манячіли невисокі дзвіниці. Край міста під спадистою горою неначе вгніздився католицький монастир серед старого здорового садка, широкий та здоровий, неначе в місто спустилась якась велетенська птиця, звила собі під горою гніздище і вгніздилась в тому чорному коструватому гнізді, серед розкішного зеленого садка. На пригорку стояв собор святого Юра, пануючи над усім містом, і неначе оглядав з гори своїми рясними банями та вікнами те безладдя неначе на-

киданих та стовплених домів, тих чорних дахів, схожих на горби чорної землі. Здавалось, ніби там недавно тряслася земля й накидала з свого нутра ті чорні задимлені купи сирої землі.

Важкий ридван Вишневецьких спустився возвозом у місто, і князь Костянтин звелів погоничеві заїхати в жидівський заїзд, який був найкращий в місті. Навантажені хури в'їхали в просторний двір. Слуги повносили в кімнати скрині. І незабаром князь Костянтин з молодим Єремією, убрані в дорогі шовкові кунтуші та жупани, пішли до єзуїтської колегії, котра стояла внизу під горою серед зеленого розкішного садка, мурована й не общпкатурена, вкрита червонуватою черепицею, й така здорова та довга, що в неї можна було змістити половину львівських пожильців. Довга колегія на два етажі з двома високими флігелями, причепленими, неначе двоє крил, неначе розпустила й простягла в довжину свої міцні крила, сіла серед зеленої маси дерева й вчепилась кігтями в грунт міцно, твердо, ніби на віки вічні, запанувавши над усім містом. Єзуїти ставили свої масивні колегії неначе на віки вічні, неначе сподівались, що ніяка сила, навіть самі пекельні брами не спроможуться розваляти їх до віку — до суду.

Князь Костянтин та Єремія приступили до високої брами, причепленої до стовпів-ворітниць. Два муровані білі шпичасті стовпи, що служили ворітницями, криті зверху черепицею, стояли неначе два сторожі по обидва боки брами. В обох стовпах в глибоченьких западинах стояли дерев'яні подоби матері божої та єзуїта Ігнатія Лойоли. Статуї були помальовані грубими різкими фарбами. Перед подобами висіли невеличкі череп'яні лампади. Брама була зачинена й замкнута. Високі зчорнілі муровані стіни з визубнями зверху кругом садка були схожі на стіни твердині й наводили сум. Уся та єзуїтська оселя була схожа на сумну зчорнілу середньовікову твердиню з міцною, обкованою залізом брамою. Козацькі повстання Косинського, Лободи та Наливайка вже тоді далися взнаки Польщі: вже на львівському базарі скотилася додолу стята голова козацького отамана Наливайка, котрий підняв козацьке повстання проти Польщі. Єзуїти стали обережні.

Князь Костянтин постукав у браму держалном шаблі. З маленького віконечка в брамі виглянуло двоє сірих витрішкуватих очей і почувся чийсь голос. Воротар спитав у

прибувших, хто вони такі й чого їм треба. Незабаром важка брама заскрипіла й трохи одхилилась, неначе чогось стереглася. Князь Костянтин та Єремія насилу протислись в одхилену браму. Їх стрів послушник у чорній сутані й у широкому чорному брилі й повів їх через садок до колегії. Товсті дубові двері в колегії були замкнуті. Князь Костянтин і тут насилу достукався. Двері одчинились і перед ним у дверях знов з'явилась якась чорна постать з обголеним видом і заступила дорогу. Князь Костянтин просив заповістити за себе ректорові. Чорний служник повів князя Костянтина в колегію.

Довгі й темні та сумні коридори, зверху закруглені, вилися по обидва боки, неначе чорні київські печери. З одного боку, десь далеко-далеко в куточку вгорі, блимало невеличке кругле віконце, ніби прокручене свердломлопатнем у товстій стіні. Там в кінці коридора при стіні стояв притулений до стіни здоровий хрест, неначе на кладовищі, а на хресті висіла вироблена з дерева подоба Христа, простягнувша руки високо вгору на перехрестя й схиливша голову з важким чорним терновим вінцем. Подоба Христа була помальована різкими фарбами. З одного боку ніби лилася гаряча кров і стікала по тілі червоними патьоками, ще й покрапала хрест до самого низу. На руках, на ногах, на чолі тієї подоби червоніли страшні виразки, червоніли запечені краплі крові. Цей покривавлений вид розп'ятого Христа був виставлений на ефектований показ, щоб вражати і без того вразливі та прийнятливі молоді душі студентів колегії.

Молодий Єремія впився очима в ті страшні криваві виразки, у покривавлену широку виразку в боку і не міг одвести очей од тих ран, од тієї запеченої крові, котра неначе аж дзюрком дзюрчала, все не переставала литись з тіла.

Чорний служник довів їх до того хреста і на ході впав на одне коліно. Коридор загнувся гострим закрутом і знов повився далеко-далеко, темний, сумний, неначе в катакомбах. А в далекому кінці знов заманячів такий самий здоровий хрест при стіні, зачервоніли рани, залисніла кров. В тих довгих без кінця коридорах було тихо, мертво, віяло холодом, неначе десь глибоко під землею. Єремії здалося, що він іде десь під землею, якимсь підземним кладовищем.

Аж на самому кінці тих довгих без міри сіней служ-

ник одчинив одні двері. З дверей полився ясний світ і блиснув у темні сіни, неначе вирвався на волю. Служник неначе випустив на волю десь замкнутий день і впустив його в ту темряву ночі. Князь Костянтин з Єремією вступили в просторну високу білу світлицю, з довгими узькими вікнами в розкішний садок, обставлену довгими чорними ослонами з спинками. Ослони були застелені темнозеленими килимками.

Незабаром у кутку високі двері неначе самі одчинились нечутно, без найменшого скрипу, без найменшого шелесту. В світлицю несподівано вступив ректор — єзуїт патер Вінцентій, вступив крадькома, тихо, без найменшого шелесту. М'які черевики не стукотіли, не човгали, навіть не шелестіли, неначе вони були на оксамитових підошвах. Отець ректор вийшов десь з закутка так несподівано, неначе з мурованої стіни виникла мара.

Ректор патер Вінцентій був уже пристаркуватий, сивий, але повний на виду, здоровий, плечистий та тілистий чоловік. Обголений вид лиснів, неначе обмазаний оливою. Сірі круглі очі світились тихо, але чоловічки в очах виглядали розумно, гостро й неначе пронизували людину наскрізь. Червона сутана на йому неначе винесла з собою ще більше світа. Князь Костянтин уклонився йому, назвав себе й свого небожа. Ректор випростався на ввесь свій зріст, і його очі ніби заграли, як у того вловчого, котрий натрапив на дуже значну й ціновиту здобич. Він одчинив навстіж двері й попросив гостей до другої світлиці тихим привітним голосом.

Світлиця патера Вінцентія була дуже здорова й світла. Попід стінами стояли шафи, заставлені здоровими старими книгами та фоліантами; на стінах висіли довгі полиці, закладені манускриптами та сувоями пергамену. Серед світлиці стояв довгий стіл, застелений чорним сукном, а на столі стояв високий хрест з чорного дерева, на котрому біліла подоба розп'ятого Христа. Кругом стола були поставлені непомальовані точені стільці з високими, грубо повирізуваними спинками. В світлиці тхнуло пергаменом та старими книгами й паперами. Розкішні квітчасті перські та турецькі килими були розстелені кругом стола й по стародавніх канапах з високими спинками. Одразу було знать, що ця колегія була заснована для дітей панських та магнатських. Один куток був заставлений давніми темними образами в золотих шатах.

Патер Вінцентій ще раз уклонився князеві Костянтинові, і потім обидва вони поцілували один одного в плече.

— Молодий князь Єремія надісь син помершого ясновельможного князя Михайла Вишневецького та княгині Раїни? — спитав патер Вінцентій.

— Еге, превелебний отче! — обізвався князь Костянтин.— Єремія син мого брата вдругих і унук славного козацького гетьмана Яреми Байди-Вишневецького.

— Славний паросток славного дерева! Паросток дому Гедиминового та Ягеллонового,— сказав патер Вінцентій до молодого Єремії, окинувши гострими очима Єремію од ніг до голови.

І патер Вінцентій обняв молодого Єремію і щільно й гаряче й з притиском цмокнув його в обидві щоки і в чоло.

Єремії не сподобались ті поцілунки. Він не любив пестощів ще гірше, ніж усякого напутіння та докорів. Як патер розняв свої гладкі та гарячі руки, Єремія одвернув голову набік, неначе боявся, щоб ті противні руки не лапнули його й не обхопили його плечей вдруге.

Ректор попросив князя Костянтина сісти коло стола й сам сів; потім, показавши рукою на стілець, що стояв оддалік коло канапи за столом, звелів Єремії там сісти.

— Славний рід вашої ясновельможності, князю Костянтине, на всю Україну й Польщу! Давні предки вашої ясновельможності були князями литовськими,— сказав патер.

— І руськими,— додав князь Костянтин з притиском, бо він ще гаразд не сполячився.

— Яко опікун княжати Єремії просимо вашу превелебність прийняти Єремію до колегії отців єзуїтів. Його вчили студенти й навіть професори нашої Київської колегії, і я сподіваюсь, що він матиме спроможність далі вчитись у вашій колегії, бо латину знає вже добре.

— Вірю, вірю, і ми з великою охотою приймемо молодого князя в нашу колегію,— сказав ректор, і його погляд, швидкий, як блискавка, впав на Єремію й неначе пронизав його наскрізь.

Патер зиркав на княжа жадібними очима, неначе кіт на клітку, де тріпала крильцями пташка.

— Ми, ясновельможний князю, з дорогою душею приймемо до своєї колегії цей славний паросток славного роду, котрий так багато прислужився нашій дорогій вітчизні. Я дуже радий, дуже радий! Ми не вважаємо на віру

наших вихованців і приймаємо до себе усякових, якої б віри вони не були. Про це нам байдуже!

— Хоч я сам тепер католик, але княгиня, мати княжати, бажала помираючи, щоб цей нащадок славних предків зостався в благочестивій вірі,— обізвався твердим голосом князь Костянтин.

— Борони боже, щоб ми кого силували приставати до святого римського костьолу або силували одвертатись од свого народу. В нас тільки науки і науки. Ми вчимо, а не силуємо. Ми проливаємо тільки світ науки і більше нічого. А вже з нашої колегії ніхто не виходить темним неуком.

— Я відомий тому і задля того ми з удовою княгинею постановили оддати молоде княжа до вашої колегії,— сказав князь Костянтин.

— Але я передніше мушу князю сказати, що в нас є свої постанови. От прикладом: студенти не мають права навіть ходити й гуляти по садку по дві душі вкупі, вони повинні ходити або по одному, або втрьох,— сказав патер.— Молодому княжаті доведеться коритись і слухатись і нас, і своїх менторів.

Патер примітив, що за кожним його словом в Єремії насуплюються густі брови, а очі стають сердиті та розгорюються, як у вовченяти, і він замовк.

«Насуплене та якесь вовкувате і ніби звіркувате княжа привіз до нас оцей князь, але ж безлічні маєтності князів Вишневецьких.., Це княжа — не дуже похиле дерево... але ж сила грошей.., Ой коли б залучити оце звіря до свого табору, щоб воно часом потім не наробило нам клопоту. Борони боже, як воно часом піде слідком за Криштофом Косинським та Наливайком!»

Патер своїм досвідним оком прочитав в очах і на виду княжати запекліть та завзяття, й сумні думи виникли і заворушились в його старечій голові.

Несподівано в кутку світлиці одчинились двері тихо, без шуму, і з дверей ніби висунулась червона постать єзуїта-професора, гладкого й сивого. В той час з прихожої так само одчинились двері, неначе самі, і звідтіль вийшов молодий єзуїт, незвичайно гарний, увесь в червоному, з високим білим чолом, з блакитними ясними очима, з осміхом янгола на рожевих устах, гарний, як херувим. Єремія несамохіть задивився на його. Молодий єзуїт простував до стола тихо, помаленьку, неначе линув на крилах. Але в той час коло тієї шафи, де сидів Єремія, неначе провали-

лась стіна, і звідтіль одразу висунувся, неначе вискочив старий єзуїт, сухорлявий, худий, як скіпка, лисий, з запалими щоками, з гострим орлиним носом. Єремії здалося, що десь в стіні одчинили склеп з-під землі й звідтіль, з одчиненої домовини встав мрець в червоній мантії. Сміливий хлопець, небоязкий на вдачу, аж жахнувся і подався назад.

Усі ті професори вийшли буцімто випадком в світлицю й попрямували до стола тихою рівною ступою, неначе червонясті ляльки сунулись чиєюсь захованою потайною рукою. Незабаром в якихсь суточках за однією шафою знов неначе провалилась стіна, і з чорної провалини виступив, як тінь, червоний патер, з круглою, неначе гарбуз, головою, лисий, червоновидий та витрішкоокий.

Князь Костянтин окинув світлицю здивованими очима. Єремія зорив очима на всі боки, неначе він оглядав якусь несподівану сцену на театральній виставі, де несподівано піднімались по закутках завіси і звідтіля виходили червоні тіні, неначе мари. Один ректор спокійно дивився на червоних патерів: він знав, що усі ті патери підслухували за потайними дверима, котрі вели в їх сумежні покої, і тепереčки усі ті патери випадком вийшли разом до світлиці, неначе змовились. Вони чули все і вже знали, яка висока особа привела до їх колегії молодого й багатого княжевича, чули й знали, що розмова вже скінчилась. Кожного взяла цікавість подивитись на князів Вишневецьких, а нетерплячка сама підвела їх руки і поклала їх пучки на клямки коло потайних дверей з м'якими, підкладеними сукном завісками.

Єзуїти поклонились старому князеві й посідали коло стола. Зачервоніли червоні сутани під здоровим чорним хрестом, залисніли голі черепи, заблищали неначе обмазані оливою обголені щоки. Тихий світ лився в довгі вузькі вікна, затінені густими грушами. Здавалось, ніби під чорним хрестом зібрались не апостоли Христові, а єрусалимські садукеї та підлесливі фарисеї з хитрими лисичими очима.

— Шановні колеги! Ходімо до каплиці й помолимось за молодого княжевича Єремію, щоб бог подав силу й тяму й хист молодому княжевичеві до наук, щоб дух святий просвітив його розум світом до прийняття світла науки, напутив його серце до добра й правди.

Всі раптом підвелись, наче машини. Ректор пішов че-

рез світлицю й одчинив двері в подовжасту темну каплицю. В далекому кінці каплиці сяв престол, обставлений срібними та золотими свічниками, сяла золота звізда над дароносицею, неначе сходила на вечірньому обрії ясна та блискуча зоря. Ректор впав на коліна перед престолом. Патери поставали навколішки на східцях і позгортали руки на персах на молитву. На темних хорах високо під склепінням загув орган тихо, неначе нишком, неначе в густому бору зашелестів та жалібно загув вітер в густих соснах. Патери довго молились нишком; тихий гук все гув рівними низькими тонами, неначе благав небо вкупі з патерами. Тихий світ лився через зелені та жовті шибки довгих та узьких готицьких вікон і розсипав по червоних сутанах фантастичний одлиск колоритними сутінками, плямами та смугами. Але не про Єремиїн розум, не про добро й правду була та молитва під тихий жалібний гук органа. Та молитва була схожа на благання злих духів, щоб князь Єремія став ворогом свого рідного краю й пролив ріки рідної крові. Не до бога полинули ті палкі молитви палких фанатиків: пішли вони до темних сил, котрі у пеклі аж стрибали гопака, зачувши ті неправдиві молитви з неправдивих уст на загин та кривду усій Україні.

Ректор схопивсь проворно й жваво, неначе підскочив на радощах. Підскочив і лисий череп професора, неначе резиновий м'яч, аж залиснів синім цвітом од світа синьої шибки у вікні; підскочив і молоденький красунь Станіслав, облитий рожевим світом од рожевої шибки в готицькому вікні. Орган одразу ніби гукнув, крикнув, а потім заспівав весело, урочисто. І полились його веселі мелодії попід темними склепіннями. Сама темна каплиця неначе зраділа.

Князь Костянтин вийшов з Єремією з колегії. За ними слідком зачинялись і замикались усі двері на замки та на засови. Тим часом дворецький Коноплінський напитав кільки кватир для молодого князя. Князь Костянтин оглядів доми і зайняв житло для свого небожа в окремному домі одного багатенького купця, родом русина. Дім був на ті часи один з більших і показніших у Львові. Дворецький обставив покої багатою обставою, яка личила й подобала нащадкові славного роду князів Вишневецьких.

Незабаром поз'їжджались після вакацій студенти колегії. Багато між ними було синів українських князів та панів. Декотрі ще держались своєї віри й мови, декотрі

вже попереходили на католицьку віру. Може з половина значних українських магнатів та дідичів попереходила на католицтво і сполячилась. Ці перевертні стали ворогами України і українського народу. Фанатик Сигізмунд III заповзявся зовсім зломити православну віру і навернути народ і духовенство до католицтва, спольщити Україну доостанку. До помочі його замірам стали єзуїти. Вони наполягли з усієї сили на українське дворянство, духовенство й на народ.

Як демони спокусники, нашіптували єзуїти нібито випадком в розмові Єремії ненависність до його віри, до його мови, і молодий гордий княжевич, як тільки вийшов з колегії, зараз пристав до католицької віри, кинув українську мову і сполячився.

Єзуїти заплескали в долоні на радощах, що придбали такий значний добуток. Вони одправили потихеньку молебень за те... що перевернули на ворога Україні українського князя славного й багатого роду.

— Тепер ти, князю, навертай і своїх підданих на Україні до своєї нової віри, до нової вітчизни, до польської мови. Ти тепер зразець для дрібних українських панів, для темного хлопства й міщанства на Україні, а не воно для тебе. Ви, українські пани, що перейшли на католицьку віру й нашу мову, теперечки дбайте й пеклюйтесь, щоб навернути на свій зразець усю темну українську масу. Ведіть за собою слідком тих темних товаряк, «те бидло», перероблюйте їх навіть силою, а вони, як сліпці, повинні йти слідком за вами, за своїми проводирями. А коли вони не підуть, княже, за тобою, маєш в руках меч. Орудуй мечем во ім'я Христове!

Так напутив ректор колегії Єремію на прощанні, як той виходив з колегії, повернувши християнство навпаки та навиворіт. Замість єднання та братерства між двома народами, єзуїти в колегіях посіяли пекельну ненависність та ворогування. Ріки людської крові полились і... все-таки не залили того пекла...

II

Але молодий Єремія почував у душі, що не місіонерство манило його до Польщі. Не той бог змалку запанував в його душі. Він змалку вже любив війну, любив битви, любив славу. Його молода честолюбна душа поривалась

до чогось великого та славного, до великих славних подій на полі битви. Крики побіди й слава були найсолодші для його.

Вийшовши з єзуїтської школи, молодий Єремія зараз вирядився за границю, щоб там навчитись військовій справі. Він довго пробував в Голландії, блукав по Рейні і скрізь, передніше за все, придивлявся до військової справи. Згасаюче в Європі лицарство манило його, неначе пишний квіт.

Пробувши кільки років за границею, надивившись на усякі дива в Європі, без міри вищої в усьому і за Польщу і за Україну, Єремія вернувся 1632 року додому.

Переїжджаючи через свої маєтності на Волині, Єремія тільки тепер, дойшовши до повного зросту, вперше запримітив, яка в його сила землі, борів, степу, сіл та панщанних людей. Він вперше почутив свою силу і на Україні, й у самій Польщі. В Києві він вступив у свій ще батьківський палац і, глянувши кругом себе, почервонів од сорому. Палац здавався йому теперечки тісний, нікчемний, не вартий давнього князівського роду Вишневецьких. Його взяла досада й злість на своїх предків, неначе предки були винні в тому, що не поважали свого славного роду і не збудували палацу, вартого славного давнього роду князів Вишневецьких.

«Для слави нашого великого роду мені не подобає жити в таких печерях та ще й вітати в їх славних магнатів з Польщі й України. Мене підіймуть на сміх. Не в таких замках жили славні лицарі на Рейні, не в таких конурах жили і їх славні діди та прадіди, в яких жили мої»,— подумав Єремія, ходячи по тісненьких покоях, з вузенькими віконцями, з темними закутками, заставленими рядками давніх темних образів.

Скинувши з себе опіку князя Костянтина, Єремія вперше поїхав за Дніпро оглядати свої лубенські маєтності. Ті маєтності були ще більші за волинські. Їм неначе й краю не було в безмежних степах. Ще його батько, князь Михайло, викликав з Київщини та Полісся людей на осади, заводив через осадчих села та хутори понад Сулою, Удаєм, Ворсклою. Дикі поля неначе оживали; села й хутори росли; збільшувались міста: Лубни, Ромни, Прилуки, Хорол. В безкраїх степах заворушились осади, заворушилось життя. Єремія привіз з собою шляхтичів католиків Яна Бесядовського та свого слугу Криштофа

Сіножацького, чернігівського хорунжого, настановив їх старостами та осадчими й звелів їм правити маєтностями і заселяти осадами порожні степи. Осадчі викликали людей з Київщини та Подолу, з Полісся, з Мінщини і закладали нові осади. Лубни, давніший Олександрівськ, став вже містом. Єремія вибрав пишне місце на горах, недалечко од Лубен, над самою річкою Сулою і постановив збудувати там палац, щоб назавсіди оселитись в йому. Вольні степи манили його, неначе якимись чарами.

«Оттут мені жити на цих горах, серед вольного степу. На Волині в моїх маєтностях буде мені тісно серед тих Сангушків, Заславських, Острожських, Збаражських й інших магнатів. Тут немає магнатів. Сюди не зайде й власть короля. Тутечки моє царство й панство. В цих вольних краях буде чинитись моя одна воля. Я буду в цих степах ніби уділовим князем, який був князь Костянтин Острожський. Тут за Дніпром я буду королем в моїх безкрайніх маєтностях. Ніхто мені не стане на дорозі. Тут я поставлю палац, кращий, як у короля, заведу силу війська, піду в степи на татар, добуду слави, може візьму татарські степи, завоюю самий Крим... А тоді прибуду до Варшави, приведу своє військо, розпущу свої прапори на варшавських улицях, засліплю очі магнатам своєю силою, своєю славою, стану першим на усю Польщу, на усю Україну. От тоді знов засяє давній рід князів Вишневецьких, а потім... може мене жде й королівська корона... В Польщі це можлива річ...»

Єремія оглядав високі круті гори понад Сулою, і його думки линули все вище та вище, за ті гори, все далі та далі, за ті степи, сягали далеко-далеко, до пишного Криму, до Чорного моря, летіли за море й міри не знали. Одна велика подія, одна висока мрія підіймалась над другою й неначе намагалась дістати до самого неба й тільки там спинитись, де вже не було й кінця, й простору, де гасли найсміливіші мрії в безодні безмежності.

Єремія зійшов з ганку невеличкого домка, в котрому часом пробував його батько, навідуючись в Лубни, скочив на коня й полетів через греблю на Сулі, вилетів возвозом на гори і побіг конем по горах, по горбах та долинах, вкритих пишними старими лісами. Він задумав вибрати собі місце на тих горах для свого палацу.

День був гарячий, сонячний. Стояла суша й спека. Повітря мигало маревом, наче дрижаче живе срібло. Єремія

об'їхав високі гори понад Сулою, оглядів долини і спинив коня на одній високій горі. Краса місця вразила молодого князя. Висока гора неначе спадала наниз, розсипаючись дрібними горбами, неначе устеляла себе сходами до самої річки. І горби й западини, погнуті й поламані в найвередливіші звивки, були вкриті віковічним лісом, неначе закутані в пишні зелені шати. Сула вилася нанизу срібною стрічкою по зелених лугах, по сіножатях, по густих очеретах. З-за лісів на закруті Сули виглядали верхи Мгарського монастиря. А по другий бік на горі розкинулись Лубни. За Сулою слалися скатертю зелені степи, скільки сягало око, без кінця, без краю, неначе зелене море. Степи зеленіли, а далі сизіли й зливалися з синім небом в прозорій імлі. Імла лисніла, мріла кругом небокруга, неначе фантастична мрія, і манила в далечінь, в далекі невідомі краї.

«Тут мені жити! На цьому пункті збудую собі палац лицарський, палац королівський, найкращий і найбільший за всі магнатські палаци на усю Польщу й Україну. Це мій Рейн! Це береги мого Рейну! В цих степах я уділовий потужний князь і магнат і король. Тутечки, дійсно тутечки на широкому роздолі не досягне до мене нічия воля, нічия сила, навіть королівська».

Єремія Вишневецький вернувся до Лубен, забрав старостів, забрав своїх шляхтичів військових і зараз дав загад обкопувати окопами здорове місце на горі для палаца і загадав садити на горі навкруги сади та гаї.

Неначе вітром рознеслася по Лубенщині й усій Лівобережній Україні чутка про те, що князь Єремія вернувсь з заграниці католиком і вже спольщився. Духовенство й ченці в монастирях в Лубенщині стривожились. Народ сполохався. В Київщині, на Волині, в Галичині й на Білій Русі саме тоді лютували ксьондзи та єзуїти: силували всіх до унії й до католицтва, однімали силою церкви і повертали їх на костьоли; пани оддавали свої маєтності з панщанними людьми і з церквами в посесію жидам. Плач і крики народу доходили і на Задніпрянщину. І за Дніпром усі стривожились, що князь Єремія оселяється над Сулою; усі думали, що він наведе ксьондзів та єзуїтів, заведе польське військо й силуватиме до унії й католицтва.

Ченці в монастирях змовились і з переляку незабаром повтікали з монастирів за московську границю в Курський

край. Славний Петро Могила з великого гніву та жалю й не писав до свого небожа: він знав його завзяту вдачу.

Київський митрополит Ісаія Копинський написав до князя Єремії послання, докоряв йому за зраду Україні й вірі, нагадував йому, що славний рід князів Вишневецьких в Чернігові держався православної віри і стояв на обороні рідного краю, своєї віри й народності. Але гордий Єремія не вважив на його послання. Не такі думки, не такі мрії зародилися й зміцніли в гордому княжаті. Інші стежки до іншої слави вже визначив він собі в своїй гордій та завзятій душі.

Єремія звелів зігнати на роботу силу панщанного народу на шарварок.

На горах заворушились люде, неначе комашня. Копали окопи, насипали здорові вали, возили цеглу, ставили частоколи.

Незабаром після того Єремія розіслав по Україні й по Волині своїх комісарів закликати ходачкових шляхтичів до себе на військову службу. В його була думка завести двірське військо таке здорове, якого не мав ні один магнат у Польщі й на Україні. Старости знов зігнали народ на шарварок. Єремія закладав коло свого палацу неначе свою Січ. Він загадав копати землянки, ставити довгі курені для нежонатих військових. Окопи й вали далеко вигнались в степ. Коло куренів викопали довгі ями, поставили мурованні кабиці, замурували в кабицях здорові казани, щоб варити страву, поставили довгелецькі стані для коней. Єремія за всім доглядав сам, усьому давав ряд. Уся його душа лежала до тих військових окопів, до тих куренів, де мало пробувати його князівське військо.

І незабаром потяглися до Лубен ходачкові шляхтичі, усякі пройдисвіти та волоцюги, що пробували на ласкавому хлібі при тодішніх магнатських дворах. Одні тяглися пішки по степах, інші їхали на шкапах, неначе Дон-Кіхоти, обірвані, закудлані й неумивані по цілих тижнях, але з диким завзяттям в очах, з гордими очима. Єремія приймав їх до себе на службу з дорогою душею. Жонатих сірачкових шляхтичів він оселяв в Лубнах, усяких нежонатих пройдисвітів та приблуд оселяв в куренях та в землянках. Усім давав він чудові степові коні, військову зброю й вбирав у дорогі шати, неначе своїх дітей, не шкодуючи грошей.

Заіржали коні в степу. Закуріли димом кабиці, завештались люде. Щодня кухарі різали воли та вівці на про-

харчування цієї дикої, але гордовитої шляхетської орди. Навезли з Лубен бочок горілки та медів. Єремія сам порядкував, сам частував військових, сам сідав з цією ордою за обід надворі просто неба, на землі. В цьому таборі ніби була його уся душа. До неї линуло його серце. На широкому майдані Єремія сам вчив своє нове військо, показував, як битись на шаблях та на списах, гарцювати на конях, вчив стріляти й потрапляти та влучати в ціль: скрізь на горах розлягавсь шум, крик та галас. Іржали коні, кричали військові за чарками, за кубками, за змаганнями та бійкою, тріщали рушниці. Здавалось, ніби з далекого Сходу найшла якась нова орда, отаборилась в степу над горами на якийсь час і була напоготові рушити з місця на якісь городи, і щось руйнувати, і когось воювати.

Єремія приймав до себе на військову службу в козаки не тільки католиків, але й українців і уніятів, навіть православних шляхтичів і козаків. Він ніби заводив нову Січ, але не для оборони України, а для своєї слави, для свого честолюбства.

Для свого двірського війська, для своїх слуг — дворян католиків та усякої польської челяді Єремія зараз звелів збудувати в Лубнах католицький костьол. Незабаром наїхали у Лубни з Варшави католицькі ченці. З костьолу швидко став бернардинський католицький монастир. Єремія одписав на той монастир землі та сіножаті. Перегодя Єремія поставив костьол і в Прилуках. Але він осівся в Лубенщині не задля того, щоб будувати католицькі монастирі та розповсюджувати католицьку віру.

В той час пройшла чутка, що буде війна з Москвою. Маєтності Єреміїні доходили до самої московської границі. Єремія хапався набирати у військо жовнірів. В йому заграла кров. Він був радий війні.

«От тепер настав час показати мені себе! — думав Єремія.— Піду на Москву, поведу своє військо, розіб'ю москалів, наберу побідних лаврів. І швидко про мене заговорять у Варшаві. Про мою славу піде чутка по всій Польщі, а може й далі».

Воєвода московський Бутурлін вступив з військом в Полтавщину і зруйнував Миргород. Загони московського війська виступили на Чернігів. Єремія вислав тисячу свого війська на москалів з паном Длотовським, але військо було побите москалями. В місяці лютому 1634 року Лука Жолкевський привів з-за Дніпра військо з поляків, лит-

винів, німців та українських козаків під приводом полковника Якова Острянина й пішов в Московщину на міста Сівськ, Курськ та Рильськ.

Єремія хапався, щоб захистити й обороняти свої городи й села. Він зараз пристав з своїм військом до Жолкевського, кинувся за московську границю, почав там палити московські села і випалив їх так багато, що козаки його продражнили палієм. Військо Єреміїне й Жолкевського обложило Путивль, але не могло його взяти, потім пішло на Сівськ, обложило його, пошарпало й попалило, але не взяло. Саме тоді пройшла чутка, що на Лубенщину йдуть татари. Єремія на той час забувся й про свої лаври й повернувсь з своїм військом у Лубенщину, щоб одбиватись од татар. Його загони вигнали татар, але швидко потім Москва постановила з Польщею Полянівський мир і Єремії не вдалось добути собі слави в Московщині в битвах з московським військом. Він тільки показав жорстокість та дикість своєї вдачі, бо руйнував і палив, неначе татарська або давня монгольська орда. Зате ж через кільки років князеві Єремії довелось добувати собі слави в рідному краї в битвах з козаками, котрі встали на Польщу. І він добув собі слави на ганьбу славного роду князів Вишневецьких.

Завзятий фанатик, польський король Сигізмунд III постановив силою завести по всій Україні унію. Єзуїти розсипались по Україні й силували духовенство й народ до унії. Значніші православні пани приставали до католицької віри й сполячувались. Король щедро роздаркувався, пороздавав великі маєтності на Україні значним польським магнатам. Поляки завели на Україні панщину, хапали землі вже й за Дніпром у Полтавщині та Чернігівщині, де тільки можна було захопити, загарбували навіть землі вольних козаків і козацької старшини. Народ робив на панів панщину і стогнав у неволі. Десяту частку з хліба, з пасік і з усього свого добра селяни оддавали своїм панам. Пани оддавали свої маєтності жидам в посесію вкупі з церквами. Жиди держали в себе ключі од церков. Народ платив їм за подзвінне, за хрестини, за вінчання. Діти зоставались нехрещені, молоді жили невінчані. Польське військо стояло по селах на станціях і обдирало селян, обдирало народ, як хотіло. Пани брали, окрім податів, ще три рази на рік одсипне з кожної хати: перед різдвом, перед великоднем та перед зеленими святками по кільки чет-

вертів пшениці та жита, по кільки пар каплунів, качок та гусей. Їхав дідич кудись на прощу, до якого монастиря, народ платив йому за мандрівку; видавав дідич дочку заміж, панщанні люде знов платили на придане дочці. Народ стогнав у ярмі, а його ще й до того силували приставати на унію. Козаки заступились і за народ, і за свою віру, і за свої вольності, бо король та пани задумали вже знести усю козаччину. І козаки піднялись як один чоловік.

Ще до приїзду Єремії в Лубни гетьман Жмайло піднявся з козаками на Польщу 1625 року, щоб обороняти народ і віру. Через два роки після Жмайла запорозький отаман Тарас привів на Україну запорожців і знов підняв козаків на Польщу. Він засів з козаками в Переяславі, і польний гетьман Конецпольський не мав сили вибити його з Переяслава й мусив помиритись з козаками. Повстання затихло, але воно тільки притаїлось.

1637 року козаки знов піднялися на поляків. Їх підняв гетьман козацький Павлюк Гудзан *. Єремія Вишневецький почував лихо і зараз виїхав на Волинь у свої маєтності: він бачив, що в його у Лубнах мала сила, що в його мало війська, а час наставав небезпечний. Там на Волині він почав набирати на вербунок дрібних шляхтичів у своє двірське військо.

В той час, як Єремія виїхав з Лубен і набирав військо, до Павлюка пристали і задніпрянські козаки, пристала й Лубенщина. 17 жовтня 1637 року Павлюк прибув до Лубен і видав звідтіль свій універсал, закликаючи усіх козаків і селян до повстання проти Польщі. Селянам він звелів виганяти католиків панів з маєтностів. Польські й сполячені українські пани почали втікати з своїх палаців. Тоді польний гетьман Миколай Потоцький повів польське військо на козаків. Під Кумейками Потоцький побив козацьке військо. 1637 року, на зимнього Миколи, козаки мусили покоритись Польщі. Павлюкові й старшині постинали голови у Варшаві. Од козаків одняли право настановляти собі гетьмана. Над ними поставили за старшого поляка комісара.

Але повстання за Дніпром не вгамувалось. Молодий Кизим, син полковника Кизима, підняв Лубенщину. Він напав на Лубни, звелів вирізати усіх католиків, усю челядь Вишневецького, зруйнував бернардинський монастир, повбивав польських ченців і порубав їх на шматки і викинув собакам. Двірська челядь Вишневецького замкну-

лась в старому замку, котрий поставив ще Єреміїн батько князь Михайло й перевіз туди сорок три гаківниці з Вишневця.

— Паліть гніздо одступника! Бийте його челядинців недовірків! — кричав Кизим на своїх козаків.— Не жалійте зрадника, бо він ось небавом наведе своїх жовнірів і буде різати нас. Руйнуйте зрадника України, поганого недоляшка князя!

Кизимові козаки підпалили католицький монастир, кинулись на замок, вирізали усіх челядинців католиків, запалили курені, в котрих жило двірське військо Вишневецького.

— Оце тобі, князю, за твоє одступництво! — кричав палкий Кизим.

Польний гетьман Миколай Потоцький перевів польське військо за Дніпро й звелів хапати козаків та селян, що ходили у повстання. Він обставив шлях од Києва до Ніжина залізними палями і посадив на їх забраних козаків. Він зумисне проїхав тим шляхом, щоб подивитись на муки тих нещасних мучеників України. Поляки впіймали й молодого Кизима і забили в кайдани. Але козацька справа ще не загинула. В Січі вибрали за отамана Остряницю. Він, не гаючись, зараз рушив у Лубенщину з запорожцями. Козаки й селяне зараз поздіймали потаєнці з паль покараних козаків і повтікали до Остряниці. Остряниця дійшов з військом до Голтви під Хоролом. Миколай Потоцький виїхав тоді в Пруссію й поставив над військом за гетьмана свого небожа * Станіслава Потоцького. Цей Поточченко кинувся сміливо на козацький стан. Але козаки поклали в пень дві роти поляків і розбили сім корогов жовнірів. Остряниця рушив далі й став станом за Лубнами над Сулою.

Саме тоді в місяці маї Єремія привів навербоване на Волині військо. Він прибув у Лубни і побачив тільки руїни кляштора та старого батьківського замка. Єремія розлютувався й рушив 27 мая до стану Поточченка.

Остряниця рушив з козаками далі од Лубен. Поляки погнались за ним і догнали його під Жовнином, Єреміїною слободою. Остряниця сам кинувся в Сулу, переплив і втік в Московське царство. Але козаки отаборились в кружок і замкнули в тому кружку три польські корогви. Вишневецький вдарив на табір раз, але козаки його одбили, вдарив він удруге й втретє, а козаки все його одбивали.

Але нарешті він таки прорвав табір і замкнуті польські корогви якось таки та вискочили з табору. Це був єдиний сміливий вчинок Єреміїн в битві.

Замість Остряниці козаки вибрали собі за гетьмана Дмитра Томашевича-Гуню. Єремія Вишневецький з Потоцьким вдарили на козацький табір. Козаки подались до Дніпра, стали табором над річкою Старицею, де вона впадає в Дніпро, і обкопались валом. В іюні, 22 дня прибув з-за Дніпра з свіжим польським військом польний гетьман Миколай Потоцький.

Довго оборонялись козаки за окопами. Багато полягло й поляків од козацьких куль. Але польського війська було більше. В козаків не стало харчі. Почався голод. І козаки мусили йти на мир. Гуня не покорився й втік в Московське царство з вольними не реєстровими козаками. Козаки мусили прийняти важкі для себе умовини од Потоцького: вони втратили право од того часу вибирати собі гетьмана й полковників. Поляки настановили над ними за старшого шляхтича Петра Комаровського, полковниками в усіх козацьких полках стали шляхтичі поляки. Од козаків одняли їх давні права, ще й заборонили селянам приписуватись в козаки.

Знов запанували єзуїти на Україні. Ті пани, що повтікали з України, знов повертались в свої маєтності. Народ мусив платити панам важкі податі й робити панщину. Козацька сила притихла. Єремія вернувся з недобитками свого війська до Лубен. По селах, по містах скрізь стриміли шибениці та залізні палі. Поляки ловили козаків та селян, котрі приставали до козаків, вішали на шибеницях та натикали на залізні палі. За Дніпром скрізь тянуло трупом та кров'ю мучеників, пролитою за рідний край. Єремію тішив той дух трупів та крові, неначе він набирався од його здоров'я та сили.

Молодий князь прибув у Лубни. З п'яти тисяч його двірського війська повернулось до Лубен кільки сотен. Бернардинський монастир чорнів, неначе обсмалена головешка. Старий замок його батька Михайла стояв пусткою. Гаківниці, привезені його батьком і поставлені в замку, щезли. Курені для двірського війська були спалені. Єремія оглянув руїни і засичав од злості. Од того часу він став лютим ворогом козаків і свого народу.

До Єремії приступив його лубенський староста шляхтич Коляда.

— Що будемо чинити, ясновельможний князю! — сказав староста, уклонившись низенько князеві.

— Невже ще яка біда трапилась? Буде вже з нас однієї біди! — крикнув Єремія і показав пальцем на руїни кляштора та куренів.

— Це ще не все лихо! — обізвався Коляда.— Поляки вішають козаків та хлопів схизматиків по твоїх селах, а хлопи втікають в Московщину до Путивля. Вже їх втікло мабуть тисяча, коли не більше. Ми осаджуємо слободи, а слободи порожніють, пустують. Вже повтікали в Путивль і ченці з Густинського монастиря з своїм ігуменом. Насторочились до втеків і ченці з Мгарського монастиря. Що маємо чинити в такому випадкові?

— Вернути хлопів з Путивля! — крикнув Єремія.

— Вернути б, якби то вони вернулись, ясновельможний, але вони доброхіть не вернуться,— сказав Коляда.

— Гм, гм,— замикав Єремія,— погана справа: не буде кому панщини робити.

Єремія побачив, що треба змінити спосіб діяння, щоб часом його слободи не спустошились зовсім вкрай, до решти. Він заборонив вішати людей і покликав до себе ігумена Мгарського монастиря. Саме тоді кияни обрали архімандрита Петра Могилу за митрополита. Єремії ніяково було перед своїм дядьком навертати монастирі та народ на унію та на католицьку віру.

— Нехай ясновельможний князь втішиться,— сказав Коляда,— з Києва маю звістку, що полковника Кизима і його сина, котрий зруйнував кляштор та вирізав князівських челядинців католиків, гетьман Потоцький звелів настромити на залізні палі на горі Кисілівці перед замком. Їх настромили при самому гетьманові.

Єремія зареготався злим реготом, а потім задумався.

— Ну тепер козаки вже не мають сили, щоб бунтуватись. Ми одрубали гідрі усі голови. Тепер спокійненько оселюсь в Лубнах. Козацтво загинуло навіки. Буду писати до Путивльського воєводи, щоб вернув моїх підданих з Московщини,— сказав Єремія,— а тим часом треба поновляти те, що зруйнували козаки.

І Єремія задумав зовсім оселитись в Лубнах, щоб втихомирити край і заселити порожні землі понад Сулою. Він знов оповістив через своїх старост по Україні, щоб люде йшли в Лубенщину на слободи. З Київщини, з Волині, з

Білої Русі люде втікали од панів, од ксьондзів і оселялись на пустих землях понад Сулою та Хоролом.

Єремія на недовгий час оселився в одній простій хаті. А тим часом викликані з Вишневця майстри поновили католицький монастир, збудували замок, поставили курені для двірського війська. Старости молодого князя вербували у військо гулячих убогих шляхтичів, вербували захожих німців та українців перевертнів, що попристававали до унії та католицької віри, а згодом набирали й козаків. Знов заворушились люде на високих горах. Запалало багаття. Заіржали коні. Закуріли ряди печів, де готували обіди для війська.

— Оттам на високій горі поставлю собі здоровий палац, вартий славного роду князів Вишневецьких! — сказав Єремія до своїх старостів.— Поставлю міцний лицарський замок-твердиню на страх козакам, хлопам і татарам. Я покажу, що князі Вишневецькі міцніші за міцний камінь, не тільки за козаків та хлопів.

Князь викликав майстрів з Варшави і з-за границі.

Незабаром наїхали майстри. Єремія сипнув батьківськими та дідівськими червінцями, неначе половою,— і надиво здоровий та високий палац виріс за одне літо на горах, неначе якимсь дивом. Незабаром майстри поновили й католицький монастир. Знов наїхали з Польщі нові патери. Православні ченці по монастирях знов стривожились, вглядівши здоровецький палац, схожий на твердиню, й догадавшись, що князь Єремія має гадку оселитись в йому, а не у Вишневці на Волині. Вони злякались такого страшного сусіди, небезпечного для їх монастиря й для благочестивої віри. Вони боялись, що тепер Єремія, заводячи католицький монастир, поодніма̀є од монастирів землі, надаровані предками молодого князя, православними князями Вишневецькими. Боялись ченці, щоб Єремія вкупі з патерами не заходився навертати їх і усей народ до унії.

Ігумен Густинського монастиря поїхав до Єремії просити, щоб князь затвердив удруге своїм записом землі за монастирями.

— А мені байдуже про вас! Живіть собі там до моєї ласки! — сказав двозначними словами князь.

«Ласка кожного пана висить на волосинці, а як увірветься, тоді геть з маєтності к чорту»! — писав густинський ігумен до ігумена Мгарського монастиря.

Ігумени Густинського та Ладинського монастирів вже тоді були повтікали з ченцями в Московське царство в Путивль, ще й перекликали до себе ченців Мгарського монастиря. За ними утікали й селяни з слобід.

Єремія побачив, що діло виходить погано, покликав до себе мгарського ігумена і заспокоїв його. Мгарський ігумен зараз таки написав листи в Путивль до втікачів-ченців, ще й кепкував з їх, що вони перелякались якоїсь унії.

— Чого ви так злякались тієї унії? Хіба вона з рогами, чи з цибатими ногами, чи з вусами, чи з здоровою бородою. Невідомо, чи вона пішки ходить, чи їздить.

«Ет! Клопоту мені з якимись ченцями! Мені треба вгніздитись тут в Лубенщині, осістись тутечки назавсіди, залюднити порожні степи, розвести господарство й придбати грошей, силу грошей! Це моя сила! З цих степів полллється в мої скрині золото річкою. Тоді я заведу військо, як уділовий князь, заведу двадцять, тридцять тисяч війська й стану найдужчий і найвищий за усіх магнатів, буду верховодити шляхтою, магнатами й королем. Польща підхожа до моєї вподоби, до моїх замірів, до моїх планів. Мене ніхто не скине з місця, як козаки скидають своїх гетьманів. Україна з гетьманством, з козаками мені не припадає до вподоби. Якась там нікчемна, гидка чорнота, якісь сіромахи будуть надо мною верховодити. Не бажається мені стати козацьким гетьманом, яким був мій дід Байда Вишневецький. На козацьких радах якийсь там Грицько, якийсь Павлюк крикне тобі в вічі: «Клади булаву!» Якийсь Крутихвіст, якийсь Задериморда скине тебе з гетьманства й видере з твоїх рук булаву. Плюнути мені на такі ради! Не варті вони княжої слини! Я сам візьму свою булаву і ні перед ким не покладу її. Моя гетьманська булава — то землі безмірні, безліч грошей, військо. Он де моя сила! А з цим я добуду й слави, а може й корони... Це багато вартніше за якусь гетьманську булаву. Козацькі порядки, козацький мужицький уклад противні мені! Я їх ненавиджу. Польща — це рай задля панів: там і тільки там у Польщі моє царство, моє й панство... Козаків, їх гетьманів, усю Україну треба знищити і вбити на смерть... Але треба задля цього маєтностів силу! грошей силу! війська силу! Я повигоню з Лубенщини усіх, навіть польських панків та панів, повидираю в їх землі силою, зберу військо, стану міцно на Дніпрі, потім піду Далі, стану в Варшаві, викину свій стяг, стяг князів Вишне-

вецьких, Ольгердовичів! І тоді нехай потягається зо мною магнатство! Нехай повойдується зо мною сам король!.. Але задля цього треба поріднитись с польськими магнатами... Треба вибрати собі жінку з роду, вартного князів Вишневецьких».

І князь Єремія, покинувши усю господарську і військову справу в Лубенщині на руки вірного старости Якуба Коляди, полетів до Варшави. Його палка нетерпляча вдача несла його, наче на крилах, до призначеної високої мети, до високої ролі.

«Тепер козаки побиті,— думав Єремія, їдучи до Варшави.— Їх сила впала й не підніметься. Край заспокоївся. Скрізь безпечно. Хлопи будуть послуха́ти і робити панщину. Час мені ставати до свого діла. Час мені йти вгору, підніматися високо, як тілько мога! Час мені вступити в королівський двір, забрати од короля якусь значну посаду, сісти на якомусь старостві, або стати воєводою, втиснутись між магнатів і... підгорнути їх усіх під себе та й верховодити над ними і в Польщі, і в Литві, і на Україні. Час мій настає. Моя душа, моє серце почуває це добре. Слава й честь жде мене й, коли не діждеться, то сама завітає в гості до палацу князів Вишневецьких, до князя Єремії. Я побив козаків: вже блиснуло проміння моєї слави і досягло до Варшави, до двору. Вже чутка про Старицю й Путивль долинула туди!»

І в палкій Єреміїній голові манячіли великі битви, славні його вчинки в битвах. Йому привиджувалось, що він вже вчинив якісь славні події і його жде уся Варшава, висипле йому назустріч, заглушить його вуха радісними криками; що його сподіваються усі магнати й сам король, привітають його в королівському палаці, гукнуть «vivat» на сеймі йому назустріч, засліплені й зачудовані його славними вчинками, а панни й панії в білих кунтушах та суконях стрінуть його з вінками в руках, обсиплять йому стежку квітками і заспівають гімни в його славу.

III

В кінці серпня 1637 року у Варшаві ждали приїзду молодої королеви Цецілії Ренати, сестри австрійського цісаря Фердинанда III. Вже на 37 році свого життя Владислав IV задумав оженитись з дочкою покійника Фердинанда II, австрійського цісаря, й сестрою його сина, моло-

дого цісаря Фердинанда III. Він послав до Відня своїх посланців. На чолі посланництва поїхав менший королів брат Ян Казимір. Цісар з великою охотою згодився видати свою сестру за короля. Місяця серпня, 9 дня 1637 року, Фердинанд III поблагословив Цецілію Ренату на вінчання з королем Владиславом, і її зараз, по тодішньому звичаю, повінчали з королевим братом Яном Казиміром, котрий заступав на той час місце брата. Цецілія Рената через три дні виїхала до Польщі з польськими посланцями. Тірольська ерцгерцогиня Клавдія, вже літня людина, поїхала проводити молоду королеву до самої Варшави.

З великою пишністю встріли королеву польські магнати та біскупи на польській границі в розкішному наметі й проводили її в Краків і далі до Варшави. Поїзд став на одпочинок за 18 верстов од Варшави в містечку Ілжах. Король Владислав виїхав в Ілжи назустріч Цецілії, привітався до неї й вернувсь до Варшави. Поїзд рушив далі й знов став на одпочинок в Уяздовському палаці коло самої Варшави. Тут королеву одвідали королів брат Карл, що був біскупом Вроцлавським, та королева сестра Ганна Констанція. Назустріч королеві виїхала з Варшави велика сила польських панів та паній, виїхали й чужоземські посланці. Королева в'їхала у Варшаву з великою церемонією. За її позолоченою каретою їхали карети магнатів, такі ж самі багаті та пишні, як і королівські, обковані сріблом, оббиті шовком та оксамитом. Поїзд був здоровий і надто пишний. Молода королева та ерцгерцогиня Клавдія здивувались розкоші та збиткам польської шляхти. Брат Цецілії Фердинанд дав за нею приданого всього 100.000 гульденів. Цього приданого не стало б на карети, коні та оксамити для тих польських магнатів, що проводили молоду німецьку королівну до Варшави.

Кругом карети королеви гарцювали верхи на чудових конях молоді сини польських магнатів. Сідла на конях та чепраки були облиті золотом, обсипані перлами. Дорогі оксамитові ясні кунтуші, облямовані золотом, пера на шапках, обсипані брильянтами, срібні й навіть золоті підкови та остроги на закаблуках, кінська збруя, облита сріблом,— уся ця розкіш зачудовала молоду німецьку королівну. Розкіш здавалась незмірна і неймовірна навіть багатим чужоземцям і заграничним посланцям. В каретах сиділи жінки та дочки польських магнатів, убрані в шовкові та оксамитові убрання. На ввесь поїзд неначе впав з неба золотий

та срібний дощ і розсипався й розлився по оксамитах, по шовках та дорогій парчі, розсипався й перемішався в одну колоритну блискучу масу червоних, жовтих та зелених кунтушів, і блискучих позолочених карет, і дорогих баских коней усякої масті, з сідлами, обсипаними перлами, вишитими золотом.

На чудовому вороному коні коло самої королівської карети гарцював молодий князь Єремія Вишневецький. Кругом карети їхали верхи на баских конях сини значніших магнатів та князів, але ні в одного з їх не було такого чудового баского коня, такої багатої збруї на коні, такого багатого убрання. Єремія торкав під боки свого гарячого коня золотими острогами. Кінь ставав гопки, як скажений, завертав голову назад і маяв на вітрі блискучою чорною гривою, неначе й його збурювала пишність королівського поїзду.

Позад королеви тихо посовувались рядки карет з жінками та дочками значніших польських панів. В одній кареті сиділа молода Гризельда, старша дочка коронного канцлера Фоми Замойського. Вона окинула очима блискучий кортеж з молодих магнатів, котрі роєм вились кругом карети Цецілії Ренати, і примітила Єремію. Вона його бачила вперше: князь Єремія недавно прибув до Варшави, ставився в палаці перед королем, і як він був з роду славних князів Вишневецьких, то король ласкаво прийняв його до свого двору.

«Яка пишна фігура на коні! — подумала Гризельда.— Яке убрання, скільки золота й перлів розсипано на його кунтуші, на сідлі, на усій зброї! І хто такий цей молодий лицар? І де він взявся у Варшаві? Це, певно, якийсь чужоземець з Франції або з Риму, з королівських двірських. Треба буде спитати, хто він такий, як прибудемо до двору».

Єремія ледве вдержував страшного коня за поводи. Кінь гарцював, як навіжений, ставав дибки, крутився, як птиця в клітці, на усі боки. Поли червоного шовкового кунтуша, червоні оксамитові рукави, засукані до плечей, метлялись од вітру. Єремія сердився на непокірливого коня. В його очі зайнялися й блискали гнівом.

«Пишна фігура! Ой коли б мені подивитись на його очі»,— думала Гризельда, виглядаючи у вікно карети на Єремію. От кінь крутнувся убік, майнули чорні кучері, блиснули чорні очі, ні! ніби карі...— «Який в його сміливий погляд! Це, певно, італіянець або якийсь венгер з Се-

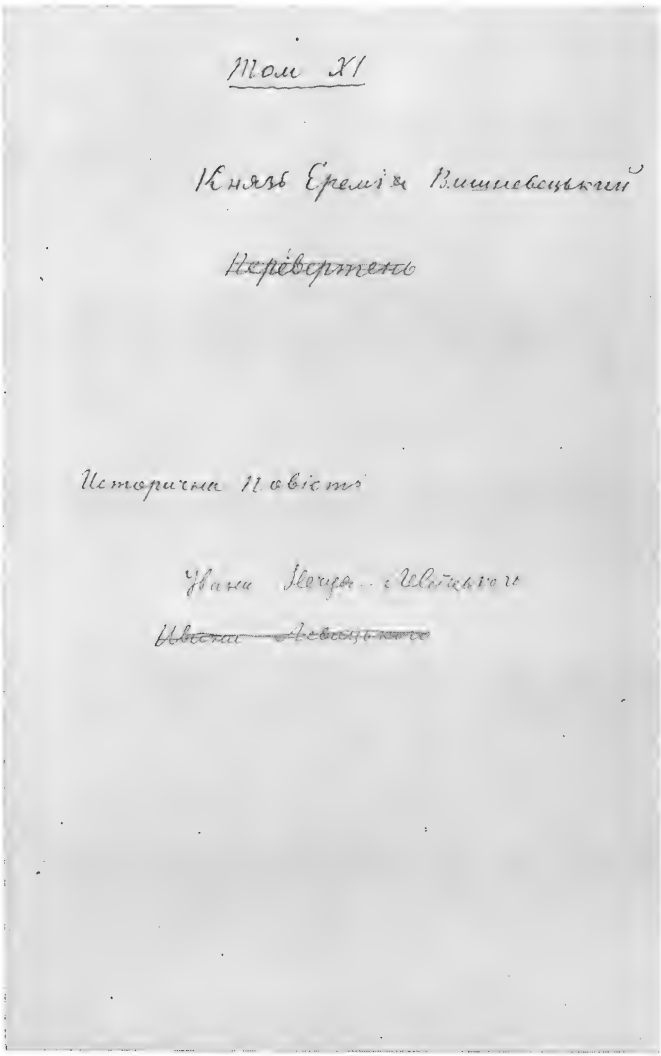

Том XI

Князь Єремія Вишневецький

~~Перевертень~~

Історична Повість

Івана Нечуя-Левицького

~~Івана Левицького~~

Титульна сторінка автографа повісті «Князь Єремія Вишневецький».

миградії»,— подумала Гризельда й вже не зводила очей з чорнявого Єремії до самого королівського палацу.

Довгий блискучий поїзд тихою ходою посовувався до королівського двірця по вузьких вулицях. Рядки низеньких домків, критих черепицею та драницями, а подекуди й соломою, мали без міри велику супротилежність з розкішним блиском поїзду. Здавалось, ніби якимсь чудом таке позолочене й поцяцьковане перлами диво блиснуло серед смітника або десь серед села, або на місці, вкритому пилом та сміттям. Міщан та жидів на вулицях стовпилась велика сила! Вони стояли двома довгими рядами вподовж узеньких улиць і тільки витріщали очі на поїзд. Позолочені карети, дорогі коні, шаблі в золотих піхвах, дорога упряж, обкована сріблом, карети та екіпажі, оббиті всередині шовком, золото, срібло й перли на магнатах — усе те сяло, облите ясним світом сонця. Червоні, жовті, зелені й сині кунтуші, облямовані золотом, неначе дивовижні квітки манячіли перед здивованими міщанами. Вони ще зроду ніколи не бачили такої розкоші серед польських старих магнатів за передніших часів! Жидки з жадобою в очах позирали на золото й перли на людях та конях і тільки цмакали з дива губами.

Розкіш вже запанувала в ті часи в Польщі. Шляхта вже втратила давню лицарську вдачу і давню простоту і стала зовсім нестатковитою. Давня завзятість та статковитість, давні прості звичаї вже тоді випахались в неї до решти. Вже запанувала розкіш у всьому. Шляхта жила так розкішно, що навіть чужоземці дивувались. Ця розкіш в убранні, в їжі й напоях наводила смуток на старосвітських панів — лицарів, котрі ще недавно їздили на простих драбинчастих возах і одягались в кунтуші з простого сукна. Старі шляхтичі, поглядаючи на той блискучий поїзд, тільки хитали головами.

— І де вони понабирали стільки срібла, золота, перлів та оксамитів? — гомоніли міщани, дивлячись на те диво.

— Обдерли своїх хлопів, бо завели страшну панщину, грабують і беруть в хлопів все, що тільки схотять. Це все багатство — то праця хлопів,— обзивались деякі старі міщани.

Король Владислав V стояв на дверях палацу й дожидав королеви. Коло його стояли натовпом старі магнати та шляхтичі в багатих уборах. Хоч Владиславові було то-

ді вже тридцять сім років, але він був ще молодий на взір та гарний з лиця, білявий та ясноокий. Довге русяве волосся спадало кучерями на плечі. Борода була коротка по тодішній шведській моді. Довгі прямі вуси надавали мужності делікатній спанілій фігурі короля — родом шведа.

Королівська карета стала коло дверей. Музики вдарили на привітання молодій королеві веселого маршу.

Король Владислав взяв під руку молоду королеву, повів до чималої тронної зали, вивів по сходах до трону, посадив її на троні. Двірські дами стали по один бік трону, магнати стали по другий бік. Декотрі сенатори промовили поздоровні промови латинською мовою. Біскуп Яваринський одповідав їм за королеву, хоч сама королева й розуміла латинську мову і вміла навіть нею говорити. Молоді сини магнатів стовпились натовпом коло порога. Єремія Вишневецький, як потомок давніх литовських князів, став поперед усіх і гордим оком зорив по світлиці на молодих двірських дам. Ненароком його гострі очі впали на Гризельду Замойську. Вона була найпоказніша між усіма дамами, висока, поставна, плечиста та рівна станом, як тополя. В блакитній сукні, в пишному вишневому кунтуші, з золотими позументами, в золотій діадемі на темнорусих розкішних косах, Гризельда Замойська була велична на взір, неначе якась цариця. Єремії здавалось, що не Цецілія королева в тих пишних палатах, а Гризельда, що Гризельді подобало б вийти по сходах і сісти на троні на місці невеличкої сухорлявої німкені Цецілії. Гризельда підвела ясні очі й гордовито поглядала на блискучий натовп синів багатих магнатів. Її гордовиті очі неначе промовляли до їх: нема між вами ні одного такого, котрий припав би мені до вподоби, нема між вами ні одного мені до пари; усі ви не варті мого ласкавого слова, мого ласкавого осміху, ви не для мене...

Після коротких промов король почав знайомити молоду королеву з магнатами та чужоземськими посланцями. Довгий ряд блискучих кунтушів заворушився. Магнати один по другому виходили по сходах, цілували королеву в руку, ставши, давнім лицарським звичаєм, на одне коліно. Перед Гризельдиними очима довгим рядом заманячіли то сиві, то чорноволосі чуби на підголених головах, товсті червоні лиця з довгими сивими кудлатими вусами, котрі нахилялись до Цеціліної руки. За магнатами висту-

пили молоді сини магнатів, і на чолі їх гордо виступав Єремія.

— Князь Єремія Вишневецький з славного роду Ольгерда литовського князя,— промовив король до королеви.

Гризельда почула ті слова й пильно придивилась до молодого князя. Єремія стояв перед троном, пишно убраний, в червоному оксамитовому кунтуші, в червоних сап'янцях, вишитих золотом, з золотими підківками. При боку висіла шабля в піхві з золотим держалном, обсипаним дорогими камінцями. Високий, рівний станом, бадьористий, чорнявий, аж смуглявий, він одразу вразив Гризельду і своїм станом, і грізними чорними блискучими очима, і пишними чорними кучерями.

«Це той самий, що гарцював на чудовому коні в поїзді. Він не чужоземець... Яка пишна фігура! Які дивні чорні очі, неначе в того волоха! Який гострий, грізний погляд! Скільки в йому огню! Який блиск!» — подумала Гризельда і в гордої магнатки десь узявся ласкавий погляд в гордовитих очах; а легенький осміх сам злетів з її повних малинових уст, неначе листочок спав з пишної троянди, зірваний легесеньким вітром, заманячів у повітрі й в одну мить сховався десь в зеленому листі.

Єремія поволі ступив на сходи трону, став на одне коліно, нахилив кучеряву голову й поцілував королеву в руку. Золота шабля черкнулась об поміст і легенько забряжчала. Єремія підвівся, вирівнявся на ввесь зріст, підвів гордо голову і оступився. Він повернув голову, повів очима, глянув на Гризельду, і в його здорових очах блиснули іскри, чорні брови неначе звело докупи і між бровами майнув зморшок, цупкий, твердий і гострий. В лиці виявилась мужність, сміливість.

Гризельда вп'ймала той мужній гострий погляд і їй припав до вподоби такий погляд, припали до серця такі очі, чорні, блискучі, гострі, як ніж, ріжучі, як гостра козацька шабля. Щось одразу заворушилось в її серці, гостре, різке, але приємне, неначе в гарячу літню спеку звідкільсь пахнуло гострим холодним вітром в самісіньке її лице й різнуло і разом з тим прихолодило його серед важкої духоти важкого гарячого дня.

Єремія одійшов од трону й став серед блискучого та лиснючого натовпу, гордо позираючи на церемонію. Гризельда не зводила з його очей.

«Чи янгол з неба оце з'явився мені серед цього пишно-

го натовпу князів та магнатів, чи демон з пекла прийняв лицарський пишний, чудовий вид і вмішався серед молодих магнатів, щоб одразу і так несподівано стривожити мою душу? А душа моя стривожена. Серце одразу заворушилось. Не можу одвести очей од його грізного, трохи навіть страшного виду. Яка краса в тих чорних кучерях та смуглявих рум'янцях! Які різкі та гострі очі! Це демон, але демон з неба, з одлиском якоїсь незвичайної краси. І ніби не дуже гарний з лиця, і який чудовий з очей, з брів, з чола! Я люблю таку демонську красу, тільки таку. Чимсь гарячим, палким пахотить од неї»,— подумала Гризельда.

І вона вже не дивилась ні на церемонію, ні на королеву, не бачила, як ворушились магнати, як манячіли їх підголені товсті голови. Усе разом неначе зникло десь сперед її очей. Усе неначе вкрилось туманом перед очима молодої гордовитої панни: і трон, і король, і королева на троні. Неначе зник десь усей блискучий натовп. І Гризельда почувала, ніби вона стоїть сама, а проти неї стоїть тільки один він, а кругом його порожній простір без людей, без світа, без повітря, без шелесту двірської ворушні.

Королева встала з трону. Король поклонився до світлого збору і звелів збиратись в двірській каплиці, де він мав брати шлюб з Цецілією. Гризельда тільки тоді опам'яталась, неначе прокинулась од приємного, пишного сну, повного чарівних мрій.

Натовп поволі виходив до другої світлиці, поклонившись королю й королеві. Двірські дами перемішались з кавалерами. Пішла розмова, несмілива, тиха, здержна. Двері каплиці одчинили. Світили свічки на престолі. Біскуп одягався в свої церковні убрання. Магнати здоровкались, розмовляли стиха; панії й панни шепотіли, розмовляли пошептом трохи не на вухо одна одній. Коронний канцлер Фома Замойський, вже старий, з сивою чуприною серед голови, але ще здоровий та кремезний, тихо розмовляв з Єремією Вишневецьким. Углядівши свою дочку Гризельду серед паннів, він узяв Вишневецького за руку, підвів до Гризельди і промовив:

— Моя люба Гризельдо! Недавно на нашому варшавському небокрузі зійшов новий молодий місяць: приїхав до королівського двору князь Єремія Вишневецький, славного руського роду, але віри католицької. Найясніший

наш отець, король полюбив його; полюбив його й я,— промовив Замойський.

— Князь Вишневецький!—аж крикнула Гризельда.— Чутка про твою, князю, славу давно доходила до нас, але мені довелось оце побачити тебе вперше; .я їздила за границю, була оце при дворі найяснішого австрійського цісаря й проводила молоду королеву до Варшави. Не диво, що мені не довелось тебе й досі бачити.

— Я не так давно прибув до Варшави, ласкава панно Замойська, щоб ставитися перед очима нашого найяснішого короля. Король привітав мене дуже щиро й ласкаво. Ще ласкавіше привітав мене твій славний панотець, за що йому од мене сердечна подяка,— сказав Єремія й поклонився Замойському.

Єремія стояв проти вікна. Ясний світ лився на його вид, сипавсь на дороге убрання. Він стояв неначе серед сяєва. Гризельда почувала його силу й завзятість так, як почувають лицем гарячий промінь сонця. Вона була ладна мерщій одвести очі од його, так вражала її та сила. Але незабаром після розмови та привітання Єреміїні гострі очі стали ласкавіші. І Гризельда милувалась тим ласкавим поглядом, який часом вихоплюється в найгостріших жорстоких очах в рідкі години, коли часом випадком і в твердому черствому серці майне промінь ласки й кохання.

— До нас доходила чутка про твої славні вчинки в битвах з козаками за Дніпром під Лубнами та над річкою Старицею,— обізвалась Гризельда.

— Князь Єремія бував в битвах і з московитами вкупі з славним Лукою Жолкевським, випалив і знищив силу московських сіл,— сказав старий Замойський.

— Мені дуже, дуже приємно бачити молодого князя, що вже вславився в битвах в таких молодих літах,— сказала Гризельда.— Кажуть, що козаки бились на одчай з нашими полками, але ти, князю, все-таки переміг їх силу.

— Я ладен стояти з мечем щодня, щогодини для оборони нашої дорогої вітчизни Польщі, для оборони нашої католицької віри,— говорив Єремія, похопившись виявити свою ревність до Польщі та католицтва.

Він знав, що на його вважають при дворі як на неофіта й недавнього перевертня, і боявся, щоб Замойський та його дочка не подумали часом, що він зостався українцем і затаїв в душі спочування до козаків та прихильність до рідного краю.

— Ми дуже раді цьому,— обізвався старий Замойський,— українські князі та магнати повинні ставати вспіл з нашою шляхтою, якої б віри вони не були: чи благочестивої, чи католицької, чи кальвінської та социніянської. Найліпше було б, якби українські дворяни та магнати вкупі з литовськими стали однієї віри з нами.

— І я такої думки,— сказав Вишневецький,— я задля того й став католиком.

— І поляком?.. — несміливо обізвалась Гризельда.

Єремія замовк: йому було байдуже, чи він українець, чи поляк: віра була задля його одна формальність, без котрої йому не можна було досягти до визначеної для себе високої мети. Він окинув очима Гризельду і пильно придивився на неї. Вона була на вроду не погана, але й гарною не можна було її назвати. Панна Замойська була русява. Розкішні заплетені коси двічі обвивали її чималу голову. На голові блищала невисока діадема, обсипана брильянтами. Темно-сірі чималі очі були холодні й тверді, як сталь. В широкуватому лиці, у високому чолі виявлялась чоловіча енергія й завзятість. В сталевих очах світився чоловічий розум. Уся її висока плечиста постать нагадувала постать амазонки або статую пишної Юнони.

Єремія окинув очима увесь збір пишних паній та панянок. Між ними багато було панянок, гарних, білявих, делікатних, з янгольською красою. Але Єремії чомусь не припадала до вподоби делікатна панянська краса. Гризельда стояла серед того світлого пишного збору, неначе королева над усіма тими гарненькими, легенькими панночками, неначе вони усі належали до її двору, сновигали кругом неї, запобігаючи її ласки.

«Оттакої мені жінки треба! Тільки така, як Гризельда, заслуговує стати княгинею Вишневецькою. В її вроді є щось царське, неначе вона і вродилась, і хрестилась королевою, і на вдачу вдалася в королеву. Вона, одна вона тутечки варта мене, мене, князя Вишневецького. Усі ці панянки якісь дрібненькі, мізерненькі, легенькі, гарненькі, неначе пташки в садку; і щебечуть вони, мов пташки, і слова, і мова в їх пташина. А в Гризельдиних очах виявляється щось лицарське, вище»,— думав Єремія, перебираючи очима панянок.

— Моя кохана Гризельдо! треба нам зайняти місце в каплиці заздалегідь, бо натовп великий, от-от швидко вийде король з королевою,— промовив старий Замойсь-

кий.— А ти, князю, не забувай мене, старого, прибувай до мене в гості. Оце недавнечко моя дочка прибула до моєї господи. Моя хата повеселішала.

— Дуже, дуже дякую ясновельможному панові канцлерові за ласку,— обізвався Вишневецький на прощанні.

Гризельда пішла повагом слідком за батьком до каплиці. Вона йшла горда та пишна, поміж рядами дрібненьких панночок, неначе біла лебедиця попливла. Єремія несамохіть задивився на її пишний стан, на кремезну постать.

«Треба й справді частіше навідуватись до старого Замойського та придивлятись до панни Гризельди. Ні гарна, ні погана, але яка величність в її постаті! Які розумні в неї очі! І говорить повагом! розсудливо й помірковано, не лепече, як інші панночки лепечуть, якось по-пташиному».

В той час, як Єремія стояв і балакав з старим Замойським та його дочкою, блакитні очі Домініка Заславського слідкували за кожним його рухом. Тільки що Замойський з Гризельдою вийшов з покоїв, Домінік Заславський кинувся до Єремії, розвів руки, щоб його обняти, і крикнув радісно:

— Чи впізнаєш мене, давній колего?

— Ні, не впізнаю,— обізвався знехотя Єремія, хоч і говорив неправду.

Він наглядів серед натовпу Домініка Заславського і впізнав його. Але до його вже дійшла чутка, що Заславський вчащає до господи старого Замойського й увивається коло Гризельди. Годину передніше він признався б до свого давнього товариша в єзуїтській колегії у Львові, але теперечки, як він углядів Гризельду і згадав, що Домінік Заславський давно топче стежку до Гризельди, він став чогось йому неприємний. Єремія стояв гордо піднявши голову, холодний, байдужний, неначе неприступна стрімка скеля... і гордо позирав на Домініка.

— Невже я так постарівся, що мене й впізнати не можна? — спитав Заславський зачудовано.

— Не впізнаю,— гордо обізвався Вишневецький і насупив густі чорні брови так, що вони зійшлися докупи на переніссі.

На палкого веселого Домініка неначе одразу хто вилив відро холодної води: він опустив руки. Очі з веселих стали такі здивовані, неначе він гадав побачити світлого

янгола, а замість його висунулась з-під землі рогата морда самого сатани.

— А ми ж у Львові колись жили вкупі в одному домі й вчились укупі в колегії. Невже я так змінився?

Єремія придивлявся до Заславського, неначебто й справді впізнавав його. Перед ним стояв високий на зріст, але тоненький станом Заславський, білявий, аж білий, з білим, як у панни, лицем та тоненькими рожевими устами.

— Я Домінік Заславський, твій давній колега в єзуїтській колегії. Певно ж я дуже змінився теперечки, коли мої давні колеги мене не впізнають. Чолом тобі, князю!— сказав Заславський і подав Єремії руку.

Єремія взяв його за руку, але й слова не промовив. Вид його був гордий. Чорні брови, що й без того зрослись вкупі, стали насуплені й неначе говорили: одкаснись од мене, хлопче; ти не вартий того, щоб князь Вишневецький чоломкався з тобою й навіть говорив до тебе.

Веселий Заславський на радощах, що встрівся з давнім колегою славного роду, говорив до Єремії надто голосно. На їх обох звернули увагу. Їх обступили молоді сини магнатів. Старі батьки насторочили вуха.

— Невже ти, Єреміє, забувся, як ми вештались по львівських улицях, як слідкували за львівськими красунями. Чи пам'ятаєш панну Зволінську? — говорив веселий Заславський.

— Я такої нісенітниці не пам'ятаю. Але тебе оце таки пригадав. Це правда, що ми рік чи що вчились вкупі з тобою у Львові. Це я пригадую,— знехотя обізвався Єремія.

Заславський прикусив язика й почервонів: він примітив, що гордий Вишневецький якось наче нехтує ним.

— Коли ти такий гордий, що не хочеш мене знати, то бог з тобою. А мені приємно, що я з тобою встрівся й тебе тут побачив,— сказав Заславський.

— Я не гордий і я... так само радий, що впізнав тепер тебе, свого давнього колегу. Але ти дуже змінився, неначе не той став: ти виріс, і дуже виріс, і якось вилюднів, не то що змужнів... — знехотя заговорив Єремія, але тон його мови був гордовитий, неохочий, трохи неласкавий.

— О! Князь Єремія гордовитий,— зашепотіли кругом магнати та їх молоді сини,— не хоче признаватись до своїх давніх товаришів; певно гордує ними, бо багатир на всю Польщу і з славного роду князів Вишневецьких.

Може й з нами не схоче знатись, бо дуже багатий. В його сіл та міст на Волині й не злічити, ще й до того його батько Михайло загарбав собі за Дніпром усю Лубенщину.

— Ти, Єремію, славного роду і незліченно багатий. Тут, при дворі нашого найяснішого короля, тобі випаде славна роль,— сказав одкрито молодий Заславський.— Давно треба було б тобі приїхати до Варшави і стати вхожим до двору.

— Я довго їздив за границею, щоб вивчитись військової науки, а потім обороняв свої лубенські маєтності од московського та козацького нападу,— обізвався Єремія.

— Ми чули про твої битви з московитами та козаками. Слава про твої військові вчинки дійшла й до нас аж у Варшаву. Я завидую тобі, князю, завидую твоїй славі,— обізвався веселий князь Заславський.

— Настане твій час, то й ти здобудеш лаври на полі битви. А мій час вже настав задля мене. Багато поклав я ворогів на полі битви; багато покотилось їх голів для оборони нашої дорогої Польщі й наших шляхетських прав та привілеїв,— сказав гордо Вишневецький і окинув гордими гострими очима сивоусів і безусів магнатів,— не знаю, чи траплялось кому і з наших старих шляхтичів повалити на землю стільки ворогів Польщі, скільки я їх повалив.

Старим сивоусим магнатам така річ молодого князя не припала до вподоби. Вони понадимались і мовчки крутили сиві вуса. Заславський спустив очі додолу. Він був чванькуватий. І його брала заздрість до слави Вишневецького.

— Гордий цей молодий Вишневецький. Він має на думці заткнути за пояс та кинути під лаву нас, старих,— шепотіли між собою старі магнати.— І московитів він не побив, і козаками під Лубнами мало нашкодив, а вже кирпу дере вгору, задирає носа перед нами старими.

— Не забувай же мене, давній товаришу, і не минай у Варшаві моєї господи,— сказав Домінік Заславський до Єремії на прощанні.

— Добре,— обізвався Єремія.— Прошу одвідати й мене у Варшаві й у Вишневці.

Домінік Заславський вийшов з світлиці задуманий. Йому вже давненько сподобалась Гризельда Замойська. Він частенько навідувався до старого Замойського в гості. Гризельда була ласкава до його. Але тепер, після того, як вона познайомилась і розмовляла з Єремією, він примітив якусь тривогу в її холодних очах, примітив несподі-

ваний рум'янець на щоках. Він постеріг, що з Гризельдою щось трапилось, що вона якось ніби трохи змінилась.

«Не така вона буває, як розмовляє зо мною. Вона завсіди спокійна, рівна, розсудлива, поміркована й помірна в розмові. Ніколи я не запримітив, щоб вона до кого осміхнулась, щоб коли почервоніла. А як заговорила з Вишневецьким, десь для його взявся осміх, десь узялись рум'янці; очі заблищали й повеселішали...» — думав Заславський, помаленьку йдучи до каплиці через рядок покоїв королівського палацу.

Незабаром король з королевою увійшли в каплицю й стали перед престолом. Примас Польщі біскуп Ян Венжик знов вдруге повінчав особово Владислава з Цецілією. Оповістили, що король буде коронувати Цецілію другого дня в соборі святого Яна.

IV

Гризельда вернулась з батьком додому, увійшла в покої й сіла край вікна в невеличкій своїй кімнатці. Вікно виходило в старий садок, садок слався наниз по невисокому горбі й доходив до берега Вісли. Гризельда не роздягалась, сіла на стільці й задумалась. Сонце вже стояло на вечірньому прузі. Берег Вісли вже тонув у тіні, а за річкою сонце ясно освічувало густі бори, зелені луки. Вісла лисніла, неначе була скляна. Надворі було тихо-тихо. І в палаці й надворі не чуть було ні найменшого гуку та шуму. Після пишних двірських церемоній, після шуму та галасу на улицях коло королівського палацу Гризельді здалося, що якась сила перенесла її в далекий тихий край, в тихе село, в якусь мертву пущу. Думки її тихо заворушились. Руки лежали на колінах, неначе мертві. Гризельда й голову похилила.

В покоях було тихо, мертво, а Гризельда не могла заспокоїти своєї стривоженої душі. Перед її очима все неначе ворушились якісь люде, якийсь блискучий натовп, манячіли кольорові кунтуші та дамські пишні сукні, лисніло золото, мигали очі, чорні брови. Все те ворушилось, як зграя голубів в тихому синьому небі, без шуму, без гаму, неначе натовп мрій. І серед того натовпу повсякчас виникав смуглявий Єремія, неначе повний місяць виникав з чорних хмар. Він неначе й тепер стояв тут перед нею в тісному покої й дивився на неї гострими палкими очима.

Його голос, міцний та різкий, неначе й тепер лунав в її душі. Вона неначе бачила перед собою його міцну постать, пишний убір, густі чорні кучері, чорні рівні високі брови, що ніби зрослись докупи. Гризельда думала про його й неначе замерла на місці.

Двері рипнули. В кімнатку увійшла її нянька, стара Ганна, проворна й смілива баба. Гризельда, прибувши з батьком з Замостя до Варшави, взяла з собою й Ганну з кількома дівчатами горнишними та швачками.

— Панно Гризельдо! — промовила Ганна.

Гризельда аж кинулась неначе спросоння.

— Оце, як ти мене злякала,— тихо обізвалась Гризельда.

— Чого це ти, панно, сидиш і не роздягаєшся? Може ждеш до себе гостей? — сказала баба.

— Ні, Ганно! Не жду я цього вечора нікого до себе. Та коли б хто й одвідав мене ввечері, то я не вийду до світлиці: я дуже втомилась сьогодні. Поклич горнишних. Я хочу роздягатись і піду в садок.

— Щось там та було в королівському дворі, що ти вернулась така стурбована та задумана, як ніколи такою не верталась додому. Певно, бачила князя Домініка,— сказала Ганна з легеньким натяканням.

— Дай мені покій з тим Домініком. Я втомилась, аж тлінна стала,— знехотя обізвалась Гризельда.

Дві молоді дівчини, привезені з Замостя, помогли Гризельді роздягтися, поздіймали з неї золоті прикраси. Гризельда накинула на себе легенький літник-кунтуш і вийшла в садок.

Вже сонце сховалось за ліси, вже й тінь впала на Віслу, на завіслянські бори, а сиза імла вкрила береги, неначе наміткою, а Гризельда все ходила по садку і не примітила, як смеркло надворі, як вогкий туман обкропив її русяві важкі коси на голові срібними крапельками.

Вже пізно вернулась вона в покої, не сіла за стіл вечеряти й пішла в свою кімнатку, ховаючись од людей з своїми думами, з своїми солодкими потайними мріями.

«Вразив мене цей чорнявий князь в самісіньке серце. Багато бачила я славних молодих білявих та русявих німецьких князів у Відні в цісарському палаці, багато їх майнуло перед моїми очима й у Варшаві, але ні один не припав мені до вподоби так, як цей палкий та смуглявий Єремія»,— думала молода Гризельда.

І вона до півночі не зачиняла вікна, забитого залізними гратками. До півночі дивилась вона на чорне небо, засіяне золотими зорями.

Вранці раненько Гризельда промовила до Ганни:

— Принеси мені найкращі убори, знайди найдорожчі діаманти. Сьогодні буде коронація королеви. Хочу вбратись, як королева.

Горнишні поприносили найдорожчі убори, прибрали Гризельду, мов королеву до вінця. Гризельда з батьком поїхала до собору, де після служби божої королева вінчалась короною. Магнатів зібралась сила. При коронації був папський нунцій Філонарді, був цісарський посол граф Магні, французький — де-Розе, бранденбурзький граф Бранденбург й інші чужоземські посланці. Гризельда вгляділа Єремію Вишневецького. Він уклонився, приступив до неї й привітався так ласкаво й щиро, неначе знав її з давніх-давен. Гризельді ще більше припав він до вподоби.

«Чи не само небо призначило мені до пари цього смуглявого чорноокого козака?» — думала Гризельда, вловивши ласкавий погляд гострих очей молодого князя.

— Прибувай до мого батька в гості, там ми поговоримо, бо тут на церемонії не встигнеш і слова промовити.

— Завтра доконешне прибуду до тебе зранку,— промовив тихо Єремія й оступився.

Другого дня раненько Гризельда, сидячи в своїй кімнатці, сказала до своєї давньої няньки баби Ганни:

— Перенеси, Ганно, мою роботу в ту кімнатку, що виходить вікнами в двір. Там ми сядемо сьогодні за роботу.

— А чом же не тутечки? Було гарно тут, а тепер стало гарно там. Ой вередливі ж оті молоді панни! — обізвалась весела баба.

— Не жартуй та зараз перенось туди й свій гребінь та пряжу і моє шитво. Мене в цьому покоїчкові чогось нудьга бере. Там видко в двір, по дворі вештаються люде: там мені буде веселіше сидіти за роботою,— сказала Гризельда.

— Оце! Як коржа так коржа! Нехай буде й корж,— сказала Ганна й забрала робочі причандали.

— Кинь, Ганно, свої замостянські жарти та роби те, що я тобі кажу.

— Та добре ж, добре!

І Ганна з дівчатами попереносила в ту кімнатку усі робочі Гризельдині причандали.

Гризельда сіла вишивати золотом та сріблом шовковий блакитний кунтуш. Дві дівчини, привчені до шиття, сіли коло порога й вишивали сріблом бережки до кунтуша. Баба Ганна сіла за кужіль прясти лляну куделю: вона дала обітницю напрясти своїми руками на покрівець для престола в костьол. І баба Ганна, і дівчата з Замостя вже попристававали на католицьку віру ще в Замості. Панна Гризельда та ксьондзи приклали до цієї справи своєї праці. Усей двір Замойського в Замості, уся челядь, набрата по українських селах в Холмщині, була повернута на католицтво.

Вже сонце височенько підбилося вгору. Гризельда вишивала знехотя й все поглядала у вікно на просторний двір, серед котрого зеленіло здорове кружало, засаджене посередині кущами бузку та троянд. Брама стояла одчинена навстіж. Чотири гранчасті муровані стовпи брами біліли на сонці. Замойський ждав до себе на одвідини гостей, приїжджих з-за границі. В браму влітали коні, запряжені впростяж; кругом дернового кружала котились лиснючі карети магнатів і ставали перед ганком, обставленим важкими білими колонами. Приїжджали з одвідинами до коронного канцлера й заграничні гості з Відня, що наїхали з молодою королевою. Карети приїжджали й незабаром од'їжджали. Гризельда не зводила очей з тих гостей, що виходили з карет. Вона неначе сподівалась, що от-от незабаром вскочить у двір молодий Єремія, щоб одвідати і старого її батька, й її.

— От тепер я, панно Гризельдо, догадуюсь, чого ти перейшла з роботою в цей покоїчок з своєї кімнати,— обізвалась баба Ганна.

— Не з твоєю старою тямою в сивій голові догадатись. Та й догадуватись нема чого: сіла я тутечки, щоб подивитись на приїжджих гостей,— сказала Гризельда.

— Авжеж! Піддури кого дурнішого. А в Ганни, хвалить бога, таки є тямки в сивій голові.

— Нема там ніякісінької тями: була колись, та вже давно вилетіла з сивої голови,— пожартувала Гризельда.

Молоді дівчата осміхнулись коло порога й зирнули одна на одну.

— От-от незабаром прилине якийсь орел і шугне крилами по дворі,— сказала баба Ганна.

— Який же це орел? Про кого ти верзеш? — спитала Гризельда.

— Про кого ж, як не про князя Домініка,— сказала баба.

— Князь Домінік не підхожий до орла,— сказала Гризельда.

— Ой підхожий! Ще й який підхожий,— обізвалась з кутка горнишна Маруся.

— Брешете ви обидві. Він схожий на сизого голуба, а не на орла,— обізвалась Гризельда.

— А хіба ж ти, Гризельдо, не любиш голубів? — спитала смілива баба-нянька.

— Не припали чомусь мені до вподоби отакі сизі голуби. Я люблю орлів. Ото так птиця. І шугає високо аж під хмари, і просто очима дивиться на сонце, і падає наниз швидко, мов куля, й не випустить з своїх пазурів дичини: орел то лицар між птаством,— сказала Гризельда й зирнула в вікно.

У відчинені ворота влетів баский кінь, ніби шугнув кругом кружала, наче вихор, і спинився перед ганком, неначе укопаний.

На коні сидів князь Домінік, стрункий та рівний станом, як очеретина, і такий тонкий, як очеретина. Блакитний кунтуш маяв на вітрі. Блакитна шапка синіла на русявих кучерях. Він був білий з лиця й русявий. Вуси були ясні, русяві, неначе лляні.

Домінік скочив миттю з коня додолу. Гризельді здалось, що він переломиться надвоє, неначе очеретина, на швидкому скоку з коня.

— От і орел прилетів у твій двір,— обізвалась баба Ганна.— Ой гарний же, гарний, як місяць повний!

— Та то не князь Домінік! Це, певно, якась панна одяглася в лицарські шати й приїхала до нас в гості. Це, напевно, якась німкеня з Відня, що прибула вкупі з королевою,— жартувала й собі Гризельда.

— Ой гарний, як голуб сизий! — крикнули й собі дівчата й повставали з місця та заглядали в невеличке вікно.

Князь Домінік увійшов у невеличкі сінці, обтрусив густий порох з дорогого шовкового убрання й влетів у світлицю. Світлиця була невеличка, стародавня, узькувата й довга, з трьома узькими віконцями в садок. Вікна були переплетені залізними гратками. З одчинених вікон повівало холодком. На гратках вікон вчепилися ніжка-

ми дві ластівки і щебетали на усю світлицю. На старомодній широкій канапі, оббитій жовтим сап'яном, сидів старий сивий огрядний канцлер Замойський. Поруч з ним сиділи два чужоземські посланці — австрійський граф Магді та бранденбургський граф Бранденбург, у широких білих комірах з оборками, і балакали з Замойським.

— Вітаю ясновельможного канцлера! Добридень ясновельможному! — промовив веселий Домінік і низенько вклонився Замойському та гостям.

Замойський раптом підвівся з канапи і швидкою ходою пішов назустріч Домінікові, дріботячи куценькими маленькими ніжками. Він радо привітався з князем, бо знав, що князь Домінік залицяється до його старшої дочки і хоче її сватати. Про це вже пішла поголоска по Варшаві. Домінік був з значного й славного роду князів Острожських і тільки по своїй маєтності Заславові звався Заславським. Він був і значний магнат, і багатий, хоч і не такий багатий, як князь Єремія. Старий Замойський з дорогою душею був раден прийняти його собі за зятя.

— Візьме тебе нудьга, молодий князю, од нашої старечої розмови. Я тобі знайду молодше й приємніше товариство, ніж наше,— сказав Замойський.

Він пішов по кімнатах, никав скрізь по закутках старого палацу, шукав Гризельди, але нігде її не знайшов.

— Не там, ваша ясновельможність, шукаєте молодих панянок. Там їх не знайдете, бо вони сидять у тому покоїчкові, що од двору. Там я вглядів, як вони виглядали у вікно в двір,— сказав Домінік.

— Ого! молоді почувають носом, де ховаються панни,— сказав Замойський і засміявся, крутячи свого довгого сивого вуса.— Колись і я почував здалеки, де пробувають панни, а тепер вже цього не потраплю зробити.

Старий Замойський так швидко почимчикував через світлицю до того покоїчку, котрий був од двору, що на ньому аж жовті сап'янці з халявами зарипіли й зашелестіли. Незабаром він вийшов до світлиці й вивів за руку Гризельду. Вона вступила до світлиці поважно, але з неохотою, ніби опиналась позад батька.

— Вітаю од щирого серця панну Гризельду! — промовив князь Домінік і поклонився низенько Гризельді.

— Доброго здоров'я князеві! — тихо промовила Гризельда й ледве схилила свою важку од русих кіс голову.

Вона окинула очима Домініка. Скочивши з коня й ха-

паючись, він розчервонівсь. Делікатний рум'янець виступив на білих щоках.

«Панна, зовсім панна! Він аж надто вже білий та делікатний. Коли б він був смуглявіший, то був би кращий, і може б я його вподобала,— подумала Гризельда, пригадуючи смуглявого й рум'яного Вишневецького,— не люблю я дуже білих та білявих паничів».

— Йдіть же та тим часом погуляйте в садку, доки ми скінчимо свою старечу розмову й пораду з чужоземськими посланцями, а потім прошу князя Домініка на ранній сніданок, бо я чогось вже голодний.

Князь Домінік одчинив двері в садок і оступився. Гризельда з неохотою вийшла на терасу, неначе боялась переступити високий поріг. Пішли вони попліч по старому садку і, ходячи по стежках, довгенько розмовляли про вчорашній приїзд королеви Цецілії Ренати та про деяких знайомих.

— Між усіма двірськими паннами при королеві панна Гризельда Замойська була найпоказніша,— промовив Заславський.— Панна Гризельда була там ніби правдива королева серед того ясновельможного натовпу, серед блискучих пишних паній. Ніби місяць між зорями! Панна Гризельда була й найкраща за всіх.

— О, вибачайте, князю Домініку! не за всіх. Яка з мене красуня? Там було багато кращих за мене,— обізвалась Гризельда.

— Може були й кращі за вас, панно Гризельдо, але ви одна найбільше мені сподобались. Я не люблю отих дрібненьких та мізерненьких паннів, що роєм вилися кругом найяснішої нашої королеви. Вас, тільки вас одну я щиро люблю й любитиму довіку.

І передніше Гризельді князь Домінік не дуже подобався. Після вчорашніх церемоній, як вона угляділа Вишневецького, Домінік став їй навіть неприємний. Вона глянула на його довгобразий вид, на делікатні панянські рум'янці на щоках, і він став тепер для неї навіть трохи противний. Вона довгенько мовчала, а потім сказала:

— Князю! я свого серця досі ще й сама не знаю добре. Поговоримо про це колись згодом, іншим часом. А тепер давай, князю, розмовляти про щось інше. Дивись, як пишно сьогодні в нашому садку, як пишно розцвілися квітки.

І Гризельда нахилилась, зірвала дві гвоздички і заклала їх за свою косу.

— Коли ж той інший час настане? Я тебе так люблю, що не діждуся того іншого часу. Як ти не зохотишся стати княгинею Заславською, то князь Заславський і не буде шукати іншої.

— Ой буде шукати і знайде! Не зарікайсь од цього, князю. Людське серце змінне, як оте синє небо. Сьогодні воно синє й ясне, а завтра вкриється хмарами.

— Ти, панно Гризельдо, таке синє небо задля мене, котре ніколи не вкриється хмарами. До віку — до суду воно буде ясніти для моїх очей, для моєї душі.

Заславському Гризельда дуже припала до вподоби не за свою красу, котрої вона не мала. Він полюбив її за пишну постать, за поважні, ніби в коронованої особи, манери та за розум. Заславський любив і поважав розумних паннів. А Гризельда була навіть письменна, вміла читати й писати, прочитала деякі книги, що задля того часу було немалим ділом. Вона побувала за границею, побувала при дворі австрійського цісаря, бачила багато усяких людей, була досвідна. Знала двірський етикет і двірські звичаї ліпше, ніж інші дочки магнатів. Князь Заславський знав це добре. Це постеріг і князь Вишневецький.

— Ласкава панно Гризельдо! Чи дозволиш мені просити твоєї руки в твого шановного ясновельможного панотця? — спитав згодом у неї Заславський.

— Навіщо ти, князю, так хапаєшся? Ти ще молодий і я не така вже стара, щоб тобі хапатись з цією справою. Мене ще ніхто й не сватав, за мене й не б'ються молоді двірські лицарі, навіть не змагаються. Підождемо — побачимо,— сміливо обізвалась Гризельда.

Вони обоє йшли поруч і зайшли в далекий закуток садка, що тягся поза двором палацу. Гризельда зумисне зайшла туди, щоб заглянути в подвір'я. Неначе якась сила приманювала її очі до одчиненої брами. Вона сподівалась, що от-от незабаром шугне у двір на коні князь Вишневецький.

Не встигла Гризельда й подумати про це, як у браму і справді влетів на пишному чорному коні князь Вишневецький, шугнув орлом кругом двора, хапком зирнув очима в садок, вглядів там Гризельду й на льоту здійняв червону шапку з пером, обсипаним діамантами, і підняв її високо над головою. Гризельда поклонилась йому похапцем і спахнула на виду. Єремія так швидко майнув кругом двору і сховавсь за колонами ганку, неначе блискав-

ка майнула на небі й впала одразу в хмари і зникла. Гризельда тільки й прикмітила його блискучі грізні очі та якесь сяєво од оксамитового кунтуша, од сідла, обсипаного золотом та перлами. Вона повернулась і швиденько пішла до палацу, неначе хапалась, простуючи до тераси. Заславський ледве поспішав за нею.

— Яка ти спішна сьогодні, Гризельдо! Погуляймо ще в садку, доки не од'їде отой Вишневецький,— промовив Заславський,— не маю бажання стрінутись з ним. Вчора я признався до його в королівському палаці, як до давнього свого колеги, а він чи не впізнав мене й справді, чи тільки вдавав так, бо не хотів впізнати. Надута, гордовита й неприємна людина.

— Але мені ніяково не привітатись з ним в нашому палаці, він же мене вглядів у садку, знає, що я вдома, подумає, що я зумисне ховаюсь.

І Гризельда по сходах вийшла на терасу й одчинила двері в світлицю. З другого кінця світлиці в одчинені двері вступив Вишневецький. Гризельда окинула його очима і знов почутила в серці вчорашнє приємне враження. Чимсь палким, гарячим знов пахнуло на неї од його очей і навіть од його пишного убрання. Той огонь неначе обпалив її, впік серце.

«І що за сила криється в цьому молодому князеві? І з лиця неначе й не дуже гарний, і смуглявий, а од його неначе пашить огнем, щось неначе поїдом їсть моє серце од того часу, як я його вперше побачила»,— подумала Гризельда, оглядаючи Єремію. Єремія привітався до старого Замойського, почоломкався з чужоземцями, приступив до Гризельди і поцілував її в руку. Гризельда почутила на руці гарячі, як огонь, уста. Той поцілунок неначе впік її в руку. Привітавшись до Гризельди, Вишневецький кинув очима на двері. На порозі стояв Заславський і сердито поглядав на Єремію. Єремія знехотя й якось непривітно привітався до свого товариша й зараз одійшов од його, навіть слова не промовивши, неначе його й у світлиці не було.

— От я й радий, що ти, князю, одвідав мене,— обізвався старий Замойський,— у мене в палаці князь Домінік, певно, занудив світом без молодої компанії, а ти саме в добрий час оце на поріг! Вам обом буде веселіше в мене. Ви ж, здається, товариші по школі; разом вчились у наших шановних патерів єзуїтів.

— Вчились разом, хоч я й трохи старший за князя Єремію,— сказав князь Домінік.

Єремії ці слова очевидячки не сподобались: він насупив брови. Заславський це примітив і похопився поправити свої слова.

— Я на літа старший, але князь Єремія старший став за мене на полі битв, бо вже гаразд вславився в битвах, чого я ще не сподобився на своє нещастя.

— Прийде час, то й сподобишся, князю Заславський: кожному настане свій час,— обізвався Єремія якось понуро й ніби сердито.

— Але ти, князю Вишневецький, вже й дістав вінок побіди, бо недурно ж тебе продражнили в Московщині й на Україні палієм,— сказав Замойський.

Вишневецький покрутив свого чорного довгого вуса й спідлоба оглядав панну Гризельду. Вона стояла серед світлиці рівна, поважна та стрункa, неначе статуя побіди.

— Шкода, що в нашій Речі Посполитій нема звичаю, щоб женщини водили військо на ворогів,— сказала Гризельда.

— А ти б повела військо на ворогів Польщі, якби тобі довелося обороняти Польщу? — спитав Замойський.

— Атож! Сіла б на коня та й махнула б рукою до війська: лети, військо, в битву, а я перша поперед війська! — сказала Гризельда й простягла свою довгу руку на всю довжину з мигами такими сміливими та приказуючими, неначебто вона й справді була напоготові летіти в битву.

«Королева! Правдива лицарша! Вона одна варта бути княгинею Вишневецькою»,— подумав Єремія. І вона в той час ще більше сподобалась своєю сміливістю й лицарськими рухами.

Єремія багато бачив паннів, багато гарних, навіть красунь переглядів він на своєму віку, але жодна з них не припала йому до вподоби. Він вже боявсь, що в його серце холодне, нікого не може любити правдивим коханням. Тепер він почував, що в його серці й справді заворушилось щось схоже на кохання. Але то була тільки прихильність та симпатія до героїчної панни, що була схожа видом на героїню, бо Єремія щиро кохався тільки в героїчних, лицарських справах. Така була його роджена вдача.

«Треба сватати Гризельду, бо цей князь Домінік очевидячки вхопить її перед самісіньким моїм носом,— поду-

мав Єремія.— Мене піднімуть двірські на сміх. А мені ліпше смерть у битві, ніж смішки двірських».

— Вибачай, панно Гризельдо, що я одбив тебе од розмови з князем Домініком. Ти з ним ходила по садку й розмовляла, а я непроханий замішався між вас,— промовив Єремія.

— А що мені до князя Домініка? Говоритиму, з ким схочу. Я на це не дуже то вважаю.

— Як то — що тобі до князя Домініка? Він твій давній знайомий і такий приємний на вдачу... Я чув, що панни так і липнуть до його.

— Може й липнуть якісь панни, але про себе цього не можу сказати. Я ні до кого не липну, бо теж маю свій гонор і покладаю в тому свою шану,— сміливо обізвалась Гризельда.

— Але ж князь Домінік такий завзятий та сміливий. Скільки в його було поєдинків з шляхтичами! Він віщує з себе славного лицаря завзятця.

— Може й віщує, але нехай же передніше справдиться те віщування. А поєдинки ще не є доказ сміливості. Кожний шляхтич певно проштрикнув на своєму віку когось шаблею на поєдинках, як бусел своїм гострим носом штрикає жаби. Це ще не диво. От ти, князю, то вже виявив свою завзятість у битвах. Про це я добре знаю. Я ціную шляхтича по битвах та по героїчних вчинках. Така вже я на вдачу зроду. Такою я певно родилась й охрестилась.

— І я, сказати по правді, тільки й ціную та люблю тих паннів, що люблять усе героїчне, люблять лицарську славу. Не люблю я тих паннів, тих швачок та сидух, що тільки сидять в кімнатах та залюблюються в шитві, та голкою тільки шпортають, кохаються в кунтушах, та в жупанах, та в усяких уборах.

— Ну, князю! в цьому вибачай нам, бо коли теперечки і наші шляхтичі начіплюють на себе дорогі, трохи не панянські шовкові та оксамитові убори, то нам, паннам, вже не годиться зоставатись позаду,— сказала Гризельда з жартом, але поважно.

— Часи простоти й простих звичаїв теперечки минули для шляхти. Минули ті часи, коли наші шляхтичі їздили на драбинчастих возах, спали надворі, на сіні, просто неба на землі, їли хліб святий з сіллю. Це поганий знак. З цим впадає й давня лицарська завзятість. Це мені не до вподоби, хоч і я сам мушу виставлятись на показ, бо мене

теперечки засміяли б на смерть, якби я одягся в жупан з мужицького сукна та спав у полі, підмостивши сідло під голову, як робив мій дід вперших, козацький гетьман Байда Вишневецький, та як роблять українські козаки й досі.

— Інші часи — інші люде,— обізвалась, зітхнувши, Гризельда.

Заславський скоса поглядав, як Єремія стояв серед світлиці й розмовляв з Гризельдою. Він примітив по очах, що Гризельда стала якась жвавіша, проворніша, що на її щоках заграли рум'янці. Він стривожився, щоб часом Вишневецький не одбив од його Гризельди.

Тим часом у світлицю вскочив двірський слуга, убраний в багатий дорогий жупан, обшитий позументами, і промовив до Замойського:

— Ясновельможний пане канцлеру! двірська шляхта й військова старшина твого війська просить подавати обід, бо вже усі здорово виголодались. Військо на задвірках трохи вже не бунтується, що кухарі опізнились з обідом.

— Накривать столи зараз! Я кухарям утру носа! — крикнув до слуг Замойський.— Скажіть двірським шляхтичам, що обід буде зараз.

В одну мить з кімнат посипались слуги, неначе кури з сідала, і кинулись накривати столи. Для господаря й гостей накрили довгий стіл у світлиці, для старших двірських шляхтичів та військових поставили ряди столів на терасі й на задвірку. Столи вкрились срібною посудою, тарілками, срібними пляшками та пугарями, неначе на їх випав срібний сніг. Безліч срібного посуду була вдивовижу навіть цісарцям. З тераси затрубили в ріг. З військових казарм, з домків посипалась двірська челядь, неначе комашня. Замойська, вже старенька, але ще здорова й кремезна людина, вийшла з світлиці до обіду й привіталась з гістьми. Замойський попросив гостей сідати за стіл. Він посадив Єремію поруч з собою. Князь Домінік сів між Замойською та Гризельдою. Старша шляхта, що була на службі при дворі Замойського, сіла за столи на терасі; менші шляхтичі й військові старшини посідали за столи на задвірку в холодку. Прості двірські шляхтичі пишались багатими уборами, кунтушами, облямованими золотом, шовковими жупанами. На багатьох шляхтичах бряжчали срібні й золоті гудзики та ланцюжки. Розкіш і прилюбність до дорогих уборів пішла вже, як пошесть, і між дрібну шляхту. Всі гроші, усей заробіток вони бгали в дороге

убрання. Чужоземці тільки поглядали скоса через одчинені двері на чубату дрібну шляхту, так розкішно прибрану, неначе в якесь свято, що її трудно було одрізнити од високої шляхти.

Кухарі подавали прислужникам одну потраву за другою. Кравчі наливали вином пляшки та бутлі. Вина були недешеві, більше заморські. Шляхтичі пили, скільки хотіли. Обід тягся цілі години: цілий віл пішов на усякі потрави для двірської челяді й двірського війська Замойського. Поросята та гуси полягли десятками під ножами кухарів. Нагодовані й напоєні з ласки й кишені багатого канцлера, двірські шляхтичі й військові гомоніли, галасували, бряжчали шаблями в будень, неначе на якомусь бенкеті.

— Чи це в вас, ясновельможний канцлеру, сьогодні якийсь фамільний празник, чи іменини, що ти даєш такий бенкет? — спитав у Замойського один австріяк-німець.

— Ні, пане! Це в нас теперечки повелись такі обіди повсякдень. Це наш буденний щоденний обід, бо в нас кожний значний пан та магнат держить при своєму дворі сотню або й дві дрібної шляхти на службі, так... для пошани... держить і своє військо. Треба ж їх усіх і нагодувати, і напоїти, то бач... щоб на сеймиках вони подавали свій голос за свого ментора,— сказав Замойський.

— Ми, бачте, обставляємо наші двори по-королівськи, бо ми в Польщі правдиві королі,— говорив гордий Вишневецький,— в нас кожний шляхтич, кожний пан має сливе королівські права. Ми не платимо в державний скарб нічого; тепер навіть ми скинули з своїх маєтків плату за землі,— «ланове», по два шаги з лану. А права наші великі, яких не має жадна шляхта в вас за границею. Цим ми можемо і хвалитись, і гордитись перед вами: ми маємо право стинати голови й карати смертю наших хлопів, маємо право будувати городи та твердині на своїх землях, маємо право їх руйнувати, не питаючись в короля. Кожний магнат держить своє військо, скільки спроможеться на свій кошт його держати, може з своїм військом, не питаючись в короля, вчиняти напади на сусідні держави і воюватись з ними. Ми маємо право їздити за границю, не питаючись в короля, держатись віри, якої схочемо. Ми правдиві державці й королі в Польщі. Хіба ж не ходили воювати з своїм військом Мнишки та Вишневецькі в Московське царство? Хіба ж не воювали Потоцькі та Корець-

кі з Молдавщиною? Пан Лісовський гуляв досхочу з своїм вільним військом по Московщині, ще й повів туди українських козаків.

Князь Домінік, сидячи поруч з Гризельдою, балакав до неї, але вона його й не слухала. Вона не зводила очей з Вишневецького й милувалась його сміливими рухами, запалом та гострими очима. Озирнувшись через плече на Домініка, вона зблизька кинула очима на його русяві вуса, на тоненькі рожеві уста, схожі на листочки троянди. І князь Домінік став їй навіть противний, навіть гидкий: їй не припадали до вподоби делікатні та русяві паничі. Вона почувала, що од князя Домініка ладна хоч і зараз одкаснутись.

«Треба сказати татові й мамі, що я за князя Заславського зроду-звіку не піду. Нехай він і не їздить до мене, й не топче дурнички нашого двору»,— подумала Гризельда, скоса поглядаючи на князя Домініка.

В садку й на терасі був ще більший гармидер. Дрібна шляхта, що була на якійсь нібито службі в Замойського, підняла гвалт. Панки почали вередувати та коверзувати, що мало вина. Почувся крик. Замойський встав з-за столу і вийшов у садок. Їм викотили барило горілки.

Вже сонце звернуло з півдня, а гості Замойського все сиділи за столами, доїдали обід, спорожняли жбани з винами. Господар встав з-за столу й пішов одпочивати. Встала й Гризельда й замішалась між густим гуртом шляхтичів. Домінік ледве держався на ногах і коливався на ході. Один князь Єремія був зовсім тверезий, бо не пив ні горілки, ні вина. Він приступив до Гризельди. Вони вийшли у сад, поминули столи, де пила та шуміла шляхта, й тихою ходою пішли по садку до берега Вісли.

— Один ти, князю Вишневецький, тверезий,— сказала Гризельда.

— На нещастя, один я. Твоя правда, Гризельдо. Усі п'ють та бенкетують напропале. Коли б часом вони не пропили та не прогуляли Польщі. Розкіш між панами пішла неймовірна. Самі оті чужоземці нам дивуються. Це поганий знак.

Гризельда замовкла і засмутилась, аж голову похилила.

— Не потаюсь від тебе, що моя роль важка й небезпечна. Я думаю оселитись аж за Дніпром в Лубнах. Там буде моє царство й панство. Там моїм маєтностям і кінця

немає. І в тих пущах я вже оце заводжу села й городи, заведу силу війська й стану подужним князем, і для оборони границь од нападу чужоземців, і для своєї ролі в Польщі, ролі, вартої честі давніх уділових князів Русі.

— Як мені твої мрії та думки припали до вподоби! Як там чудово, в тих далеких диких краях! Ти станеш лицарем у невідомих краях, вславишся в битвах. Я б сама, бувши тобою, так би вчинила,— сказала Гризельда, й її ясні очі заблискали сміливістю й чоловічою завзятістю.

Вишневецький глянув на неї й вгадав те почування завзятості та міцності, яке майнуло в ясних Гризельдиних очах.

— Я люблю усе нове, усе незвичайне. Люблю навіть слухати про незвичайні дивні пригоди на війні, в битвах. Часом здається мені, що я сама ладна б йти в світи та шукати таких незвичайних пригод, шукати слави десь далеко в чужих краях.

— Це в тобі промовляє той лицарський дух, що жив і потроху живе й досі в польській шляхті. Це мені дуже подобається, бо я прикмічаю, що той дух вже починає згасати в шляхті серед розкошів життя.

— Але хто зо мною піде в ті дикі степи? Хто зважиться стати моєю вірною дружиною й жити зо мною в тих диких пущах та нетрах? — промовив Єремія згодом і важко зітхнув.

Гризельда глянула на його скоса й сподівалась, що він от-от скаже, що вибрав дійсно її за подружжя, бо вона згодиться йти з ним і в пущі і в нетри, у край козацький, небезпечний. Але Єремія мовчав і думав.

«Я ладна йти з тобою в ті пущі та нетри. Пішла б з тобою й не жалкувала б»,— думала Гризельда мовчки, і ті слова вертілись в неї на думці й не виходили з голови довго-довго.

А Єремія йшов мовчки, похиливши голову, і думу думав. У його мрійній уяві заворушились давно викохані мрії панування в далеких маєтностях на правах уділового незалежного князя.

— Гризельдо! — аж крикнув Єремія, несподівано піднявши голову,— ти одна варта слави давнього роду Вишневецьких. В тебе чоловічий розум, і не видихалась давня лицарська завзятість. Ти одна варта бути княгинею Вишневецькою.

Його слова, вимовлені з гордістю на очах, навіть трохи сердито, вразили Гризельду.

«Його слова схожі на загад... Певно дуже привчився загадувати війську в битвах. Очі в його стали аж дикі. Але як ці дикі очі припали мені до серця!»

— Ти, князю, не просиш, а неначе мені даєш загад... Як тебе втямити, я й сама гаразд тому невідома,— гордо промовила Гризельда.

— Я хочу до тебе старостів слати. Чи підеш ти за мене?

— Шли, князю, старостів! Нехай вони передніше поговорять з моїм панотцем. А я вже аж потім скажу своє слово,— сказала Гризельда.

Єремія трохи насупив густі рівні брови.

— Певно ждатимеш передніше старостів од князя Заславського, а потім... — обізвався перегодя Єремія й не доказав.

— Я, князю, не жду старостів ні од кого. Про князя Заславського нехай не буде мови між нами,— сказала так само гордовито Гризельда і насупила й свої русяві брови.

Чи любила вона його, чи ні, про це князь Єремія навіть не спитав у неї. Гордий своїм славним родом та своїми незлічними маєтностями, він був певний, що ні одна панянка в Польщі й на Україні не одкаснулась би од його, якби він її сватав. Але він наглядав за нею, поглядаючи скоса, й примітив, що він їй сподобався.

Гризельда повернула стежкою до палацу. Єремія мовчки йшов за нею. Обоє мовчали. Вже вони доходили до палацу, вже недалечко стояли столи коло палацу, де бенкетували двірські шляхтичі.

— Так я, Гризельдо, пришлю до тебе старостів, і старостів великих, вартих твого й мого роду. Вони побалакають з паном канцлером, а потім ти скажеш мені про свою думку,— сказав князь Єремія, виходячи по сходах на широку низьку терасу.

— Добре, князю! Присилай старостів, а вже потім я скажу тобі про свою думку,— обізвалась гордо Гризельда й вступила в палац нешвидкою, але гордою ходою.

«Горда та пишна оця дочка славного Замойського! Але ця гордовитість мені подобається. Не люблю я тих смирних паннів ягничок»,— подумав Єремія, вступаючи в світлицю.

В покоях був гармидер, шум та галас. І Замойський, і німецькі посланці, і усякі випадком зайшовші гості пили та голосно балакали, аж одляски йшли по залі.

Князь Заславський бачив, як Гризельда вийшла в садок з Вишневецьким на прогуляння, й стривожився. Він пустився на хитрощі, на останній спосіб залучити собі панну Гризельду і одбити її в Єремії. Йому прийшла думка намовити і загодити бабу Ганну та Гризельдиних швачок-дівчат, щоб вони раз у раз хвалили його перед Гризельдою, одмовляли її йти заміж за Вишневецького та намовляли вийти заміж за його.

Заславський вийшов із світлиці непримітно й заглянув через двері в кімнатку, де пряла баба Ганна, де сиділи за шиттям дівчата. Він потаєнці, тихою ходою увійшов у кімнатку, ніби крадькома.

— Бабо Ганно! чи часто пак їздить до пана Замойського князь Єремія? — спитав він.

— Навідувавсь часом... нігде правди діти,— сказала баба.

— А чи не думає він часом сватати панни Гризельди? Скажи по щирій правді.

— А бог його святий знає,— обізвалась баба.

— От що, бабо, і ви, панни: я дам вам гостинця, а ви, сидячи оттутечки з панною Гризельдою, вихваляйте мене та ганьте князя Єремію. Чуєте?

І князь Заславський розшморгнув свій гаманець і подав бабі Ганні жменю талярів, а дівчатам дав по кільки талярів, ще й по парі золотих сережок. Вони поцілували князя в руку. Дівчата аж почервоніли од радощів, а баба аж облизувалась.

— І спасибі вашій ясновельможності, князю, і простибі вам! Вже ми хвалитимемо ясновельможного князя перед панною Гризельдою якмога, бо ваша ясновельможність таки того варта, нігде правди діти. Будемо за тебе повік бога молити,— сказала баба.

— Як тільки я оженюся з панною Замойською, тоді, бабо, і ти станеш справдішньою панією. Дам тобі землю, одягну в оксамитовий кунтуш. Будеш тільки походжати та посиденьки й походеньки панські справляти,— сказав князь Домінік.

— І справите мені шовкову намітку? — аж крикнула баба Ганна.

— Справлю й шовкову намітку. А ви, дівчата, хоч колись моркву пололи та картоплю підсапували, повиходите заміж за моїх двірських шляхтичів і станете шляхтянками. Чи чуєте? — сказав князь Домінік і вискочив з кімнати.

Князь Вишневецький увійшов у світлицю задуманий, насуплений, один однісінький тверезий чоловік серед канцлерових гостей, котрі усі були зусім п'яні або були напідпитку.

«Ні! зараз не скажу канцлерові, що хочу сватати Гризельду. Попрошу за свата самого короля. Нехай сам король скаже. Це буде краще. Для старого магната королеве слово буде вартніше, ніж моє».

V

Вишневецький щодня навідувався в королівський дворець, щоб вибрати добрий час, доступитись до короля та запросити його в старости. Але королеві не було часу: щодня йшли коронаційні бенкети, щодня короля одвідували чужоземські посланці. Вишневецького брала досада. Він заїжджав у гості до Замойського й все бачив, що князь Заславський виїжджає з двору канцлера на своєму чудовому коні. Вишневецький з досади вже й не здоровкався з ним. Заславський так само поминав його конем і навіть не здіймав перед ним шапки. Вони одразу зненавиділи один одного. А Гризельда все сиділа край віконця за роботою та все виглядала князя Єремію.

Баба Ганна та дівчата все вихваляли перед Гризельдою князя Заславського та гудили Єремію.

— Невже ти, панно Гризельдо, таки оце справді думаєш іти заміж за князя Вишневецького? — питала баба Ганна в Гризельди.

— А чому ж пак мені за його й не вийти? — одказувала Гризельда.

— Та він же негарний! — аж крикнули обидві дівчини.

— Кому негарний, а кому й гарний,— обізвалась знехотя Гризельда.

— Князь Заславський білий, як пан, а Вишневецький чорний, як циган,— сказала баба Ганна,— я б за його зроду-звіку не пішла заміж, якби він мене сватав.

— Якби ж пак тебе сватав. Але він тебе не сватає й не свататиме,— сказала Гризельда.

— І що в йому за краса? очі страшні, смуглявий на виду, наче хлоп, та чорний, неначе три дні висів у диму в комині,— кепкувала баба Ганна.

— Ото дався тобі взнаки князь Єремія! Чорний та

чорний! Хоч він чорний, та зате ж я дуже біла: то він мене й не почорнить, а сам од мене може й побілішає,— казала Гризельда.

— Князь Заславський білий, як панна, та русявий, та ясний, як повний місяць. А князь Вишневецький неначе три дні в болоті качався,— говорили дівчата, піднімаючи на сміх Вишневецького.

— Хоч би й в болоті качався, то все-таки він гарний, бо мужній і сміливий, не те, що князь Домінік, котрий скинувсь трохи на бабу Ганну.

— Та князь Єремія не поляк і недавно був схизматиком. Ще й тебе переверне на свою віру.

— Та й князі Заславські й Збаражські й усякі інші недавно були схизматиками і українцями. І ти ж, бабо, трохи не позавчора перейшла з схизми на католицьку віру. Я певна, що Вишневецький став вже щирим католиком і поляком. А коли в йому й нема щирості, то я переверну його на щирого поляка,— говорила Гризельда.

Тим часом Вишневецький, поїхавши до двору, застав короля самого. Король тільки що розпрощався з папським нунцієм і прийняв Вишневецького.

— Що скажеш нам доброго, князю Вишневецький? — спитав у Єремії король.

— Приїхав просити найяснішого короля за свата. Думаю сватати старшу дочку Замойського Гризельду,— сказав князь Єремія.

— Гризельду? Добре, добре! Зараз поїду з тобою. Я сам недавно оженився й ладен пересватати й поженити усіх шляхтичів, усей світ.

Король встав і поцілував князя Єремію в обидві щоки.

— Їдьмо! зараз їдьмо! щоб ти часом не загаявся, щоб та пташка часом не вилинула з гніздечка до нашого приїзду,— сказав король і зараз рушив з палацу вкупі з князем Єремією.

Тим часом баба Ганна, сидячи з Гризельдою за роботою, усе намовляла її виходити заміж за князя Заславського, усе чіплялась, аж настиралась, аж просила та канючила, наче дитина гостинця.

— Як ти, панно Гризельдо, не підеш заміж за князя Заславського, то я з горя та досади повішусь в садку на груші,— говорила баба Ганна, бо перед нею так і маячіли лани, луги, сіножаті та шовкова намітка.

— Як ясновельможна панна Гризельда піде заміж за князя Вишневецького, то й ми підемо до Вісли та й потопимось з горя,— говорили дівчата.

— Про мене й топіться й вішайтесь, а я за князя Заславського зроду-звіку не піду: він не панич, а певно панна, що перебралась за панича. Йди, Ганно, ліпше ти за його, коли він тобі так навис на очі,— сказала Гризельда.

— А ти думаєш, я б не пішла, якби він мене сватав? Їй-богу пішла б! Була б княгинею, походжала б по золотих покоях у Заславлі та носила шовкові намітки та оксамитові кунтуші.

— І вже! годі тобі думати про шовкові намітки. А я за князя Заславського таки не піду, він і білий, як панна, й гарний, але все неначе заспаний. А князь Вишневецький проворний, жвавий, говорючий, ще й до того чорнявий. Я люблю чорнявих та смуглявих, а не тих конопляних паничів.

— Та він же родом з козаків, з тих страшних козаків, що повстали на Польщу та виганяли польських панів з України; він для мене страшний. Їй-богу я його боюся! Ще й тебе, Гризельдо, або заріже, або втопить там десь в Дніпрі,— сказала баба Ганна, важко зітхнувши.— Ой, Єзус-Марія! спаси тебе од напасті!

— Ти вже стара, а ще й досі дурна: Вишневецькі роду княжого, а не козацького. Їх землям, селам, містам та грошам і ліку нема,— сказала Гризельда.

Вона глянула у вікно: в одчинену браму в дорогій кареті в'їжджав король, а коло карети басував кінь князя Єремії. Єремія углядів у вікно Гризельду, в одну мить на скоку зняв шапку з пірами, обсипаними брильянтами, і поклонився.

В палаці Замойського схопилась біганина. Старий Замойський хапком вийшов назустріч королеві на ганок і привітав його на порозі.

— А що, мій дорогий та коханий пане канцлеру! — сказав король, сівши на канапі в світлиці.— Я оце приїхав до тебе з великою справою: приїхав за свата. Князь Єремія хоче сватати твою дочку Гризельду, а я оце взявся бути за свата: як буде діло? А може даси нам гарбуза? Чи ні?

— Рід і слава князів Вишневецьких — це найдорожчий клейнод польської корони. Я, князю, незвичайно ра-

дий прийняти тебе за зятя, і ліпшого зятя для Гризельди немає на усю Польщу, Литву й Україну,— сказав Замойський і подав князеві Єремії руку, ще й тричі поцілував його.

— От я й радий, що не довелось мені їхати од тебе, коханий дорогий пане канцлеру, з нічим та ще й з почервонілими щоками од сорому. А де ж твоя дочка Гризельда?

Замойський покликав Гризельду. Вона увійшла спокійна й поважна й привіталась до високих гостей.

— Приїхав я до тебе, Гризельдо, за свата. Сватає тебе князь Єремія. Чи підеш ти за його заміж, чи, може, маєш на думці кого іншого? Якого іншого князя? Га? — спитав у неї король.

— Не маю на думці нікого іншого, окрім князя Вишневецького. Я піду за його,— сказала Гризельда сміливо й спокійно.

Замойський зараз звелів подати кубки венгерського вина. Поналивали срібні пугарі. Король випив поперед усього за молоду княгиню та за молодого жениха. Потім випили за здоров'я високого свата. Король, блідий на виду й неначе заспаний та втомлений, розбалакавсь з старим Замойським.

Єремія сів поруч з Гризельдою й почав говорити з нею.

— Гризельдо, моя кохана! Я думаю оселитись назавсіди за Дніпром у Лубнах. Там заграничні майстри вже певно збудували пишний палац, вартий роду Вишневецьких. Чи не побоїшся ти, Гризельдо, їхати в той далекий край, далекий од Варшави, од королівського двору, ще й до того дикий? Не лякає тебе пустиня, нудьга в пущах? Не боїшся?

— Ні, не боюсь, нітрішечки, бо я з тобою вкупі й не зазнаю навіть нудьги,— сказала Гризельда.

— Край той порожній, дикий, мало залюднений. По степах завсіди никають та нишпорять татари. Кожного часу треба там сподіватись нападу дикої татарви. Козаки теперечки нам не страшні, бо вже побиті нами. Їх теперечки взяли в руки і приборкали так, що вже їм не літати у вирій, і не спроможуться вже вони бунтуватись проти Польщі. Вони побиті й вбиті трохи не на смерть. Але татари — це народ вольний і дикий. Кожного часу вони ладні напасти на мої села, на мій палац.

— Я не злякаюсь нічого, коли ти будеш зо мною. А в небезпечні часи я сміливо стану поруч з тобою до оборо-

ни. Я зроду не страхополох: мене, княже Єремію, і не лякай, не злякаєш ні нудьгою, ні татарами, ні козаками,— сказала Гризельда.

— Коли так, то я не помилився в тобі. Ти будеш мені вірною й вартною дружиною,— сказав Єремія й поцілував Гризельду в руку.

— Коли ж, коханий пане канцлеру, думаєш справляти заручини? Треба мені, як сватові, це знати, бо й королева цікава про це знати і спитає в мене, оце таки зараз,— сказав король.

— Хоч завтра! — аж крикнув і схопився з місця старий Замойський.— Таки завтра! Чи так, коханий князю Вишневецький? Чи може в тебе інша думка? Нехай буде наше празникування протягом двірських празників нашого найяснішого короля і отця.

— Моя думка така ж сама! Завтра! Навіщо нам откладати справу надалі? — сказав Єремія.

— Прошу ж на заручини до свого дому найяснішого короля й ввесь двір, коли я маю таку ласку в найяснішого нашого добродія й отця. Сам я поїду просити найяснішу королеву і чужоземських посланців,— сказав на радощах старий Замойський.

— От і добре! От і добре! Усе йде гаразд і з поспіхом. От і добре! — сказав король на прощанні.

Тільки що король виїхав за ворота, тільки що за його каретою вискочив на коні князь Єремія, до двору Замойського летів на коні князь Заславський і трохи не наткнувся на Єремиїного коня.

— Опізнився, князю Заславський! Повертай коня назад додому! — крикнув гордовито до Заславського Єремія із злим осміхом на устах.

Заславський спинив коня, вихопив шаблю й посварився нею навздогінці за Вишневецьким. Вишневецький оглянувся й собі вихопив шаблю з піхви і посварився на Заславського. Князь Заславський, вглядівши короля в кареті, догадався про все. З-за баркана саду виглянула на улицю баба Ганна з заплаканими очима й з якогось одчаю тільки махнула рукою.

— Повертай, князю, коня назад, бо вже ж тобі не топтати стежки до панни Гризельди: оце тільки що князь Єремія посватав її, а завтра будуть заручини. Сам король та королева прибудуть на заручини. Пропали лани й сіножаті! пропала й шовкова намітка,— говорила баба Ганна плачучи.

Другого дня Замойський справляв пишні заручини своєї дочки. Гризельда приїхала з батьком та з подругами на службу божу в собор святого Яна. Приїхав і князь Єремія разом з королем та королевою. Замойський запросив до себе на заручини короля й королеву, й чужоземських посланців, і усіх значних панів коронних та литовських, що поз'їздились до Варшави на весілля короля та коронацію королеви. Після заручин вдарили з гармат в честь князя Єремії, неначе якого уділового князя. Двірська шляхта палила без перестанку з рушниць. Заставили столами світлицю й половину садка. Викотили з льохів бочки горілки та венгерського. Цілих шість день тяглися празники в домі старого канцлера; шість день пили та гуляли усі польські та литовські пани на заручинах панни Гризельди. У дворі перед палацом пани розпочали забавку турнірами та поєдинками. Двірські шляхтичі силачі попросили господаря, щоб він дозволив їм битись на поєдинках перед очима високих магнатів. Замойський дав дозвіл. Усі високі гості висипали на ганок, поставали на сходах. Панії та панянки дивились в одчинені вікна. Двірські шляхтичі бились на шаблях та на списах. Потім виступили здоровецькі силачі й розпочали битись навкулачки та боротись. Уся челядь Замойського позбігалась дивитись на ті іграшки. Мурованні стіни кругом двору та штахети були неначе обнизані людськими головами. Деякі челядинці повилазили на дерева. Жиди позбігались і дивились з-за двору, стовпившись у брамі, повилазили на покрівлі хат, на баркани, дивились у вікна, виглядаючи з своїх халуп, як миші з борошна, неначе показували через вікна свої довгі пейси.

Битва двірських шляхтичів підбадьорила й панів. Виступили й молодші магнати з шаблями і почали бавитись на турніри. Сам князь Єремія не втерпів: вихопив шаблю з піхви і виступив на середину двора.

— Я викликаю князя Заславського на іграшку в поєдинок! — крикнув він на все подвір'я.

Усі оглянулись кругом і ждали, що от-от вийде князь Заславський. Але його не було на заручинах. Канцлер Замойський запрошував його в гості, але він не приїхав.

— Чом же не виходить на турнір князь Заславський? От тепер поміряємось, хто з нас дужчий, хто з нас зручніший! — крикнув Єремія, озираючись навкруги, і засміявсь, зареготавсь на все подвір'я.

Усі засміялись і оглядались на всі боки. Усім хотілось подивитись на такий цікавий поєдинок. Але князь Заславський не з'явивсь.

— Коли князь Заславський страхополох та полохливий зроду, то нехай виходить хто інший,— крикнув Єремія.

Знайшлись значні шляхтичі, охочі до битви. Багато їх подужав Єремія, орудуючи незвичайно зручно то шаблею, то списом. Вже Єремія втомився й знемігся і, піднявши вгору шаблю, гордовито крикнув:

— Ще не родився в Польщі той шляхтич, що переможе й подужає мене на шаблях та на списах.

— Ну та й гордий же цей молодий князь,— гомоніли пани стиха.

Усім панам дуже не сподобалась така гордовита вихватка Вишневецького. Пани крутили вуси, скоса позираючи на Єремію. А князь Єремія все стояв, піднявши шаблю вгору й ждав.

— Чом же ніхто не виходить войдуватись зо мною? Невже ніхто не насмілиться виступити проти мене?

Пани образилися і мовчали, тільки вуси крутили.

Єремія одійшов на ганок і став попліч з Гризельдою.

Знов вийшли дрібні шляхтичі та силачі й почали боротись та битись навкулачки. Декотрі борці порозбивали супротивникам кулаками носи, щоки й губи, аж мазка потекла по їх кунтушах. Вже багато було розбитих щік та роз'юшених носів. На деяких шляхтичах борці порвали кунтуші. Одірвані й пошматовані поли й рукави волочились по землі в пилу та в піску. А сірачкові шляхтичі все виступали та виступали і забавляли високих паній та панянок, для котрих ця бійка, це грубе гульбище було, очевидячки, дуже й дуже приємне. На бойовищі валялись одірвані рукава кунтушів та поли жупанів, валялись пояси та шапки в поросі. Панки втирали полами роз'юшені види та носи, позамазували кров'ю кунтуші та жупани; декотрим шляхтичам довелось попадати й покачатись по піску. Здавалось, ніби прості мужики одяглись в дорогі убори, в срібло та золото й почали битись навкулачки та боротись по своєму сільському звичаю, качаючи один одного по піску.

Шість день гуляли та пили пани на заручинах панни Гризельди і вже сьомого дня потомились і почали роз'їздитись з Варшави по своїх маєтностях та по своїх палацах.

Князь Заславський перечув через приятелів, як глузу-

вав з його Вишневецький на ігрищі. Од того часу вони зненавиділи один одного й стали заклятими ворогами. Усі приятелі Заславського так само не полюбили гордого князя Вишневецького. Вони почали обговорювати князя Єремію перед королем та королевою Цецілією Ренатою.

Замойський та Вишневецький постановили справляти весілля зимою у Львові. В місяці декабрі першого дня 1638 * року Вишневецький грав своє весілля з такою пишнотою та розкішшю, з якою не справляли своїх весіллів і польські королі. В його була думка заломити й затьмити своїм багатством усіх магнатів і навіть самих королів. Вишневецький запросив до себе на весілля усіх своїх родичів, усіх значних магнатів з Польщі й України. Просив він на весілля й короля та королеву, але король не згодився. Вишневецький, палкий на вдачу та гордий, вже образив багатьох панів, роздратував князя Заславського та його прихильників. Єремію почали обговорювати та гудити перед королем. Король не любив польських магнатів за їх пиху, сваволю та непокірливість. Він більше любив чужоземців, горнувся до їх, високо підняв вгору Казановських, що були родом з італійців, походячи з роду Казанови, приятелював з ними, надарував їх великими маєтностями. Єремія був найбагатіший за всіх магнатів, гордий та високодумний. Владислав IV боявся, щоб часом князь Вишневецький не почав верховодити в Польщі гірше за усіх магнатів. Він послав на весілля двох своїх заступників: Григорія Кнапського та каноника Матвія Любинського. Єремія догадувався, що магнати обговорили його перед королем, і дуже образився королівською неласкою.

Князь Єремія виїхав до Львова в кінці ноября. Десять тисяч його двірського війська проводило його поїзд до Львова. Тим часом до Львова з'їхались князі, родичі Вишневецького, запрохані на весілля магнати та шляхтичі. Двадцять дев'ятого ноября Єремія з родичами князями, з магнатами та силою панів виїхав з Львова назустріч Гризельді до Грудка. Звідтіль пишний поїзд рушив до Львова. За містом стріли поїзд музики. Вдарили з гармат. Військо йшло попереду. Гризельда з матір'ю та меншою сестрою Варварою сиділи в золотій пишній кареті. Рядом з каретою їхав на турецькому коні князь Єремія. Уся зброя на коні була обнизана й обсипана перлами, брильянтами та обкована золотом та сріблом. Дорогий кунтуш на Єремії лиснів од золота. Пера на шапці були всі обсипані

брильянтами. Золоті підкови й остроги сяли на червоних сап'янцях. Князь Єремія по своїй природженій вдачі не любив розкоші, не любив пишноти, але на своєму весіллі показав усе своє незліченне багатство, щоб підійти під смак попсованим магнатам і заломити, засліпити й забити їх своїм багатством.

За каретою молодої тягся довгий поїзд магнатів у дорогих каретах: їхав Замойський з жінками Чарторийських, далі їхали Чарторийські, князі Збаражські, Воронецькі, Корецькі, князі Острожські, родичі Гризельдиної матері, котра була дочка князя Олександра Острожського, волинського воєводи.

Для весілля Вишневецький найняв у Львові найбільший дім на ринку проти кафедрального собору. Поїзд рушив до того дому. На львівській горі все палили з гармат. Молоду та її рідню стріли на порозі родичі Вишневецького й повели їх в багато прибрані просторні світлиці.

Другого дня, першого числа місяця декабря в десятій годині вранці знов вдарили з гармат, і князь Єремія прибув за молодою в золотій кареті. В карету було запряжено шестеро білих, як сніг, коней. Єремію проводили шість родичів князів з своїми жінками та дітьми. Гетьман Конецпольський сидів у одній кареті з Єремією: він був в його за старосту. За дружка був Микола Потоцький, той самий, що недавно баблявся в козацькій крові, обтикав залізні палі козаками по всьому шляху од Ніжина до Києва. Єремія повіз молоду до костьолу. На порозі костьолу стріли молодих Гризельдині батько й мати і поблагословили їх до вінця. Заграв орган, і молоді вступили в костьол. Їх поставили на подушках, де вони простояли цілу службу божу. Службу служив архібіскуп львівський Грохольський. Після одправи молодих посадили на княжих кріслах, і вони слухали проповідь про супружеські обов'язки. Проповідь говорив біскуп краківський. Після вінчання князь Єремія дав клятьбу в любові та вірі. Він забув на той час і про клятьбу перед недужою матір'ю й перед Петром Могилою, забув, що він став одступником і зрадником України. Ні одна думка, ні одна згадка про дитячі літа, про матір, про давню свою віру не заворушила його закатованого серця.

Усей костьол сповнили гості князя Єремії та Гризельди. Усе то були князі та магнати: князівна Острожська, дочка воєводи волинського, її брат князь Острожський,

князі Збаражські, всі вони були унуки православного князя Костянтина Острожського, вже покатоличені й сполячені; були й польські гетьмани Станіслав Конецпольський, Лука Жолкевський та Микола Потоцький, котрі ще так недавнечко пролили ріки української крові вкупі з новим одступником князем Вишневецьким; були Корецькі, Воронецькі, Олександер Конецпольський, Мартин Калиновський, Криштоф Радзівілл; були замісники короля Владислава посланці, венгерського короля Юрія Ракочія; було багато й Вишневецьких, ще православних, несполячених...

Гості рушили з костьолу. Орган загув. Органіст заспівав «Veni Creator», і гості вийшли під той спів з костьолу. За таку прислугу співака органіста Вишневецький подарував йому здорове село.

Молоді пішли пішки на прощу в костьоли домініканів, бернардинів та кармелітів. За ними рушили усі гості. На горі раз у раз палили з гармат. Молоді молились по костьолах і записували великі вкладки на католицькі монастирі. Аж надвечори молоді та гості вернулись додому. На порозі дома знов стріли їх батько та мати і обсипали пшеницею та червінцями. Гризельда вразила усіх пишними убраннями, золотими прикрасами та брильянтами, хоч сама судила значних паній за незвичайну розкіш в убраннях та за навіжену розтратливість.

Цілих два тижні грали Єремиїне весілля у Львові. Князь Єремія витратив на своє весілля двісті п'ятдесят тисяч злотих, не лічачи вкладок у католицькі монастирі та подарунка органістові. Ксьондзи говорили проповіді в костьолах про шлюб князя Вишневецького, говорили навіть вже як минув рік після того незвичайного пишного шлюбу, пишнішого й багатішого за шлюб короля Владислава, в котрого часом не ставало грошей на обід і для своїх двірських і для самого себе. Багаті тогочасні польські магнати зовсім заткнули за пояс своїх королів. Королі стали ніби їх попихачами та орудниками їх сваволі.

Молоді заїхали на малий час в Замостя до старого Замойського, а потім поїхали на Волинь у Вишневець, що був осередком незлічних маєтностів Вишневецького на Волині. Там вони пробули зиму і вже літом постановили перебратись на завсідне життя в Лубни, в новий палац князя Єремії.

Настало літо. З Лубен дали знати Вишневецькому, що новий палац вже зовсім готовий. Князь Єремія почав лаш-

тувати підводи в дорогу. Набентежили силу возів усяким князівським добром, скарбами та парчами. Гризельда задумала поновити й збільшити в Лубнах католицький монастир і забрала з Вишневця десять ченців та двох патерів єзуїтів. Вона взяла на себе місію розповсюднити за Дніпром католицьку віру та унію. Патери одправили молебінь в костьолі. Після ранніх обідів здоровий магнатський поїзд рушив у дорогу.

Попереду викотила з двору золота карета, в котрій їхала Гризельда та князь Єремія. За нею потяглися ридвани з домініканами та єзуїтами, вози з слугами та челядинцями. Кухарі навантажили хури харчами та куховарським посудом. В кучах на возах киркали годовані каплуни та кури, геготали гуси, кахкали качки. На одному здоровому возі везли згорнуті дорогі намети та килими. За возами рушила сотня двірських челядинців шляхтичів з жінками й дітьми. Для безпечності в дорозі од нападу хлопів або й татар за поїздом їхало на конях з півтори тисячі двірського Єремиїного війська, узброєного, неначе на битву. За військом йшли валками хури з харчами для великої сили челяді й війська. Поїзд князя Вишневецького був схожий на якусь степову орду, що посовувалась у безмірні й безмежні степи, шукаючи собі нових земель та здобутку.

Поїзд перевезли через Дніпро і він рушив в безкрайні лубенські степи.

Через кільки день аж перед вечором Гризельда побачила, що серед степу десь далеко-далеко засизіла якась здорова купа, неначе незвичайно здорова могила, насипана на степу якимись велетнями. З сизого туману визначились чотири башти, неначе чотири стовпи, а між ними то чорніла, то сизіла гостроверха висока покрівля.

— Ото видко наш палац, ген-ген, далеко в степах! Чи бачиш? — сказав Вишневецький до Гризельди.

— Щось дуже здорове ти збудував в цих степах; цей палац неначе якийсь лицарський замок десь у Німеччині, над Дунаєм,— обізвалась Гризельда.

Перед вечором заманячіли в степу Лубни, вирнули з туману стіни твердині та верхи домініканського, заново одбудованого монастиря. На небокрузі виступили сизою смугою гори понад Сулою, а над тією смугою піднімався новий, напрочуд здоровий палац Вишневецького, неначе стриміла гора над горами.

Поїзд наближався до Лубен. За цариною його стріло

три тисячі двірського лубенського війська. Військо випалило з рушниць. На твердині вдарили з гармат. Народу зібралось сила. В церквах і в кляшторі задзвонили в дзвони. Вишневецький вступав у свою дідизну як самостійний володар, як король Лубенщини. Коло замку зібралась уся двірська челядь, усі осадчі й старости лубенських маєтностів. На широкому балконі на другому етажі палацу стояв оркестр і награвав якусь дрібну та гучну мелодію. Вишневецький увів Гризельду у палац, як королеву.

Палац і справді був вартий славного роду князів Вишневецьких. Він був схожий на лицарські німецькі замки, але був далеко просторніший. Знизу на другий етаж по обидва боки широкого балкона на колонах були пороблені некруті пологі широкі сходи. По тих сходах можна було вийти з садка просто на другий етаж. В Польщі магнати для ефекту часом виїздили конем по таких сходах на балкон і тим лякали паній та панянок. На другому етажі була здорова зала через усей палац з узенькими та довгими готицькими вікнами. Закруглене склепіння, схоже на зігнутий листок паперу, було все штучно обліплене виноградним листом та кетягами винограду. З того листя визирали головки амурів з одутлуватими щоками. В декотрих амурів в ротах стриміли дудки та сопілки. Повноперсі Венери неначе були закутані в виноградні паростки та в листя. Усі ті барельєфи були незвичайно грубої роботи, неначе вирубані долотом та обтесані сокирою, ще й помальовані темними зеленими, синіми та червоними фарбами. По обидва боки зали стояли здорові статуї на подовжастих високих п'єдесталах з білого та рожевого мармуру. Ті статуї Єремія попривозив з Італії. Попід стінами стояли рядками дубові стільці з високими спинками, вирізаними в чудернацькі взорці. Стільці були оббиті червоним сап'яном. Внизу в палаці були цілі рядки тіснуватих покоїв.

Високі стільці та канапи були обтягнуті червоним та жовтим сап'яном з золотими гербами князів Вишневецьких. Скрізь були розстелені перські килими. Над вікнами висіли шовкові завіси. На баштах в невеличкі круглі віконця виглядали невеличкі гармати гаківниці.

Вишневецький обвів Гризельду по усіх покоях, показав їй здорову залу.

— От у цій залі не стає тільки королівського трону,— сказала Гризельда,— твій палац кращий, багатіший і більший за королеві палаци у Варшаві та в Кракові.

— Може колись тут і справді стане й королівський трон, а ти сядеш на йому, як королева. Але краще було б, якби ти сіла на трон таки у Варшаві,— сказав гордовито Вишневецький.— Мій палац вартий короля! Заломив я королів Вазів і самого короля Владислава. А хіба ж я тут в Лубенщині й справді не король?

— Твоя правда,— обізвалась Гризельда,— сюди не досягне й королівська рука: так далеко твої Лубни од короля.

Вишневецький вивів Гризельду на здоровий балкон, по другий бік палацу, що виходив у садок по горах. Гризельда глянула наниз, на гори, на Сулу, на луки та сіножаті за Сулою і аж крикнула з того дива.

— Ой яка краса! Яка пишнота! Який звідсіль пишний вигляд на ті гори та ліси! Ти, серце, завіз мене неначе в якесь зачароване царство,— сказала Гризельда.

Вигляд на береги Сули, на гори і справді був пишний. Палац стояв над крутими горами. Од самого палацу гори неначе спадали наниз до Сули невеличкими поламаними крутими горбами, неначе східцями. Здавалось, ніби хтось зумисне понасипав здорові сходи од палацу до самого берега й недбайливою рукою обкутав їх зеленим оксамитом з старих дібров. Зелене оксамитове убрання побгалось, позападало в узькі глибокі яри, піднялося на горби, вкрило їх кругом, бгаючись сотнями вередливих, незвичайно гарних складочок, фалдів, западин. З одного горба на другий вилися широкі доріжки, обсипані жорствою та посипані жовтим піском. За Сулою поламані гори, суспіль вкриті старим лісом, то западали, то виступали кручами над самісіньку Сулу. В одному яру височенько над берегом, де була криничовина, біліла недавно загачена гребля, блищав ставочок, неначе дзеркало, кинуте у яр серед розкішної діброви. Через мурована греблю тихо лилася вода, булькотіла й шуміла по східцях і вливалась в Сулу. А там далі гори розступались, і понад берегами зеленіли розкішні луки та сіножаті, неначе закидані купами та букетами верболозу та вільхи. За лісами лисніли та блищали бані та хрести Мгарського монастиря. Кругом палацу були посаджені кущі бузку, троянд та усякого дерева, розкидані квітники. На терасах нанизу манячіли усякі гульбища, то хатки, вшиті черепицею, то маленькі гарненькі каплички з позолоченими хрестами.

Вишневецький окинув оком усю ту пишну околицю, а потім і не дивився на неї. Йому було байдуже до тієї пиш-

ної краси. Не він, а чужоземські майстри та садовники пеклювались цим дивом, вироблюючи та заводячи те диво по своїй вподобі. Єремія заводив те дивне диво тільки задля того, щоб підійти під смак випещених польських магнатів. Він в душі навіть нехтував тими панськими цяцьками. Інші думки, інші заміри ворушились тоді в його голові: він поглядав на довгі рядки казарм для свого війська й міркував, скільки ще треба їх набудувати, щоб збільшити і без того вже здорове своє двірське військо; поглядав на широкий двір, де стояли будинки та усякі забудування для двірської челяді, для двірської шляхти, і міркував, чи зміститься вона уся в тих нових забудуваннях.

— А чом же оце не вийшли привітати нас схизматицькі ченці та попи? — спитала Гризельда.

— Мабуть злостують за те, що я перейшов на католицьку віру. А може й мій дядько Петро Могила, тепереч вже митрополит, дав їм такий наказ. Але про це мені байдуже,— сказав Вишневецький.

І він покинув Гризельду в палаці з двірськими паннами та бабами, а сам скочив на коня й поскакав швиденько до казарм, щоб розмістити своє волинське військо, нагодувати й напоїти його.

Надворі, в казармах з прибувшими челядинцями почулась польська мова, перевезена з Волині та з Польщі в Лубни. Здавалось, ніби частка Польщі перебралась в Лубенщину й там оселилась. Між військовими шляхтичами сливе половина була з православної української ходачкової шляхти. Але усі вони слідком за своїм приводцем князем швидко змінили свою українську мову на польську. Вишневецький, ставши перевертнем, почав заводити в Лубнах Польщу.

— Я князь і володар,— говорив Єремія до Гризельди, вернувшись до палацу й стоячи на балконі.— На Україні й тутечки в Лубенщині уся українська шляхта, челядь і хлопи повинні брати з мене зразець, а не я з їх. Нам треба перетворити Україну на Польщу. Не нам, князям, йти сліпцем слідком за тим бидлом, а їм слід перероблюватись на наш лад, от ми й заходимось перетворювати та перероблювати їх, а ти, Гризельдо, станеш мені до помочі з твоїми бабами та паннами.

— О, я готова стати тобі до помочі повсякчас! — сказала Гризельда.

— Треба вбити на смерть оте, що виникає в козаччині, оті їх ради, оті давні віча, той дурний хлопський давній самоpяд. Ми, пани, повинні бути для їх і самоpядом і усякою управою, як вже сталося в Польщі. Ми, магнати, повинні взяти до своїх рук увесь самоpяд на Україні і не випускати його до загину,— сказав згодом Вишневецький з таким запалом, що аж крикнув і тим трохи злякав Гризельду своїми страшними чорними очима.

Щось розбишацьке, хиже блиснуло в його очах і неначе пронизало Гризельдине серце. Серед тієї пущі, на чужині, в здоровому без міри чужому палаці, далеко од Польщі, од родини Гризельда вперше почутила якусь тривогу в душі, вперше постерегла, яке міцне й навіть ніби жорстоке серце заховане в персах князя Єремії.

— Ми вб'ємо на смерть отих козаків з їх хлопськими радами, ми знищимо їх дотла. Отам приховалась наша згуба, прихистивсь наш ворог, що загрожує нам небезпечністю. А отих хлопів та українських ходачкових дворян ми скрутимо в три погибелі й перетворимо їх вроду, їх віру й мову на польський лад. От тоді буде усе гаразд на Україні! — крикнув уже несамовито Вишневецький на ввесь сад, аж луна пішла з балкона понад горами, неначе він бачив перед собою уявки і лаяв в вічі й тих українських дворян, і хлопів. Гризельда злякалась, не вважаючи на своє мужнє серце. Очі в Єремії блищали, смугляві щоки почервоніли. Вид аж пашів гнівом. Єремія став такий страшний, неначе стояв видом до своїх ворогів і налагодився битись з ними.

— Чого ж ти гніваєшся та кричиш надаремно? Тут же перед тобою стою я, а не твої люті закатовані вороги,— тихо обізвалась Гризельда.

І Вишневецький одразу стямився й опам'ятався. Міцний, твердий Гризельдин голос, незляканий, сміливий погляд очей зразу повернув його до стямку й свідомості.

— Вибачай мені, моя дорога Гризельдо, що я розкричався. Але ж душа моя ненавидить отих козаків, отих їх гетьманів. Нема міри моєму серцю, моєї злості проти їх.

Гризельда вперше побачила Єремію роздратованого, сердитого й вперше постерегла його палку завзяту вдачу. Вона вийшла на балкон. Спершись ліктями на залізні штахети балкона, вона втупила очі в пишну околицю й задумалась.

«Яке ж то буде моє життя оттут, в цих пущах, з таким гарячим палким чоловіком! Він мене неначе й любить, але ж чомусь не виявляє в коханні такого гарячого почування, як у гніві. Любов його якась холодна, як залізо. Нема палу в його твердому серці, а є тільки поважання та ніби спочування...»

— Чого ти, Гризельдо, так задумалась? — спитав у неї стиха Єремія.— Може на тебе находить сум в цих пущах та нетрах? Може тобі не до вподоби, що я тебе завіз у ці степи, де пасуться дикі коні та никають дикі татари?

— Ні, мій дорогий Єреміє! Я милуюсь отими горами, бо я зросла на рівних рівнинах та низині. Он дивись, між горами, вкритими лісом, висовується над самою Сулою висока лиса гора. По ній рідко розкидані старі дуби, неначе вийшли з лісу на волю, щоб нагулятись та надивитись на Сулу. Мені здається, що взимку, коли та гора побіліє од снігу, вона буде незвичайно гарна серед чорних лісів. Оттоді поїдемо на ту гору санками на влови...

— О, тут і в тих дібровах повнісінько усякої дичини. Будемо їздити на влови і на татар, і на вовків та серн,— сказав Єремія вже зовсім спокійним голосом.

«Він палкий, але й одхідливий, як усі палкі люде»,— подумала Гризельда й заспокоїлась.

— Ти, Гризельдо, не думай, що ми оце заїхали аж на край світа, куди й ворон не занесе кості твоїх знайомих. Я накличу до себе гостей з Варшави, накличу магнатів і буду в цьому палаці справляти такі бенкети, яких і король Владислав не справляє у Варшаві. Вір мені, що тут нудьги не зазнаєш. Будеш пишатись на бенкетах, танцювати, їздити на влови. Тут же за Дніпром, недалеко од наших сіл, є маєтності наших магнатів: Конецпольського, Калиновського, королевого коханця Казановського.

— Сказати по правді, я не з таківських, що припадають усею душею до бенкетів і танців. Я люблю більше влови,— сказала Гризельда.— Люблю ходити до костьолу, а то й сидіти в покоях з своїми бабами та двірськими панянками коло жіночої роботи. Я богобояща людина: люблю молитись богу і в себе вдома.

— Ото й добре! Наші боги — Марс та Беллона, ваші жіноцькі боги повинні бути домові Пенати,— сказав Єремія й обняв за стан Гризельду.

VI

Тим часом прибувші католицькі ченці-домінікани та два патери єзуїти розташовувались в кляшторі. Хлопи з великою огидою чистили та прибирали їх просторні покої. Патрали кури та поросята на обід. Між селянами та міщанами пішла чутка, що вже наїхали католицькі патери і будуть запроваджувати в Лубенщині та в Чернігівщині унію. Недавно осаджені по селах та хуторах селяни стривожились і почали думати, чи не доведеться їм знов знімати з осад і тікати за границю в Московщину.

Через тиждень до Вишневецького вступили єзуїти: старий патер Вінцентій та його молодший товариш Гавденцій. Їх одрядили варшавські єзуїти в Лубни, щоб наглядати за Єремією, настренчувати його до католицької пропаганди і про все подавати звістки у Варшаву. Єремія привітав їх привітно, але побалакав з ними холодно й заборонив їм заходжуватись коло католицької пропаганди в Лубенщині. Він боявсь, щоб єзуїти не порозганяли часом людей з осель.

— Князь, певно, пристав до нашої святої віри не з щирим серцем,— промовив сумно патер Вінцентій.

— Він став католиком, щоб протоптати стежку до двору,— сказав Гавденцій ще смутніше.

— Треба піти на пораду до княгині Гризельди. Попросимо, нехай вона настренчить його. Може він послухає її як жінки,— сказав патер Гавденцій.

І вони пішли до Гризельди.

Гризельда вийшла до патерів. Вони розказали їй усю розмову з князем і просили заступитись за їх і вмовити князя, щоб він зараз розпочав заводити унію та католицтво в Лубенщині.

Гризельда вислухала усе ласкаво, трохи розсердилась на князя й промовила:

— Йдіть до кляштора, а я зараз піду та побалакаю з князем.

Єремія ходив по здоровій парадовій залі, сердитий, роздратований. Гризельда вступила до зали.

— Чого це ти, князю, такий невеселий, аж неначе сердитий? — спитала вона стиха.

— Роздратували мене патери єзуїти. Намагаються, щоб я зараз повигонив ченців з монастирів та запроваджував по містах та по селах унію отут в Лубенщині.

— То й послухай їх. Чом же не стати зараз до такого святого діла? — спитала Гризельда.

— А тим, що я саме оце заводжу осади в цих степах, а патери порозганяють їх. Мої люде повтікають у Московщину. От тобі й матимеш гарну справу.

— Вони стануть до діла так зручно, що не порозганяють ні ченців, ні хлопів.

— Говори до гори! Стануть зручно! Знаємо, як вони стають зручно до діла! Вони так беруться за діло, аж діло тріщить та лущить, як старий, розхлябаний та розторсаний віз. Вони поламають мені воза. Ще не час братись за це діло.

— Як не час? За це діло братись час повсякчасно. Це ж наше велике діло, це наша місія, як кажуть святі патери.

— Нехай вони підуть під три чорти, або й далі! Це гарна місія? Я заводжу в себе осади, а вони розганятимуть! — крикнув Єремія на всю залу.

Гризельда вже постерегла палку Єреміїну вдачу. Вона й сама вже почувала, що гнів підступає до її серця. Але розумна й здержлива зроду, вона здержала своє серце й тихо промовила, поклавши обидві руки на його плечі.

— Єреміє! Не сердься, мій коханий, і послухай, що я буду казати: як ти не пустиш сюди в Лубенщину патерів єзуїтів, як одкладатимеш надалі святе діло пропаганди, що скажуть у Варшаві біскупи, пани, магнати? Що скаже сенат, король?

— Нехай кажуть, що хотять! — крикнув Єремія й повернувся од Гризельди так швидко, неначе вирвавсь з її рук.— Там то мені клопоту про біскупів, магнатів та короля! Я тут і біскуп, і сенат, і король! Я тутечки ні під чиїм загадом! Що схочу, те й зроблю. Моє діло хапати землі, маєтності, дбати про гроші та військо. Он це моя сила й слава! З військом я стану подужний, міцносилий, подужніший за всіх магнатів, за самого короля! З військом я зруйную Крим, завоюю Волощину, стану королем в Молдавщині, скину з трону польського короля, зроблю, що схочу. З військом я змелю усіх магнатів на борошно!

Єремія став лютий. Його тонкі ніздрі дрижали. На випнутому високому чолі понабрякали жили й ніби стриміли, неначе сині попруги. Одначе Гризельда не злякалась його.

— Єреміє! мій коханий! опам'ятайся! схаменись! Пусти патерів в Лубенщину!

— Одчепись! І не говори, і не мороч мене! Я не люблю слухати суперечки ні од кого, навіть од тебе. Не мішайся не в своє діло! Гляди отам свого бабського діла. Йди до баби Ганни, до своїх паннів, сідай та пряди чи ший, чи пори, чи гаптуй шовком. Ото твоє діло. Домініканн нехай собі сидять в кляшторі. Вони не такі ревні та кусливі. Нехай сидять і схизматики ченці в монастирях до моєї ласки. А єзуїтів я сюди не пущу! Ні за що в світі не пущу!

Єремія репетував, кричав не своїм голосом. Голос його дійшов до найвищих нот. Він бігав по світлиці, трохи не ліз на стіни, часом крутився на одному місці. Очі блищали й крутились у віках.

Гризельда тепер пересвідчилась, що нічого не вдіє, що не з її хистом усмирити Єремію, зломити його волю. Вона махнула рукою, важко зітхнула й вийшла з зали.

Патери єзуїти мусіли зараз виїхати з Лубен.

Тим часом, трохи заспокоївшись, Єремія звелів осідлати коня й поїхав до казарм муштрувати своє військо. Після муштрів він прохолов, вернувся в палац неозвірений і сів за обід.

— Оце я згадав про тих єзуїтів, про їх приставання до мене з пропагандою. Ти, Гризельдо, дурнісінько сердишся на мене. Мені не випадає напускати сюди єзуїтів та бентежити хлопів та ченців. А коли хоч, то ставай до цього діла ти сама: запроваджуй польську мову в дворі, навертай двірських бабів та шляхтянок на католицьку віру, запрошуй собі до помочі домініканів, але робіть діло тихо, безголосно, помаленьку, потихеньку, без галасу, щоб не сполохати людей. Ти пристаєш на це?

— Де вже не пристати на це! Я давно на це пристала серцем, бо то діло святе. Мені ще у Варшаві патери єзуїти дали таке напутництво,— сказала Гризельда вже зовсім спокійним голосом.

— От і матимеш діло й розвагу в цих пущах. А тим часом надходить день моїх іменин. Я запросив з Варшави багато високих гостей, щоб показати їм свій палац, своє оце житло. Час би вже готуватись до того празникування,— сказав Єремія.

— І справді вже час,— сказала Гризельда.—До іменин зосталось кільки тижнів.

— Треба привезти з Ніжина музики. Треба все налагодити на великі влови. Шляхта любить влови, а тут діброви дивні! Дичини сила! Налякаємо трохи схизматицьких ченців по монастирях рогами, трубами та мушкетами.

— Чи бочок з вином й досі не приставили на підводах з Києва? — обізвалась Гризельда.

— Ні. А до нас же наїдуть такі, що їм тільки настачай вина. Приїде доконешне старий п'яниця гетьман Миколай Потоцький, а гетьман Конецпольський, певно, привезе розбишаку і завзятого п'янюгу Самійла Лаща, свого любчика. На цього одного треба постачити барил зо двоє,— сказав Єремія.

«А тим часом треба б встругнути якусь фацецію для польських магнатів, треба вигадати щось незвичайне й втішне, щоб забавити та втішити панів. Вони люблять вражати своїх гостей якоюсь несподіванкою, чимсь незвичайним, фантастичним, та ще щоб воно незвичайно дорого коштувало і вимагало великих сил, великої праці, і було показне, навіть чудернацьке, навіть страшне, яке от, приміром, вигадував Нерон, засипаючи квітками до стелі гостей з головою за бенкетом за столами». Довго думав князь Єремія, ходячи по залі. Він вийшов на балкон і кинув байдужними очима на гори. Йому впала в очі Лиса безліса гора. Він пригадав, що колись Гризельда говорила йому, яка гарна буде та гора взимку серед чорних лісів, коли її вкриє білий сніг.

— О! Це ж буде незвичайна панська фацеція! Швидко буде спасівка. Зроблю я в спасівку зиму: обсиплю усю Лису гору сіллю, посиплю до неї й шлях сіллю й повезу магнатів на санках на Лису гору у спасівку. На санках у спасівку на влови! Це ж буде диво, варте князя Вишневецького. Магнати повитріщають очі з того дива.

«Але це все треба робити потай од Гризельди, щоб і її вразити несподіваним дивом»,— подумав Єремія. І він зараз скочив на коня, побіг до свого управителя, викликав його з хати і на самоті нишком звелів йому розіслати слуг на усі чумацькі шляхи, перейматн чумаків з мажами солі, закуповувати в їх сіль і зсипати її в здорові комори та повітки десь далеченько од палацу в місті, начебто задля війська.

Настала спасівка. Наближався день Єремиїних іменин.

Військові розвідчики, вислані Єремією в степи виглядати гостей, привезли звістки, що гості вже їдуть. Єремія звелів підняти на баштах флаги. Музики стали на здоровому балконі, що виступав на подвір'я, й ждали. На баштах звершечку сиділи виглядачі й виглядали гостей. Вони подавали звістку з башти, махаючи флагами і крикнувши, що в степу піднялася курява, що на шляху з'явилась карета якогось гостя. Тільки яка карета в'їжджала в двір, музики зараз грали веселого марша, і магнат виходив з карети під музику маршу. На ганку стояв Єремія поруч з Гризельдою й вітали своїх високих гостей.

От у першій кареті прибув гетьман Миколай Потоцький, отілий та сивий з випнутими сірими каламутними очима. Білий та спанілий на виду, але дуже броватий та окатий, з грубим обводом лиця, з товстими насупленими рудими бровами, з товстими синюватими губами, Потоцький був схожий здалеки на здорового спанілого хлопа, прибраного в дорогий кунтуш та в жовті сап'янці. Тільки товсті та довгі здорові вуси, що вкривали тінню обголене бруснате підборіддя, та горда постава наддавали йому вид магната. По закривавлених червоних очах було знать, що він і в дорозі був на похміллі. Шапка з червоним оксамитовим вершком, перо на шапці, обсипане брильянтами, дорога крива шабля наддавали його поставній фігурі сміливий лицарський вид. В червонуватих сірих очах мигали іскорки і виявляли його люті норови та жорстокість.

— Вітаю вельможного князя в його господі й поздоровляю з іменинами! — крикнув Миколай Потоцький, проворно вискакуючи з карети.

— Спасибі, я дуже вдячний, ясновельможний гетьмане, за ласкавість до мене й до мого дому! — сказав Єремія, подаючи руку Потоцькому, котрий прямував до його, поважно виходячи до дверей по широких східцях. Потоцький тричі поцілувався навхрест з Єремією.

— Ну та палац же в ясновельможного князя! Ні один магнат в Польщі та в Литві не має такого палацу. Заломив княжий палац і королівські палаци,— сказав Потоцький.

З карети вискочив небіж старого Потоцького Стефан Потоцький, той самий, що добивав козаків в Лубенщині після виїзду дядька в Пруссію. Це був молодий повновидий хлопець, жвавий та верткий, пишно убраний в кольорове убрання.

— Просимо ж до покоїв та вип'ємо по кубкові вина після важкої та довгої дороги до моєї господи,— просив господар Потоцького.

Потоцькі привітались з Гризельдою, поцілували її в руку і пішли в нижчий етаж. В покоях стояли столи рядками, понакривані й прибраті. Столи аж захрясли під дорогими срібними кубками, тарілками, полумисками та вазами. Напитки й наїдки стояли три дні напоготові для гостей, котрі з'їжджались потім цілих три дні.

— Ну, хвалить бога, що в князя є вино! — гукнув Потоцький, зирнувши на столи, заставлені бутлями з горілкою та винами.—Я знав, що Бахус не твій бог, і боявся, щоб ти часом не забувся про вина, бо Бахус мій улюблений божок, сказати по щирій правді.

Єремія налив прездоровий срібний кубок венгерського вина й подав Потоцькому. Старий вихилив нахильці увесь кубок, в котрий влазило більше як півпляшки вина. Він гекнув, як мужик, що перерубав колодку сокирою, втер оксамитовим рукавом замочені вуса, схожі на дві жменьки конопель, і кинувся на холодне м'ясо, на ковбаси, неначе вовк на ягня. Щось животинне, вовче було в його хижому виду, в хижих очах, в самому апетиті, як він кинувся уплітати баранину та дичину.

— Ну, князю! добули ми слави в Лубенщині, взяли ми перевагу над Гунею, над Остряницею. А тепер вони пропали без сліду, і ми на їх землях, облитих їх таки кров'ю, п'ємо венгерське та бенкетуємо. Віват, княже! Нехай панують магнати та ясна шляхта!

— Віват Польщі! Нехай гинуть козаки та хлопи! — крикнув Єремія різким голосом, неначе ворон крякнув за вікном.

Знов затрубили виглядачі на баштах. Музики вдарили маршу. Єремія поставив свій кубок, в котрий він тільки вмочив губи, і побіг на ганок. За ним вийшла і Гризельда. У двір в'їжджала ціла валка карет: то прибула Гризельдина рідня з Волині: князі Острожські за Збаражські. З ними приїхала й її менша сестра Варвара Замойська, а слідком за ними прикотила карета молодого Олександра Конецпольського, гетьманського сина. Він вже давно залицявся до молодої Замойської й пригнався за нею через степи аж до Лубен.

Гризельда радо привітала сестру й повела її в свої покої. Княжата Острожські посідали за столи. Але знов

несподівано вдарив оркестр на балконі, а на баштах затрубили в труби. Єремія вибіг на ганок. До ганку наближалась карета, запряжена впростяж. З карети вийшов Адам Казановський, королів улюбленок. Король надарував йому маєтності в Чернігівщині, але він ще добувався захопити землі й у Лубенщині. Казановський з роду італіянця Казанови, був ще не старий на літа, чорнявий та гарний, з чималою чорною бородою та з високими чорними, ніби намальованими бровами. Він скинув шапку і привітався до Єремії. Убраний в чорний жупан та в вишневий кунтуш, з чорним волоссям, зачесаним назад на тім'я без проділля. Адам Казановський був схожий на київського архімандрита або на протопопа. Делікатні манери, тихий ласкавий голос виявляли в йому спанілого чужоземця, людину просвітнішу й делікатнішу за польських панів.

Казановський ласкаво поздоровив Єремію з новим житлом та з іменинами. Єремія привітався до його трохи надуто й неохоче: в їх обох вже давно був недомисл за Ромни. Король Владислав подарував Ромни Казановському, а Єремія вважав на роменську маєтність як на свою батьківщину й дідизну, якось трохи неясно затверджену королем вкупі з Лубенщиною за родом Вишневецьких. Єремія неласкаво привітався до Казановського. Казановський це примітив.

— Приїхав до вашої ясновельможності, князю, поздоровити ясновельможність вашу з іменинами і привітати як свого сусіда: хочу жити з вашою ясновельможністю в згоді, як сусід,— сказав Казановський.

— Коли ваша милость приїхали до мене, то будьте моїм шановним гостем. Я не маю на думці змагатись з паном. Вступіть до моєї господи і їжте мою хліб-сіль,— припрошував Єремія.

— Спасибі, князю, за привітність,— сказав Казановський і тихою плавкою ходою вступив у світлиці й поклонився гостям таким поклоном, як архієреї кланяються в церкві до парафіян.

— Ну, князю Яремо! попрацювали ми в твоїй Лубенщині коло козаків, а от тепер одпочиваємо в твоєму палаці. Чи ти, князю, знаєш, що на цьому самому місці, де тепер стоїть твій палац, я посадив на палі два десятки козаків,— гукнув чваньковито Потоцький.— Їй же богу посадив! Оттам в тому кутку палацу корчилось на палях три козаки, а там коло твого порога стриміло п'ять паль з бидлом;

та й тут, де стоять твої столи тесові, стояв рядок паль і висіли проткнуті наскрізь аж до шиї здорові козарлюги! Ій-богу правду говорю! — чванився Потоцький.

Йому мало хто йняв віри. Не йняв йому віри і сам Єремія, але підходячи під чваньковитість гетьмана, він сказав:

— Де лилась кров отих душогубів, отих наших ворогів, там тепер ллється наше вино. Віват польному гетьманові Потоцькому!

— Віват, віват! — крикнули гості разом.

— Віват і князеві Єремії, що допоміг мені задушити ту хлопську десятиголову гідру! — крикнув Потоцький.

Тим часом слуги почали подавати на столи обід. Тільки що гості посідали за столи, знов на баштах затрубили в труби, знов заграли музики. Гості виглянули у вікна. З карети вилазив старий гетьман Конецпольський, а за ним слідком лізло в дверці якесь здорове опудало та одоробало, висунувши підголену голову, неначе макітру, на котрій теліпався чуб, неначе заткнутий в макітру.

— Самійло Лащ! Самійло Лащ з гетьманом Конецпольським! — загомоніли гості.

— І принесла таки лиха година отого Лаща, отого непросипленного п'янюгу,— зашепотів Єремія до Гризельди,— ой ненавиджу отих п'янюг! І тарабанить же з собою гетьман отого свого підчихвоста.

Єремія аж потилицю чухав, але мусив йти назустріч новим гостям і просити їх до обіду.

Незабаром увійшов у покої Конецпольський, вже літній чоловік, але ще кремезний і жвавий дід, а за ним всурганився Лащ, неначе вітряк знявся в степу й увійшов у покої. Здоровий, плечистий, кудлатий та пелехатий, з розкуйовдженою чуприною на підголеній голові, з довгими кудлатими вусами, Лащ був схожий не на чоловіка, а на старого дуба серед степу, розбитого громом, з обламаними гілками, кругом обтиканого товстими сучками. Здавалось, ніби такий обсмалений корчакуватий дуб, навіщось прибратий в кунтуш та жупан, втелепався в Єремиїні світлиці. Убрання на Лащеві було потерте, засмальцьоване, позамазуване, неначе Лащ три дні й три ночі валявся в шинку, а четвертого дня, невмитий, незачесаний і замурзаний, просто ввірвався в покої князя Єремії. Кудлаті товсті брови настовбурчились. Вирячкуваті сірі, залиті кров'ю очі неначе повилазили з лоба наверх, як у жаби. Попруги під очима, товсті кудлаті вуси наддавали йому

звірячий вигляд. Здавалось, ніби між живими людьми з'явився серед дня або упир з товстими кривавими губищами, або міфічний гультяй і розбишака пан Твардовський.

— Ну і принесла таки лиха година оцього п'янюгу Лащa,— зашепотів Єремія до Гризельди.— Ненавиджу отаких п'яниць.

— Поздоровляю вашу ясновельможність передніше за все з тим днем, що сьогодні, з іменинами і з новим палацом! — гукнув Лащ до Єремії.

— Спасибі, спасибі! — обізвався якось знехотя Єремія.

— Хоч на моїй потилиці лежить тепер двісті дев'ятнадцята баніція з Польщі, але я передніше задумав побувати в ясновельможного князя, випити добрий пугар вина, а потім вже хоч і у вигнання! Піду вже потім з гостей та просто кудись в світи,— говорив Лащ.

— Завіщо ж на пана Лащa спала ота двісті дев'ятнадцята сенатська баніція? Я тим часом чув тільки про двісті вісімнадцять,— спитав Єремія.

— Нізавіщо. Аж людям сором розказувати: йшов я оце з військом через село Любомирського. Прийшли в село вночі. Стукаємо в палац Любомирського — нас не пускають. Стукаю я в двері до одного мужика — не одчиняє. Я виламав двері, ускочив у хату та зозла вирізав усю сім'ю, повикидав надвір, а сам вгніздився в хаті та й переночував. Любомирський здурів та бух на мене позов у сенат за те, що я вирізав його робітників, його бидло. От тобі й баніція готова! Велика цяця — хлопська сім'я. Швидко будуть давати шляхтичам баніцію й за те, що вони вирізують хлопські кури та поросята. Ха, ха, ха! — зареготався Лащ і блиснув здоровими білими зубами. Гризельді й Варварі здалося, що зареготався віл або кінь, випадком влізши в світлицю.

— Ну! ти, пане, таки погано робиш, що витинаєш у панів робітницький люд. І я не подякував би тобі, якби ти оце вирізав у мене в дворі півсотні волів, коней або хлопів,— сказав з досадою практичний князь.

— От тобі й на! А знаєте, ясновельможний, що ваша милость повинні бути мені вдячним, коли оттут стоїть оцей пишний палац! — сказав Лащ.— Я на цій самій горі посадив на палі аж три десятки козаків! Їй же богу, посадив. Оттам у тому кутку од Сули наткнув на палі п'ять, а тут,

де теперечки оцей поріг, припаде з десять паль з настромленими козаками,— сказав чваньковито Лащ.

Потоцький зирнув на нього згорда каламутними очима й промовив: — Ти, пане, загарбуєш собі цю честь од когось іншого...

— Ні не гарбаю! А хто вирізав українські села коло Лисянки, як було повстання Павлюка? Самійло Лащ. А хто вирізав у пень села коло Стариці? Самійло Лащ. Чи правду я кажу? Га?

— Усе Лащ та Лащ, а другим нічого не припадає,— гордовито обізвався Єремія.— Усе Лащ на всю Польщу й Україну. За ці славні вчинки нехай пан вип'є оцей кубок венгерського,— сказав Єремія й вилив у Лащів кубок цілу пляшку вина.

Лащ допався до кубка й дудлив вино, неначе віл воду. Довгі вуса влізли в кубок і плавали по вині, неначе качки на ставку. Лащ випив кубок до дна й стукнув ним об стіл. З мокрих вусів текли патьоки по грудях, по кунтуші. Він взяв край поли кунтуша й втер вуси.

— Вигинули наші вороги до ноги! а ми на їх кістках тепер мед-пиво попиваємо! Нехай живе князь Єремія! Нехай живе славний Лащ! — гукнув сам на свою славу Лащ.

— Ну ти вже й геть-то розлащився,— обізвався гетьман Конецпольський.— Якби не заступились за тебе Потоцький та я, то тебе б і справді давно виперли з Польщі й України; вже б давно й дух твій не смердів тутечки.

— От і виперли б! Так то й виперти Самійла Лаща, коли він де добре вчепиться пазурями. Ще не швидко Лащ піде в Молдавщину. А коли вже піде, то завоює її та й сяде на престолі господарів. От що! — сказав чваньковито Лащ.

— А ясновельможний пан господар оце погано робить, що не п'є з нами по кубкові,— обізвався з-за стола гетьман Потоцький.— Бити козаків, різати українських хлопів та пити вино — це найбільша наша справа, це наше щастя.

— Бити козаків я ладен, а пити неладен,— сказав тверезий Єремія.

— Погано, ясновельможний князю, погано! Одно повинно бути доконешне при другому,— загримів Лащ вже п'яним хрипким голосом.— Шабля й вино — ото діло шляхетське.

— Шабля, вино та ще й жіноцтво! — додав гетьман Потоцький, котрий дуже любив і вино і гарних панянок.

Довго ще гості сиділи за столами, усе обідали та пили. Гризельда, Варвара й інші княгині та шляхтянки нітрошки не церемонились, що вони гостюють, неначе в шинку, серед грубої й п'яної шляхти: вони звикли до цього. Гультяйство й п'янство були звичайним з'явищем в Польщі. Делікатніші й ідейні на вдачу панії того часу ховались в монастирях і оддавали себе на службу богові.

Другого дня ще над'їжджали гості з Польщі та Литви. Цілий день було чути, як на баштах трубили в труби виглядачі, як на балконі грали музики назустріч магнатам та панам. Прибули князі Воронецькі, Збаражські, приїхав Любомирський та інші. Цілий день слуги настачали наїдків та напитків. Потрав не приймали з столів. Аж третього дня в здоровій залі нагорі пани розпочали танці. Гризельда й Варвара Замойська вийшли до зали, прибрані в шовкові сукні та в червоні черевички з золотими підківками. Інші княгині та шляхтянки були вбрані в старосвітські польські кунтуші. Оксамит, шовк, золото й срібло й брильянти засліплювали очі. В той час пани й пані тратили скажені гроші на дорогі убори. На шляхтичах бряжчали важкі золоті ланцюги на шиях. Князь Єремія убрався в дорогий кунтуш. Комір і береги обох піл на персах були обсипані брильянтами та перлами. Червоні сап'янці з золотими острогами були обшиті на колінах золотом та обнизані перлами.

— Грайте музики мазура! — закричав Єремія.— Потанцюємо на крові козаків та хлопів.

— Гуляй, душе! Схизматики побиті й не встануть більше! Вдармо підківками краков'яка на тім місці, де корчились на палях козаки! — кричав навіжений Потоцький і, вхопивши за руку Гризельду, пішов по залі вибивати краков'яка.

— Гуляй, шляхта, на козацьких кістках! — гукнув Лащ і собі пішов у танець, але він був такий п'яний, що заточувався й трохи не звалився додолу.

Музики грали. Паничі, пани й панії танцювали мазура, аж поміст двигтів під важкими ногами. Золоті підкови миготіли блискавкою. Перли й брильянти на убранні блищали й лисніли, неначе роса на сонці. Варвара Замойська була найкраща за усіх панянок. Вона вдалася в князів Острожських, бо її мати була Острожська. Чорні тонкі

брови були ніби намальовані на матовому білому чолі. Довгобразий вид, карі ясні очі, тонкий ніс, повні рожеві уста дуже нагадували українську вроду князів Острожських. Гетьман Потоцький зараз примітив її красу і пристав до неї реп'яхом. Він усе просив її танцювати з ним мазура й вже трохи обрид молодій панні. Вона бажала танцювати з молодим Олександром Конецпольським, а старий гетьман неначе зумисне не випускав її з своїх здоровецьких ручищ.

— Ох, панно Замойська! — зітхав старий Потоцький.— Танцював би з тобою з вечора до ранку, а з ранку до вечора. Ти найкраща за усіх паннів на усю Польщу й Україну.

— Ба не буде ясновельможний гетьман танцювати зо мною з вечора до ранку, бо в вас ніг не стане: ясновельможний вже підтоптався,— сказала Варвара й зареготалась.

— В мене в ногах і сила десь береться, як тільки, князівно, піду з тобою у танець. Так би танцював, танцював з тобою до кінця мого віку.

— Так довго! От тоді б і в мене ноги заболіли,— сказала панна Варвара й блиснула дрібними зубками.— Але я більше не танцюватиму з ясновельможним. Он мій жених Конецпольський вже скоса поглядає на нас: певно вже сердиться.

— А що? його вже трясця трясе, що ти, панно Варваро, зо мною так довго танцюєш? Нехай трясе, а ми ходім у садок та побалакаємо любенько на самоті. Он подивись на стелю, які гарні виліплені венери та діяни, а ти краща вдесятеро за тих богинь. Ходім у садок! — говорив Потоцький.

— Не хочу! не піду! Не ходи, не люби, не залицяйся! Не люблю, не піду! Не сподобався! — тихо заспівала проворна панна на саме вухо п'яному Потоцькому й втікла од його, побігла до Конецпольського й сіла з ним рядочком.

П'яний Потоцький посварився на неї пальцем і заточився. Він наткнувсь на п'яного Лаща й трохи не звалив його з ніг. Лащ вирячив баньки і нічого вже не розумів і не бачив. Він дочвалав до балкона, звалився з ніг і впав у куточку балкона та й захріп, поклавши свою важку голову на товсту лиштву балкона внизу штахетів. Йому здалося, що він спить у степу, підмостивши під голову сідло.

Тим часом князь Єремія оповістив, щоб гості йшли

спати, бо завтра світом усі поїдуть на влови в діброву до Лисої гори.

— На влови! На влови! — гукнули пани.— О, тут будуть пишні влови. Ліси старі, густі, луки болотяні, очерети густі! — гукала шляхта.

— Завтра, світом, як тільки почуєте, що затрублять в труби, схвачуйтесь з постелів і не гайтесь! — сказав Єремія до гостей.

Гості пішли спати, а Єремія покликав своїх старост: Сіножацького, Коляду та інших і звелів їм набрати селян з возами, вивезти усю складену в коморах сіль і обсипати сіллю усю Лису гору з верху до низу, ще й посипати шлях через ліс до самої Лисої гори. Старости осміхнулись і миттю кинулись вчиняти волю князя.

В той час як шляхта спала та хропла, трохи не усі Лубни заворушились: набирали сіль на вози, вивозили на Лису гору, посипали по ній товстими шарами сіль, ще й замостили дрібками солі усей шлях од воріт палацу через ліс до самісінької Лисої гори.

Єремія прокинувся ще вдосвіта. Він не пив нічого, був звечора зовсім тверезий і не заспав вловів. Як добрий і дуже клопотливий господар, він повсякдень вставав рано, разом з слугами. Єремія звелів трубачам трубити на влови, а сам пішов будити Гризельду, Варвару та інших паній.

— Вставайте швидше! — гукнув у двері Єремія до паній.— Несподівано сталось велике диво: на Лисих горах випав сніг. Ми поїдемо на влови на санках у спасівку.

— Невже сніг! Це диво та й годі! — обзивались панії за дверима.

— Вночі несподівано захмарило небо, вдарив мороз, а к світу випав сніг та град. Я звелів лаштувати санки,— обізвався з-за дверей Єремія,— град та сніг чималий.

— Що це ти говориш? Може то такий сон тобі приснився? — гукала Гризельда з своєї опочивальні.

— Який там сон! От устань та подивись на гори з балкона,— говорив Єремія.

Чутка про той спасівчаний сніг розійшлася по усіх покоях, де валялись п'яні пани на турецьких софах і долі. Усі в одну мить повскакували з постелів і хапком понатягали на себе убрання.

— Сніг у спасівку! Це якесь боже диво, або може божий попуст! Ще цього ніколи не було за нашої пам'яті!

Чи на добро воно, чи на якесь лихоліття? — гомоніли шляхтичі, вибігаючи з покоїв і протираючи заспані очі.

— Сніг з градом пополовині випав та ще й чималий. Оттеперечки поїдемо на вловн на санках! Мені подали звістку лісовики, що в лісі добра санна дорога. Вже слуги запрягають коні в санки,— говорив голосно Єремія.

У дворі піднявся шум та гам. Слуги лагодились в дорогу, запрягали коні. Собаки на налигачах гавкали, стрибали і метушились в руках доїжджачих. Єремія покликав усіх гостей на верхній етаж до зали. Він одчинив двері на балкон, узяв Гризельду за руку й вивів її на самий краєчок балкона. За ними рушили натовпом пани й панії, невмиті, розкудлані й непозачісувані. Соннота ще не сплила з їх очей. Усі позіхали на всі застави.

Надворі вже добре розвиднілось. На сході за лісами, за горами червоніло смугою рожеве небо. Легесенький спасівчаний туманець оповивав гори й ліси неначе тонким серпанком. Сула, широкі плеса та мочарі на низині парували, неначе літепло в холодку. По долині понад водою стояв туман густими пасмами, подекуди вже розірваними, неначе над річкою плавали в повітрі шматки прозорої тонісінької намітки.

— Чи пам'ятаєш, моя кохана Гризельдо, як ми перший раз вийшли на цей балкон, а ти тоді сказала, який тутечки буде чудовий вигляд зимою, коли оті лисі гори та горби понад Сулою вкриє сніг? От тепер і сталося чудо: сніг не ждав зими і для тебе вкрив гори зачасу, ще в спасівку!— говорив Єремія до Гризельди і показав рукою на Лису гору, що висовувалась з діброви над самісіньку Сулу.

Гризельда глянула і плеснула в долоні.

— І справді уся гора біла! Ото диво! І справді випав сніг чи град! — аж крикнула з того дива Гризельда.

— Уся гора біла! і справді біла! Це там випав або сніг, або великий град,— загомоніли пани й панії.

— Це бог посилає чудо... на лихо козакам, на добро нам,— промовив Конецпольський.

— От тепер будемо полювати по снігу! По снігу в спасівку! Га! — гукнув Єремія.— Для нас сам бог устелив гори та шляхи снігом у спасівку для вловів.

— Сам бог нас тішить,— промовили декотрі надуті й легкодухі пани: вони й справді з сонних очей пойняли віри, що само небо пеклюється про панські шляхетські втіхи та забавки.

Надворі все виднішало, все потроху більше розвиднювалось.

На сході неначе якась велетенська сила одчиняла вікно в небі. Вікно все ширшало та ширшало. Світ полився на гори й на долину понад Сулою. Далекі пригорки й ліси ніби тонули в тумані, неначе залиті молоком; ближчі гори вже виринали з туману і неначе були заставлені тонесеньким матово-білим склом, як буває в степах в час марева. Близькі гори й ліси стояли, ніби по коліна в тумані, що ним парувала Сула, неначе підтоплені знизу водою в повіддя. А між ними біліла лиса гола гора, неначе білий велетенський віл висунувся з чорних гір та лісів до самої річки, нахилив товсту шию над Сулою і ніби смоктав воду. Гора була біла, ніби вкрита снігом та градом, а на горі чорніло кільки дубів та кущиків, ніби занесених снігом навкруги. Зверху гора лисніла рожевим одліском, таким делікатним, як рум'янець на щоках молоденької панни.

— Диво дивне! Гора дійсно вкрита снігом! — шепотіла шляхта, а декотрі панії зашепотіли молитву і хрестились, здивовані тією незвичайною проявою у спасівку.

— Господи Ісусе! Це не на добро! — обізвалась одна немолода княгиня.— Це або на голод, або на чуму. Це не на добро! Це на якийсь попуст божий.

— Це на чуму в Україні, а на здоров'я Польщі,— сказав Потоцький.— Ця з'явина в натурі певно якийсь знак божий, знак з неба проти чогось.

Пани й панії стояли й дивувались. Тим часом сонце виглянуло з-за діброви, неначе висунуло золоте чоло з пучком золотих кучерів навкруги. Потім одразу проміння, ніби стріли, шугнули, розтяглися й впилися в блакитне небо. А за тими золотими стрілами викотилось пишне сонце й помаленьку піднімалось над дібровою, неначе огняста казкова птиця розпустила золоті крила й піднімалась стиха, помаленьку. Гора залисніла зверху чудовим, різким білим блиском, і на боки впали делікатні білі сутінки, неначе на полах білого шовкового убрання.

Сонце покотилось вгору, піднімалось все вище та вище, і гора заблищала, залисніла й замиготіла усіма кольорами ясної веселки, неначе вона була обсипана битим кришталем, в котрому грали й миготіли проміння сонця. Здавалось, ніби з неба впала веселка, поламалась, подробилась і покришилась, і обсипала тими пишними кольоро-

вими окрушками усю гору з верху до низу. Тім'я гори біліло, неначе сніг, аж різало в вічі. Усей поділ гори сяв оранжевими, жовтими та ясно-зеленими огнями, неначе чиясь рука оповила гору пишними парчевими торочками та позументами. По усій горі суспіль миготіли брильянтові пучки білого світа, переливаючись то зеленими, то жовтими делікатними одлисками.

А тим часом санки готові: час їхати на влови, бо припече сонце, то й сніг розтане. А нумо, в дорогу! Рушаймо!

Усі рушили з палацу і вийшли за двір. Недалечко од двору починався ліс. В лісі уся дорога біліла, неначе дійсно була вкрита снігом та градом. За двором на битому шляху стояв рядок санок. Пани й панії повскакували в санки. Коні ледве тягли санки по землі, поки довезли до лісу. Пани й панії спохвату навіть не придивились до того снігу. Полозки запищали, підрізи завищали. Сіль хрущала, неначе кричала. Аж тоді пани, прочумавшись, почали додивлятись до дороги.

— Це не сніг і не лід! Це щось інше! — гомоніли панії.

— Та це потовчено скло чи... сіль... — заговорив Конецпольський до Єремії.— Що воно за проява!

— Що воно за проява! Ніби сіль! Князю Єреміє! та це ж обсипано шлях сіллю, чи селітрою, чи що! — гукав до Єремії з санок Потоцький.

А коні летіли, як навіжені, й незабаром вискочили з лісу на лису білу гору. Єремія скочив з санок. Пани й панії повскакували й собі, понахилялись і полапали руками той дивний сніг; крижинки були теплі. Лащ лизнув язиком і крикнув:

— Ясновельможні панове! Та це ж омана! Це мана! Це не град і не сніг, а справдішня солона сіль! Князь нас піддурив! Навів на насману!

— Ага-га! це князівська фацеційка! Це жарт ясновельможного князя Єремії! — загукав Потоцький.

— А що! добре піддурив вас? — обізвався Єремія.— То, бачте, моїй коханій Гризельді, як ще тільки ми сюди прибули, заманулось побачити ці гарні гори взимку під снігом. От я й обсипав їх своїм князівським снігом у спасівку, не дожидаючись, поки бог потрусить їх своїм справдішнім снігом. Правда, що мій сніг вийшов солоний, але все-таки Гризельда заздалегідь вже влітку намилувалась здалеки зимовим виглядом на ці лисі гори.

— Зимовим виглядом у спасівку! От це так фацеція, варта князів Вишневецьких,— сказав чорнявий Воронецький.

— Про це диво заговорить уся Польща й Україна і Литва,— сказав Потоцький.— Навіть славні Потоцькі не вміли вигадати фацеції, вдатнішої й кращої за цю.

— А я ще й хрестилась і богу молилась, неначе сподіваючись якоїсь пошесті або напасті! Оце гаразд! — сказала регочучись панна Варвара.

— Молилась од солі і до солі! І це добра фацеційка! Сміх та й годі! — сказав Лащ і зареготався на усю свою здорову пельку.

Усі пани й панії реготались так, аж луна залунала по горах та дібровах.

— Коли тут зима в спасівку, то ми посідаємо на снігу та й поснідаємо оттут під дубом. Гей, слуги! напинайте намети! — гукнув Єремія до наймитів шляхтичів.

— Але хоч ми теперечки стоїмо й на снігу, то все-таки нехай напинають намети в холодку, бо на цьому снігу ми нізащо в світі не змерзнемо: не буде холодно,— обізвалась Гризельда.

Слуги попапинали пишні парадові князівські білі намети, облямовані на бильцях та бережках золотою парчею та червоними шовковими смугами. На землі, вкритій сіллю, розіслали килими. З санок позносили напої та наїдки. Слуги поналивали в кубки венгерського. Пани випили по кубкові й крикнули: — Віват ясновельможному князеві Єремії! віват князівській фацеції!

І дикі гори і кущі та нетри обізвались з усіх боків троїстою луною: віват, віват, віват!

— А чи знає ваша милость, князю Єреміє, що на цій самій Лисій горі я настромив на палі два десятки козаків, ондечки там на самому краєчку кручі! — крикнув гетьман Потоцький.

— А чи знає ваша милость, князю, що на цьому самому місці, де ми сидимо, я настромив на палі три десятки козаків і два десятки їх дітей! Може, не ймете віри? Їй же богу, кажу правду! їх кров отут під нами присипана сіллю! — крикнув чваньковитий Лащ.

Усі знали про Лащеву чваньковитість, одначе усі були такі ймовірні, що пойняли йому віри.

— А ми потрусили сіллю це місце, полите кров'ю схизматиків, і тепер поливаємо його венгерським. Нехай живе

висока вольна шляхта! Нехай гине Україна з козаками!— крикнув князь Єремія.

— Нехай згине Україна! Нехай живе вольна шляхта! Нехай Україна згине! згине! згине! — крикнули пани, і знов гори й нетри неначе тричі обізвались: згине, згине, згине!

Тим часом в далечіні, за Мгарським монастирем у діброві почувся гук труб. Труби гули то в одному місці, то в другому, неначе перегукувались, неначе блукаючі по лісі пастухи. Ще вдосвіта Єреміїні старости вигнали на влови, на облаву усіх панщанних мужиків з села. Облава наближалась і гнала до Лисої гори звіра. Труби трубили в діброві безперестанку. Гук ставав виразніший і все наближався до наметів, неначе кликав панів у діброву. Пани вискакували з наметів, хапали рушниці, накидали їх на плечі, причеплювали до поясів ножі та шаблі, неначе готувались на битву з ворогами.

— Час, панове, в діброву! Рушаймо! Звір набігає! — крикнув Єремія.

Пани похапцем кинулись в діброву, стали довгим рядком і рушили в гущавину. Панії висипали з наметів.

— Ой лишечко! а що як сюди набіжать вовки та кабани? — крикнула сполохана панна Варвара.

— То ми їх будемо стріляти,— промовила Гризельда й вхопила в руки рушницю, набиту набоєм.— Беріть про есякий випадок рушниці в руки і ставайте коло наметів,— крикнула вона до паній та паннів.

Декотрі панії забрали рушниці в руки, декотрі, боязкіші, поховались в намети і з цікавістю виглядали звідтіль.

Незабаром в лісі почулося стріляння, неначе дерево ламалось і падало од бурі. Ліс затріщав, залущав, загув. Труби гули та ревли, неначе воли на ревищі, зачувши товарячу кров чи сирість. Над дібровою звідусіль вилося та шугало сполохане лісове птаство. А рушниці бахкали та тріщали то в одній місцині, то в другій. Діброви неначе стали живі; столітні дуби ніби закричали й заохали чи од болісті, чи з дива. Незабаром на Лису гору повискакували з гущавини зайці й стрілами замиготіли по білій горі. Десь з гущавини продерлась серна й ніби покотилась вздовж гори. Гризельда націлилась в неї, стрельнула й влучила в неї. Серна підскочила високо вгору, забрикала ногами на повітрі й беркицнула на землю. За серною

виплигнули дві лисиці, а за ними ніби слідком гнався вовк. Панії стріляли навмання, не націлюючись, і не потрапляли в дичину. Згодом через ліщину продерся дикий кабан і, засліплений переляком, прямував просто на намети.

Панії ойкнули й крикнули. Гризельда випалила на кабана, але не влучила в його. Куля зачепила за ікла, засвистіла і покотилась, черкаючись об дрібки солі. Панни вискочили з наметів і, вглядівши, що кабан живий, знов поховались.

— Стріляйте йому в бік! — крикнула Гризельда.

Панії вистрелили. Кабан перелякався й повернув у ліс. Слідком за ним зачервоніли червоні смужки й патьоки по білому грунті. Кабан сховався в гущавині, але зараз впав і задригав ногами.

Згодом трубні гуки замовкли. Бахкання з рушниць затихло. Діброва притихла, неначе втомлена лепетлива та говорюча молодиця. На гальовину з лісу висипались пани та вловчі. Вони волокли в руках зайців, лисиць, вовків. За ними слідком з'явились старости та хлопи й несли на дрючках пострелянні серни та дикі кабани. Безліч набитої дичини здивувала панів. Після усіх придибав молодий Конецпольський, він ніс в руках два молоді бобри. Сівши на засідки у верболозі та в осоці над Сулою, він підстеріг у березі два бобри й застрелив їх. В ті часи ще не зникла в річках в Чернігівщині та в Полтавщині ця дорога животина.

— Оце один для дорогої панни Варвари, а другий для княгині Гризельди,— сказав молодий Конецпольський і подав одного бобра своїй молодій, а другого Гризельді.

Лащ та Потоцький почіпляли за задні позв'язувані лапки зайці та лисиці та вовки на гілках кругом наметів. Дичина гойдалась, неначе повішана на шибеницях.

— Ото навішали дичини! неначе козаків на шибеницях! — кричав Лащ.— Чисто ніби козаки теліпаються на шибеницях та на гіллі.

Чоловіки, вийшовши з діброви, з облави, та старости стояли лавами оддалік, поздіймавши шапки, і дивились на той дурницький бенкет свавольної гулячої шляхти.

— Чи ти ба! чисто неначе відьми та упирі злетілись на коцюбах на Лису гору. Понапивались людської крові, а оце тепер питимуть звірячу кров. А солі скільки збавили! Ото збитки! Ото збитки! Збиткуються на Україні

гірше за татар, ще й знущаються над нами! — шепотіли тихенько панщанні люде.

— А ви, хлопи, за те, що гнали добре звіра на облаві, заберіть собі оцю сіль. Та збирайте до дрібочки, бо як часом лине ливцем тучний дощ, то щезне уся риба в Сулі, зникнуть і мої боброві лови,— крикнув Єремія до селян.

— Спасибі за ласку, ясновельможний князю! — говорили селяни й поклонились своєму дідичеві в пояс.

— Ну, тепер хоч би й до господи! — промовила Гризельда.

Дичину склали на вози, на розстелені зелені гілки, прикрасили вози, понатикали за полудрабки зеленого гілля й повезли дичину попереду. За тими возами рушили на санках п'яні пани. Один князь Єремія був тверезий і, сидячи в санках, думу думав. Він був байдужнісінький до тієї дорогої фацеції, яку він стругнув для панів, навіть нищечком сміявся, що вчинив ту великопанську дурість.

«Вчинив я оцю шляхетську дурість, збавив багато солі. Хлопи змарнували багацько часу надаремно... але... але за мене загомонить уся Польща, Литва й Україна. Ймення князя Єремії Вишневецького облетить Польщу, загляне в усі закутки, і про мене стане слава скрізь між гордою шляхтою»,— думав Єремія, і гордість і чваньковитість засвітились в його чорних блискучих очах.

Ще тиждень гуляли та пили пани в Єреміїному палаці. Тиждень гуло в палаці, неначе в здоровому улику бджоли, доки пани не потомились од гульні і постерегли, що треба ж і честь знати. Тоді ще не було приказки, що гість на перший день — золото, на другий день — срібло, а на третій — мідь та й к чорту їдь. До міді в їх дійшло, у великих тодішніх панів, аж через десяток днів.

VII

Гризельда швидко звикла до нового краю. Поважна та розумна, вона не любила забавок, не любила веселого шумливого товариства, хоч була ще й молода. Єремія їздив по своїх далеких маєтностях, наглядав за новими осадами, дбав про господарство, а ввесь свій вільний час оддавав своєму укоханому військові. Часом цілі дні й тижні Єремія не показував очей в своїй господі, їздячи по своїх маєтностях. Гризельда була добра господиня: вона наглядала за домовим господарством, обсадила свої покої робіт-

ницями, швачками, пряхами та ткалями. Серед своїх покоївок та швачок вона не зазнавала нудьги.

А тим часом Гризельда пам'ятала про місію, яку завдали їй єзуїти, од'їжджаючи з Лубен. Не згадуючи й словом за пропаганду католицької віри перед Єремією, вона потаємці од його заходилась вкупі з домініканами розповсюджувати католицьку віру в Лубнах.

Побивши козаків, обгородивши та захистивши себе од Москви та Швеції, польська шляхта за короля Владислава IV кинулась на розкіш. Не один Вишневецький справляв бенкети в Лубнах та тішив магнатів, обсипаючи сіллю гори та шляхи та справляючи поїзди в спасівку на санках. Шляхта наче забулась про битви та військові справи. Гульня без міри, вино, танці, гультяйство, залицяння, пьянство, розсипання грошей — стало неначе поважним ділом для усієї шляхти, од найбагатішого магната до найдрібнішого дідича. Про козаків і татар шляхта неначе й забулась.

Татари добре знали, що козаки побиті й розігнані по селах, що реєстрових козаків зосталось дуже мало, знали, що вже не було кому стерегти границі од степів. Через рік після того, як Вишневецький перебрався в своє завсідне житло в Лубни, 1640 року зимою несподівано велика сила татар напала на Україну й на Московське царство. Татари кинулись на Пороссю, на Корсун, влетіли в Лубенщину, забігли в Московське царство, забрали сто тисяч людей, забрали силу товару та коней і погнали в Крим. Багато Єремійних сіл попалили й сплюндрували татари.

Впала козацька сила, не стало й оборони і для української границі, і для самої Польщі.

Але Єремії Вишневецькому не в думці були татари. Він хапав землі, хапав маєтності, де тільки можна було хапати. Збирав гроші й заводив велику силу двірського війська, щоб стати найвище за всіх магнатів і верховодити над панами на всю Польщу, Литву й Україну.

В той час і інші польські магнати захоплювали собі землі в полтавських вольних степах, а потім випрошували, а часом і вимагали в короля привілейні грамоти на ті маєтності. Вони вважали на короля Владислава тільки як на короля, потрібного для їх задля того, щоб він роздавав їм староства та затверджував за ними вольні землі своїми грамотами.

Єремія захопив Хорольщину, котру вже давно королі подарували Станіславові Жолкевському, і вже там хазяйну-

вав. Несподівано старости заповістили Єремії, що Олександер Конецпольський вже оселився в Гадячі, вже й господарює на всіх гадяцьких землях. Єремія стривожився.

Вишневецький під приводом своїх старостів послав до Гадяча своє військо. Військо несподівано напало на Гадяч і обгорнуло його навкруги, неначе вороже місто. Невеликий палац, стані, загороди, надвірні хати запалали заразом і згоріли в одну годину. Лубенські старости зігнали з села хлопів з плугами, звеліли виорати увесь двір, усю оселю, де стояло забудування Конецпольського, й засіяли житом. Єремія зараз посадив своїх старостів на господарство в Хоролі та в Гадячі.

Вигнавши одного сусіда з Посулля, Єремія зараз напався на другого. Король оддав Ромни своєму приятелеві Адамові Казановському. Але Вишневецький вважав на Ромни як на Посулля, належаче до його маєтностів. В той час в Лубнах пішла чутка, що Казановський помер. Не вважаючи на волю королівську, Єремія зараз послав вчинити заїзд на Ромни. Заїзд вчинив в Ромнах те саме, що в Гадячі.

Магнати у Варшаві підняли гвалт, що Єремія свавільно хапає та присвоює собі чужі маєтності. Казановський зараз розпочав позов на Єремію.

За свавольні вчинки король засудив Єремію «на баніцію», себто на вигнання з Польщі.

— Ну, не заподіє мені король лиха! — крикнув Вишневецький до Гризельди.— Хто насмілиться вигнати князя Вишневецького з Польщі та з України? Ще не родився на світ той, хто мав би силу вигнати за границю князя Вишневецького. Я мабуть швидше випру самого короля з Польщі вкупі з його улюбленіком Казановським.

Саме в той час збиралися сеймики, щоб вибирати посланців до варшавського сейму. Вишневецький приїхав до Луцька на сеймик, справляв для дрібної шляхти бенкети, поїв та підкуповував панків і видурив у шляхтичів такий наказ для своїх посланців у Варшаву, що сеймик дає право своїм посланцям встоювати за право Вишневецького на Ромни. Сеймик вибрав самого ж таки Вишневецького за посланця од волинської шляхти у варшавський сейм. Не вважаючи на те, що Єремія був вже засуджений на вигнання, він прибув до Варшави як сеймовий посол, неначе задля того, щоб насміятись з короля. Король добре знав,

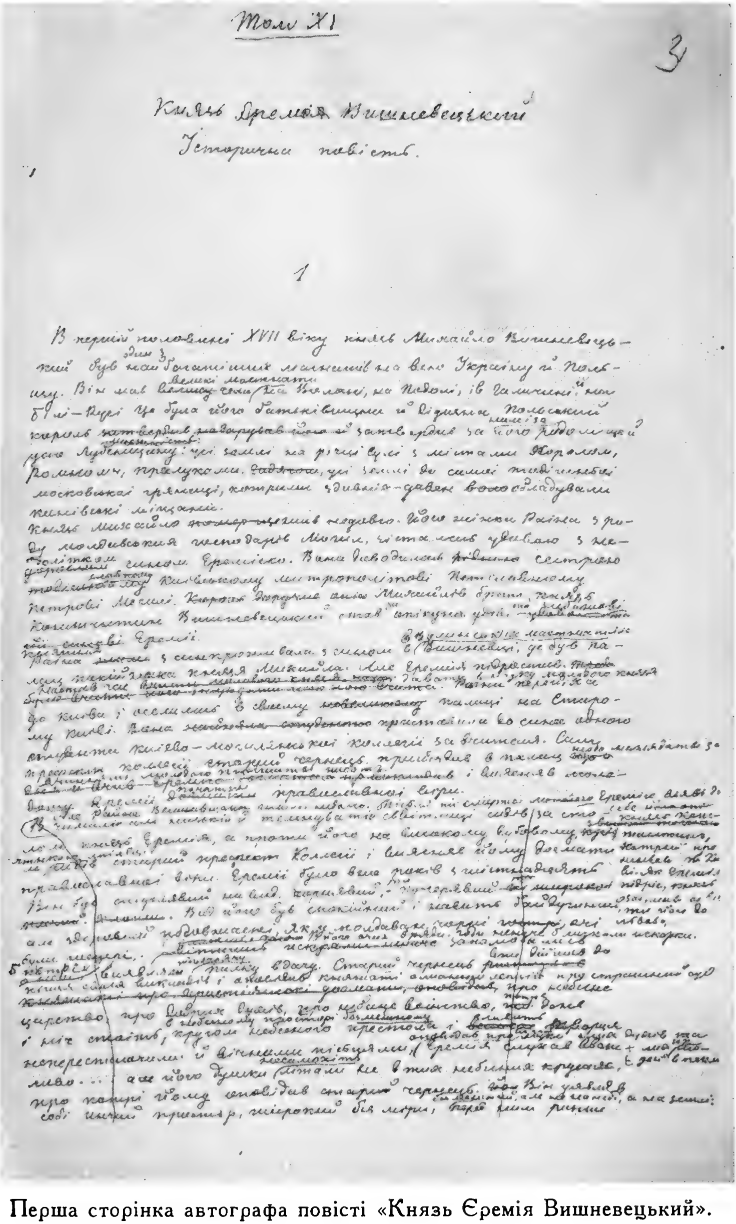

Перша сторінка автографа повісті «Князь Єремія Вишневецький».

що Єремія буде стояти проти його на сеймі й «зірве сейм», як тільки король не верне йому Ромнів. І справді, король зняв з Єремії баніцію й вернув йому Ромни, тільки присудив Єремії заплатити Казановському сто тисяч злотих.

Забравши Ромни, Єремія думав вдержати й Гадяч і потоптати своїми магнатськими ногами усякий закон, усяке право. Магнати в ті часи дійшли до такої сили, так забрали в руки короля, що король, давши грамоту на скарбові маєтності одному панові, часом мусив одбирати ту грамоту в його й давати маєтності другому, дужчому й багатішому магнатові.

Конецпольський подав позов у суд на Вишневецького, так само як і Казановський. Варшавський сейм покликав Вишневецького на суд, але Вишневецький заповістив, що він нездужає й з тієї причини не може прибути на сейм. Через рік знов зібрався сейм, знов покликали Єремію на суд. Конецпольський вимагав у Єремії, щоб він присягнув, що був і справді тоді слабий.

— Покажу ж я і сеймові, й швагрові, який я слабий,— сказав Єремія і, прибувши на Волинь, зібрав чотири тисячі свого війська й поїхав до Варшави.

Тільки що пани засіли в сеймі, Єремія обступив з військом сеймову «ізбу» і, розлютований, крикнув до сеймовиків: «Як не присудите мені Гадяча й Хорола, то я дамся вам взнаки: я порубаю на шматки і Конецпольського, і усіх панів, що встоюватимуть за його, й самого короля».

Єремія крикнув ці слова, махнув кривою шаблею, посварився на сеймових посланців і вискочив з сейма, як навіжений. Пани загомоніли. Король сполохався. Усі знали, що Єремії нема впину, нема закону, нема права, коли він розлютується: усі були добре відомі тому, що навісний Єремія може вчинити здорову зам'ятню та збити бучу зо зла й зопалу через свої палкі й нездержливі норови. Король і сенатори ублагали Конецпольського хоч не вимагати в Єремії присяги, доки він вийде з військом з Варшави. Єремії обіцяли переглядіти позов Конецпольського на окремному суді. Але згодом суд все-таки дав такий присуд, щоб Єремія вернув Конецпольському і Гадяч, і навіть Хорол, як належачий з давніх-давен до скарбових королівських земель, а не до Посулля князів Вишневецьких.

Од того часу пани й король зненавиділи Вишневецького за його гордовитість і нахабність. Король почав заздрівати Єремію, чи не має він часом на думці одбити

його рід од польської корони і його самого скинути з престолу.

Гордий з панами та магнатами, Єремія не гордував з тими панками, що були менші за його і корились йому. З тими панками, що йому корились, запобігали його ласки, кланялись йому, Єремія ставив себе запанібрата. Єремія часто їздив до своїх управителів на хрестини, навіть держав до хреста їх дітей, їздив на похорон одного свого управителя Закревського, з своїми жовнірами обходився просто, був дуже ласкавий до їх. Магнати ненавиділи його, а дрібна шляхта й військо любили його.

Раз в кінці літа Єремія й Гризельда, перебуваючи в Лохвиці, поїхали в Сенчу до одного свого управителя Суфщинського на хрестини. Суфщинський просив князя Єремію в куми. Гризельда поїхала з Єремією з нудьги, щоб розважити себе. Поприїжджали на хрестини деякі Єреміїні управителі й дрібні шляхтичі, і католики, і православні. Гості стояли коло порога й щулились перед таким значним кумом, неначе поприлипали до стіни та до дверей.

Єремія та Гризельда сиділи на старосвітській високій канапі, закритій злинялим недорогим килимом. З другої кімнати вийшла породілля, бліда та схудла після родива, і привітала високих гостей. Вона була православної віри, але чоловік її був поляк і католик. Він звелів охрестити дитину на католицьку віру. Привітавшись до високого кума, господиня сіла на стільці. Тоді Єремія сам попросив шляхтичів сідати. Гості посідали рядочками на довгих простих ослонах. З дверей виглянуло кілька жіночих голів, щоб подивитись на князя й княгиню. Управителева оселя була давня, заведена ще за Єреміїного батька Михайла. Стара хата вже осіла, увійшла в землю й перехнябилась на один бік. В малесенькі віконечка заглядав старий та густий, як ліс, садок. Сволоки в низеньких кімнатках неначе понависали над головами гостей. Ця стара оселя чогось нагадала Єремії старий батьківський палац в Києві та в Вишневці. Перед його очима виникла, ніби з туману, схудла та бліда постать його матері Раїни в київському палаці, тоді як вона виряджала його в далеку дорогу. Але ці згадки молодих літ тільки на одну мить майнули й згасли, як у тумані. Черстве князеве серце не потеплішало од тих дитячих згадок.

Незабаром з Лубен приїхав старий ксьондз чернець, білявий, лисий та сіроокий. Куми стали перед столом. Ви-

несли дитину і старий ксьондз перехрестив її, взяв на руки і подав Єремії. Шляхтичі стали позад кумів. Ксьондз розпочав хрестити дитину. В одчинених дверях стовпились жінки й старі баби сусіди, запрошені Суфщинською на хрестини. Між ними були й жінки прибувших на хрестини шляхтичів, були й козачки. Позад їх з-за плечей визирали наймички та усяка челядь.

Єремія скоса поглянув на той жіночий натовп в дверях. На самому порозі стояла вже немолода жінка в намітці, в шовковій юбці й в плахті, а позад неї серед усяких наміток та хусток виглядала молода козачка незвичайної краси. Та красуня була молоденька удова Тодозя Світайлівна, а поперед неї стояла її тітка Мавра. Жінки дуже пильно оглядали Гризельду, зиркали очима на Єремію, роздивлялись на гостей з великою цікавістю. Очі з дверей зорили та бігали по світлиці, по гостях, примічали усякі дріб'язки, розглядали, які в князя очі, які в княгині брови, як вона була убрана, які в кого вуса, чи довгі, чи короткі. Все це вони примічали і неначе записували в довгі записи, щоб потім читати з їх ці новинки своїм кумам та сусідам тиждень, місяць, а то й рік.

Єремія зирнув орлиними гострими очима на той жіночий натовп. І його очі якось несамохіть впали на Тодозю Світайлівну, впали й спинились. Він примітив лице біле, неначе виточене з слонової кості різцем якогось великого майстра, а на круглому чолі високі брови, а під бровами такі пишні карі ясні очі, яких Єремія ще нігде не бачив на своєму віку. Повненькі уста були випнуті й обведені так виразно, так гарно, неначе вони були намальовані. На шиї червоніли разки доброго намиста та блищали золоті дукачі. Чорний горсет неначе влип в тонкий стан і спадав на ясну шовкову квітчасту плахту. На білому чолі лиснів пружок од парчевого очіпка, що висунувся з-під білої низенької намітки.

Єремія вирячив очі на Тодозю, неначе вглядів якесь диво. Тодозя почутила, що його чорні гострі очі неначе різнули її по душі: різнули якось неприємно, ніби погляд хижого недоброго чоловіка. Вона одхилила голову за широкі плечі та за намітку своєї тітки Маври, бо не видержала того гострого блискучого погляду.

«Господи, які в його гарні, аж чорні, але й страшні очі,— подумала Тодозя.— Цей князь не дивиться, а буцім тебе ріже очима, як ножем».

Але цікавій Тодозі знов заманулось глянути на ті очі, що ріжуть, мов ножем. Вона не втерпіла, висунула голову з-за тітчиних плечей і знов зирнула на смуглявий Єремійн вид. Єремія став поважний. Він спустив віка з довгими чорними віями і неначе думу думав. Але незабаром віка в одну мить розплющились, піднялися вгору, й знов на Тодозине лице впали пекучі гарячі очі. Вона не видержала того погляду і знов одхилила голову за тітчину намітку.

«Та й красуня ж ото стоїть в дверях! Які в неї пишні очі, неначе аж лащаться до серця, аж гладять по душі шовком. Певно якась козачка. Аж треба буде довідатись, хто вона така. Яка краса! Які уста, неначе калина в зеленому листі! Яке личко делікатне, неначе в якоїсь королівни. Це якась перлина, що випадком закотилась в ці пущі, в це бескеття».

І Єремія почував, що не може одвести очей од тієї перлини, неначе перед його очима з'явилось якесь невидане й нечуване диво, неначе з раю прилинув херувим з нетутешньою красою.

А в кімнатах було тихо-тихо. Усі стояли непорушно, неначе подоби людей, вироблені з ка́меня. Один ксьондз тихо бубонів молитви, вряди-годи ворушивсь і наводив на всіх ще більший спокій, ще більшу непорушність та ніби скаменілість своїм рівним голосом. Єремія не зводив очей з пишного личка гарної козачки. В йому запалилось серце одразу, неначе якимись чарами. Тепер тільки він постеріг, що й досі ще не любив щирим коханням нікого, навіть Гризельди. В його дужій залізній вроді неначе спахнуло одразу полум'я, як це буває в дуже палких, але міцних і жорстоких на серце людей.

Тодозя вже оговталась з гострим позиром Єремійних очей і оглядала його з цікавістю молодої удови, оглядала його невисоку, сухорляву, але широкоплечу постать, його довгобразий вид з випнутим, круглим високим чолом, облямованим навкруги стрімкими чорними, буцім трохи посіченими кучерями.

«Диво та й годі! Чи князь гарний, чи чудний на виду, чи він страшний, цього я ніяк не вгадаю; аж треба буде в тітки Маври спитати»,— думала Тодозя, придивляючись до князя.

А тим часом Єремія зирнув на Гризельду, що стояла коло самісіньких дверей в кімнату, зирнув на Тодозю, котра ніби щулилась позад неї коло одвірка. І Гризельда

здалась йому негарною, навіть простою на обличчя, з грубими бровами, навіть остаркуватою.

Ксьондз скінчив молитви. Єремія оддав дитину кумі, поклавши на дитину «на повивач» жменю червінців. Усі гості в світлиці заворушились, неначе несподівано ожили кам'яні подоби людей і заворушились. Гризельда попросила несміливих шляхтянок та козачок сідати. Жінки посідали рядочком на ослоні і стиснули себе, неначе в тісної баби грали. Єремія та ксьондз сіли на канапі. Гризельда почала балакати з декотрими жінками. Шляхтянки на велику силу ледве насмілювались обзиватись словом до княгині на її усякі запитання.

— А ти чия, молода молодице? Чи шляхтянка, чи городянка з Лубен? — спитав Єремія в Тодозі.

— А чия ж я? Світайлова! — сміливо обізвалась говорюча Тодозя.

— А хто ж то Світайло? Я щось не чув в Лубнах ні про якого Світайла,— сказав Єремія.

— Не чув, князю, бо мого Світайла вже й на світі нема; то й не диво, що ти про нього не чув.

— А де ж він дівся? — спитала Гризельда, осміхаючись, що Тодозя одмовляла князеві й надто вже сміливо, і ніби трохи жартовливо.

— Мій Світайло поліг в битві,— сказала Тодозя.— Він козакував.

— То ти козачка? — спитав Єремія.— Може то я і вбив твого Світайла десь під Лукомлем або над Старицею, коли він був там з Остряницею або з Гунею?

— Ні, ясновельможний князю, не княжа рука його вбила: він був реєстровий козак. Його вбили татари тоді, як набігли на Посулля та Поросся, а я зосталась удовою й живу при братові та при тітці в Лубнах,— сказала Тодозя.

— То ти лубенська? — спитав Єремія.

— Ми живемо в Лубнах; маємо там леваду й хату,— обізвалась Мавра.

— Щось ви мені невтямки, хоч я знаю багато людей в Лубнах,— сказав Єремія.

— Бо ми маленькі людці, то тим вашій милості, князю, і не далися втямки,— сказала Тодозя й засміялась.

Її верхня губа, трошечки більша за спідню, піднялася вгору, і з-під неї блиснули чудові дрібні білі зубки. На повних щоках мигнули ямочки і знов сховались.

«Ну та й пишна ж ця молода удова! гарна, як говорить, гарна, як мовчить, а ще краща, як засміється!» — подумав Єремія й почував, що його обіймає якийсь огонь, приливає до серця й запалює душу, запалює раптово, як суху солому влітку у велику спеку запалює пожежа. Йому одразу заманулось обняти той тонкий стан і цілувати повненькі червоні уста, цілувати без міри, без кінця чорні високі брови і пишні карі очі. Єремія почервонів. Його чорні очі зайнялися й блиснули, як у хижого вовка в той час, як він кидається на ягницю.

Увійшов господар, а за ним вступили наймички і почали ставити столи та застеляти їх скатертями для обіду. Жінки підвелися з ослона разом в одну мить і вийшли в кімнату, неначе їм хтось скомандував виходити.

— Куди ж це ви йдете? Сідайте з нами обідати, бо мені самій без жіноцтва буде й ніяково, і нудьга мене братиме за столом,— сказала Гризельда.

— Сядемо з вашою милостю, ясновельможна княгине, і розважатимемо, як господиня скаже, а як не звелить господиня, то ми обідатимемо будлі-де, хоч і в садку під яблунями просто неба на землі,— обізвалась з-за дверей весела Тодозя.

— Отже ж ти, Тодозю, навела мене на думку, що тепер в садку краще обідати, ніж в хаті. В світлиці стало надто вже душно. Звели, пані господине, повиносити столи в садок. Оттам сядемо за столи в затінку в холодочку під старими яблунями,— промовила Гризельда до господині.

— Коли княгиня цього бажає, то й справді ходім обідати в садок,— сказав Єремія.

В низенькій світлиці стало душно. Товстий ксьондз все втирав піт на лобі рукавом сутани. Гладкі шляхтичі та старости почервоніли і аж сопли од духоти. Зачувши загад од Гризельди, вони повставали з лавок, в одну мить повиносили столи в садок за хату на причілок і поставили під старими віковічними яблунями. Надворі було не так душно, як у світлиці, легенький вітрець повівав, неначе подихував од заходу і шелестів листом. Господар попросив сідати князя й княгиню за столи. Гризельда посадила поруч з собою Мавру, а проти себе її небогу Тодозю. Дрібні шляхтичі посідали насупроти князя й княгині. Єремія балакав з своїми управителями та старостами про господарство, про нові осади то над Сулою, то над Удаєм. Шляхтичі спочатку вели розмову несміливо, але потім зго-

дом, випивши по чарці — по другій, набрались сміливості, стали балакати голосно й поводились з князем запанібрата. Кожний шляхтич в душі та в думці вважав на себе, як на рівню князеві.

— Як же ти, Мавро, господарюєш з своєю небогою, коли у вас обох чоловіків нема? — спитала в тітки Гризельда.

— Є в нас господар, мій брат Панас, хоч цей господар ще молодий і нежонатий,— сказала Тодозя.

— Та й цього господаря нема тепер вдома: десь поїхав за Дніпро,— обізвалась Мавра.

— Ми вдвох з тіткою справимось таки за одного чоловіка: тітка коло худоби, а я коло коней; тітка діжу місить, а я обід готую. Тітка корови доїть, а я жену коні до води, часом тітка коло роботи, а я вивернусь боком та лежу. Скласти докупи дві жінки, то з їх і вийде або один, або півтора поганеньких чоловіка. Оттак якось і живемо на світі,— сказала Тодозя.

— Чи достачає ж вам левада хліба? — спитав Єремія.

— А чом же! Хвалить бога, є що їсти. Нам з тіткою небагато й треба, ми їмо потрошку: тітка за обідом з'їсть горщик вареної бараболі, а я вкладу в копи макітерку вареників, то нам і не багато треба, та так якось удови і перебиваються,— сказала Тодозя й зареготалась.

— Та то Тодозя вигадує вигадки, бо весела на вдачу. Так вже їй бог дав: а в нас, хвалить бога, є й корівки, є доволі й молока й сира. І хліб в нас довільний, бо в нас держава давня: та, що над Сулою левада, то таки наша батьківщина й дідизна. Ми з давнього козацького роду,— сказала Мавра.

Єремія насупив брови і почав крутити довгого чорного вуса. Згадка про козаків, про їх дідизну, очевидячки, була йому неприємна. Він почав заздрівати, що жінка й небога великі прихильниці козаків.

— А ти ж, Тодозю, дуже плакала, як татари вбили твого чоловіка? — спитав Єремія.

— Поплакала та й забула. Не вік же вічний мені сльози лити, бо сльозами не вернеш нікого з того світу. Колись плакала, а тепер вже й од смішків не цураюся, бо я зроду весела на вдачу.

— Погано зробила, що й тоді плакала: за козаками неварт плакати, бо вони спротивились та пішли на суперечку з шляхтичами,— обізвався один вусатий панок.

— Чи спротивились, чи ні, це вже до нас, бабів, не стосується, бо баби на сеймі не їздять і на війну не ходять,— сказала Тодозя.

— А ти б поїхала на сейм? — спитав Єремія й засміявся.

— Атож! якби тільки мене пустили туди, то й пішки пішла б, не те що поїхала б, та тільки горенько, що нас туди не просять,— сказала Тодозя.

Шляхтичі пили й гомоніли. Вони й забулись, що за столом сидять князь та княгиня. Вітер шелестів листом, гойдав гіллям, але шум та гомін перемагав і заглушував той шелест листу. В кінці обіду баба-повитуха винесла на одній тарілці жбан варенухи, а на другій — купу пучків з червоної калини та з васильків. Вона налила два кубки варенухи і подала поперед усього князеві та княгині, поклавши на тарілку два найбільші пучки калини та квіток. Єремія й Гризельда кинули на тарілку по золотому талярові й взяли кубки. Баба поклонилась їм у пояс і обнесла усіх гостей кубками варенухи та подавала пучки калини. Гості кидали бабі на тарілку хто по злотому, хто по п'ятаку, хто й по шагу.

Довго сиділи гості за столами. Очевидячки, їм не хотілось вставати з-за столів, де над головами шуміли яблуні, а вітер повівав прохолодою. Вже надворі сутеніло, вже й череда прибігла з поля, а гості все сиділи, балакали та попивали варенуху, заїдаючи обід маківниками, яблуками та грушами.

— Чи ти пак, Тодозю, вмієш килими ткати? — спиталась в Тодозі Гризельда.

— Атож! Ще б пак не вміла,— сказала Тодозя.

— В мене покоївки челядниці розпочали ткати здоровий килим, та ми йому ніяк ладу не дамо. Козачки до цього діла здатні, ще й дуже здатні. Може б ти прийшла до мене та допомогла мені хоч порадою в цій делікатній роботі,— сказала Гризельда.

— А чом же! То й прийду й допоможу не тільки порадою, а й руками, коли я там потрібна. А може буду так потрібна, як п'яте колесо в возі. Там вже, ясновельможна княгине, самі побачите,— сказала Тодозя.

Сонце стояло на заході, було вже напоготові впасти десь у степах і сховатись в зеленій траві. Шляхтичі все пили і голосно балакали. Гризельда встала з-за стола й подякувала господині за обід. Слідком за нею встали й

жінки. Гризельда пішла по садку на прогуляння, а за нею пішло усе жіноцтво. Єремія не зводив очей з Тодозі. Вона неначе причарувала його якимись чарами. Його позир слідкував за нею, доки манячіла через рідке гілля її червона запаска та квітчаста плахта, доки біліла крізь зелений лист її тонка намітка.

«Це якась чарівниця. Чимсь вона мене чарує, коли я не можу одвести од неї очей,— подумав Єремія,— і голос у неї дивний, дзвінкий, як струна, і очі пишні, аж голова од їх морочиться. Це така краса, якої мені ніколи на віку не доводилось бачити».

І Єремія почував, що якась сила тягла його слідком за Тодозею, тягла його, як він дивився через рідке гілля на її височеньку рівну постать, як ловив очима мигаючі червонясті та білі хвильки світа од її убору. Він ледве всидів на ослоні, ледве вдержався, щоб не побігти слідком за Тодозею, не засісти в гущавині й не кинутись на неї, як кидається вовк на ягницю, але він знав, що з нею гуляє Гризельда.

— Ну та й гарна ж оця Тодозя, враг її матері! — не втерпів і якось несамохіть прохопився Єремія.

— Це якесь диво, а не молодиця,—обізвався пан Суфщинський.

— Гарна, як писанка, дідько б її взяв,— промовив Єремія.

— Схочете, князю, то вона буде ваша,— сказав один управитель,— тільки дайте нам загад, то ми вчинимо княжу волю, і Тодозя буде ваша.

— Цур їй! Не зачіпайте її,— сказав Єремія, не дуже охочий до жіноцтва по своїй вдачі.

Але це так тільки говорилось. Єремія почував, що Тодозя стала задля його потрібна, як повітря, без котрого не можна ні дихати, ні животіти.

«Вона буде моя, повинна бути моєю, хоч би мені довелось змести з землі й її хату, і її оселю, і тітку Мавру, і брата, хоч би довелось кров'ю залити її леваду»,— думав Єремія, стискаючи кулаки од огню, що наливав його серце.

Сонце впало десь в степу, неначе золота птиця пірнула в зелену траву. Густа тінь лягла під яблунями. А гості усе сиділи та пили. Господиня звеліла принести на столи світло і подавати вечерю. Гризельда, нагулявшись з жінками, знов вернулась з ними до столу. Тодозя сіла проти Єремії. Вона примітила, що в князя очі горять і блищать,

неначе дві жарини, примітила, що ті очі впились п'явками в її очі. Вона вгадала, що не вино та варенуха запалили ті очі, бо князь не пив вина. Вона вгадала, що то її краса запалила ті страшні й гарні чорні очі, запалила небезпечним для неї огнем. Молодій удові стало чогось так страшно, неначе коло неї десь недалечко, десь в гущавині яблунь заворушилась нечиста сила, втирила в неї свої страшні баньки й насторочилась або згубити її з світу, або заподіяти якесь велике лихо.

«Ой лякає мене цей князь своїми чорними очима, лякає мене страшним поглядом, неначе хоче кинутись на мене, як кидався в битвах на козаків. І навіщо було мені їхати на ці хрестини? Ой не добро віщують його страшні й пишні очі!»

Тодозя почувала якусь тривогу в душі, яку певно почувають серни, коли углядять рушницю вловчого, націлену на їх серце.

Господиня звеліла подавати на столи вечерю. Не вважаючи на те, що обід був багатий і тривний, гості з жадобою кинулись на печеню з дикої кози, наче вовки, аж кісточки хрущали. Собаки збіглися з усієї економії і, посідавши недалечко од стола, дивились на гостей жадібними очима та ловили зубами кістки, що гості шпурляли на їх гурт. Після вечері знов принесли горілки та жбани меду й варенухи. Гості пили, доки зовсім не попились усі, окрім одного князя Вишневецького. Він встав з-за стола тверезісінький.

Надворі схопився вітер. Яблуні загойдали гілками, неначе затріпотіли й замахали руками. На стіл посипались яблука і влучали гостей то по голові, то по руках. Одне яблуко потрапило в жбан з медом, і бризки розсипались по скатерті.

— Час би вже й на одпочинок. Ніч темна, ще й вітер схопився. Ми, пані Суфщинська, переночуємо в тебе,— сказала Гризельда.

— То й переночуйте і справді. До Прилуки дорога погана й небезпечна. Я вашій ясновельможності, княгине, постелю постіль в світлиці,— сказала Суфщинська.

— А я приляжу та передрімаю недовгу ніченьку оттутечки на тапчані,— промовив Єремія, вставши з-за стола й подякувавши за хліб за сіль господареві та господині.

Шляхтичі, п'яні, як осіння ніч, насилу доплентались до повітки і попадали хто на сіно, хто на солому, а хто

просто долі. Жіноцтво полягало покотом долі в кімнаті господині.

Єремія ліг на тапчані, але довго не міг заснути. Перед його очима манячіла чудова рівна Тодозина постать, неначе яке диво, котре одганяло сон од його очей. Він заплющав очі й все-таки неначе бачив пишні виразні червоні уста. Ті уста ніби осміхались, розтулювались, а з-під повної верхньої губи блищали рівні білі зубки і дражнили його, і сміялись з його, що він, ясновельможний князь, мусить задивлятись на ті уста.

Єремія повернувсь на другий бік, розплющив очі, а перед ним, неначе серед темної горниці, знов блиснули такі пишні палкі очі, про які тільки в казках розказують, а за очима знов мигнули білі-білі зубки, неначе перли, а там далі, десь коло другого засторонка неначе стала перед його очима уся постать гарної козачки в червоному намисті. Он блищать на шиї золоті дукачі, ондечки червоніє картата плахта, он стоїть вона сама й дивиться на його, і дратує його своїми очами, своїм посміхом.

Єремія підвівся й сів на килимі. Йому раптом схотілось обняти той тонкий стан, пригорнути до серця ту чаруючу постать.

Кохання неначе одразу запалило усе його сухорляве тіло. Голова стала гаряча. Серце кидалось, неначе пташка тріпала крильцями в клітці. Він був ладен бігти до хати, застукати у віконце, викликати Тодозю до себе. Але в світлиці опочивала Гризельда...

Єремія знов упав на ліжко й закутався укривалом з головою, щоб сховатись од того чарівного виду, а те пишне диво знов не давало йому спати, одгонило дрімоту од очей. Єремія силкувавсь думати про свої походи, про свої битви з козаками, уявляв собі, як він ввірвався в козацький табір, як кришив козаків шаблею, як лилася аж дзюрчала людська кров. Він сподівався, що ті улюблені згадки, ті улюблені картини битв вгамують гаряче серце, затуплять пишний Тодозин вид. Але в його думках серед того крику і стогону, серед блискучих кривих шабель знов виникав пишний образ з червоними калиновими устами, з палкими чорними очима, а над очима чорніли чорні високі, ніби оксамитові брови.

— Боже мій! Що це зо мною сталося? Невже й ті образи людського бойовища, ті пролиті мною калюжі людської крові не заллють тієї пишної жіночої краси! Це ча-

ри! Це певно якась чарівниця, що причарувала моє серце чимсь непереможним, чимсь страшним. Не маю сили, не маю змоги вгамувати своє серце.

Єремія почав сердитись на ті настирливі мрії, а мрії лізли в голову силоміць, неначе дужі вороги йшли на приступ, вривались в твердиню, лізли на вали, ламали частокіл і безупинно наступали, все далі та далі, не оступаючись назад ні на один ступінь. Єремія лягав горілиць, перекидався то на один бік, то на другий. Йому стало душно, неначе він лежав в дуже натопленій хаті. Він розкрився, скотив ногами укривало, заплющив очі. А пишна мана все манячіла перед його очима й на одну хвилину не давала йому спокою.

«Це якась нечиста сила наважилась мучити мою душу, намоглася нівечити моє серце цілу ніченьку. Це напався на мене якийсь ворог, і битися з ним не маю сили, і нема чим побити його й оборонитись».

Вже в глупу ніч соннота найшла на Єремиїні очі. Але то не був сон міцний та здоровий, що зміцнює тіло й підсвіжує душу. Єремія дрімав дрімотою важкого досвіта, і як тільки почало на світ благословитись, він схопився й вийшов з горниці. Він був добрий господар. Йому спало на думку піти та оглядіти фольварк: подивитись на табуни коней, на товар у загородах, на отари овець в кошарах.

Надворі тільки що починало розвиднюватись. Уся оселя стояла, ніби замерша. Усе спало в оселі. Ніде не було чути ні найменшого гуку, ні шелесту. Навіть собаки дрімали, поскручувались на соломі, ніби калачі, і лежали, неначе мертві. Єремія одійшов за тік і заглянув в здорову загороду. Воли лежали суспіль, неначе розкидані здорові камінюки, і ремигали, ніби спросоння. Здоровий табун коней пасся за загородою. Коні вгляділи чоловіка й насторочили вуха. Єремія задивився на табун степових здорових коней, але згодом почутив, що й коні не цікавлять його. В його з думки не сходив чудовий Тодозин вид.

«Що це зо мною сталося? Що це зо мною діється? Тнуть моє серце оті очі, неначе стріли, неначе обступили мене кругом татари й сиплють стрілами на мене, і не дають мені спокою. Пху на твої пишні очі, на твої чорні брови, лукава молодице!»

А очі усе дражнили його, усе миготіли перед ним, неначе зорі темної ночі. Єремія почав сердитись та лаятись.

«Коли б швидше вставали жінки. Хоч би подивився на ті прокляті очі, на ті каторжні брови; може б мені полегшало на серці»,— подумав Єремія, вертаючись проз садок.

Єремія дуже стривожив і Тодозю за столом своїми чорними очима. Вона вгадала, що князь недурно так пильно придивлявсь на неї й не зводив з неї очей цілісінький вечір. Тодозю лякали ті страшні очі й тривожили. Вона лягла спати, а сон її не брав. В хаті було душно. Важке й гаряче повітря душило її, неначе руками за шию. А князів гострий погляд усе манячів у неї в очах і не давав їй заснути. Вона тричі перехрестилась і почала нишком молитись богу, але й молитва не йшла їй на думку. Страшні очі неначе зорили десь по кімнаті й все дивились на неї, ніби жалили її, неначе сердиті бджоли, і все одганяли сон од її очей.

«Це якась чортяча спокуса наводить на менеману; це не князь, а певно сам сатана, коли він так тривожить мою душу»,— думала Тодозя й схопилася з місця.

Важкий дух в хаті забивав дух, давив її в грудях так, що й дихати було важко. Тодозя накинула на плечі жупан, вийшла в садок.

Тричі перехрестившись на схід сонця, Тодозя почала промовляти молитви. Але вона швидко зауважила, що промовляє молитви тільки устами, що молитва не доходить до серця. Якась ніби сила не пускала молитви в душу, заступала їй стежку до серця. І стривожене серце не могло заспокоїтись.

— І ізбави нас од лукавого. Яко твоє єсть царство й сила... — домолювалась Тодозя, але їй знов заважали домолить гострі палкі Єреміїні очі, неначе вони визирали десь з-поміж гілля яблуні, знов ніби вигулькнув Єреміїн смуглявий вид з-поміж листя й запаморочив їй тяму. Їй на думку несамохіть спадав мужній, бадьористий князів вид, його жвавість в рухах, рівна сухорлява й мужня постать. І вона почувала, що ті гострі чорні очі чомусь ніби припали їй до вподоби.

«Боже мій милий! Що це зо мною сталось? Чому молитва не йде мені на думку? Може це нечиста сила спокушає мене. Щось нечисте, нахабне було в князевих гострих очах... Оце нахаба! Оце яка халепа трапилась от тутечки!» — вертілась в Тодозі думка, мішаючись з словами святих молитов.

Никаючи по дворі, йдучи коло садка, Єремія вглядів проти білого причілку якусь темну постать і стиха спитав:

— Хто то там стоїть? Чого тобі тут треба?

Тодозя мовчала. Вона не впізнала князя.

— Хто то такий? Чи то ви, господине? — спитав князь вдруге.

— Ні, це я,— тихо обізвалась Тодозя.

— Хто ж ти така? Як тебе на ймення? — спитав Єремія й почав наближатись помаленьку до Тодозі.

Тодозя впізнала князя, жахнулась і ніби охолола. Єремія, очевидячки, зацікавився дізнатись, хто то стовбиче під хатою. Він приступив до Тодозі й впізнав її.

— Це ти, Світайлихо? — спитав князь стиха.

— Та я ж! — через силу обізвалась Тодозя.

— Чого це ти так рано встала? — спитав князь.

— Бо я звикла... дуже рано вставати. В покоях така духота, що й сон в мене одібрала,— нишком говорила Тодозя, неначе вона шепотіла на вухо князеві.

— Ця духота й од мене одібрала сон. І я цю ніч спав — як не спав. Але не одна духота не давала мені спати. Твої очі, сотничихо, одібрали од мене сон. Я злий оце на твої очі.

— Мої очі нікому ніколи не шкодили й нікому не пошкодять, ясновельможний князю! Ви певно жартуєте або й глузуєте з мене,— говорила Тодозя, а тим часом почувала, що в неї затрусились руки й ноги, неначе вона сподівалась чогось дуже небезпечного од князя. Вона злякалась князя й якось несвідомо оступилась од причілка за яблуню. Єремія пішов слідком за нею.

— Не оступайсь од мене. Не бійся мене. Я ж тобі не заподію лиха,— тихо сказав Єремія.

Тодозя підвела очі й липнула ними на Єремію. На сході вже лисніло небо. Проти сходу залисніли Єреміїні очі. Тодозя вловила той страшний блиск і ще більше заметушилась. В неї блискавкою майнула думка тікати, але природжена гордовитість і почування своєї шаноби вдержало її на місці. Вона наважилась стояти і слухати князя, що він казатиме їй.

— Не бійся мене й не тікай од мене. Маю щось тобі сказати. Твої пишні очі одібрали в мене сон цієї ночі. В твоїх очах певно є якась сила, якісь чари. Ніхто мене не чарував так очима на моєму віку, як ти мене вчора причарувала,— тихо шепотів князь.

Тодозя примітила, що його тихий голос затрусивсь на останніх словах.

— Я, князю, не чарівниця й, хвалить бога, нікому не нашкодила будлі-якими чарами,— ще тихше обізвалась Тодозя.

— Ні! ти чарівниця! Жодні жіноцькі очі ніколи ще не мали надо мною такої сили, як твої. А хіба ж я мало бачив тих пишних очей на своєму віку! Ти вчора кинула неначе іскру на мене, як на сухі лляні пачоси. І одразу в мене спахнуло полум'я.

— То, князю, певно ви такий на вдачу. Це не чари мої. Я тутечки ні в чому не винна,— сказала Тодозя.

Тодозя своєю жіночою вродою та почуванням вгадала, що в князя була й справді вдача незвичайно палка, нервова, навіть психопатична, не здатна до поміркування, до людської міри як в марнуванні грошей ради пихи перед польськими випещеними магнатами, так і в жорстокості й... у коханні. Холодна, рівна поміркованість не була властива його палкій, нервовій вдачі. Його вдача була гаряча, як присок, палка, як порох, і часом спахувала, як порох.

— Ой то чари, чари твої, сотничихо! Я вчора чомусь не міг одвести очей од твоїх червоних уст, од твоїх високих брів. Не сила моя, не воля моя — тебе не кохати,— тихесенько промовив Єремія.

Обережна Тодозя зирнула на дві вікні причілка. Маленькі віконечка чорніли на білій стіні, неначе заслонені чорним оксамитом. Ніде не було чути ні найменшого шелесту. Все в покоях і в оселі спало, неначе вимерло.

Єремія несподівано вхопив Тодозю за руки й стиснув своїми гарячими сухорлявими пальцями, неначе залізними давильцями. Тодозя ледве витерпіла й трохи не крикнула.

— Князю, голубоньку сизий! Та про мене ж піде опоро́ка в Лубнах поміж козаками. Не вводьте надаремно мене, удову, в славу! — почала благати князя Тодозя, почуваючи, що огонь в руках князя, пал його кохання ніби пошестю пішов в її серце. Ласкаві слова благання ще більше роздратували князя, неначе підкинули вогню.

— От бачиш! Ти мене назвала голубоньком та лебедоньком. Ти мене кохаєш? Еге? Правда, кохаєш, та не хочеш сказати? — шепотів якось навіжено Єремія й все не пускав її рук та наближавсь своїм видом до її вида.

Тодозя почувала гарячий дух од його вида й одхилилась. Але Єремія вхопив її за плечі й почав навіжено ці-

лувати в уста, в чоло, в брови, а потім пригорнув до себе й ніби зомлів, похиливши голову на її плече.

Цей нахабний вчинок Єремiїн збурив Тодозю і образив її; Тодозя раптом висмикнула свої руки, випручалась і ще далі оступилась за яблуню, неначе закуталась в густе зелене гілля. Єремія наздогнав її й знов вхопив за руку.

— Кохай мене до життя, до самої смерті! Мене і нікого більше,— вже не зашепотів, а неначе зашипів князь, як жар, поприсканий окропом.

— Не можу! не буду! Пустіть мене, князю. Не вводьте мене в славу,— ще тихіше сказала Тодозя.— Не знущайтесь надо мною, сиротою. Я не далась вам, високовельможним, на смішки, на поталу, не дамся на знущання. І я тямлю, що то є честь та шаноба.

Тодозя випручалась і тихою ходою, гордовито піднявши голову, пішла поміж яблунями, прямуючи до дому. Їй чомусь здавалось, що то не князь Єремія, а якийсь напасник татарин застукав її на причілку в садку і вже ладен накинути на її шию аркан, щоб забрати її з собою й одвести в Крим в неволю. Вона почутила, що в неї вже забиває дух і памороки, що її тяма туманіє, голова заморочується, і вона от-от впаде на землю. Єремія розлютувався, наздогнав її. Вона почутила, що її за плечі знов вхопили ніби залізні руки.

— Ти, сотничихо, будеш моєю. Нікуди не втечеш од мене! Ніде не сховаєшся од мене! Коли я тобі не уподобний і ти не згодишся бути моєю, то я порубаю твоє пишне тіло, пошматую на дрібні часточки,— вже не шепотів, а неначе шипів князь.— Я п'яний од тебе, як од хмелю, як од міцного вина. Я п'яний од твоїх чарів, од твоїх пишних очей,— говорив, визвірившись на неї, князь.

Тодозя озирнулась на Єремію, глянула на його переляканими очима й одразу охолола й пополотніла. Він посатанів і стояв блідий, аж жовтий, неначе мрець встав з домовини, широко вирячив очі й дививсь на неї. Очі блищали, неначе спахнули огнем. Тодозі здалось, ніби сам сатана виник десь ніби з-під землі і нападом напався на неї.

Єремія перепинив Тодозю, знов обхопив її плечі знéстямки так міцно, неначе хтось стиснув їй плечі обценьками. Вона тільки почувала, що довгі сухорляві пальці ніби вп'ялись в її плечі, а гарячі, як жар, уста всс цілували її, неначе пекли, в щоки, в уста, в брівки та в чоло.

— Гляди ж мені, сотничихо, щоб про моє кохання та

женихання ні сном — ні духом не дознавсь через тебе ніхто в Лубнах, ніхто в усьому світі. Небо бачить, садок бачить, але ж вони ні до кого не промовляють і нікому не скажуть. Од мене не втечеш нікуди. Я знайду тебе й на твоїй леваді над Сулою, знайду тебе в степах і в пущах та нетрах, де б ти не сховалась, бо я тебе кохаю без тями, без міри. Од мене ніде не сховається той, кого я люблю або ненавиджу. Пам'ятай про це й ніколи не забувайсь про це і вдень і вночі. Пам'ятай — і бувай здорова, козачко чорноброва!

І князь швидкою ходою майнув між яблунями і зник з її очей в гущавині.

VIII

Тодозя стояла на траві під густою гіллястою яблунею й ніяк не могла опам'ятатись. Вона дивилась безтямними очима на садок, на зелене гілля яблунь і не бачила ні садка, ні зеленого гілля. Надворі вже добре розвиднилось. На селі співали півні, ревли корови. Десь у дворі недалеко за садком скрипів журавель: хтось витягав воду з криниці. Село прокидалось і ніби загомоніло стиха. Але Тодозя нічого не чула, нічого не бачила. Їй здавалось, що надворі схопилась страшна буря, закрутився в садку вихор. Їй здавалось, що буря гойдала на небі густі хмари, гойдала дерево, здавалось, що вдарив несподівано страшний грім і розбив її, неначе дерево. Її думки десь розсипались, як посіяна на ріллі пшениця, і вона не могла позбирати своїх думок, звести їх докупи і опам'ятатись.

А небо все яснішало та заливалось світом. Трохи згодом Тодозя підвела очі вгору і примітила, що на небі й хмар нема. Небо синіло й лисніло. Сонце викотилось і освітило садок. Тодозя почала примічати яблуні, квітки, почула пташине щебетання. Вона встала і, коливаючись, як п'яна, тихою ходою попленталась через сад. Йдучи стежкою, вона ніби помаленьку збирала розкидані думки, неначе збирала розкидані по садку квітки і складала їх докупи.

«Збезчестив мене князь, кинувся на мене, наче хижий звір»,— думала Тодозя й почутила, що гнів на князя приливає до її серця, прибуває, неначе вода весною в Сулі.

Вона глянула на свої руки. На руках синіли смуги, де вхопився Єремія своїми ніби залізними пальцями.

«А все то тітка винна. Це вона намоглася їхати на хрестини. Їдьмо та й їдьмо в Сенчу! Заманулось пак побачити княгиню, подивитись, яке на ній дороге убрання, і який кунтуш, і з якої матерії, які на ній перли та дорогі діаманти. Мабуть тітці припав до вподоби вусатий та лобатий Єремія. А на мені все лихо окошилось. От тобі й набралася сорому на ввесь свій вік! Що то для тих польських та й цих наших спольщених панів жіноча честь? А він же не мовчатиме, ще й почваниться перед своїми приятелями дуками, дарма що заборонив мені говорити про його огидливий вчинок. Тепер же мене ославлять, осудять усі добрі люде».

Тодозя увійшла в кімнату. В покоях вже усі повставали, повмивались і причепурились.

— Де це ти, Тодозю, спала? — спитала в неї тітка.— Ти лягла спати в кімнаті, а йдеш звідкільсь з двору.

— Мені було душно в хаті, а я вийшла вночі з покоїв та й переночувала на возі на траві,— сказала Тодозя, вмиваючись.

Господиня встала дуже рано й наготувала вже снідання.

Князь чогось ніби хапався з од'їздом. Зійшлися заспані та похмурі на похміллі гості й посідали за столами снідати. Погоничі лаштували в дорогу повозки, вже запрягали коні в князівську карету. Єремія сидів за столом поруч з Гризельдою й все скоса поглядав на двері в кімнату: йому бажалось ще раз побачити Тодозю. Але жіноцтво не вийшло снідати до панів, бо сіло за снідання в окромній кімнаті.

Гості недовго снідали, а більше похмелялись, лигаючи та дудлячи здоровими чарками горілку та заїдаючи солоними огірками. Єремія хапком встав і почав прощатись з господарем та господинею. Гризельда пішла в кімнату, щоб попрощатись з жіноцтвом.

— Гляди ж, Тодозю, не одмовляйся, як я покличу тебе в палац на роботу. Ми розпочали вироблювати чудернацький килим і ніяк не дамо ради цій роботі; чомусь виробка не вдається нам та й не вдається; а ти може й зарятуєш нас і станеш нам до помочі, бо козачки з давніх-давен дуже здатні до цього ремества,— сказала Гризельда до Тодозі на прощанні.

— Добре, ясновельможна княгине, добре! Прийду та допоможу тобі, хоч і з мене певно буде користі, як з торіш-

нього снігу, або як з цапа — молока,— обізвалась Тодозя жартами.

На розставанні управитель Суфщинський сказав до князя промову, неначе на сеймовому зборі; він дякував князеві за честь, дякував, що князь і княгиня не погордували хлібом-сіллю свого вірного слуги і сподобили його господу й господарів своїми одвідинами. Панки на розставанні уклонились князеві та княгині. Єремія окинув очима Гризельду, котра стояла коло дверей і забалакалась з жіноцтвом. Княгиня стояла коло порога висока на зріст та поставна, рівна станом, в довгому блакитному шовковому літнику.

«Гризельда поважна, як королева, і ще й теперечки мені приємна, але не таке почування оце несподівано розворушила в моєму серці палка Тодозина краса!.. Гризельдина холодна поважна краса, її розум, її поважність, поміркованість та розсудливість і досі вчиняють на мою душу щось приємне, але тільки приємне. Гризельда й досі для мене тільки «дама серця» та й годі. Але Тодозя! це щось зовсім інше, нове задля мене. Щось гостре, палке, пекуче й разом з тим незвичайно солодке та принадне ллється од неї й сповнює моє серце вщерть, і палить мене якимсь дивним огнем...» — думав Єремія, сідаючи в карету.

Панки вийшли надвір, жіноцтво стовпилось в сінях і несміливо визирало через двері на пишну князівську карету. Єремія окинув очима жіноцькі голови, що повитикались з дверей, і між ними вглядів Тодозю. Їх очі, неначе од спочування, стрілися, і Тодозя раптом одхилила голову за одвірок. Але Єремія почутив, що його серце стало спокійніше. Він неначе тільки що зірвав з великою труднотою пишну квітку, що росла десь високо на небезпечних скелях, намилувався нею досхочу, випив з неї пахощі і — потім кинув її на стежку, як зів'ялу й непотрібну.

Коні летіли битим шляхом просто до Лубен, а князь оглядав безкраї степи, розмовляв з Гризельдою про господарство і навіть не думав про Тодозю. Його серце спалахнуло раптом, як це буває в людей дуже міцних, мужніх та палких, раптом і одійшло. Степовий вітер неначе розвіяв по степу чари пишних очей, пишної краси.

Прибувши в Лубни, Єремія кинувся до господарства, почав ходити в казарми, муштрувати своє військо. Робочий та ворушкий зроду, він не любив байдикувати та походеньки справляти, як справляли їх тодішні польські па-

ни-дідичі. Єремія не міг всидіти на місці без якогось діла. В тому клопоті він швидко зовсім забувся про Тодозю. Часом вряди-годи її пишний вид несподівано виникав в його пам'яті, але Єремія тільки осміхався з тієї своєї несподіваної дурості, і милий вид зникав в його серці, неначе розвіяний вітром.

Незабаром після того Гризельда з робітницями заходилась вироблювати розпочатий здоровий килим. Дівчата, незугарні до тієї роботи, понаплутували усякої нісенітниці у взірцях, Гризельда згадала про Тодозю і покликала її й кількох козачок, котрі були зугарні виробляти килими. Це промислівство було тоді широко розповсюджене на Задніпрянській Україні. Килими на Україні закуповували тоді навіть в Москву і до двору московських царів.

Тодозя згадала про князя Єремію, і їй стало страшно йти до палацу. Вона й досі не забула про несподіваний Єреміїн напад на неї в садку в Сенчі. Вернувшись з Сенчі з гостей, Тодозя й словом не прохопилась перед тіткою Маврою про чудернацький випадок з князем Єремією. Вона хотіла забути про Єремію, одганяла од себе думки про його. Але ті думки усе вертались до неї, чи вона робила роботу, чи одпочивала. Усе вставав перед нею поважний, аж суворий смуглявий вид князя, а в душі десь глибоко, глибоко неначе миготіли його здорові блискучі чорні очі. Вона, приїхавши з хрестин додому, ще довго неначе почувала на своїх руках сліди його дужих рук, почувала на щоках сліди його гарячих уст, гарячий дух од його дихання. Страх минув, але той пал гарячого кохання ще довго неначе обвівав її вид, обвівав усе тіло. Вона неначе заметилась якоюсь хоробою од Єремії, і та хороба довго не давала їй спокою, нападом нападала, неначе пропасниця.

— Чи йти мені до палацу, чи не йти? — спитала Тодозя неначе випадком в тітки Маври.

— Атож! Авжеж іди! Княгиня буде на тебе гніватись, а вона людина дуже добра й розсудлива, ще й до того негорда. Як вона любенько розмовляла зо мною і з тобою на хрестинах! Йди, небого, та поможи в роботі, бо там в палаці мабуть зовсім таки незугарні до цього діла,— сказала тітка.

— Чогось я боюся отого палацу, неначе в йому вгніздилась якась нечиста сила. Ще там навернуть мене на католицьку віру та на польщизну, як навернули вже чимало двірських панянок.

— То ти не навертайся й не слухай, що буде тобі теревенити княгиня. Нехай собі говорить, а ти її не слухай,— сказала Мавра.

Але Тодозю неначе якась сила тягла до палацу. Їй чогось дуже забажалось побачити князя, вловити гарячий позир чорних очей, хоч раз знов побачити його зблизька.

«Чудне моє серце! і боюсь князя, і боюсь навіть стрінутись з ним, і бажаю побачити його. Щось чудне діється оце зо мною»,— подумала Тодозя і, прибравшись гарненько та причепурившись, пішла до палацу.

Гризельда сиділа в просторній світлиці з своїми покоївками з роботою коло килима. Уся її світлиця була схожа на робітню, де за роботою сиділи двірські панни та баби. Коло стіни стояли здорові п'яльці з напнутою основою для килима. В кутку одна баба мотала на ветушці мотовилник з білої вовни. Другі панни розмотували клубки вовняних ниток і червоних, і зелених, і рожевих. Зо три панни сиділи коло п'ялець і затикали килим взорцями. Частка витканого килима ясніла проти вікон чудернацькими квітками та мудрими перськими кучерявими взорцями. В другому покої крутилась снівниця. Ветушка скрипіла, качки на ветушках манячіли, аж мигали в очах. Гризельда сиділа коло вікна і розмотувала пасма пофарбованої вовни. В світлиці було чути шум, якесь легеньке шарудіння, тихий гомін од розмови, здержливої, несмілої. Одна Гризельда гомоніла голосно на усю кімнату.

Тодозя й дві покликані козачки увійшли в світлицю й поздоровкались. В узенькі та високі готицькі вікна з круглими маленькими шибочками, вправленими в олив'яні, ніби переплетені рами, світило сонце. Жовто-гарячі проміння неначе висіли на повітрі через усю кімнату, обважнілі од густого вовняного пороху. Тодозя зорила очима по робітні й насилу знайшла очима Гризельду на стільці коло вікна. Вона поцілувала її в руку.

— От і добре, що ти, серце Тодозю, оце прийшла до мене на оденки! — сказала ласкаво Гризельда.— Чогось у нас робота йде дляво, як мокре горить: мої килимниці, здається, таки не дуже зручні та здатні до цього діла. Ставай, Тодозю, та помагай ткати, а ви сідайте за гребені та допрядайте півмітка,— сказала Гризельда до двох немолодих козачок, що стояли коло порога.

— Хотіла б я, ясновельможна княгине, допомогти, але знаю добре, що й з мене буде тобі невелика поміч.

Якби співати, або танцювати, або їсти, то я б таки добре допомогла! Нема де правди діти, а до роботи я не дуже то здатна та зугарна таки зроду,— жартувала Тодозя.

— Жартуй, жартуй собі на здоров'я, а до роботи ставай: ось тобі клубки вовняних ниток усякого кольору. Добирай, як знаєш,— сказала Гризельда.

Тодозя стала коло п'яльців і почала затикати основу. В проворної досвідної козачки діло пішло гаразд. В горницях було тихо, тільки було чути, як за стіною рипіла снівниця, неначе скреготала сорока, та тихо гула ветушка в жвавих Ганниних руках. Декотрі покоївки пряли, інші мотали з починків пряжу на мотовилники.

— Чом це в вас ні співають, ні балакають? Мені аж чудно, бо я з своєю тіткою говорю з ранку до вечора та й не наговоримось вдвох за ввесь день,— сказала сміливо Тодозя до Гризельди.

— Хіба вже ти розважиш нас своїми веселими піснями та розмовою, бо ти зроду весела на вдачу. І моя баба Ганна колись була весела, а тепер все або хникає, або лається. Це я покликала тебе і задля того, щоб ти і помогла нам, і трохи розвеселила мою сумну робітню,— сказала Гризельда, котрій і справді припала до вподоби весела Тодозя.

— Які вже там з мене веселощі? Од моїх веселощів молоко кисне в глечиках,— промовила Тодозя.— Мої веселощі такі смачні, як кислиці. Он баба Ганна вже й скривилась од їх, як середа на п'ятницю.

Баба Ганна образилась і надула губи. Усі засміялись.

Саме в той час князь Єремія вернувся з муштрів і переходив через світлиці. Він зирнув через одчинені двері в кімнату і його очі впали на Тодозю. Тодозя вгляділа князя й ледве не зомліла. В неї забило дух, руки з нитками задрижали. Вона й злякалась, і чогось зраділа. Гострий позир чорних Єреміїних очей пройняв її наскрізь, неначе меч. Випнуте Єреміїне чоло залисніло в сутінку світлиці, освічене одлиском сонця. Довгі чорні вуси замиготіли. Єремія спинився на ході й ніби придивлявся на Тодозю. Він впізнав її. Неначе якась сила потягла його до одчинених дверей.

Тодозя стояла найближче до дверей і ввічливо та звичайненько поклонилась князеві.

— О! весела козачка в тебе, княгине, на роботі. Впізнаю, впізнаю. Бачив тебе в Сенчі.

— Либонь буде тижнів зо три, як ви, ясновельможний князю, бачили мене в Сенчі, як я з тіткою була там на хрестинах,— сказала Тодозя.

— Еге! Либонь буде тижнів зо три,— говорив князь, стоячи в дверях, а його хижі очі так і зорили на Тодозю, неначе він хотів її проглинути або й вбити. Не радість, не осміх виявлялись в його блискучих очах, а більш неначе злість і гнів. Він злостував, що Тодозя знов стривожила його душу, навернувшись йому на очі.

— В Тодозі руки звичні до цієї роботи; вона справиться за двох коло килима. Он, глянь, князю, скільки вже вона наткала! — сказала Гризельда.

— Чи наткала, чи, може, й назбавляла, цього я вже не вгадаю,— обізвалась Тодозя.

Її тривожність одразу вгамувалась. Вона скоса зирнула на Єремію і впізнала в його очах ту хижість кохання, котра її недавнечко так страшно налякала в садку в Сенчі. І ті хижі зоряні та палкі очі чогось тепер припали їй до вподоби. Ті очі тягли її, неначе безодня, і вона почувала, що в неї не стає сили перемогти своє серце. А Єремія все стояв на порозі й ніби оглядав килим, але він дивився не на чудернацькі квітки, що ніби розпукувались під Тодозиними руками, а на пишне Тодозине личко.

В кімнаті стало тихо. Усі мовчали. Тільки веретена хурчали та десь за стіною скреготала снівниця. Князь оступився од дверей якось нехотя, але йому не хотілось йти до своєї кімнати. Якась сила неначе руками держала його на місці. Він почав ходити по світлиці, никав од кутка до кутка, як вовк, зачинений в клітці, і все позирав через одчинені двері на Тодозин вид, на її тонкий стан в тісному чорному горсеті, на одлиск червоного намиста на делікатних щоках. Єремію брала і любов, і злість.

«І приніс же дідько оту красуню в мій палац! Я вже був забувся про неї, а вона знов роздратувала мене своїми очима. Оце ж то ті стріли купідонові, про котрі торочать латинські поети! Бодай нечистий узяв оті купідонові стріли! Оджеж доведеться знов вчинити заїзд на леваду й хату цієї красуні!» — подумав Єремія і пішов до своєї кімнати.

Але ті прокляті купідонові стріли і тут не давали йому спокою і ще гірше надокучали серед тиші й спокою просторного палацу. Єремія тієї ночі спав, як не спав.

Другого дня Тодозя з сусідами знов прийшла в палац на роботу. Єремія ходив, як неприкаяний, і навіть забув про своє військо. Він не втерпів, знов зирнув через одчинені двері, щоб подивитись на Тодозю, і почав ходити по світлиці. Його брала досада й нетерплячка. Щоб вгамувати своє серце, Єремія звелів осідлати коня, скочив на його й полетів у степ оглядати своє добро, а потім блукав по діброві без діла, без думок в голові, блукав, як блукають хижі звірі, шукаючи поживку. А пишні очі все ніби визирали то з зеленого гілля, то з зеленого листу, то лисніли в блискучих росинках на квітках і не давали йому спокою. Він виїхав на край крутої гори, глянув на Засулля й знайшов очима Тодозину леваду в вербах. Біла хатка манячіла між вербами, неначе біла овечка паслася на зеленій леваді.

«Доберусь я таки до твоєї левади, лукава красуне! Хоч би довелось вбити тебе, але я таки натішусь ще раз тобою, натішусь твоєю красою»,— подумав Єремія, повертаючи коня додому.

Другого дня була неділя. Тодозя прийшла з церкви, пообідала з тіткою, сіла край віконця й задумалась. Вона згадала про палац, про княгиню Гризельду, про роботу в Гризельдиній кімнаті, і їй заманулось побувати в палаці. Вона шкодувала, що тоді була неділя, що не треба було йти до княгині на роботу. І несподівано став перед нею князь Єремія, неначе вона побачила його своїми очима на порозі Гризельдиної робітні. Вона неначе вгляділа його чорні кучері, палкі очі і пригадала його гарячі уста на своїх устах. Неначе якась невідома сила потягла її до палацу. Їй заманулось побачити Єремію, подивитись на його хоч ненароком через одчинені двері.

«Невже це я починаю любити того страшного князя, того Єремію, що вбивав та нівечив козаків, проливав ріками українську кров? Невже це моє серце заразилось од його гарячих уст, од палкого кохання?» — думала Тодозя, поглядаючи у віконце на високі гори, де за лісом манячіли башти княжого замка.

Тодозя окинула очима свою невеличку хатину. Тітка Мавра лягла одпочивати на полу і дрімала. В хатині було тихо. На старих образах святі неначе дивились на Тодозю усі разом з докором в очах, неначе знали про її грішні потайні думи. А вид князів не зникав з Тодозиних думок, неначе навратливий причепливий чоловік.

Тодозю брала нудьга. Її тягло до палацу, неначе дівчину на музики або на улицю. Сама думка про князів палац неначе веселила її.

«Піду хоч на прогуляння до сусід, може забудусь про палац, може весела розмова прожене з моїх думок оту сатану. Або... піду в діброву по опеньки, назбираю опеньків на вечерю»,— подумала Тодозя. Вона застромила за пояс пістолет, не так од хижого звіра в діброві, як од Єремііних жовнірів. Між тією наволоччю було чимало усяких лиходіїв і злодіїв, і душогубів, і розбишак. Тодозя, вхопивши в руки кошик, побігла на гору в діброву.

Не довго блукала Тодозя по діброві й набрала опеньків повний кошик вщерть. Вона верталась додому узькою, ледве протертою стежкою. Думи в неї все снувались про палац, про Гризельду. Вона йшла похнюпившись. Коли несподівано проти неї залупотіли кінські копити. Тодозя підвела голову, зблідла й охолола: на коні сидів Єремія в вишневому кунтуші, в жовтих чоботах. Кінь летів, як стріла. Єремія катав через діброву, скільки було в коневі сили, аж жовті чоботи тільки миготіли. Вглядівши Тодозю, Єремія раптом спинив коня. Кінь вглядів Тодозю, схарапудився, захріп і став гопки. Тодозя одскочила набік в ліщину.

— Це ти, козачко, схарапудила мого коня? — крикнув Єремія.— А ти оце збираєш опеньки в моєму лісі, мене не питаючись? Га? Тепер давай мені «одсипного» з твого кошика.

І Єремія в одну мить скочив з сідла й прив'язав коня до молоденького граба, а сам приступив до Тодозі. Тодозя од такої несподіванки впустила кошик на землю. Опеньки розсипались по траві.

«Чи битиме, чи стрілятиме, чи цілуватиме оцей страшний князь?» — майнула в Тодозі думка.

— Чи ти пак не забулась про садок в Сенчі, про той проклятий ранок, про ту пекельну ніч, що ти мені не давала спати? — промовив Єремія.

— Хотіла б забути, та ніяк не можу забути,— несміливо обізвалась Тодозя.

— Чого ти так зблідла? Навіщо ти застромила за пояс оту рушничку? Чи ти мене боїшся, чи так мене ненавидиш? — спитав князь.

— І боюся тебе, і...

Тодозя запикнулась і не промовила далі й слова.

— Оддай мені оту рушничку, або кинь її оттуди в кущі! Навіщо ти носиш при собі оту зброю?

— На хижого звіра й на лихого чоловіка,— одказала Тодозя.

Вона почувала, що трохи втихомирилась, що серце знов почало кидатись в грудях рівніше й тихіше.

— Кинь оту зброю додолу! Вона молодиці не личить,— сказав князь вже сердито.

Єремія не зносив суперечності, і в душі його вже закипіло. Тодозя примітила, що ніздрі його гострого тонкого носа злегка іздригувались, а очі одразу заблискали.

— Киньте, ясновельможний, свою шаблю в кущі, тоді й я кину свою рушничку, тоді, князю, ладна побалакати з вами.

— Ти навіжена. Я й гадки не маю тебе рубати шаблею,— сказав Єремія і, вихопивши шаблю з піхви, швиргонув її в кущі.

Тодозя вихопила рушничку з-за пояса й собі кинула її додолу. Єремія приступив до Тодозі й взяв її за руку.

— Чого ти жахаєшся? Невже я такий страшний? — сказав Єремія.

— Мабуть, князю, страшний, коли про вас пішла така поголоска, коли так люде гомонять.

— А ти не дуже ими віри людям. Я страшний тільки для ворогів.

— А може, князю, й для мене ви ворог, коли князь загубив мою честь і може знов має на думці недобрий замір,— тихо обізвалась Тодозя.

Князь мовчав і дивився на неї, неначе їв її вид гострими очима. Тодозя почувала, що ті очі чарують її, неначе гадючі очі чарують пташку. Але вона постерегла, що втрачає свою силу й волю од зору тих гострих очей. В діброві було тихо, тільки десь в кущах безупинно свистіла омелга, неначе заїграшки перебирала мелодії на гучній сопілці. Тодозя не зводила очей з смуглявого князя, неначе придивлялась до його й уважливо слідкувала за кожним рухом лютого ворога, сподіваючись нападу щохвилини.

— Чого ти мовчиш та тільки поглядаєш з-під лоба на мене? — спитав Єремія.

— Доти стоятиму й мовчатиму, доки й ясновельможний стоятиме. Нам нема про що балакати: ми не рівня,—

тихо обізвалась Тодозя.— Прощайте, князю! Час мені додому!

Не встигла Тодозя промовити ці слова, і Єремія кинувся на неї, як вовк на ягницю, вхопив за стан, пригорнув до себе і почав цілувати в уста, в щоки, в очі. Тодозя не спротивилась і не справдовувалась, але ні одним рухом не одповідала на гаряче кохання.

— Чи ти мене не любиш, чи може зненавиділа мене ще в Сенчі? — спитав князь.

— Ви князь, а я безоборонна, безприхильна удова. Князю! що вийде з нашого кохання? Ви, князі, про це й гадки не маєте. Ви ясновельможний князь, а я проста козачка. Ви жонатий і не будете ж мене сватати. Вам іграшки, а мені неслава, а мені безчестя. Князеві про це байдуже, а мені не байдуже, як люде почнуть мене судити та неславити.

— Вийде тільки те, що й вийшло; я тебе люблю і хочу натішитись твоєю красою досхочу. Як тільки ти будеш справдовуватись, будеш мені суперечити, я тебе порубаю отією шаблею, що я закинув в гущавину, чи тут, чи деінде. Я знаю, що й ти вже мене любиш, хоч не признаєшся мені; може ти тільки в мене правди вивіряєш.

— І правди в князя не вивіряю, бо бачу, що ви мене любите. Але я почуваю й добре тому відома, що ясновельможний приніс мені в оцю діброву одне нещастя, одну муку, бо за вами, князю, слідком тільки течуть криваві річки та плине морем пожежа. Я князя люблю і лякаюсь, і сама не вгадаю чого.

— Не лякайся мене! Будеш мене любити, будеш до мене ходити, я тебе обсиплю золотом та перлами. Не будеш до мене ходити та мене любити, я пошматую тебе, щоб твоя краса нікому не дісталась по віки вічні, до віку— до суду. Чуєш, Тодозю, чи тобі не позакладало вуха? Чуєш? Ні од кого, ні од чого нема й не буде мені впину на світі!

— Ба не скрізь вашої ясновельможності воля волить. Є й ясновельможному впин, і не князева сила й воля проти його стати. Ясновельможний мусить вволити чиюсь непереможну волю! — сказала Тодозя.

— Який же це і од кого може бути для мене такий впин? — крикнув Єремія, і його очі одразу запалились. Він вже спахнув гнівом.

— Смерть,— сказала тихо Тодозя і показала пальцем на покинутий пістолет, що валявся долі на траві.

— Твоя чи моя? — спитав Єремія, прикусивши губи і насупивши брови так, що вони зійшлись докупи.

— Передніше за все певно моя, а потім може й ваша, князю, і навіть князівська рука не встигне мене пошматувати і пошаткувати, бо коли вже на те пішлося, я можу й сама собі заподіяти смерть в одну мить.

Тодозя сміливо дивилась на князя, навиглядала і оком не змигнула. Єремія вловив в тих очах козацьку завзятість, незгіршу за свою.

— То ти, бачу, не біла голубка? Ти натуриста й опришкувата, й уперта, як усей ваш козацький рід, ще й кусліва, як мухи в спасівку. А я вважав на тебе, як на голубку.

— Я не біла голубка. Я, коли хоч, стану вовчицею, і тоді князеві буде трудно й небезпечно навіть справдовуватись та войдуватись зо мною.

— Бачу, що ти козацького запеклого кодла, але я тебе кохаю, як нікого не кохав ніколи передніше, чи будеш ти голубкою, чи вовчицею. Я, сказати по правді, голубок не люблю; я передвважаю голубкам гарних вовчиць. Такий вже я на вдачу зроду! — сказав Єремія і пригорнув до своїх міцних персів Тодозю.

Тодозя і сама незчулась, як обняла Єремію і міцно та щільно пригорнулась до його.

Недалечко од того місця, де вони стояли, валялась стара липа, зламана й повалена бурею, вже спорохнявіла й трухлява, поточена шашлями. Колода неначе пірнула в папороть, вже подекуди пожовклу, неначе побризкану золотом. Єремія повів Тодозю до тієї колоди.

— Може, князю, маєте на думці оце покласти мою голову до цієї колоди та й стяти по плечі? — спитала Тодозя.

— І думки такої не мав! Сядемо та побалакаємо трохи, бо ти мене втомила своєю красою та суперечками. Я знов неначе стаю п'яний од твоїх брів, од твоїх очей. Ти ніби напоїла мене якоюсь отрутою.

Єремія сів на колоду і потяг до себе за руку Тодозю. Струхлявіла та спорохнявіла колода завалилась під ним. З осередка спахнула порохня, неначе дим. З-під колоди шмигонуло дві перелякані ящірки і пошились в папороть, а за ними виплазувала гадюка й собі пошилась слідком

за ними поміж листом. Тодозя одскочила набік од колоди і крикнула, як несамовита.

— Не лякайся! я зачавлю закаблуком і гадюку, й ящірок, і усяку гадину. Сідай зо мною поруч оттут на товстому стовбурі на краєчку. Тут ми не завалимось.

— Поганий знак, князю, оці ящірки та гадюки! Недобрий знак задля нашого грішного кохання. Погана прикмета: вона віщує лихо!

Єремія посадив коло себе Тодозю й обняв її за стан.

— А бач, ти полохливіша за мене! — сказав Єремія й осміхнувся.— От я не злякавсь гадюк.

З-під чорних кудлатих вусів блиснули міцні білі рівні, неначе підрізані, зуби. Тодозя вперше побачила його осміх, і той веселий радісний знак кохання силоміць потяг її всю душу до смуглявого й завзятого Єремії.

Довго вони сиділи та милувались в діброві. Коня брала нетерплячка. Він пирхкав, бив копитами землю, неначе натякав князеві, що він занадто вже загаявся в діброві. А Єремія все милувався Тодозею, неначе грався цяцькою, не випускав її з рук.

— Час, князю, додому. Вже затого й вечір буде. Моя тітка лягла по обіді одпочивати і певно вже давно прокинулась та шукає мене по всіх усюдах.

— Гляди ж мені, козачко! Як тільки я з'явлюся в палаці на дверях в кімнаті, де ти майструєш коло килима, то це буде знак, що я прибуду ввечері до тебе. Тоді випроваджуй свою тітку з хати, як знаєш, бо як тільки твоя тітка стане мені на дорозі, на перешкоді, то моя шабля не жартуватиме з нею. Чуєш? Коли в тебе є тяма в голові, то ти це втямиш. Як свисну я коло двору, коло хати, то виходь до мене зараз і не гайся довго. Я і княжого, але й козацького роду і люблю кохатись, як козак і по-козацьки. Я князь і простак-козак. Такий вже я зроду на вдачу.

— Чую, князю. Але ліпше було б, якби князь не топтав до мене стежки. Люде довідаються, осудять мене. Треба мені ховатись з своїм коханням од людського ока, од людського о́суду.

— Прощай, красо! — промовив князь і, скочивши на коня, свиснув і зник в діброві миттю, неначе вихор у степу.

Тодозя довго стояла, похиливши голову, і про опеньки забула. Думи снувались в її голові, наче хмари перед бурею на небі.

«Це не любов моя, це лихо моє! Це якийсь ворог, і ворог лютий, причепився до моєї душі, вп'явся п'явкою в моє серце і ссе моє безжурне життя, хмарами хмарить мою веселу душу. І пісні й жарти вже не йдуть мені на душу. Усе бачу перед собою його одного, навіть уві сні уявляється мені його смуглявий вид, привиджуються його чорні очі, неначе він одібрав у мене памороки, одібрав серце й душу; це причепилась до мене якась причепа, якесь нещастя»,— думала Тодозя, похнюпивши голову. Довго вона стояла під дубом і забулась і за себе, і за тітку. В діброві вже почало сутеніти. Тодозя кинула ненароком очима по діброві й тільки тоді запримітила свій кошик на траві, примітила розкидані опеньки. Вона опам'яталась, позбирала опеньки в кошик і вернулась додому смутна та задумана.

Другого дня вранці вона побігла на роботу до палацу, стала коло роботи і не зводила очей з одчинених дверей. Єремія вернувся додому на обід заклопотаний та змучений на муштрах, пройшов через світлицю й навіть не обернувся, не глянув у двері на Тодозю. Він випадком натішився її красою, і в його неспокійній клопотливій голові вже й зник її пишний вид. Цілий тиждень ходила Тодозя на роботу, і тільки раз-разом Єремія зирнув скоса на неї через двері. Аж у суботу якось на одну хвилину заглянув він у кімнату і пильно подивився на Тодозю. Вона й сама не знала, як зрозуміти той ніби випадковий недбайливий позир, але вона сподівалась, що князь незабаром прийде до неї. Тодозя вже постерегла вередливе князівське серце, що тішиться жіночою красою заіграшки, на льоту і нездатне покохати щиро, навіки.

Вернувшись додому смерком, Тодозя заходилась готувати вечерю. Задзвонили на вечерню. Тітка Мавра завертіла голову наміткою й пішла до церкви. Надворі вже зовсім смеркло. В печі палало полум'я й миготіло по білих стінах. Каганець ледве блимав на комині. Несподівано надворі загавкали собаки і кинулись за двір.

«Хтось чужий йде в двір. Це не тітка: на тітку собаки б не кинулись, як скажені»,— подумала Тодозя, мовчки стоячи коло печі й прислухаючись.

А собаки аж вили, неначе когось за поли хапали. Несподівано рипнули сінешні двері. Тодозя одчинила двері в сіни. Двері неначе побігли самі й одчинились навстіж. Світ од печі полився широкою хвилею в темні сіни. Тодо-

зя примітила, що коло сінешнього порога стоїть хтось смуглявий і блискає на неї очима. Довгобразий вид, тонкий гострий ніс, довгі чорні вуси ледве мріли, а гострі очі світились під яломком, неначе в вовка.

Тодозя не одразу впізнала Єремію, хоч догадувалась, що то стояв він. Але в той час їй чогось здалось, що то до неї прилетів перелесник, увійшла нечиста сила. Вона трохи не зомліла.

«Чи князь, чи ... дух святий при хаті ... нечиста сила»,— подумала Тодозя й перехрестилась. Їй чогось здавалось, що з тієї мари посиплються іскри, піде клубками дим по сінях, з очей запашить полум'я.

Князь раптом переступив поріг і неначе вскочив у хату.

— Не хрестись, бо це я: мене не проженеш хрестом та своїми схизматицькими молитвами. Я углядів тітку Мавру на улиці, бачив, як вона пішла до церкви, і зайшов до тебе. Доки тітка достоїть до кінця в заутрені, я натішусь тобою. Оттут посидимо — поговоримо вдвох!

— Оджеж ви, князю, непоміркована людина. Тітка може вернутись із церкви щохвилини. Що тоді буде? Як мені дивитись їй в вічі? Та вона ж лепетлива і сама ж таки рознесе по сусідах недобру славу про мене. Піде поголоска по Лубнах. Боюсь своєї слизькоязикої тітки!

— А чорт її матері! Нехай лепече язиком, коли довгий язик має. А мені що до того?

— Князеві може й нічого, але я поговору боюсь. Підуть недобрі слихи про мене по Лубнах. Я удова, і слава про мене між людьми добра.

— Коли я сподобив тебе своєї ласки, то слава твоя стане ще ліпша. Од цього нічого не втратиш, а багато дечого придбаєш,— сказав Єремія.

Він сів кінець стола, вхопив за руку Тодозю й посадив поруч з собою. Вона й незчулась, як його гарячі уста впилися в щоку.

— Слухай, Тодозю! ти небагата. Хатина твоя вбога. Моїх скарбів і не злічити. В мене є багато палаців, багато в мене по всіх усюдах здорових хат. Я дам тобі й тітці чималий дім чи в Лубнах, чи в Прилуках, а ти ставай з тіткою на службу за килимниць у Гризельди. Будете майструвати, будете ткати для мого двору килими, а я врядигоди буду заїжджати до тебе, коли моя душа забажає тебе. А коли не хочеш, дам тобі золота й срібла, і збудуй

оттут на леваді новий здоровий дім. Тільки люби мене і більш нікого. Як тільки я довідаюсь про зраду, я тебе задушу,— сказав князь і при тих словах обхопив її за стан і справді трохи не задушив.

— Не хочу, князю, я вашого срібла й золота. Мого кохання не купиш золотом, бо я його не продаю. Я вашу ясновельможність щиро покохала, і з мене цього доволі. Я й сама не відома тому, як я вас покохала.

— То й добре зробила, що покохала!

— Та й любите якось чудно, не по-козацькому! Любите, коли спахне в вас ніби якесь полум'я в серці, а потім раптом холонете й не дивитесь на мене. В князя серце ніби присок. Сипне серце ніби приском та й згасне. Але що з того вийде? Що буде зо мною, бідною? А як та блискавка розіб'є моє серце, розіб'є моє життя, знівечить мене на смерть? Ясновельможному про це байдуже, а мені не однаково, що з того вийде,— сказала Тодозя й похилила голову.

— Все це дурниця! Ти верзеш нісенітницю. Інша мала б за честь, за велику славу мою любов, а ти показуєш якісь вереди: що буде... що вийде з того... Переходь мені зараз в той дім за палацом, де колись жив мій економ, і ставай з тіткою до роботи коло килимів. Чи чуєш? Ви будете на службі в княгині. Так усі й знатимуть.

— Ой не перейду я туди нізащо в світі, та ще з тіткою. Тітка, здається, не з таківських, щоб в цьому мені сприяти. Про це нема чого й говорити.

— Як нема чого говорити? — сказав Єремія й вже спахнув.— Як нема чого балакати, коли така моя воля? Зараз мені перебирайся з цієї халупи! — крикнув Єремія й схопився з лави.

— Не кричіть, князю, бо я князеві не панщанна людина, навіть не наймичка. Я — вольна козачка,— промовила стиха Тодозя.

— Яка там вольна козачка! Схочу, зараз звелю зруйнувати оцю твою хатку, заберу твою леваду, твою оселю, заорю й засію гречкою, і слід її замету, як помелом. Перебирайся зараз!

— Ні, не переберусь. І не говоріть мені, княже, про це! Хочете мене любити, любіть мене й ходіть до мене, бо я князя вже й сама не знаю, коли й як полюбила. А оповістити себе вселюдно вашою полюбовницею я не хочу. Вбийте мене оттутечки на місці, а я з своєї хати не піду!

— Не дратуй мене, навіжена, бо я й сам знавіснів од кохання!

В Тодозі очі запалились, аж стали злі. Вона підняла голос і сміливо дивилась князеві в вічі. Єремія стояв серед хати лютий, як сатана. Тонкі ніздрі трусились.

Але несподівано загавкали собаки і кинулись за двір. Єремія притих, насторочив вуха і став прислухатись.

— Тітка Мавра вертається з церкви,— промовив Єремія.

— Ні, це не тітка. На тітку собаки не гавкатимуть і не кидатимуться. Це йде хтось чужий. Тікайте, князю! Бога ради, тікайте! Змилосердьтесь надо мною, над моїм бідним серцем! Тікайте через задвіркові двері в сінях на задвірок,— говорила Тодозя, а в неї аж дух забивало.

Вона в той час сподівалась брата й догадувалась, що то брат вертається додому, та ще й не сам. А собаки аж скавучали та все наближались до хати, неначе вели когось за поли. Єремія вихопив шаблю і вискочив у сіни. Тодозя посвітила йому з порога. Він навпомацки дійшов до задвіркових дверей, одчинив і вискочив у садок, а далі майнув через леваду.

Незабаром сінешні двері рипнули. В хату увійшов Тодозин брат Супрун, а за ним ввійшли два старці.

Супрун поздоровкавсь з сестрою, і старці сказали «добривечір» і посідали на лаві.

— А де ж це тітка? — спитав Супрун в сестри.

— Пішла до церкви та досі певно в церкві, бо ще не вийшли з заутрені,— обізвалась Тодозя й скоса поглядала на старців.

Старці з лиця були зовсім не старі. Один був високий на зріст, довгобразий, сухорлявий та проворний. В довге сухорляве лице був ніби заткнутий гострий, горбатий та тонкий ніс. Чорні, як терен, блискучі очі миготіли, аж бігали, неначе живе срібло. Густі чорні брови понависали над самісінькі очі, а з-під їх гострі очі зорили по хаті безперестанку, заглядали на піч, зорили попід полом, неначе заглядали в найменшу заскалубину. Гострий позир його очей чогось нагадав Тодозі жорстокі, гострі Єреміїні очі. Чорне волосся вилося кучерями і було ніби присипане снігом. Тонкий та гострий ніс зігнувся набік. Через цей кривий ніс його продражнили Кривоносом. Звали його Максимом. Другий старець був Лисенко, котрого перегодя козаки продражнили Вовгурою за його жорстокі норо-

ви, за його катування католиків, поляків та жидів в той час, як почалося на Україні повстання Хмельницького. Лисенко був вже літній, але здоровий та плечистий чоловік. Замазані чорні кулаки лежали на колінах, неначе дві довбні. Товста зчорніла шия була ніби витесана з дубини. Здорова кругла голова неначе лежала на шиї, як макітра, поставлена на стовпчику. Обидва вони були з лиця ніби ще й не старі люде, але волосся в обох ніби припало сивиною. На обох теліпалось на плечах якесь старе дрантя, а старі торби були почеплені на мотузках через плечі.

Тодозя оглянула швидким оком тих старців і тепер тільки примітила піч, припічок, примітила горшки в печі. Тепер тільки вона вгляділа, що окріп клекотів коло огню, аж у ключі вбивався, й вже давно збігав. Патьоки вже текли по припічку аж додолу. Тодозя кинулась вгамовувати окріп і заходилась місити тісто на галушки.

— Готуй, сестро, вечерю в більшому горшку, бо маємо гостей в нашій хаті,— сказав Супрун.— Наші гості на сей час старці, а не козаки, але про це борони тебе, боже, кому й словечком заїкнутись. Тоді нас Яремка вп'ймає й постинає нам голови. Роздягайтесь, панове молодці, та сідайте на покуті за столом. Ви мої любі гості,— сказав Супрун до старців.

Кривоніс та Лисенко поздіймали латані драні свити, позгортували їх і поклали під лавою вкупі з торбами. На обох були чисті новенькі жупани. Вони обтрусили чуприни та вуса, і з їх посипалось борошно. За стіл сіли не старці, а два здорові козаки, котрі неначе одразу помолодшали на десять років.

— От теперечки ми й помолодшали, й покращали,— весело сказав Кривоніс, розгладжуючи кучеряву чуприну, що стриміла серед підголеної голови, неначе пучок чорнобривців.

— Може й покращали. Ще як углядить Яремчина Гризельда, то, борони боже, й закохається,— обізвався Лисенко, витріпуючи свою чуприну, котра була схожа на якесь пелехате кубло або гніздо серед голови, неначе лелека, помилившись, помостив гніздо, замість клуні, на самісінькій Лисенковій голові.

— Невелике щастя, хоч би й закохалась. Там така гарна, неначе на її морді хто три дні смажив вишкварки, та й забув вишарувати морду піском,— сказав Кривоніс.

— Не дуже лишень давай волю язикові, бо як почує Яремка, то й за це посмажить нас на вишкварки,— обізвався Лисенко.

— А на голові неначе куделя, хоч бери веретено та й пряди княгиню на починки,— жартував далі Кривоніс.— І де Яремка видрав таку куделю собі на втіху?

— Смажив вже він козаків на вишкварки і, певно, має на думці посмажити усю Україну на сковороді,— обізвався Супрун.

— А бодай він не діждав! ні він, ні його діти! — тихо промовив Кривоніс.

Тодозя, замісивши тісто, вийшла в сіни і пішла в хижку за дрібною потрібкою для вечері. Двері з сіней в хату зостались непричинені. Гості заговорили тихіше: очевидячки, вони таїлись од Тодозі.

— Ну та й змостив же собі гніздо Яремка отам на горі! і палац, і твердиня — все укупі! Трудно буде козакам викишкати отого шуліку з гнізда,— загомонів стиха Вовгура-Лисенко.

— Як заходимось добре, то й викишкаємо; рознесемо оту Яремчину халабуду по цеглині і слід заоремо та й засіємо кропивою та колючками, як він розніс оселю Конецпольського й заорав плугами,— промовив ще тихіше Кривоніс.

— Щоб і пам'ять його щезла на віки вічні на Україні, щоб і нащадки його не знайшли й сліду Яремчиного житла,— сказав Супрун.

— А вже я колись таки та запопаду отого бузувіра, Яремку, в свої лапи! Одгикнеться йому тоді уся козацька кров, що він пив під Лубнами та над Старицею, одгикнуться йому сльози пакщанних людей. Колись таки пришпилю його списом до стіни, як гадину. Вмру, а таки помщуся над ним! Згублю з світа отого катюгу перевертня, одступника,— гомонів Кривоніс.

Тодозя стояла в сінях, одхиливши двері в хижку, і все чисто чула, що говорили братові гості. В неї рука неначе заклякла на клямці. Вона й забулась, чого йшла в хижку, чого їй треба було взяти в хижці.

«Ой, це не прості гості зайшли до Супруна на ночівку. Щось є в їх на думці, щось страшне, небезпечне для князя. Не з добрими для князя думками вони завітали в Лубни».

— Його варто б настромити на залізну палю на самі-

сінькому вершечку башти премудрого палацу. Звідтіля буде далеко видно: аж до Лукомля й Стариці,— обізвався Вовгура.

— Отам гайвороння обгризло б та обцокотало б його до кісток живцем,— сказав Кривоніс,— але й цих мук задля його ще мало. Не викупить він ними пролитої української крові.

«Це вони хотять згубити з світа князя,— мигнула в Тодозі думка,— це вони мабуть задля того й приблукали до Лубен». І Тодозі чогось стало жалко Єремії. В неї одразу здавило коло серця і в душі похололо. Вона вже ніби бачила очима, як Єремію витягують на башту і настромлюють на залізну палю, як кругом його грають гайворони та орли і клюють його живе тіло, а кров дзюрчить і ллється патьоками по башті, по стінах. Тодозя ледве встояла на ногах. В неї обважніло усе тіло, заморочилась голова, і вона почувала в той час, що любить Єремію дуже, більше ніж свою душу, ніж брата, що його смерть вразить її душу, вразить смертельними муками.

Довго стояла Тодозя й прислухалась, про що гомоніли в хаті козаки. Але незабаром вони почали реготатись та жартувати, згадували знайомих в Переяславі, заговорили про якогось гладкого смішного пана. Тодозя втихомирилась, набрала солі в горщечок, вхопила четвертину сала й вернулась у хату. Вона поралась, рвала корж і кидала галушки в юшку, неначе володала чужими, а не своїми руками, а в неї з думки не виходив князь Ярема, котрого гості трохи не застали в хаті.

Незабаром прийшла з церкви тітка Мавра. Вона поздоровкалась з гістьми, оглянула їх швидким оком і, не розпитуючи, хто були гості й чого вони зайшли до Лубен, пішла в кімнату, роздяглася і не виходила до світлиці; вона догадувалась, які то прийшли гості, бо вже не раз бачила таких гостей на своєму віку в Лубнах перед повстанням Остряниці та Гуні. Тодозя поставила на стіл вечерю і сама сіла на ослоні край стола. Вийшла й тітка до вечері. Голодні козаки, випивши по здоровій чарці горілки, накинулись на вечерю, наче вовки-сіроманці, уплітали страву на усі застави, аж за вухами лящало, й схламали в одну мить здоровецьку миску галушок.

Усі їли мовчки, тілько й чути було в хаті сьорбання та гучне плямкання голодних гостей, котрі може вже тиждень не їли гарячої страви.

Гості, повечерявши всмак, не довго сиділи: подякували Супрунові та козачкам за хліб за сіль, забрали свої драні свити і пішли вкупі з Супруном в клуню спати. Тітка Мавра швидко захропла в кімнаті. А Тодозя, помивши ложки, сіла на лаві край віконця й довго сиділа, похиливши голову. Лампадка ледве блимала в кутку перед образами, кидаючи зеленкуватий одлиск на вишивані рушники за образами, на задумане Тодозине чоло.

«Щось буде, щось трапиться в Лубнах дуже страшне: не дурно ж Супрун навів якихсь заздрінних гостей із страшними гострими очима, такими самими, як і в Єремії. Це не спроста! Не дурно ж Супрун так довго десь волочився, десь блукав в Київщині, в Каневі, в Черкасах».

Тим часом Супрун, Кривоніс та Вовгура, пірнувши в сіно на засторонку в клуні, довго не спали і все балакали та раду радили. Супрун ходив на розвідини в Черкаси, в Чигирин вкупі з Кривоносом та Вовгурою. Вони вже знали, що з весни почнеться козацьке повстання на Україні, знали, що запорожці піднімуться на Польщу, і, вернувшись додому на Задніпрянщину, постановили підмовляти потаємці козаків, селян та міщан, скупити підмовлених повстанців в загони і потім, як тільки розгориться війна з польськими панами, приставати до козацького війська та виганяти польських та спольщених своїх панів і плюндрувати їх маєтності та оселі.

В Єремії було вже шість тисяч війська в Лубнах, але між ними половина була з православних шляхтичів та козаків. Вовгура та Супрун задумали переманити їх до своіх загонів.

Кривоніс та Супрун привели з собою десятків зо два козаків, котрі поперебирались за старців, і розіслали вже їх по Лубенщині та Чернігівщині.

IX

Незабаром після того, одного дня князь Єремія прикатав на коні в казарми. Військові саме посідали за обід за довгі столи під казармами й уплітали цілого печеного вола, порізаного на здорові шматки, розкидані по незастелених столах. Єремія окинув оком столи і вглядів між військовими якогось старця в драній свитині, з сивою чуприною та довгелецькими сивими вусами.

— А це хто такий обідає з вами? — крикнув Єремія з коня.

Старець вхопив дерев'янку, підставив під зведену назад ногу, вхопив в другу руку милицю і підставив її під пахву, потім підвівся через силу на ноги і, низько уклонившись Єремії, промовив:

— Я старець божий, ясновельможний князю! прошу милостині, христа ради. Подай, ясновельможний, милостинку, з своєї ясновельможної ласки, ради спасення своєї душі, за упокой твоїх ясновельможних родителів...

— Тобі, старче божий, тут не місце. Чого ти вліз сюди між моїх військових? Навіщо ви посадили його за стіл? — крикнув Єремія до військових.

Військові мовчали. Князь окинув оком старця, і його вразили блискучі страшні чорні очі та незвичайно довгий тонкий та кривий ніс з горбиком, з таким гострим кінцем, неначе в яструба. Старець придивлявся до князя й неначе їв його очима. В очах виявлялась така страшна ненависність та злість, що в Єремії ледве стало духу видержати той лютий погляд.

— Де то ти, волоцюго, скалічив ногу? Чи не над Старицею часом? Га? — спитав князь.

— Либонь над Старицею, а може і деінде, невтямки мені, ясновельможний! — сказав старець і низько поклонився.

— Може то моя шабля тебе черкнула по нозі?

— Може й так, ясновельможний, спасибі тобі й богові,— обізвався Кривоніс та все кланявся.

— Ото не лізь в козаки! Не вставай на панів! От і дістав цяцьку. Тепер не підеш більше на польських панів і десятому заказуватимеш,— сказав князь.

— Не піду, спасибі тобі, і десятому заказуватиму і молитимусь за ясновельможних польських панів і за вашу ясновельможність, князю, що мене, дурня, навчили та напутили. Подайте, ясновельможний князю, що ваша ласка, бідному каліці за спасення своєї душі, за рай пресвітлий...— тяг далі Кривоніс старечим дрижачим голосом, ще й пришамкував, зовсім буцім старий дід.

— Гляди ж мені, шельмо, щоб більше й твоя нога не була тут, в казармах, а то я тебе зацькую собаками. Геть з двору! Випустіть на його вловчих собак, старих хортів!— крикнув Єремія.

Кривоніс натяг на чуприну яломок без верха, підби-

тий вітром, в котрому була дірка на дірці, і пошкандибав так швиденько з двору, що тільки скорчена нога на милиці, закутана в ганчірки, мелькала ззаду.

Єремія виїхав з двору і на окопі знов углядів здоровецького старця. Старець сидів на окопі, неначе стриміла копиця сіна. Вглядівши князя на коні, старець підмостив під скарлючену ногу дерев'янку, підвівся, скинув щось схоже на шапку і вклонився до землі Єремії. Один порожній рукав дранки теліпався на повітрі. Сива кудлата чуприна стриміла на підголеній голові, неначе кущ верболозу. То був Вовгура. Він сховав ліву руку під сорочку і зумисне метляв порожнім драним рукавом. Князь, здивований страшною здоровецькою постаттю старця, на одну мить спинив коня.

«Ну та й здоровило яке! Ото якби собі нагарбати таких велетнів у військо!» — подумав Єремія.

— Де ти, «лайдак», загубив руку? — гукнув князь.

— Над річкою Старицею, ясновельможний пане! Подайте милостинку убогому каліці за спасення своєї душі, за вічний спокій своїх родителів...

Але князь вже не слухав старця й покатав конем в місто.

Проїжджаючи коло церкви, він знов углядів двох старців-калік. Вони сиділи на сходах коло брами і грілись на сонці. Коло воріт католицького монастиря князь знов надибав старця з покаліченою ногою.

— Ще й досі не передохла та каліч, що я покалічив під Лукомлем та над Старицею,— говорив Єремія до Гризельди, вернувшись в палац на обід.— Сьогодні бачив аж п'ятьох старців-калік з козаків. Один, бестія, такий здоровецький, як віл, а ногу волочить, неначе прибитий собака, ще й один порожній рукав метляється на вітрі. Нехай ходять по селах та наганяють страху та жаху на людей, щоб не забувались про панську кару.

— Та й я бачила двох страшних старців, як їздила до костьолу. Шкутильгали на милицях через греблю.

В той час в світлицю вступили князівські старости в маєтностях.

— А що ви мені скажете? — спитав Єремія.

— Те скажемо, ясновельможний князю, що між хлопами щось коїться, та не відаємо, що таке. Хлопи вже не так послуха́ють, а ті люде в осадах, що вже їм минули строки

вільготи, чомусь не хотять давати податів, несправно дають очкове, одсипне, подомне.

— О лихо їх матері, коли так! То забрати од їх силою десяту частку товару, овець, бджіл та усякої пашні. Беріть силою! Грабуйте бестій!

— Добре, ясновельможний князю. А ще вчора зігнали ми людей на шарварок, підгачували греблю на Сулі. Багато людей не поприходило, а з тих, що поприходили, п'ятеро збунтувалось. Покидали роботу, почали нас клясти в батька — в матір, побили пригоничів і дали драла в ліс.

— А то що за нахаба! Хапайте їх та закидайте в тюрми, забивайте в кайдани, а потім лупіть батогами, скільки мога! Я виб'ю з їх дурних голів той вільний дух.

— Пригоничі таки впіймали двох здорових, вже дійшлих парубків і одного господаря й скрутили їм руки цурками,— сказав управитель.

— Постинати їм голови зараз, на страх усім хлопам! Кличте ката й ведіть їх на майдан до схизматицької церкви. Я сам туди зараз прибуду. Зганяйте хлопів на майдан! Пошліть кликунів! — кричав князь.

Через годину князь прибіг на коні. Пригінчі привели трьох селян з скрученими назад руками. Військові шляхтичі прикотили до цвинтаря перед саму церковну браму колодку. Управителі зганяли народ, послали кликунів по улицях, самі їздили, викликали, але ні одна жива душа не вийшла на майдан. Тільки з церкви вийшов священик і благав князя, щоб дав дозвіл висповідати та запричастити людей, засуджених на смерть. Князь прогнав священика.

— Не мішайся, попе, не в свої лика! Ти і втямку не маєш про мої справи! Іди собі до церкви та там і харамаркай молитви, хоч розпережись. Тут тобі не місце! — крикнув князь до священика.

Прийшов і кат з сокирою, найнятий татарин, котрого Вишневецький держав при своєму дворі на харчах. Трьом чоловікам зв'язали руки й ноги, поклали головами на колодку, і кат в одну мить постинав їм голови. Жовніри позастромлювали голови на палі й повкопували палі на трьох царинах над трьома битими лубенськими шляхами на страх хлопам. Єремія звелів кинути три трупи на майдачі. Їх незабаром опали собаки та вкрили ворони і обцокотали до кісток ще до вечора. Багато сліз пролилося в Лубнах на тих чудернацьких диких похоронах. Минув який час, а пан-

щанні люде все помаленьку тікали і десь зникали, неначе їх земля поглинала. Самі Єреміїні військові, між котрими ціла половина були козаки й православні, почали збиратись вночі докупи і про щось шепотіли поміж собою.

Кривоніс та Лисенко-Вовгура з своїми десятьма товаришами, що попереодягались за старців та калік, оселились в той час у здоровій діброві над самою Сулою, в горах, в страшному бескетті. Там понад берегами стриміли покручені ламані гори з глибокими крутими ярами та западинами. Яри були такі узькі та глибокі, неначе печери. Густі ліси вкривали гори й яри, неначе густе руно, в котрому навіть було трудно пролізти людині, а конем не можна було пропхатись нізащо в світі. Тільки звірі вили в тих пущах та нетрах, та хлюпались бобри та видри в тихій річаній воді понад берегами. В ті пущі не заходила ніколи ні одна жива душа.

Лисенко-Вовгура й Кривоніс викопали собі там печери в глибокому яру, а їх товариші повикопували собі печери в інших узеньких та довгих ярах поблизу од їх. Усі вони поодягались в старі засмальцьовані чернечі каптани та чорні послушницькі шапочки. Усі вони удавали з себе ченців, що повиходили з монастиря у ліс спасатись в скитах в самотині.

Була неділя. Сонце підбилось височенько вгору. Кривоніс та Лисенко порались коло печер. Лисенко приніс відро води з копанки. Кривоніс затопив на припічку, викопаному в куточку печери. Над цією піччю був вставлений бовдур, виплетений з лози і обмазаний глиною. Дим йшов у вивід і заплутувався сивими клубками в густій ліщині та бруслині. В печері по один бік під стіною лежала купа сухого жовтого листу; то була Кривоносова постіль. В головах замість подушки лежало зв'язане дрантя, драна свита та шапка. На глиняній стіні лиснів невеличкий образок. На припічку стояв горщик та миска. Кривоніс розпалив дрова, накидав в огонь картоплі, а в миску наклав чорних житніх сухарів і намочив їх у воді.

— От спечеться картопля, то й обід наш буде готовий,— сказав Кривоніс до Лисенка,— вже й наші товариші заворушились і певно готують обід: он я бачу димок над ярком, неначе який добрий козарлюга смокче люльку під кущем, а ондечки й другий димок в'ється над Сулою.

— Треба б мерщій попоїсти, бо опівдні певно зберуть-

ся наші на раду,— обізвався сливе нишком Лисенко, неначе боявся, щоб його розмови й кущі не почули.

— А я вже тутечки підмовив на повстання чимало людей: можу налічити сотнягу або й більше,— сказав Кривоніс.

— Та й я вже намовив мабуть більше сотні й звелів, щоб кожний підмовляв до своєї купи п'ять чоловіка,— сказав Вовгура.

— А я таки встиг похазяйнувати і в Яремчиних куренях! чимало навернув до своєї справи його жовнірів. Нехай тепер начувається Яремка лиха од своїх таки жовніриків,— сказав Кривоніс.— А це я недавно блукав попід Прилуками: і там вже наші прихильники поховались по дібровах та живуть в печерах: тобто, бач, спасаються в скитах.

Опівдні над Сулою почали вилазити з кущів люде. То там, то там з гори в яр спускавсь і вилазив з кущів парубок або чоловік і наближавсь до печери; а в лузі над Сулою знов виринали з густих ліз чоловіки й прямували до печери. Люде неначе висипались з гущавини, як з драного лантуха зерно, неначе виростали з землі. Поприходили й інші Кривоносові товариші з близьких балок у чернечих каптанах. Незабаром в узькому ярку стовпилося сотень зо дві здоровецьких чоловіків та дідів. Були між ними й велетні та силачі, високі, плечисті, здорові. Усі вони скупились коло печери. Декотрі витягали з-за пазухи хліб, декотрі виймали з кишені пляшки з горілкою, шматки сала й оддавали на харч Кривоносові та Вовгурі. Люде гомоніли тихо, пошепки, неначе вони були не в діброві, а стояли десь у церкві або зібрались на похорон і стовпились у хаті, де лежав на лаві мрець.

— От нас вже зібралось чимало. Час вже розпочинати Чорну Раду,— загомонів тихо Кривоніс.

Усі люде стовпились, стали в кружок і поскидали шапки. Кривоніс став серед кружка. Усі замовкли. Тільки було чути, як десь в кущах цвіріньокала пташка, та десь далеко в лузі над Сулою скреготали сороки або кахкали на низині дикі качки. Вже була пізня осінь. Лист в діброві пожовк і сипався додолу. Липи й кленки ще були вкриті жовтим золотистим листом. В діброві пахло пожовклим листом, неначе молодим розлитим вином. Сонце сипало золотом і на гори, неначе вшиті густими, жовтими лісами, ніби хати новими куликами. Усі гори й яри неначе

пашіли золотистим огнем, одбивали блиском жовтого листу та золотого проміння ясного сонця.

— Вже час розпочинати,— тихо загомоніли люде.— Хто опізнився на Раду, тим ми перекажемо, що постановили на Раді.

— Люде добрі! може ви не усі тому відомі, задля чого я скликав вас на Чорну Раду, то я мушу вам тепер усім вдруге оповістити. Настане весна, і Україна підніметься на Польщу. Встане Запорозька Січ, встануть козаки. Од самого повстання Павлюка, Гуні та Остряниці та й до сього часу козакам не вільно вибирати й настановляти собі гетьманів. Над козаками настановили за гетьмана польського шляхтича та польських полковників, а ці вельможні старшини знущаються над козаками. Козаки тепер топлять їм груби, поганяють їм коні, доглядають їх хортів. Та й цих скарбових реєстрових козаків держать мало. Впаде козацтво — впаде наша сила, впаде й загине наша Україна. Польща заборонила ширити козацтво на Україні. Обороняти границю од татарви нема кому. Вже двічі вривались татари на безоборонну Україну, більше тридцяти тисяч нашого народу погнали в Крим і продали на ярмарках в Цареград та в Єгипет. Хіба ви не чули, не бачили, як поганий Конецпольський обтикав тичками з козацькими головами окопи на Кодаку, на страх та ганьбу козакам?

— Де вже пак не чули! Чули, чули! — тихо загув народ.

— Козацтво гине. Україна гине. Усі наші українські значні пани поставали перевертнями і нашими ворогами, як от і цей ваш князь Ярема Вишневецький. Невже ви хочете, щоб вас усіх посаджали на залізні палі та пообтикали шляхи усякі Потоцькі, Лащі, Конецпольські та Калиновські? Доки ми терпітимемо!

— Не можна довше стерпіти! Не можна! Пани ріжуть нас, як худобу на м'ясо, як овечок! — загула громада.— Не стерпимо далі! Час вставати та помститись! Час оборонятись!

— Вже настав той час! Весною встане Запорожжя, але козаків тепер мало. Самі вони нічого не вдіють. Піднімайте усей народ, усей гурт. Народ повинен стати до помочі козакам. Треба збирати «загони». Загони з селян стануть до помочі запорожцям. Загонами повинна вкритись уся Україна й Полісся.

— Намовляйте до повстання старого й малого! Збивайтеся в купи, в гурти, в загони і шукайте собі ватажків. Вставайте і рятуйте рідний край!

Кривоніс несамохіть підняв голос і неначе зашипів. Помста душила його в грудях, неначе гадина вилась коло серця. Чорні здорові очі заблищали, неначе сипнули огнем. Він став страшний.

— Чи добре втямили мої слова? — сказав Кривоніс і виступив з круга.

Ще громада стояла непорушно, неначе приголомшена громом, як несподівано з чорної печери вийшов старий кобзар запорожець, сивий, аж білий, з здоровою чуприною на голові, з довгими сивими усами. Ще в битвах з поляками за часів Павлюка він запалював завзяття, заграваб до оборони рідного краю своїми струнами, своїми думами. І од того часу, як були побиті козаки, й народ знов опинився в неволі в панів, його кобза не вгамувалась; переносила невольницькі думи од міста до міста, з ярмарку на ярмарок, розбуркувала приголомшений народ, будила неначе од сну і козацтво, й громади.

Максим Шкандиба причвалав слідком за Кривоносом і в пущі та нетри князевої діброви.

Старий поставний та дужий кобзар виринув з-під землі, неначе привиддя, пішов тихою ходою на пригорок і сів на старому пеньку. Його сухорляві пальці вдарили по струнах. Зарокотали струни, неначе степові орли стиха забуркотали. Дужий голос, зумисне здержаний, неначе загув нишком невольницьку думу. Громада поздіймала шапки, неначе ставала на молитву, і ніби замерла на місці.

Тихий придавлений голос полився, неначе десь поблизу тихий потік шумів по камінні. Шкандиба співав, як поневірялись козаки на морі, на турецькій каторзі, як залізні ланцюги перетинали козацьке тіло до кісток, як гнучка таволга впивалась п'явками в плечі, як дзюрчала козацька кров по білому тілу, по козацькому... як козаки плакали й побивались в неволі, згадуючи рідний край, мир хрещений. А кати знущались, ще й пащекували.

Громада стояла й не ворухнулась, неначе десь в церкві. Струни рокотали, неначе плакали. І ті сльози сипались перлами на пригноблені душі, крапали неначе на самісіньке серце. Сум обняв діброву. Пожовкле листя неначе ще більше пожовкло й з горя обсипалось і нечуйно сідало на землю, на голови громади, на старого Шкандибу. Діброво-

ва ніби плакала, плакав дехто з громадян. Плакав голос в Максима. Тільки синє кришталеве небо весело лисніло, та сміялось сонце на веселому небі, неначе воно одно споконвіку не зазнало жодного горя та мук.

Максим дограваВ думу і наприкінці заспівав, як в недавні тодішні часи гетьман Петро Сагайдачний визволив невольників з кримської неволі, як втікав морем од татар. І вернулись невольники на волю, вернулись в край хрещений, в край веселий. Несамохіть руки дужче вдарили по струнах. Несамохіть голос піднявся вгору, крикнув радісно: «Слава козацька не вмре, не поляже!» І той веселий дужий голос сам неначе вирвався з неволі, крикнув на радощах. Дужий вольний гук неначе розбуркав мертву діброву. Діброва крикнула, луна по балці обізвалась тричі десь за Сулою в горах. Стрепенувсь старий кобзар. Стрепенулась уся громада, як один чоловік, неначе стрепенувсь вранці світом степовий орел і махнув дужими крилами. Одне серце стало і в діда Максима, і в громади.

— Не поляже наша слава! Не поляже! — загула громада.

— Ніколи не поляже, доки світа-сонця! Добудемо волі й долі! Рятуймо рідний край! — загомонів старий Максим.

Посідавши в кущах, люде подоставали харч з торбів, декотрі повитягували з-за пазух шматки хліба і, пополуднавши, розсипались на усі боки, розлізлись по кущах, неначе комашня, розійшлися тихо, неначе їх поглинула гущавина діброви.

— Бувай здорова, сумна діброво! — сказав старий запорожець.

— Прощай, діброво, і ти, рідний краю! — сказав Кривоніс.

І вони обидва зникли в гущавині. В діброві зостались самі печери...

До Єремії почали долітати якісь неясні, але страшні слухи.

В половині февраля 1648 року до його дійшла чутка, що «якийсь» козак Хмельницький, зібравши купу запорозьких гультяїв, розбив в степах козацький скарбовий корсунський полк, що стеріг границю од татарського нападу, а потім став закликати до своєї купи народ і забирати його до свого війська.

Єремія стривожився. Звістка була небезпечна. Це бу-

ло тоді, як Богдан Хмельницький втік з сином Тимошем на Запорожжя й вже намовив Січ встати на Польщу. Запорожці послухали його, виступили з Січі і наткнулись на реєстровий корсунський козацький полк. Цей королівський скарбовий полк перший пристав до Хмельницького.

Звістка так стривожила Єремію, що він другого таки дня послав свого шляхтича Машкевича в Богуслав до польського гетьмана Потоцького розвідати про ту справу. Потоцький певно й сам добре нічого не знав і одписав Єремії, що то був незначний випадок в степах, де побились з жовнірами запорозькі гультяї та усякі заволоки та пройдисвіти.

Перед великоднем Єремія з Гризельдою та з сином Михайлом переїхав у Лубни, щоб там святкувати великдень. Це вже було в місяці квітні. Коли це до Лубен знов дійшла чутка, що десь за Дніпром Хмельницький, забравши до спілки татарську орду і набравши силу узброєних гультяїв та втікачів хлопів, збирається напасти на польське військо. Єремія знов послав Машкевича до Дніпра на розвідки про ті слихи. Незабаром Машкевич вернувся в Лубни і подав звістку, що Хмельницький став вспіл з кримською ордою, переманив до себе реєстрові козацькі полки, розбив польське військо при Жовтих Водах за Чигирином і вбив приводця того війська молодого Степана Потоцького, сина гетьмана Миколая Потоцького.

Звістка була страшна. Єремія постеріг, що козацтво не вбите на смерть, що воно знов оживає й набирається сили. Він стояв в своїй кімнаті кінець стола, дивився у вікно й не бачив ні вікна, ні синього весняного неба, ні садка, ні зеленого свіжого листу на деревах. У вухах задзвеніло, зашуміло, аж памороки забило. Єремія постерегав своїм великим розумом, що настає якась страшна година. Неначе косою підтяло Єремії ноги, і він несамохіть впав на широке й високе крісло, неначе йому куля влучила в самісіньке серце, вхопився долонею за високе чоло, закинув голову і застогнав.

Єремія добре тямив, як козаки й хлопи страшенно ненавидять польських панів та єзуїтів. Він у думці змірив силу козацької ненависності до панів мірою своєї ненависності до козаків та хлопів. І ця страшна міра злякала його й в одну мить запаморочила йому памороки. Він сидів блідий, аж жовтий, закинувши голову на крісло, і неначе почував, ніби хтось встромив йому ножа в самісінь-

ке серце й помаленьку повертає його, заганяє все глибше та глибше в груди, ріже груди наскрізь.

Гризельда заглянула в кімнату, де сидів Єремія, і остовпіла, а потім опам'яталась і страшно крикнула: їй здалось, що Єремія помирає.

— Що з тобою вчинилось? Ти став страшний, як смерть. Які звістки привіз Машкевич? Щось скоїлось страшне! — сказала Гризельда й доторкнулась рукою до Єреміїного плеча.

— Недобрі звістки, недобрі! Якийсь Хмельницький підняв козаків, став вспіл з ордою, набрав хлопів і розбив польське військо при Жовтих Водах, ще й убив молодого Потоцького,— обізвався буцім крізь сон Єремія.

— Єзус-Марія! — крикнула Гризельда.— А ми ж тут живемо на одшибі од Польщі, в цих диких степах! Борони боже, як піднімуться хлопи та міщани та ще й несподівано наскочать з степу козаки.

— Треба тобі з сином виїжджати звідсіль зараз, таки зараз. Тут і справді небезпечно тобі зоставатись. Я з військом виступлю за Дніпро до помочі польному гетьманові Миколаєві Потоцькому,— сказав Єремія й схопився з місця.

— Покажу ж я себе отим Хмельницьким, що заводять колотнечу! Нехай начуваються тепер! Одгикнеться їм і Павлюк, і Кумейки, і Тарас Трясило, і Лукомль, і Стариця. Море крові проллю, а таки на своєму поставлю. Затоплю Україну кров'ю, зруйную, запалю пожежею, а таки до свого дійду. Король старий та недужий, ще й на біду прихильний до козаків. Я візьму в руки стерно й прапор і задавлю оту гадину, і вийду з битви побідником, ще й з славою й честю! — кричав Єремія, никаючи та крутячись по світлиці, як перше враження переляку вже минуло і свідомість та природжена завзятість вернулись в його закатовану душу.

— А тим часом ти вкладайся в дорогу і забирай своїх вірних двірських, поки ще хлопи спокійні. Тікай на Чернігів, в Мінщину, в нашу маєтність Брагин. Туди на Полісся не зайдуть жадні козаки. А там пересидиш, перебудеш лиху годину і виїжджай на Волинь до Вишневця. А я оце кинусь в битву. І даю тобі зарік, мій боже великий, що вб'ю оту гадину! знищу, спалю, пошматую, розтикаю голови шибеників на палях, на тичках понад шляхами од Лубен до Варшави, до самісінької Варшави! Чуєш? Даю то-

бі зарік, мій боже! — кричав несамовито Єремія й бігав по світлиці, неначе опечений звір.

— Заспокойся, мій милий князю! Вгамуйся, мій друже! Не муч себе! Ще ж ні сіло, ні впало, а ти тільки надаремно себе тривожиш та мордуєш. Боже мій! який ти став страшний, неначе тільки що вбив рідного батька! — благала Гризельда.

— Я буду тричі проклятий, як не задавлю України! Нема краю моєму гніву! Нема сили знести муки серця! Мене оттут тисне коло серця, неначе гадина ссе. Усе, усе ладні оті гицлі, оті шибеники видерти в мене з рук, і землі, і ліси, і золото й срібло, і мої блискучі заміри, і славу й честь, усе, усе, чим марила моя душа од молодих дитячих літ. Ой мрії мої, мрії золоті! Невже вас оце вітром рознесе по цих безкрайніх степах, а мої вороги ще й насміються, наглузують з мене?

Користолюбна й славолюбна Єремиїна душа мучилась, неначе він кипів в окропі в здоровому полум'ї. Гризельді стало невимовно жаль Єремії, і вона почала тихо плакати.

— Оттут в мене болить! Оттут в мене усе перевертається! — кричав нервово Єремія і бив себе кулаком по персах так навіжено, аж сухорляві перса гули.— Невже, мій боже, піде марно моя праця, мої золоті надії? Невже пропаде моя Лубенщина! Невже вона вже й пропала навіки? І я оце бачу тільки привиди оцього палацу, як його одлиск у дзеркалі, і тільки оце твоя, Гризельдо, тінь передо мною...

— І не пропала ще Лубенщина, і не пропаде. Схаменись, мій голубе! Сядь та заспокойсь. Ти ще сам собі смерть заподієш. Боже мій милостивий! Горе мені, Єреміє, через твою палку неспокійну вдачу. Ти мучиш себе, мучиш і мене.

Ввечері прибули старости з Прилук та з Лохвиці і принесли князеві нову неприємну звістку, що по лісах, по дібровах збираються якісь гультяї, не то козаки, не то селяни, збираються цілими юрбами та купами, якусь раду радять поміж собою, а хлопи одникують од панщини, десь ходять, десь дляються, пропускають панщанні та згінні дні, не йдуть на шарварки, не хотять вже послуха́ти.

— Ми боїмось, що хлопи от-от незабаром піднімуться. Вже вони перечули через якихсь волоцюг, що козаки накликали татар і буцімбито розбили польське військо на Жовтих Водах,— говорили старости.

Єремія наче почув, що в Лубенщині вже тхне згарятиною, і звелів лаштувати карети та підводи, щоб вирядити Гризельду в дорогу.

— Тікай, Гризельдо, швидчій в Брагин, а я заберу шість тисяч війська й поведу до Переяслава, перевезусь через Дніпро й стану до помочі Потоцькому,— сказав Єремія,— я гадаю, що скоїться в Лубенщині лихо. Я вже давно примітив, що в Лубнах і кругом Лубен вештаються якісь старці, якісь дуже заздрінні торботруси каліки.

В палаці забігали, завештались слуги, укладаючи на вози усяке князівське добро. Гризельдині двірські баби й панни католички ходили смутні та журливі, як неприкаяні; декотрі плакали і втирали рукавами сльози. Заворушились і домінікани в своєму монастирі й почали лагодитись в дорогу; заворушилось усе, що було католицьке в Лубенщині. Через кільки день Гризельда виїхала з малим сином та з п'ятнадцятьма вірними слугами католиками шляхом на Чернігів та Любеч. За нею рушили ченці домінікани, рушили й усі католики, які наїхали в Лубенщину. Єремія одправив сторожу з Гризельдиним поїздом, вибравши найпевніших жовнірів поляків з свого двірського війська. Розпрощавшись з Єремією, Гризельда посадила в карету сина й виїхала з двору, навіть не заплакавши: їй не жаль було за Лубнами, де вона не встигла наловити багато схизматицьких душ і перевернути їх на поляків.

Як Гризельда виїздила з Лубен з своїм поїздом, лубенці зібрались натовпом на улицях і тільки собі потаєнці осміхались.

— Оттепер Гризельда вивезла з Лубен і свою віру, і свою мову, і своїх ченців. Небагато ж наловила вона рибки в Сулі: не вистачить на харч навіть на дорогу до Любеча,— сміялись міщани та козаки поміж собою.

Єремія послав Машкевича в Богуслав до Потоцького з листом і питався, куди йому простувати і вести свої шість тисяч війська на підмогу полякам. Не діждавшись Машкевича, Єремія повів сам військо до Переяслава, щоб не задлятись та не загаяти часу. Він приміг би — летів за Дніпро. Вже він довів військо до Яготина і заночував там, але другого дня сюди прискакав на коні його давній товариш по битвах та походах Поляковський і подав звістку, що запорозький гетьман Богдан Хмельницький п'ятнадцятого дня місяця мая розбив польське військо коло Корсуна й забрав у полон обох польних гетьманів: Миколая

Потоцького та Калиновського, забрав усей польський обоз з усім добром, а Потоцького татари повели в Крим в неволю. Звістка була страшна. Єремія остовпів: він знов почутив, як холод розійшовся по його тілі, а волосся на голові настовбурчилось. Він зараз рушив з військом до Переяслава, щоб перевезтись через Дніпро та стати до помочі полякам, і розіслав своїх драгунів в Черкаси, Домонтів, Стайки, Трахтемирів та Іржищів, щоб вони забрали там порони і стягли їх в Переяслав. Але козаки вже заздалегідь попорались і звеліли потопити усі порони, щоб Єремії не було на чому перевезти своє військо. З Переяслава принесли звістку, що Кривоніс вже підняв переяславців, що козаки й міщани вже піднялись на оборону України. Єремії вже не можна було йти на Переяслав і перехопитись з військом за Дніпро. Порадившись з своїми полковниками, Єремія постановив йти за Дніпро іншим безпечним од козаків шляхом далі ік півночі проз Чернігів на Любеч до Брагина. Військо повернуло на цей шлях і дійшло до Березані. Тут наздогнали його шість козаків, посланців од Богдана з листом. Богдан писав до Єремії облесливий лист, щоб він не покладав собі в обиду і в гнів того, що козаки розбили польських гетьманів, бо тому була причина. Єремія прочитав лист, спахнув, роз'ярився й зараз звелів постинати голови посланцям.

Тепер Єремія пересвідчився, що йому не можна вдержатись в Лубнах. Піднімалася страшна завірюха, і він вже добре знав, що не встоїть проти тієї завірюхи в далекому од Польщі краї, серед ворожого народу, як тільки народ підніметься ввесь до останнього чоловіка.

— Треба вибиратись з Лубен зовсім, треба вивезти з Лубен хапком, що можна вивезти. Я гадав, що справа вийде інакше. Треба хапатись, поки тут пожежа не спахнула; опізнимось — загинемо тут в степах,— сказав Єремія до своїх полковників і звелів вертатись до Лубен.

Похапцем вернувся Єремія до Лубен. Військо вступило в місто надвечір. В Лубнах було тихо, неначе в йому люде притаїлись, навіть не дихали. Єремія в'їхав у свій двір, увійшов у свій палац. В дворі було порожньо. Палац став ніби пусткою. Кільки слуг вештались по дворі; по порожніх кімнатах дибав старий дворецький з ключами в руках. В покоях було порожньо. Перські килими, оксамитові завіси не веселили очей. Покої стояли, неначе обідрані ворогами; Єремія оглянув сумними очима ту пустку, пішов

нагору, обдивився розкішну залу. З зводів, з стін неначе позирали на князя амури та сатири і неначе сміялись повними рожевими устами з його смутку. Єремія одчинив двері й вийшов на балкон. Май стояв у всій красі. Садок, діброва прибрались в розкішні майські зелені убори, неначе молода до вінця. Соловейки співали, аж заливались, зозулі кували в діброві, пташки щебетали. Діброва аж гула од співу, од щебетання. В квітниках цвіли квітки. Уся країна цвіла, як рай.

Єремія довго стояв, оглядаючи своє добро, свій рай, і не чув, як співали соловейки, як щебетали ластівки. Небо ніби сміялось, садки й діброва ніби пісні співали, а в Єремії в голові снувались думки сумні та чорні, як чорний дим над пожежею.

«І все це піде марно! І все це моє добро змете з землі якась сила. Встає інша сила, не та, на котру я покладав надію. Невже та сила потопче оці квіти, знівечить оце усе моє добро? Невже вона знесе усю мою працю, як морська бурхлива хвиля, знесе, понівечить і знищить, і сліду й признаку од мого добра не зостанеться? Невже ж я помилився?»

І Єремія почував десь глибоко-глибоко в серці, що усе це станеться, що його гадки можуть справдитись, що над його головою вже нависла якась страшна хвиля, шубовсне й в одну мить заллє й затопить і його, і усе його добро, і усю його працю, і його давні мрії й надії.

Єремія зітхнув важко, кинув останній раз оком на садки, на діброви, вернувся до свого покоїку і дав приказ слугам якмога швидше укладати його пожитки, складати на вози намети, хапати похапцем зброю, коні та всяке рухоме добро. Надворі стояли хури. Слуги вештались, похапцем виносили й укладали на хури усяке ціновитіше добро, неначе хапком виносились з пожежі.

Вже смеркло. В палаці стало тихо й сумно, неначе в домовині. Дворецький приніс князеві вечерю. Князь сидів сумний, як осіння хмара, і їжа йому не йшла на думку. Дуже пізньою добою погасло світло в Єремієвих покоях. Єремія довго не спав. Важка туга найшла на його, а думки літали десь далеко: то слідкували за Гризельдиним поїздом, то шугали над Корсунськими горами та скелями, над Россю, де Крутою Балкою текла польська кров до самої Росі, кров, пролита побідниками, його закатованими ворогами.

Аж опівночі Єремія задрімав тривожним почутким сном втомленого журбою чоловіка. І йому усе здавалось, що він не спить і все чує, і все знає. От він ніби бачить, що в його спочивальню хтось одчиняє двері тихо, хтось безголосно входить і стає коло порога. Єремія кинув очима на двері і бачить, що коло порога стоять два чоловіки й один парубок, котрим він недавно звелів постинати в Лубнах на майдані голови. Він бачить, що в їх голови одрубані, але держаться на в'язах і похилились на праві плечі. З страшних ран дзюрчить кров і стікає по білих сорочках додолу. Чоловіки стоять на своїй крові, неначе на червоних простелених хустках. Голови мертві, види бліді, але очі розплющені, страшні й люті. Єремія нітрошки не злякався: він бачив страшніші страховища і сам вчиняв їх. Але він теперечки почував, що йому стало ніяково, неначе ті захожі люде робили йому допит на суді, посхилявши набік сливе постинаті голови. От один з мерців розтуляє рота. Блиснули мертві зуби, язик заворушився й почав якось безголосно белькотати.

— Ти кат! Навіщо ти згубив нас із світа? Хто тобі дав право над нашим животтям, над нашою волею? Ми не будемо далі робити тобі панщини, не будемо більше давати тобі нашої сили, нашого здоров'я, щоб ти гарбав собі в скрині золото й срібло, пив дорогі вина, ставив високі палаци. Ти зробив собі рай на землі, а нас живцем закинув у пекло ще за нашої жизності. Не послухáтимемо тобі, не робитимемо панщини на вас, панів!

— Не робитимете панщини? Ви, хлопи, смієте так говорити мені в вічі! — крикнув Єремія і схопився з ліжка.

Три тіні зникли, неначе пішли під землю. Єремія одчинив двері у світлицю й оглянувся навкруги. Через усі двері в світлицю виглядали страшні голови замордованих ним людей та козаків. Світ тихо лився десь ніби з стелі, неначе серед стелі зійшов ясний місяць. Стіни мріли, неначе в чорному тумані. А страшні мари та привиди все виглядали з дверей, мертві, жовті, з розплющеними страшними очима, з широкими ранами на шиях, з розрубаними головами, з пообтинатими руками, котрі теліпались коло плечей. Тіні заворушились і почали виходити з усіх дверей. Вони усе наближались до Єремії, обступали його навкруги. От їх вже стало повно. Вони піднімають порубані, покалічені руки вгору. Руки теліпаються на повітрі й сваряться на Єремію.

— Не будемо робити на тебе! Підніймемось усі! Задушимо тебе на смерть, рознесемо твоє добро до останньої крихти, потрощимо твій палац на цурпалки, і каменя на камені не зостанеться! — неначе гомоніли тіні, не рухаючи устами.

Єремія охолов. Він хотів протовпитись через той страшний кривавий натовп, але сили в йому не стало. От він неначе якимсь дивом протисся до дверей і тікає вгору по сходах. Він одчиняє двері в залу. В залі ясно, неначе увесь плафон світиться і ллє місячне проміння. Серед зали стоїть срібна домовина на довгому підніжку з срібними та золотими колонками, з срібними східцями. Глянув він — в домовині лежить його мертва мати Раїна Вишневецька в білому вбранні, жовта, як віск, тільки чорні тонкі брови виразно чорніють на мармуровому чолі. Кругом домовини стоять високі срібні ліхтарі з зеленими свічками. Мати тихо підводиться з домовини, стає на сходах і одслоняє свої мертві стуманілі чорні очі.

— Я тебе заклинала, щоб ти не оступався од України, од своєї мови й віри, а ти мене не послухав і став ворогом рідного краю. Прокляття мій впаде на тебе й на твій рід незабаром, бо ти став перевертнем і катом для України. Ти пролив багато рідної крові.

— І ще проллю ріки крові,— тихо промовив Єремія.

— І ще проллєш? Ще тобі мало! Будь же ти тричі проклятий, на віки вічні! — промовила якось безголосно Раїна і підвела руку.

Несподівано, неначе з помосту, висунулись залізні палі, а на палях стриміли козаки й хлопи. По стінах загойдались вішальники, ніби на шибеницях. Неначе в одну мить виріс ліс шибениць та паль, а на їх висіли мученики України. Вищірені зуби, страшно простягнуті кукси без пальців, розтулені роти, страшні муки, що неначе захололи на виду в передсмертельні часи, все це було таке страшне, що Єремія не видержав і став тікати. Але тікати було нікуди. Єремія бачить, що уся зала, усей палац сповнився тінями. Усі вони наступали на його. Він почував в душі, що на його наступає якась сила, наднатуральна, непереможна, дужча за його, без кінця дужча, що од неї не можна ні оборонитись, ні сховатись. Він лапнув рукою за піхву і хотів витягти шаблю, але в його в руках опинилося тільки саме держалко без шаблі. Держалко випало з рук і розвіялось димом.

— Руйнуй ката! души його! — вчулося Єремії, і він

буцім бачить, як тіні кинулись руйнувати його пишний палац, розносили камінь за каменем, цеглину за цеглиною, неначе птаство висмикувало колоски з копи і розносило їх по нивах та межах. От уже не стало покрівлі на палаці; башти щезають, неначе туманом розходяться; в стінах світяться пробої та щілини. Єремія вже бачить крізь стіни биті шляхи, обтикані палями та шибеницями, а на їх висять мученики, козаки та панщанні селяни. Бачить він, що й ті знімаються, наче птиці, з паль та шибениць і загалом летять до палацу, неначе здорові орли шугають через визубні башт, та усі кидаються до його. Очі мертві, страшні, зуби вищірені. Вони впиваються в його руки й плечі зубами й починають висисати з його кров, неначе упирі. Він почував, що вже гине. В його вже не стає духу дихати.

І Єремія застогнав, заохав, неначе його хто душив на смерть, і прокинувся ввесь в поту і з холодом у серці. Надворі вже розвиднювалось. У вікно лисніло рожеве майське небо, як рожева прозора тахля. На стіні грав рожевий одлиск. Соловейки співали, птаство щебетало аж кричало. Садок був сповнений пташиним щебетанням ввесь згори донизу, до останньої гілочки на деревах. Єремія опам'ятався зовсім і прийшов до свідомості. Він почав примічати червонуваті плями на стіні, примітив рожеві шибки у вікні, почув спів соловейків.

«Яка страшна нісенітниця верзлась мені! А палац ще цілий. Ніхто й гадки не мав його плюндрувати. Он стіни, он стеля, он на стінах висять дорогі шаблі, рушниці, ножі. Пху на тебе, сатано! А що, як сон мій справдиться? А що, як хлопи збунтуються оттутечки, як я виведу своє військо за Дніпро, а може ще й передніше, ще до мого виїзду?»

І Єремія зітхнув важко, спотання схопився з подушки і сів на ліжку. Йому було важко. Він почував, що на його грудях лежала ніби якась вага.

«Треба тікати і тікати мерщій, зараз»,— подумав Єремія і почутив, що в його серце неначе хто здавив рукою: він заплакав. Ця звіркувата жорстока людина була здатна плакати.

«Треба укладатись, треба хапатись, щоб вихопитись з краю, бо я тут не встою і з військом. Здається, я звелів забрати похапцем усе потрібніше й ціновитіше: і сріблом обковану зброю, і дорогі шаблі, і повишивані золотом та обнизані перлами сідла, і срібний посуд... Але щось я неначе забувся взяти, щось наймиліше. Щось я неначе тут

кидаю найлюбіше, і ніяк мені невтямки, що я кидаю, ніяк не пригадаю, що таке...»

Думки його плутались між срібними гнуздечками та сідлами, обсипаними перлами, між шаблями та кіньми. Він схопився з ліжка, став проти вікна і знов задумався, і не міг пригадати, про що він забувся. Він одсунув засув, одщипнув защіпку коло вікна й одчинив його. Садок та квітник неначе дихнули пахощами в кімнату. У вікно неначе впурхнула сама весна з рожевими крильцями, з пахощами фіялок та троянд, весела, співуча, з піснею та щебетанням. Єремія прочумався, опам'ятавсь, протер очі й примітив, що під кущами бузку та троянд стоїть якась пишна молода жіноча постать, в блакитному літнику, в червоних черевичках, як майська троянда. Він придивився й крикнув:

— Тодозя! Он що я забувся взяти! То ти? Ти не мара? — крикнув неймовірний Єремія, неначе не йняв віри своїм очам.

Після важкої ночі, після страшних снів Єремії здалося, що і тепер ще протягується якийсь сон, але вже інший, пишний, радісний, серед майської краси садка, серед рожевого квіту. Йому привиджувалось, що його рукою якась потайна сила одчинила вікно в рай, повний квіток, повний майських пахощів, облитий вранішнею росою, а під трояндами стояв янгол, посланий од бога, щоб загасити слід страшного сну нічної доби.

— Хто ти така? Чи ти Тодозя, чи то може Тодозина тінь сновигає оттут в садку? — промовив Єремія у вікно, неначе сам до себе, не ймучи віри своїм очам.

— Це я! Тодозя,— тихо обізвалась вона з-під кущів.

— А коли ти Тодозя, то не тікай хоч тепер від мене! приступи до вікна. Не бійсь мене! — сказав Єремія.

— Я тебе й не боюсь, і приступлю до тебе.

І Тодозя покірливо, як овечка, приступила до вікна й глянула Єремії просто в вічі.

Єремія почутив, що на його серце, як на суху землю, неначе впала роса, а душу неначе обвіяло якимись райськими пахощами, в сто раз приємнішими й солодшими за троянди та фіялки. Його змучена, стривожена, чорна од ненависності душа неначе одразу пояснішала, поздоровшала, неначе він тільки що лежав недужий і в одну мить одужав, набрався сили й здоров'я. Серце зраділо й заграло. Вже давно Єремія не зазнавав такої радості, такого спо-

кою, який тепер злинув на його несподівано, неначе з рожевого неба, з цвіту троянд та з подиху весни.

— Не тікай хоч тепер від мене! Ти влила в мою душу спокій,— сказав Єремія і простяг руки через вікно, вхопив Тодозю за щоки і довго дивився в її темні, але ясні очі, неначе пив з тих очей щастя і спокій.

— Я й думки не маю тікати од тебе, коли я сама сюди прийшла. Я перечула через людей, що ти, князю, повернувся до Лубен, що ти не сьогодні-завтра виступиш звідсіль і виїдеш може і навіки. Як тільки свінуло, я прийшла сюди, блукала кругом палацу, никала по садку, щоб глянути на тебе востаннє на моєму віку,— сказала Тодозя.

— Чого ж востаннє? А може не востаннє?

— Ой в останній раз я тебе оце бачу. Вже ти не вернешся сюди в Лубенщину,— сказала Тодозя й важко зітхнула.

Єремія вхопив Тодозю за голову, прихилив її до своїх персів і гаряче поцілував. Він почував, що Тодозя може й правду каже.

— Заходиться на Україні велика колотнеча. Душа моя передпочуває, що ти сюди більше не вернешся. Я прийшла розпрощатись з тобою на віки вічні,— сказала Тодозя і раптом заплакала.

— Чого ж тобі прощатись! Я тебе візьму з собою. Їдь слідком за мною. Де буду я, там будеш і ти. Я не хочу прощатись з тобою.

— Ой голубе мій сизий! Не піду я за тобою. Ти мене любиш, коли схочеш, коли заманеться твоєму серцю кохання. Я для тебе, як обламана калина, розкидана по стежці. Коли твоя ласка, ти нагнешся, піднімеш пучок і милуватимешся; коли твоя неласка, то потопчеш золотими підківками червону калину. Не поїду я за тобою слідком. Покинь мене тутечки і забудь мене навіки.

— Я не буду тобі говорити, що тепер почуває моя душа. Не для тебе мені оповідати, що тепер криється в моєму серці. Але кажу тобі, що ти одна неначе ллєш ліки в мою душу. З твоїх очей неначе лине спокій на моє серце, лине радість в мою душу. Ти одна моя втіха, коли мене ніщо не може втішити. А ти хочеш, щоб я тебе тут покинув!

— Я для тебе втіха тільки тоді, як ти на довгий час забудеш, що навіть животію на світі, а потім десь вгля-

диш мене, і знов прокинеться твоє бурхливе серце і запалиться вогнем. А я ж тебе теперечки люблю, і день і ніч не перестаю любити. І сподіваюсь — не діждуся того дня, тієї години, коли ти, як те осіннє сонце, вийдеш з чорних хмар і блиснеш на мене ласкою. А коли такі години трапляються в тебе? Ні, не поїду я з тобою. Я хочу тебе забути. Я тоді буду знов щаслива, коли і самий слід твого виду зникне з моєї пам'яті.

— Тодозю! Їдь зо мною! Я тебе збагачу, я тебе озолочу. Дам тобі село, запишу його на тебе й на твоїх нащадків. Чи то ж в мене мало сіл, мало землі?

— Я й села твого не візьму. Що б про мене сказали люде та козаки, якби я взяла од тебе село? Сказали б, що я продала свою красу, продала рідний край і купила собі за ті гроші село. Та й села ти не спроможешся подарувати, бо швидко й сам не матимеш сіл,— прохопилась Тодозя й замовкла.

Єремію неначе кольнуло ножем в серце. Проста людина неначе підказала йому ту гадку, що десь глибоко вже не раз ворушилась в його голові. Тодозя торкнулася об болючу Єреміїну виразку. Він насупив чорні брови і спахнув.

— Звідкіль ти знаєш, що я й сам швидко не матиму сіл?

Тодозя спустила очі додолу і промовила:

— Це твоє лихо передпочуває моя душа. Душа мені це каже.

— Скажи мені усю правду. Чуєш, Тодозю? Усю правду, як перед богом: чи не думають тутечки піднятись мої панщанні хлопи і пристати до козаків, до якогось гультяя Богдана Хмельницького?

— Нічого я про це не знаю. Та мені ніхто цього б і не сказав. Я не козак, і не піду ж я з списом та рушницею до війська. І не питай, ясновельможний, про це, бо я нічого не знаю.

Єремія скоса зиркав на Тодозю й довго крутив довгого вуса. Йому хотілось випитати і вивірити правди в Тодозі.

— Ти мене не любиш, то й не кажеш. Якби мене любила, усю б правду мені сказала,— промовив хитро Єремія.

— І люблю тебе теперечки, мій голубе сизий, як свою душу, і прийшла до тебе, щоб глянути на тебе востаннє,

а цього не скажу, бо нічогісінько не знаю. Та хоч би я й знала, то про це тобі не сказала б,— тихо промовила Тодозя, дивлячись додолу, на кінчики червоних черевиків.

— А все-таки я тебе тут не покину, силою тебе візьму й вивезу звідсіль, бо ти для мене, неначе дорога шабля. Без шаблі та без тебе я не обійдуся.

— Силою, князю, не візьмеш мене. Про це й не говори, бо й сам добре тому відомий. Я тільки думками літатиму за тобою по твоїх слідочках. Ото моє усе щастя теперечки. Така вже доля безталанних козачок.

— Вчора прибув сюди з Сенчі пан Суфщинський з жінкою та з дітьми. Панок боязкий, а його жінка ще полохливіша: бояться обоє тут зоставатись. Він виїде слідком за мною та за військом. Їдь з ними до Брагина. Дам тобі я на дорогу і на прожиття усякого добра. Я повернуся туди до княгині, як поб'ю козаків, повернуся й до тебе.

— І вже, князю! Чого мені, сиротині, забиватись в далекий чужий край? Битви підуть за битвами. Ти кинешся в битву, і може й твоя голова скотиться додолу. Прощай, князю! Прощай, серце, востанне! Я тебе вже більше не побачу.

Тодозин голос затремтів. Сльози полились з очей. Тодозя впала головою на Єремиїне плече й заридала. Сльози лились річкою й душили Тодозю, неначе заливали її перса розтопленим залізом. Князь обняв її за голову і схилив свою голову.

— Вже я виплакала усі сльози. Вже заіржали коні в станях. Люде незабаром повстають. Боюсь, щоб мене часом хто не вглядів тут в садку. Зирне сонце на землю з-за діброви, і люде вглядять мене оттут, і пропаде навіки моя добра слава. Прощай навіки! — сказала Тодозя й в одну мить одхилила голову, прожогом кинулась в квітник і побігла стежкою з садка. Тільки порушені кущі троянди та бузку загойдались, затріпались, і з їх посипалась густа роса на півонію та тюльпани. Тодозя зникла, і слід її щез. Єремія стояв і тільки позирав за нею слідком, доки вона неначе потонула в зелених кущах та пишних квітках.

Не встигла Тодозя прибігти додому, як за двором застукотів візок, і в Тодозину хату увійшов управитель Суфщинський з своєю жінкою Марисею. Єремія послав їх вмовити Тодозю й вивезти її з собою в Брагин. Він спо-

дівався, що Марися, як жінка, краще за його зуміє підійти з хитрощами та лестощами, підластитись до Тодозі й по-жіноцьки намовити її виїхати до Брагина, а потім на Волинь до Вишневця. Тодозя вгляділа панків і одразу постерегла, чого вони приїхали такої ранньої доби. Тітка Мавра заходилась готувати сніданок. Тодозя попросила пана Суфщинського і його жінку сідати.

— От і нам довелось покидати Лубенщину,— почав говорити куценький та кругленький Суфщинський,— небезпечно нам тутечки зоставатись. Хлопи збунтуються, як тільки князь виїде й виведе військо. Не буде кому нас обороняти. Вони запогублять нас.

— От і шкода, що виїжджають мої давні знайомі. Мені буде жаль за вами,— сказала Тодозя.

— Їдьмо вкупі з нами, Тодозю, то й не доведеться тобі жалкувати за нами,— почала Марися.— Князь надарує тобі села. Будеш жити, як у бога за дверми.

Тодозя догадалась, що Суфщинська знає все про неї, що Єремія її кохає.

— Ми, Тодозю, знаємо усе про тебе,— почав Суфщинський.— Серця не потаїш од людей, як не ховайся з ним! Їдь з нами до Брагина. Князь дає на дорогу гроші, дає й на твоє прожиття, запише тобі село, не до життя, а навіки тобі й твоїм нащадкам.

— Не хочу я ні села, ні грошей і не поїду з вами ні за які гроші,— смутно обізвалась Тодозя і одразу заплакала.

— Та їдь бо, Тодозю! Ото дурна! — сказала тітка Мавра.— Якби мені князь давав село, я б загарбала його обома руками. Будеш панією на усю губу, будеш жити в добрі, одягатись в оксамитові кунтуші та шовкові намітки.

— Їдь — і не думай, і не гайся, і не змагайся. На тебе впало неначе з неба таке щастя, впав такий талан, про який тобі не снилось і не привиджувалось,— почала пані Марися.— Що з того, що князь католик і став поляком? «Ляхів гудьмо, а з ляхами будьмо», кажуть в приказці. І я ж колись була шляхтянка благочестивої віри, а як вийшла за свого Казиміра, то й пристала на католицьку віру та й живу ж якось на світі за своїм чоловіком. Так зроби й ти.

Марися була православна сірячкова шляхтянка родом з Волині. Вийшовши заміж за поляка, панка Суфщин-

ського, вона почала ходити з своїм Казиміром до костьолу, як овечка за бараном, і незабаром з Марусі стала Марисею. Вона думала, що й Тодозя з великою охотою піде слідком за нею і вчинить так само.

— Ні, я цього не зроблю. Я не здатна таке вчинити. Не хочу я ні царства, ні панства! Не хочу я, щоб мені хто докоряв, що я пошилась в перевертні за багаті князівські подарунки,— сказала Тодозя.

— Та їдь, дурна! Будеш їздити в колясі на баских конях, не їстимеш печеної картоплі, як у себе вдома. Та й мене згодом перекличеш до себе. І мені може колись справиш шовкову плахту, та може й мене посватає якийсь волинський прудиус. Бог посилає тобі такий талан, а ти ще й комизишся й кирпу дереш.

— Їдь, серце Тодозю, бо й тебе не мине лихо. Скажу тобі усю щиру правду: про твою любов вже знають в Лубнах козаки, знають і хлопи. Тебе вже усі тутечки звуть ляхівкою та дражнять католичкою, хоч ти й не католичка. Борони боже нещастя, тебе вб'ють оттут твої ж сусіди, як кинуться на ляхів-панів. Ми оце тікаємо од наглої смерті. Тікай і ти, серце, та ще й швидко! — сказала пані Марися.

Тодозя втерла сльози і вважливо слухала.

— Тікай, Тодозю,— обізвався пан Суфщинський.— Загинеш оттут вкупі з шляхтою ні за цапову душу. На тебе не подивляться, що ти козачка. Князя ненавидять українці вже давно. На тебе впала його ласка — і ти безперечно загинеш тільки за те, що він тебе любив. Тікай з нами. Перебудеш лиху колотнечу — знов вернешся до господи. А тепер тебе не помилують і не пожаліють.

Полохлива тітка Мавра витріщала очі од переляку на Тодозю. Тодозя прислухалась.

— Ти, Тодозю, і втямку не маєш, що тут в Лубнах може скоїтись. Тікаймо заздалегідь! Нащо тобі надаремно, з доброго дива накладати головою? — сказав пан Казимір.

Тодозя заламала руки і застогнала. Сльози її одразу висохли.

— Боже мій милий! Чим я прогнівила тебе, що ти наслав на мене таке нещастя? Невже мене дражнять ляхівкою та католичкою? Це ви мабуть тільки підбиваєте мене вдвох, щоб я їхала слідком за князем. Це ви мене спокушаєте,— говорила Тодозя.

— І не підбиваємо тебе й не дуримо. Тебе усі в Лубнах і поза Лубнами так дражнять. Тебе жде надаремна смерть, і смерть люта. Вже й тепер тебе заздрівають, звуть князівською хвірткою, бо ти ходила в палац до княгині Гризельди. Тікай зараз, бо не сьогодні-завтра загинеш оттут в своїй господі, та ще й може вкупі з тіткою. І твою хату спалять.

— Оце лихо! Ще й мені прийдеться накласти головою за князівські примхи. Тікай собі, Тодозю, звідсіль! Перебудь на Волині якийсь там час, а потім, як втихомириться колотнеча, вернешся до господи,— сказала тітка.

— І брат тебе, Тодозю, не оборонить, бо то, бач, сила! І змете ця сила тебе, як вітер порошину,— сказав сумним голосом пан Казимір.— Зараз одягайся, лаштуйся, укладайся, а ми візьмемо прудкіші та баскіші коні та завернемо за тобою та й навтікача слідком за військом! Нема тобі чого думати та гадати. Гаятись тепер небезпечно. Військо опівдні виступає, їдь і не сперечайся! — сказав пан Казимір, вставши з ослону.

Пан і пані Марися вийшли. Тодозя неначе замерла на ослоні. Тітка мовчки поралась коло печі. Страшна гадка пана Казиміра неначе підстрелила двох веселих та жартовливих козачок.

— Цей нечестивий князь куди йде, то лихо веде за собою на Україні,— промовила тітка Мавра згодом, висовуючи горщик з печі.— Де ступить його заклята нога, там неначе бурхає з землі джерело крові та сліз. Впало його око на тебе, і ти тонеш в сльозах, ще й може незабаром потонеш в крові. Годі тобі сльози лити. Вставай та лагодься в дорогу, укладай своє добро в скриню, бо незабаром пан Казимір заїде за тобою.

Тодозя встала й застогнала, знявши руки до образів. Їй було жаль кидати свою хату, свою зелену леваду. Шкода було й тітки.

— Не плач, Тодозю! Ти ж і справді не навіки од'їжджаєш на чужину. Мине якийсь час, лихо затихне, то ти й знов вернешся до господи,— говорила тітка

— Ой, чує моє серце, що я вже більше не побачу ні тебе, тітко, ні своєї хати, ні своєї оселі. А я ж тут зросла, тут я дівувала, тут я пісень співала і щастя з милим зазнала, й тут з'єднали моє вінчання, тут мене на посад завели і гільце мені звили. Ой боже мій милий, боже мій єдиний! Завіщо ти караєш мене, безщасну?

І Тодозя впала на ослін, поклала голову на стіл і знов залилась слізьми. Вона плакала, аж побивалась, тільки молоде тіло двигтіло та голова, схилена на стіл, неначе дрижала.

Тітка бачила, що сама Тодозя не здатна ні за що думати, заходилась укладати Тодозину одежу в скриню та готувати харч на дорогу. Тодозя підвела очі, глянула на скриню і ще гірше заридала.

— Оттаких світилок та свашок вдруге діждались ми! Бодай таких світилок ніхто не діждав, хто живе на світі. Не бояри та дружко винесуть твою скриню з батькової хати, вивезуть з батькового подвір'ячка,— говорила тітка й тільки жалю завдавала бідній Тодозі.

А тим часом Єремія хапався вибиратись з дому, неначе його хтось виганяв з його власного двору. Слуги вештались, виносили, хапали, неначе з пожежі, що було незавалене, що можна було швидше вхопити і вбгати у вози, неначе князь втікав од татарської орди, котра надходила вже до Лубен, буцім була вже десь за цариною й була ладна щогодини, щохвилини ввірватись в оселю. Полковники зібрали військо на майдані.

Погоничі вже виводили коні, запрягали в карету. Єремія пообідав похапцем, покликав тих слуг, котрих кидав у палаці, й доручив їм ключі. Він окинув очима кімнати. Пішов нагору, перейшов усю залу в останній раз, оглянув столи, оглянув, чи не забувся чого потрібного та цінovитого на столах або в шухлядах, і останній раз кинув оком по залі. З золотих рам на стінах дивились на його давні предки, князі Вишневецькі, поглядав веселими чорними очима козацький гетьман Байда Вишневецький з густою чуприною на підголеній голові, з сагайдаком в правій руці й неначе сміявся з Єремії, з його хапливого виїзду, схожого на втеки, поглядав суворими очима його батько Михайло, його дід, дядько Юрій, й усі вони неначе проводили Єремію сердитими очима за те, що цей навісний нащадок кидав їх на божу волю, може й на ганьбу, оступившись легкодумно навіки од свого славного роду і його вчинків.

Військо вже зібралось на майдані. Полковники гарцювали на конях поперед війська. Єремія скочив на коня й вибіг з двору, щоб оглянути полки. Глянув він очима й здивувався: війська стало вдвоє менше.

— Чого це вийшло на майдан так мало жовнірів?— гукнув Єремія до полковників.

— Усі жовніри схизматики оце повтікали. Ті «лайдаки» вже одникували од полка й почали потроху втікати ще тоді, як ми вертались назад од Переяслава. Тепер військо вашої ясновельможності, князю, одразу вдвоє поменшало. Зосталось тільки три тисячі жовнірів католиків та й годі! — обізвався один полковник.

В Єремії тьохнуло в серці. Він догадався, що втікачі доконешне попристають до панщанних селян і піднімуть повстання. Під його ногами неначе розтавала та ламалась крихка крига серед широкої безбережної річки, і він добре знав, що от-от незабаром крига покришиться на крихкі ниточки, і він завалиться й шубовсне в безодню.

«Треба хапатись, щоб вихопитись заздалегідь»,— подумав Єремія й дав загад військові виступати.

Він скочив з коня й вскочив в карету так швидко, неначе втікав од якогось ворога, неначе його чиїсь руки хапали за поли. Ще раз окинув він очима свій пишний палац. Його здушило коло серця й він заплакав. Сльози раптом полились з очей, неначе забило випадком розкопане джерело.

— Тодозю! одягайся в дорогу, бо вже військо виходить,— сказала тітка, заглянувши у вікно,— ондечки вже й пан Казимір за воротьми спинив коні.

Марися вбігла в хату. Погонич, пан Казимір та тітка винесли Тодозині пожитки і поскладали на простий віз.

Тодозя вийшла на двір і за сльозами світа не бачила. Її посадили на віз трохи не силою. Тітка перехрестила її й попрощалась.

Слідком за військом рушили Казимірові два вози, а разом з ними виїхали всі католики та поляки з лубенських князівських маєтностів, котрі боялись народної помсти. На майдан, на улиці повибігали міщани та селяни і осміхались мовчки.

— Хвалить бога, рушила Єреміїна Польща з нашого краю. Гризельда вивезла з Лубен усю свою Польщу й свою польську мову,— гомоніли міщани.

— А ондечки виїжджає й друга Єреміїна княгиня,— гомоніли молодиці, вглядівши Тодозю на возі.— Одна княгиня Вишневецька виїхала вчора, а сьогодні виїжджає друга.

Єремія їхав в кареті й поглядав на людей. В очах у всіх блискала неначе весела майська блискавка, такі всі були раді. Єремія повернув на Чернігівський шлях. В од-

ному місці, переїжджаючи невеличку річку вбрід, він углядів, що з ліска висипались якісь не то козаки, не то селяни і були напоготові напасти на поїзд. Попереду усіх виступив з-за кущів здоровецький білявий велетень з патлатою чуприною, з широчезними плечима. Він замірився на Єремію кулаком, посварився і став націлятись рушницею на князівську карету. Єремія вглядів його й впізнав того здоровецького старця, що колись він бачив в Лубнах на окопі. Погонич свиснув, крикнув. Добрі одноразні коні шарпнули і полетіли. Кулі засвистіли і застукотіли об вільхи. Поїзд утік і зник за вербами в лузі.

«Встають «лайдаки»! Коли б швидше вихопитись з цієї пожежі!» — подумав Єремія.

Єремія з військом повернув до Києва, щоб перевезти через Дніпро свій полк в Київщину.

X

Коло Києва вже було небезпечно Вишневецькому перевозитись через Дніпро. Він повів своє військо далі, перевізся в Любечі й прибув до Житомира. Саме тоді в Житомир з'їжджались шляхтичі на сеймик. Прибув і київський воєвода магнат Тишкевич, з українського православного роду, але вже зусім сполячений. Його батько став одступником і перейшов на католицьку віру, а син став завзятим щирим католиком. І він, як і Вишневецький, хотів показати, що він як український магнат, сполячений і покатоличений, повинен стати зразцем для українських городян та хлопів. І в його була в голові думка, що усі українці повинні переробитись по його вподобі та поставати католиками й поляками.

Ставши київським воєводою, Тишкевич почав заводити в своєму воєводстві католицьку віру та унію, заводив в Києві польські школи, замикав і запечатував православні церкви, силував людей до унії, силою заганяв селян в костьоли, понаставляв католицьких монастирів в своїх маєтностях в Бердичеві та в Махнівці, насадив там бернардинів, домініканів, кармелітів, неначе якого добра. Йому здавалось, що він робить тим якесь велике добро для України, несе якесь світло культури, зміняючи православних ченців на католицьких, римських.

Два високі зразці для України стрілися в Житомирі. Тишкевич був уже літній чоловік, підтоптаний, гладкий,

випещений в розкошах та в збитках магнат, які вже тоді були усі польські пани. В околиці Житомира було ще спокійно, але вже звідусіль доходила чутка про страшні козацькі загони. Богданове військо вже побідно йшло після Корсунської битви од Білої Церкви на Гончариху і прямувало на Волинь.

— Рятуй нас, князю! Ти прийшов сюди з готовим військом саме в добрий час,— сказав Тишкевич до Єремії.— Од армії Хмельницького, неначе од сатанячого огнища, вже кругом посипались іскри по всіх усюдах. Загони вже зруйнували в моїх маєтностях деякі католицькі монастирі, повбивали моїх кармелітиків та бернардинчиків. Бий на смерть отих лукавих повстанців, отих козаків та панщанних хлопів, що покинули робити панщину та попристававали до загонів якогось гультяя Кривоноса, якогось розбишаки Полов'яна. Йде чутка, що ті розбійницькі загони таки зумисне і з лихим заміром простують на твої волинські та подільські маєтності і на мої.

— Це може бути,— обізвався понуро Єремія,— вони нас обох найгірше ненавидять через те, що ми оступились од схизми; але ми покажемо їм себе, покажемо й докажемо, що ми зразці для їх, а не вони задля нас. Ми пшениця, а вони бур'ян на Україні, котрий треба доконешне виполоти з корінням.

— Це правда, князю: ми божа пшениця, а пшениця повинна виглушити бур'ян і викоренити його; але що я не діяв, не йдуть «лайдаки» слідком за нами: вже й церкви запечатував, і посилав пригоничів, щоб киями заганяли хлопів у костьоли, напустив на їх святих отців єзуїтів. А вони не йдуть та й годі! Бидло! Товаряки, та ще й дурні! Кажуть, що ті розбишацькі загони вже руйнують шляхетські доми, оселі, випалюють стіжки хліба, ожереди сіна, витинають в пень дрібну католицьку шляхту, скрізь випалюють і вирізують жидів. Ох, Єзус-Марія! що це скоїлось в нас на Україні? — промовив Тишкевич і розставив ще ширше свої товсті ноги, неначе одчинив навстіж ворота, й вирячив свої вирячкуваті здивовані очі на Єремію.

Єремія з огидою одвернув очі набік од товстого безбородого Тишкевичевого лиця, схожого на лице старої товстулі. В тому лиці виявлялось лінивство, пещеність, байдужність якогось гладкого ченця після ситої трапези та цілої пляшки доброго вина. Сиві ріденькі кіски пасмами теліпались кругом лисої голови, неначе поприклеювані

карюком лляні пачоси. Тишкевич здавався для Єремії старою випещеною бабою зітхальницею, що сидить на м'якеньких подушках, нічого не робить, тільки охає та зітхає та бідкається, а часом чогось ще й сльози ллє, без жодної причини.

— То треба збирати військо, збирати гроші на бойні припаси та рушати на тих бестій, та потопити їх в їх таки крові!— крикнув Єремія.— Що ж ми висидимо, як будемо сидіти та стогнати?

— Моя гадка така, що треба б збирати військо, треба. Про це нема чого й казати. Мої бернардинчики та домініканчики нічого тут не вдіють і не допоможуть. Ой, найсвєнтна матко! змилуйся над нами!— промовив Тишкевич і зітхнув повними, ніби жіночькими персами, а перси підняли оксамитовий блакитний кунтуш під саме гладке підборіддя на три зводи.

У двір прикотили дві високі старосвітські карети. Незабаром в світлицю Тишкевича увійшли волинські пани Корецький та Осінський, високі, огрядні, вусаті та чубаті, обидва були в дорогих квітчастих кунтушах, неначе повбиралисъ на якесь свято або на бал.

— От і добре, що ви завітали, саме в добрий час!— запищав баб'ячим голоском Тишкевич.— От теперечки князь Вишневецький дасть нам пораду.

— Яку пораду?— спитали нові гості.

— Як обороняти Волинь од ворогів — козаків та хлопських загонів. Ой, пропадемо тута, як руді миші! Запагублять вони нас!— крикнув Тишкевич.— Поставмо князя Єремію на чолі нашого війська, збираймо військо, збираймо гроші на бойне діло, на бойні припаси.

— У Варшаві сейм вже й без нас постарався; вже настановив за приводця війська князя Домініка Заславського,— гордо обізвався князь Корецький.

Єремія скочив з місця й не обізвався, а неначе зашкварчав, наче вишкварка на сковороді.

— Наші польні гетьмани взяті в полон під Корсуном. Хмельницький оддав їх татарам. Їх повели в Крим. В нас тепер нема гетьманів. Тепер кожний пан хапайся за меч і лупи козаків! Лупи, що є сили! Тепер ми усі гетьмани! От що!

— Усі, та не всі!— обізвався Осінський.— Князь Домінік має право вести нас на козаків, бо такий загад дано йому в Варшаві.

— А поки князь Заславський надумається приволокти сюди коронне військо, то козацькі та хлопські загони повстанців покришать на локшину і вас усіх, і католицьку шляхту, зруйнують ваші оселі в пень, заграбують ваше добро, ваші табуни, от що! Про мене робіть, як знаєте, а я маю своє військо й зараз таки стану обороняти свої маєтності, не ждучи приказу од якогось князя з Варшави,— репетував Єремія, никаючи по світлиці од кутка до кутка.

— Грошей на коронне королівське військо ми не дамо,— говорив Корецький.— Навіщо нам і справді підсилювати короля? Хіба задля того, щоб він держав нас в своїх руках та вихав і вихрив нами на всі боки, вхопивши за чуби? Хвалить бога, що в короля Владислава геть-то вже мало коронного війська. Нам, панам, треба збільшувати своє двірське військо. Тоді король нас боятиметься й не буде верховодити над нами. Тоді ми, усі пани, й гадки не матимемо ні про що! Будемо королями в Польщі й на Україні, і в Литві. Ми не згоджуємось платити повинності на коронне військо. Найкраще нам буде, як нічого не платитимемо в скарб королеві.

— Я й сам маю своє чимале двірське військо й втру носа королеві при нагоді, коли буде треба, але теперечки, коли наші оселі от-от запалають, коли наша шляхта от-от виляже в пень, треба накласти податі на усей повіт: і на панів, і на хлопів для оборони краю. Хто має тямку в голові, той пристане на це. А як ні, то нам нема про що й балачку точити,— крикнув Єремія й вхопив в руки шапку.

— Оце господи! Оце яка халепа трапилась!— бідкався Тишкевич, повертаючи свій ситий вид то до Єремії, то до Корецького.— Та потривайте же, князю! Хоч вип'ємо по пугареві венгерського! Куди ж ви оце хапаєтесь? Ой, який же оце, господи, ви спішний! Ой, мої кармелітчики, мої домініканчики! Хто вас буде боронити від напасті?

— Треба боронити, а не зітхати та стогнати або чупринами крутити. До зброї! До меча, панове! Бувайте здорові!— гукнув Єремія, гуркнув дверима й вилетів із світлиці.

— Тю-тю, навіжений!— промовив Корецький навздогінці Єремії.

— Скажений! Парка парить, швендяє, аж попару не знайде, чогось товчеться, ще й ображає шляхту докора-

ми,— додав Осінський, розкудлуючи свою пелехату чуприну на підголеній голові.

— Вип'ємо хоч по чарці, щоб розігнати сум. Не хочете поєднатись з князем. Не однодуми, бач, ви з князем на біду нам усім.

До Тишкевича почали прибувати гості, що з'їхались на сеймик. За чаркою венгерського усі повеселішали. Тишкевич пішов з панами на сеймик. Прибув туди і князь Єремія. Він таки вговорив сеймовиків накласти податки на повіт для оборони панських осель та маєтностів од повстанців. Пани згодились, але нічого не дали, нічого не платили. Єремія мусив видати з своєї кишені кільки тисяч злотих, бо над його маєтностями вже виснув меч загонців. Він знав, що страшна хмара наступає доконешне на його голову. Козаки й українські хлопи ненавиділи більше за усіх панів князя Єремію та Тишкевича за їх одступництво, за Тишкевичеве потурання єзуїтам та ксьондзам, за розповсюдження унії й католицтва. Ці два славні зразці для України найбільше од усіх панів не припали до вподоби козакам і усім українцям.

Тим часом чутки про козацькі й хлопські загони, про їх лютування над панами доходили звідусіль до Житомира. Од Богданової армії, неначе од осередка, побігли паростки на усі боки по усій Україні й Білій Русі. Загони Вовгури та Вовчури в Лубенщині незабаром зруйнували Єреміїн пишний палац, не покинувши каменя на камені. Єреміїні панщанні хлопи в Лубнах пристали до загонів, пішли в повстання й рознесли по цеглині і Єреміїн палац, і католицький монастир, і військові казарми.

Усе стало руїною в одну мить. Пани й католики шляхтичі, котрі не встигли повтікати з Чернігівщини та Лубенщини, усі наклали головами. Повстанці попалили палаци й оселі польських магнатів і знищили до останку усе їх добро. Панщини ніхто й гадки не мав робити. За Дніпром, де ще не так давно скажений гетьман Миколай Потоцький та Самійло Лащ вкупі з Вишневецьким обставляли шляхи шибеницями та залізними палями, стромляли на ті палі козаків та хлопів, вже настала воля. Панщина пропала й сліду не покинула. Народ дав здачі навісному Потоцькому. То був послідок навісного лютування Потоцького, Лаща, Вишневецького та інших польських панів і українських панів-перевертнів.

Чутка про ту руїну польських панів та українських

одступників дійшла й до князя Єремії. Його лубенські безкраї маєтності були втрачені. Він почав хапком набирати на Волині охочих ходачкових шляхтичів католиків до війська, бо до Житомира йому довелось привести всього тільки три тисячі війська.

«Загони кинуться тепер на мої волинські та подільські маєтності. Пропаде мій Вишневець! Треба хапатись до оборони,— думав Єремія,— хмара насовується з-за Дніпра просто на мою волинську батьківщину та дідизну».

Єремія передпочував, що наступає хмара страшна, що з неї ливцем поллється наглий тучний дощ і затопить заливою усі його безмежні волинські маєтності, знищить, як повіддя, до галузки усе його незліченне добро, що було на Волині. До його вже доходила чутка сливе щодня, що якийсь Кривоніс, приводець повстання, підняв селян, зібрав загін і веде його на Волинь у Вишневеччину. Зібравши військо, Єремія хапком повів його, щоб захистити свої волинські села та містечка.

По дорозі до Вишневця лежало містечко Погребище. В Погребищі вже починався повстанський рух. До містечка збігались селяни з близьких сіл, покинувши робити панщину, та змовлялись між собою, щоб іти загоном на панів. Священики намовляли їх і давали їм ряд. Ніхто не сподівався нападу од поляків. Коли це несподіванс налетів Вишневецький з військом. Усе Погребище попалось йому в руки.

— От тепер я вам покажу, як бунтуватись! Хто в вас тутечки за приводців? Це безперечно оті схизматицькі попи підбили вас до бунту. Приведіть сюди тих схизматиків! — крикнув Єремія до своїх драгунів.

Трьох священиків приволокли на майдан. Вони були убогі та нужденні, в полотняних рясах, покрашених соком з бузинових ягід.

— Ми нічого не знаємо, нічого й не бачили, ясновельможний князю: то не наша провина,— виправдувались священики.

— Ви нічого не бачили? Коли не бачили, то я таке вчиню, що ви і справді вже більше й не бачитимете нічого. Давай сюди свердла!— гукнув князь до жовнірів.

Принесли три свердла. Жовніри повалили на землю священиків і насіли їм на руки й на ноги. Три жовніри вставили їм свердла в очі.

— Викручуйте їм очі! та глибоко! до самого дна!— кричав Єремія.

Свердла закрутились в дужих руках. Очі полускались. Кістки хрущали під свердлами. Мученики закричали страшно, пронизуватим передсмертельним голосом. Вода й кров бризкала з очей і обливала землю. Народ на майдані мовчки молився й хрестився. Безталанні кидались по землі в корчах і побивались перед смертю в муках.

— Пропали привідці! Тепер беріться за хлопів. Хапай винного й невинного! Чорт їх розбере! Нехай вже сатана на тім світі розбирає, хто з їх винний, а хто невинний. Хапай два десятки передніх!— крикнув Єремія до своїх жовнірів.

Жовніри вхопили кільки десятків чоловіків, що стояли попереду, і привели перед князеві очі.

— Поставте шибениці та залізні кілки! Принесіть з кузень ковадла та сокири! — кричав Єремія.

І Єремія, хапаючись в похід, звелів в одну мить повішати людей рядками на шибеницях; декотрих поміж їх понастромлювали на залізні палі. З десяток голів покотилось з принесеного ковадла під сокирою ката.

Єремія з військом виступив з Погребища в свою маєтність і одразу опинився в полум'ї повстання. Чутка звідусіль доходила до Єремії, що увесь край збунтувався. Йшли страшні слихи про якогось Кривоноса та його загін, що рубав у пень панів, католиків та жидів. Вишневеччина вже піднялась. І сум, і туга, й лютість обгорнули Єремієву душу. Він тепер на свої очі бачив, що помилився, що не туди попростував, куди його направляли довгі покоління славних предків. Він ніби на свої очі побачив, що заплутавсь і дуже заплутавсь в шарпанині та в зам'ятні.

Князь Єремія прийшов з військом до своєї маєтності Немирова на Поділлі. Він послав свого двірського шляхтича Барановського, щоб він зібрав у Немирові поживку та харчі для свого війська, а сам став поблизу од Немирова в Ободному.

Барановський наблизився до Немирова й побачив, що ворота в місто зачинені й замкнуті. Якісь гультяї й п'яничкн вискочили на вал і загукали з-за частоколу: «Йдіть собі геть! Тут вже нема й духу лядського! Не знаємо ми твого пана! є в нас другий пан, Богдан Хмельницький».

З такою одповіддю Барановський вернувся до князя Єремії.

Вишневецький аж скипів од лютості, роз'ярився, бігав коло свого намету, наче навіжений, махав руками, кричав, як скажений.

— Мої піддані, мої невольники сміють мені так говорити! Замкнули ворота перед моїм посланцем і не дають харчі! Драгуни, на коні! Рушай зараз на Немирів! Я ж їм покажу пана Богдана! Боком вилізуть їм козаки!

Єремія з драгунами в одну мить опинився коло Немирова. В місті козаків було мало. Міщани не сподівались такого швидкого нападу. Вишневецький підступив до міста несподівано. Драгуни полізли на вали, валяли дерев'яні стіни, виривали частокіл. В Немирові самі священики вдарили в дзвони на гвалт. Міщани й козаки виступили на оборону, бились на одчай, але не встояли проти натиску Єреміїного війська. Багато міщан полягло в битві, а решта покидала зброю й поховалась по льохах, погребах та по горищах.

Князь Єремія вступив з військом у Немирів. Перелякані безневинні міщани повиходили з своїх хат і пішли до Єремії, щоб виправдати себе й усіх міщан.

— Ми ні в чому неповинні,— говорили вони, низько кланяючись князеві,— тутечки понасходилось багато лиходіїв — козаків. То вони стали тобі зрадниками, то вони дали таку одповідь Барановському. А ми ні в чому неповинні, нічого не знаємо й не відаємо. Помилуй нас, ясновельможний княже! Ми ладні й зараз дати тобі, що скаже твоя милость.

— Приведіть мені винних! Приведіть мені приводців!— кричав Вишневецький.

Другого дня Єремія звелів зігнати на майдан усе місто, усіх міщан та селян. Народ стовпився натовпом кругом майдану, неначе на ярмарку. З низеньких хат виглядали у вікна перелякані жиди, жидівки та міщанки. Тим часом драгуни закопували в землю рядками залізні палі, лаштували шибениці. По другий бік майдану вкопували в землю хрести, ставили ешафоти, розставляли підставки з колодок, на котрих пилять дошки. Серед майдану жовніри наклали здорову купу хмизу, запалили багаття й поставили здорові казани, забраті в винницях та в броварнях, щоб гріти окропи. Багаття запалало, окропи заклекотіли. Дим піднявся вгору й закрив хмарами ясне літнє сонце. Усей майдан неначе був обставлений гімна-

стичними причандалами, щоб розпочинати ту гімнастику, котрою так любили в ті часи надаряти Україну польські магнати, усякі Потоцькі, Лащі, Конецпольські.

— Викажіть мені на винних! Видайте приводців!— гукав лютий Єремія, гарцюючи конем кругом майдану.

Нещасливі залякані міщани почали виказувати на декотрих провинників. Єремія одлучив їх і потім звелів вивести на середину майдану. Нещасливі стовпились коло багаття, бліді, страшні, неначе мертві. Коли це несподівано з того стовпища сміливо виступив один старий дідуган, здоровий та плечистий. На його підголеній голові кружком стриміла біла чуприна, неначе серед голови на самому тім'ї виросла здоровецька біла печериця. Старий жупан розхристався на грудях, а з пазухи випинались сухоребрі груди, неначе бочка, набита обручами, виглядало сиве кудлате волосся, неначе дід напхав за пазуху куделю вовни.

— Князю! Ти не катуй надаремно безневинних людей. Катуй мене одного. Я всьому давав привід. Я підбив і намовив міщан на повстання. То я зачинив міські ворота під самісіньким носом твого посланця. Коли хоч, катуй, муч мене одного і не губи безневинних людей.

— Ти хто такий? Як тебе на прізвище? Звідкіль ти?— крикнув Єремія.

— Не питай, бо старий будеш. Я родився в Непитайлівці, а хрестився в Неказайлівці. Я в лісі уродився, а в степу охрестився.

Старий дідуган звався Мехтодь Кандзьоба. То був старий запорожець. Родом він був з Немирова. Як тучна буря, промайнув його вік в Січі в битвах на морі й на суходолі. Бився він і з татарами, і з турками, і з поляками. Пошрамований, порубаний, старий Кандзьоба доживав віку в Немирові і ждав кінця свого життя, попиваючи горілку. Зачувши про битву під Корсуном, зачувши про загони Кривоноса та Полов'яна, Кандзьоба намовив і підняв немирівців на польських панів та українських магнатів перевертнів.

— Хто ти такий, питаю в тебе. Ти мій панщанний? Еге, так?

— Ні, князю! Од цього мене бог помилував. Я панщину люблю, сказати по правді, як собака цибулю.

— Ти мій, панщанний? Говори, стара собако.

— І хвоста в мене нема. Коли хоч, князю, то й поди-

вись: і од хвоста мене бог милував, і од панщини,— говорив Кандзьоба, жартовливий на вдачу.

Дід знав, що смерть його за плечима, і думав своєю смертю спасти від смерті міщан. Вишневецького він ненавидів, а польську панщину любив, як собака цибулю або як кіт табаку.

— Не дрочись, князю, і не катуй дурнісінько людей. Про мене, половину мене звари в казані, половину мене, про мене, хоч повісь, хоч настроми на палю, або роби з мене, що хоч, бо я у всьому давав привід міщанам. Це моя провина,— говорив сміливо дід Кандзьоба.

— І тебе зварю в казані, й тих лайдаків повішаю, порублю на шматки. Ти хотів підбити міщан, щоб вони приставали до Хмельницького?— питав Єремія.

— Аякже! Авжеж хотів. Де вже пак не хотіти! Од цього поживку я аж облизуюсь. Про мене, й звари мене в казані. Смачна юшка буде. І сам наїсися, і твої жовніри насьорбаються, як голодні собаки, ще й пошли у Варшаву польським панам на бенкети, бо та страва буде добра, смачна, смачніша од дичини. Це буде страва, яку вживають гладкі песиголовці. Про це нема що й казати,— говорив дід Кандзьоба.

— Мовчи, стара собако! Зацїп свою стару вершу!— крикнув лютий Єремія й, нахилившись з сідла, ляснув по щоці Кандзьобу.

— Овва! Оце гаразд! — сказав Кандзьоба, химерно вхопився рукою за щоку,— маленька ручка, а таки нівроку дошкульна та замашненька, мабуть тим, що двічі хрестилась, двічі на дві віри присягалась.

— Розпиліть оцю стару собаку пилкою пополовині!— крикнув князь до жовнірів.

— Певно, князю, хочеш подивитись, які тельбухи в запорожця Мехтодя Кандзьоби. Оце причепа! Ото кумедія! Їй-богу, чудна оказія!— обізвався запорожець і почухав собі потилицю.— Бився в Криму з татарвою, бився в Цареграді з турком, доніс свої тельбухи цілісінькі з Цареграда аж до Немирова, а тут тобі на таку пришту! Свій таки земляк каже: подавай сюди свої тельбухи, коли турки не висотали! Оце так оказія! Оце так халепа, матері його ковінька!

— Оце ще недавнечко ці князі були нашими оборонцями, а теперечки вони ладні кишки з нас сотати. Диво та й годі! Химерні стали наші українські пани! Подавай

їм доконешне запорозькі тельбухи, бо в їх, бач, інший смак, ніж в кабанячих. Може, князю, звелиш і ковбаси начиняти з мене? Ото насмішив мене на старості літ!

І старий запорожець, і гадки й думки не маючи про свою неминучу смерть, зареготався щирим реготом, аж одляски по майдані пішли.

— Ото як дійде чутка в Січ, що князь Яремка в Немирові начиняв ковбаси з діда Кандзьоби! Там то буде реготу!— крикнув дід і знов зареготався, аж голову закинув назад. Біла чуприна тряслася, як на вітрі, а здорові білі зуби, усі цілісінькі, блискали на сонці, неначе й вони весело реготались.

— Роздягайте та в'яжіть старого собаку до бантин!— крикнув несамовито Єремія, і його горло аж засичало: так здорово здушила його злість. Єремію неначе вхопив обценьками за горло отой здоровий старий реготун і здушив що було сили в здорових кулачищах. Дід знав, де в князя боляче, і карав князя словами гірше, ніж князь дошкуляв козакам муками. Єремії в той час було ще болячіше, ніж козакам.

Жовніри поклали на стовпах дві бантини, здерли з діда убоге убрання. Шматки сорочки впали на землю. Діда прив'язали за ноги до двох бантин і повісили головою униз. Сива чуприна звісилась трохи не до землі. Дід гойдався, неначе на гойдалці.

— От кумедія! Сподобився я таки честі од князя на старості літ. Сам князь Вишневецький гойдає мене на вічний сон. Колиши вже, колиши! З тебе, бачу, добра нянька!— говорив дід.

Жовніри вхопили за обидва кінці здорової пилки і почали розпилювати діда пополовині.

— Підставляйте ж, вражі сини, золотий полумисок та піднесіть вашому князеві мою кров на сніданок, а ви, собаки, вилижіть полумисок після свого пана... ви підчихвости гетьмана Миколи Потоцького, князя Вишневецького... ви...

Дід замовк навіки. Одна половина діда теліпалась на одній бантині без голови, друга половина гойдалась з головою на другій бантині. Усі люде, що стояли кругом на майдані, зняли шапки і перехрестились.

Коли це несподівано з однієї купи міщан вискочив другий старий запорожець, неначе заєць, плигнув до Єремії, химерно підскакуючи, і спинився коло самого

Єреміїного коня. Чиясь дурна куля смальнула діда по жижках під самим коліном і підчесала йому жижки так, що дід од того часу вже не ходив, а стрибав по-заячі. Жовніри засміялись. Висока сива чуприна на тім'ї позліплювалась в кіски і неначе кивала пальцями. Єремія витріщив очі.

— Ти хто? Чого тобі треба? — крикнув Єремія з коня на діда.

— Я й таїтись не буду. Я запорожець Пархім; по книгах мене пишуть Запали-хатою і дражнять мене Скачи-стрибайло.

— Ти чого опинився тут в Немирові?— спитав князь.

— Щоб підняти немирівців проти Польщі та проти тебе й проти таких, як ти, князю. Це я з Кандзьобою придибав сюди, намовив міщан замкнути ворота та не давати твоїм жовнірам ні поживку, ні харчі. Карай мене одного, але не бери гріха на душу: не муч безвинно отих дурнів, що мене послухали. Оттут, під цією чуприною, уся немирівська провина,— сказав дід і лапнув рукою за свою стрімку чуприну.

Чуприна присіла на голові, але згодом знов стала гопки і закивала, неначе пальцями, як тільки дід прийняв свою сухорляву руку й ворухнувсь, тупцюючи од нетерплячки.

— Князю Яремо! Не лий і не пий християнської крові надаремно, бо ще й сам вп'єшся на смерть та й сам даси вічного хропака. Карай мене одного й не зобижай міщан. На тобі мої печінки, коли вже ти такий ласий до людських печінок, а міщан визволь і з неволі, і од смерті.

— Деріть з його шкуру живцем!— крикнув Єремія на жовнірів.— В'яжіть стару собаку до стовпа й лупіть з його шкуру; оббілуйте усього, як барана!

Жовніри кинулись до Пархома і в одну мить здерли з його одежу. Дрантя посипалось з діда, як пір'я з півня. Сухореброго Пархома прив'язали до стовпа. Жовніри почеркали Пархомові спину смугами од самої шиї. Спина стала схожа на смугнастий ситець. Незабаром обдерті смуги шкури позвішувались з спини, неначе червоні стрічки.

— Ото як гарно прибрав Яремка мою спину! Обвішав мою спину червоними стрічками, неначе молоду до вінця. Вбери, Яремко, оттак само й свою княгиню!— кричав дід Пархім, повернувши голову до князя.

— Лупіть його кругом! Щоб почував, як його мучать!— кричав Єремія з коня.

Жовніри баблялись в Пархомовій крові, наче різники в різницях.

Дід не кричав, навіть не стогнав.

— Гей ви, підчихвости Яремчині! Мерщій добирайтесь до печінок, бо князь їсти хоче! Понеси, Яремко, ще й своїй княгині, щоб напекла собі пирогів, бо й вона певно вже виголодалась!— кричав дід під ножами і тим криком та жартами, очевидячки, приголомшував свої муки.

— Зачепіть його гаком за ребро та почепіть на стовпі на самому вершечку на снідання воронам!— крикнув князь.

— Чи ти ба! Ото настрахав! Я про це диво давно знав; ще як мене приймали в Січ, то взяли з мене обітницю: а чи хочеш, Пархоме, щоб тебе за віру й за Україну спалили, втопили, замордували, гаком за ребро почепили... А він...

Дід не договорив: залізний гак вп'явся йому в ребра, мов п'явка.

Дід опинився на вершечку стовпа й теліпався, неначе спечений червоний рак.

Знов вся громада, як один чоловік, зняли шапки. Усі перехрестились за вічний покій Пархомової душі.

В той час польські жовніри пригнали на майдан трьох священиків. В усіх руки були позв'язувані налигачами позад спини і скручені цурками. З покалічених рук дзюрчала кров. Налигачі попротинали руки до кісток.

— Ви навіщо дзвонили в дзвони на гвалт?— крикнув Єремія.

— Щоб скликати міщан і підняти повстання проти твого війська,— обізвався один священик.

— Виведіть їх серед майдану! Нехай одправлять схизматицьку панахиду за нечестиві бунтливі міщанські душі. Давай свердла!— крикнув Єремія.

Безталанних священиків вивели серед майдану й поволокли на високий поміст на підніжках. Зваливши з ніг, жовніри викрутили їм очі свердлами, а потім одтяли їм сокирами руки й ноги і мертвих поскидали з помосту додолу. Єремія звелів поодтинати їм голови, понастромлювати на високі кілки і поставити на окопах коло царини.

— Тепер закочуйте рукави та хватайте по десятку отих гультяїв та бунтарів,— крикнув Єремія.

Жовніри одлучили од стовпища десять чоловіка. Єремія звелів розп'яти їх на десяти стовпах. Нещасливим міщанам підняли руки вгору, поприбивали кілками та цвяшками долоні до колодок і позакопували колодки в землю рядком. Чоловіки закричали й застогнали.

Князь звелів прив'язати другий десяток міщан до стовпів і лупити з їх живцем шкуру смугами. Жовніри позакочували рукави й почали черкати ножами по спинах та оддирати шкуру смугами. Мученики за Україну кричали та стогнали. Серед натовпу почулись крики й плач. Боязкі жидки вейкали од страху, виглядаючи з вікна. Жидівки й молодиці мліли й падали на землю.

— Мучте їх! Ріжте! Катуйте! щоб вони почували, як їх мучать,— кричав Єремія і все крутився конем поміж рядками стовпів, де корчились в муках безталанні немирівці.

Кров дзюрчала, стікала патьоками на землю. На землі червоніли цілі калюжі людської крові. Жовніри баблялись в крові, неначе різники, навкруги обляпані кров'ю, замазані й забагнені червоними бризками. Єремія знущавсь над немирівцями і очевидячки милувався тією картиною, зганяючи злість. Очі горіли й світились якоюсь дикою веселістю, радісною помстою, неначе він бавився на пишному бенкеті, серед веселих гостей за кубком венгерського вина в руках. Якась сатаняча радість бризкала бризками з його здорових чорних очей, як він оглядав рядки покривавлених, порізаних своїх жертв, водив очима по обдертих спинах, по кривавих смугах, що висіли стружками та стьожками і досягали до землі.

— Так вам і треба, бунтарям, схизматикам! Ото слухайте мене й панів. Це вам за те, що не корились мені! Мучте їх гірше! Хапайте й штрикайте й тніть ножами глибше!— кричав несамовито Єремія і все крутився конем то назад, то наперед.

Кінь прихкав, ставав гопки, одвертався од стовпів, од кривавих тіл, неначе страхався того страшного видовища. Єремія ледве здержував баского коня за поводи. Вітер гойдав червоні стружки та покривавлені смуги шкури на живих людях. Забагнені кров'ю руки в жовнірів лисніли на сонці. Кінь, очевидячки, харапудився од такої страшної картини, а князь Єремія з дикими очима не лякався, а ще гірше злостував на міщан.

Облуплених міщан покинули, поприв'язуваних до стовпів, щоб вони конали в муках. Князь Єремія гукнув на жовнірів, щоб вони вхопили ще один десяток міщан. Одних понастромлювали на залізні палі, других повішали на шибеницях. Кільки чоловіків розпиляли пилками, порозрубували сокирами пополовині. Серед майдану вже добре розгорілось багаття. Казани з водою закипіли і окріп вже вбивався в ключі.

— Тепер ведіть до казанів найперших приводців! Роздягайте їх, позв'язуйте їм ноги та поливайте окропом! Нехай знають, як бунтуватись проти Польщі, проти князя Вишневецького,— кричав Єремія.

Нещасливих міщан пороздягали, пов'язали їм руки, забили ноги в диби. Жовніри забрали довгі черпаки і почали черпати з казанів окріп та поливати їх зверху кип'ятком. Піднявся страшний крик попечених, що проникав до серця тих людей та жидів, котрі дивились на ту страшну смерть. Безталанні мученики корчились, побивались, а жовніри черпали окріп і все поливали їх зверху по всьому тілі од ніг до голови. Усі глядачі, міщани й жиди, закричали й застогнали, неначе й їх самих хто поливав окропом. Декотрі пробились поміж рядами жовнірів і кинулись навтеки. Жовніри хапали їх, били й штурхали списами і гнали на середину майдану. Багацько жидів впало на землю в корчах. А князь Єремія неначе сказився, ганяв конем та все кричав:

— Поливайте їх частіше! Не шкодуйте окропу! Мучте їх гірше, щоб почували, як їх катують.

Сонце звернуло з півдня й шкварило немилосердно. Од здорового багаття лився жар по усьому майдані. Усей майдан був залитий кров'ю. Земля червоніла, неначе після великого бойовища або коло здорових різниць. Свіжа кров стояла калюжами і парувала на гарячому сонці. Увесь майдан неначе стогнав і кричав в страшних муках, неначе стогнала сама земля, промкнута кров'ю та муками. Густий дим од багаття високо гнався в синє небо. Майдан став схожий на страшний жертовник вавілонських богів. Здавалось, ніби Єремія вернувся в ті давні варварські часи і приносив страшні жертви Ваалові та Молохові: то були й справді жертви — польським панам. Вже самі кати потомились, вже сокири і пилки пощербились та повизублювались. Жовніри купались в своєму поті та

гарячій людській крові. Майдан став пеклом. Втомився й сам перший кат князь Єремія і пішов одпочивати.

Другого дня вранці він накликав міщан і промовив до їх:

— Бачили муки ваших схизматиків приводців, що підбивали вас встати на Польщу та на мене? Оттак я вчиню й вам усім, як ви пристанете до Хмельницького або до Кривоноса. Тепер я вам дарую провину і прощаю. Видайте моїм драгунам харчі. Ідіть додому і заказуйте й десятому приставати до козаків.

Міщани поклонились князеві, але не подякували йому за ласку. Кожний з їх нишком проклинав князя Єремію і тільки й мав на думці якнайшвидше пристати до козаків на згубу Єремії й усім польським панам. Кожний тільки й мав на думці помститись.

Виїхав Єремія з міста, забравши провіант. Він покинув у Немирові дві сотні своїх драгунів, щоб вони стерегли місто од козаків.

Тільки що Єремія виступив з міста, міщани кинулись на майдан. Одні впізнавали між мучениками своїх батьків, другі шукали своїх синів та братів. Молодиці й дівчата голосили. Не одна мати припадала до ніг розп'ятого сина, не одна дівчина проливала сльози, припадаючи до ніг посадженого на палю милого. Заплакав, заголосив усей майдан, неначе він став кладовищем, де разом ховали десятки й сотні мерців.

Чоловіки здіймали замучених з хрестів, з шибениць, з залізних паль і зносили на кладовище. Не було кому одправляти похорон. Єремія промайнув над Немировим, неначе страшна чорна пошесть, і, неначе чума, повійнув смертю над безщасним містом, покинувши за собою сльози та голосіння та калюжі людської крові.

Поховавши й оплакавши мучеників, немирівці зараз послали потаємці од жовнірів своїх посланців до Брацлава, де стояли козаки, і закликали їх до Немирова. Козаки й недовго гаялись і прийшли незабаром. Міщани одчинили їм ворота і вкупі з козаками кинулись на польських драгунів. Драгуни бились на одчай і усі полягли головами. Спасся якось тільки один драгун, вискочив з Немирова й дав звістку князеві Єремії. Єремія тоді вже був напоготові виступити з військом на Кривоносову ватагу.

— Ну тепер нехай начуваються немирівці!— крикнув

Єремія.— Я покараю їх так, що й світ ще не зазнав і не бачив такої кари!

Він виступив з військом на Немирів. Але на цей раз немирівцям пощастило, і вони спаслись: Єремії не довелось дійти до Немирова.

На дорозі в Немирів встрів Єремію київський воєвода Тишкевич. Він летів пишною каретою й насилу наздогнав Єремію.

— Рятуй мене й себе, князю!— промовив Тишкевич, виглядаючи з вікна карети.— Кривоніс вже руйнує твої маєтності, а це вже напав і на мої. Його загін вже недалеко од Бердичева й вже напав на мою Махнівську маєтність. Вже козаки зруйнували в Махнівці кармелітський монастир, повбивали моїх кармелітиків, вже кидаються на мій Махнівський замок. Твердиня стара й негодяща, не видержить дикого козацького нападу. Ой, боже наш милостивий! Хто же нас буде рятувати, як не ти, князю? Я собі сиджу в Бердичеві та молюсь богу, а тут до мене дійшла оттака звістка. Баркани в Махнівці старі. Може ті розбишаки вже й взяли твердиню. А там же близько мої токи, мої клуні. Хліб тільки що возильники звезли в токи, бо тільки що минула возовиця. Ой, рятуй нас, божа матір, і ти, князю! Вирятуй мене! зарятуй мене в біді!

Старий Тишкевич розквасив товсті губи й трохи не плакав. Єремія дав приказ драгунам повернути на Бердичівський шлях. За військом їхала Тишкевичева карета. Недалеко од Махнівки до Єремії прибігло ціле стовпище польської шляхти з Волині. Кривоносові козаки вже попалили їх доми й токи. Пани й панки повтікали з своїх сіл та осель в містечко Полонне й звідтіль прибули просити запомоги в Єремії. Навіть гордий князь Корецький та пан Осінський прибігли до Єремії й просили його стати їм до помочі.

— Прости нас, князю, що ми тебе зневажали і тебе не послухали: прийми нас під свою руку. Страшна й мстива сила йде на тебе й на нас. Вже Полов'ян пристав з своїм загоном до Кривоноса й руйнує наші оселі,— так благали пани Єремію.

Єремія став зі своїми драгунами на попас недалечко од Махнівки під дібровою. Тишкевич виліз з карети і сів долі на розстеленому килимку. Єремія сів просто на землі під дубом і звелів подати полудень. Драгуни розв'язали

мішки й повиймали з мішків вже зусім черствий хліб та шматки сала. Єремія витяг з кишені складеного ножа, покраяв хліба й сала. Голодні збіжалі дрібні пани уплітали черствий хліб, аж за вухами лящало. Старий Тишкевич взяв скибку черствого хліба, але черствий хліб не йшов йому в пельку. Він поклав хліб на траву і важко зітхнув. Не до таких потрав звик цей випещений в розкошах український сполячений богобоящий магнат.

— От до чого дійшлося вже! Шляхта мусить харчуватись мужицьким поживком: черствим хлібом та салом,— промовив Тишкевич.— Ой що то далі буде? Що то далі буде!

— Якби польська й українська шляхта не кидала й не цуралась чорного хліба, то може б і цього лиха не було, яке оце скоїлось,— обізвався Єремія, уминаючи скибку хліба з салом,— а тепер «їжте, очі! бачили, що купували!»

— Ой буде лихо, буде лихо! Щось страшне зачинається на Україні: моїх кармелітиків оті лайдаки повбивали, єзуїтів повішали за ноги на воротях, монастир спалили. А мої панщанні хлопи все втікають один по одному та пристають до якогось Кривоноса, до пройдисвіта Богдана Хмельницького, до якогось Полов'яна. Тільки й чую од мого управителя: Грицько не прийшов на панщину на возовицю, возильників нема, кладільник Петро зник з Махнівки, подавальники десь пропали, неначе крізь землю пішли. Найсвятіша божа мати! змилуйся над нами! Через силу, велику силу звезли хліб з поля в Махнівці.

— Наріканням та молитвами нічого не вдієш, пане воєводо! Хапайся за шаблю та обороняйся! Он де наша сила! Я в цьому вже давно пересвідчився; бий хлопів та козаків! вішай, рубай, катуй! Наганяй страху, то й будеш панувати і добра наживати, а як ні, то будеш черствий хліб шмакати та запивати святою водою,— обізвався Єремія набитим повним ротом.

Вже надворі вечоріло. Драгуни попасли коні й одпочили. Єремія схопився з килима, сховав у кишеню ножа, звелів зав'язати в мішки харч і крикнув на жовнірів. Жовніри скочили на коней. Все це робилось похапцем, швидко, жваво. Єремія повів військо просто на Махнівку. Тишкевич тікав од битви з козаками і покатав шляхом до Бердичева. Пани побігли до Полонного, щоб заховатись і знайти захист в невеличкій, але все-таки безпечній твердині й там ждати помочі од Вишневецького.

Єремія прибув до Махнівки надвечір. Сонце стояло низько над Махнівкою. На невисокому горбі куріли рідким димом руїни кармелітського монастиря. Чорні стіни мурів виступали з диму, неначе велетенські головешки. Коло монастиря на синьому небі ясно визначувались високі окопи твердині з дерев'яними барканами, частоколом та невисокими баштами. Кривоніс з своїм загоном стояв недалечко за лісом і звідтіль послав частку своїх козаків, щоб вони зруйнували Тишкевичів замок і спалили його токи. Тишкевичеве надвірнє військо замкнулось в твердині й од самого ранку цілий день оборонялося з-за валів та барканів од нападу козаків. Тишкевичеве військо вже ізнемоглось, потомилось. Жовніри були аж тлінні, ледве стояли на ногах, насилу володіли руками. Козаки лізцем лізли на вали, руйнували баркани, виривали частокіл.

Єремія побачив вали, обтикані ніби пощербленими барканами та частоколом. Ворота в двір вже були виламані. Жовніри вже були напоготові здатись. Піші козаки повилазили на вали, спиналисъ на баркани і трощили їх, неначе хворост та хмиз.

Єремія кинувся з своїми драгунами ззаду на козаків. Приводець Тишкевичевих жовнірів, комендант Лев примітив Єреміїне військо й виступив з твердині в розламані ворота. Козацька піхота побігла з валів і кинулась на Єреміїних драгунів. Затріщали рушниці, загуркали гаківниці. Козаки кинулись на драгунів і почали битись рукошма. Вони одбивались на обидва боки, і багато козаків полягло на валах та по ровах. Єремія літав конем і направляв драгунів то на край війська, то на середину, щоб загнати козаків в твердиню й вилущити їх усіх до одного чоловіка.

Битва кипіла, наче окріп в казані на здоровому жару. Вже сонце впало за ліс, вже надворі почало сутеніти.

— Наша побіда! Нападай густіше! Не розривай рядків! Женіть їх під вали!— кричав Єремія й сам спотання кинувся в битву, махав шаблею і стяв не одну буйну козацьку голову з буйних плечей.

Коли це несподівано позад Єремії неначе застугоніла земля, зашелестіли кущі, ніби на вітрі. З кущів висипався Кривоносів загін в чорних свитах на вороних конях. Єремія вглядів, що з ліса неначе викотилась чорна хмара й ніби покотилась долом просто на його драгунів. Піші козаки, стиснуті з обох боків, зараз угляділи Кривоно-

сове кінне військо й підбадьорились. Єремиїні драгуни заметушились, заколивались: на їх вихром летів з лісу кінний Кривоносів загін.

Єремія в одну мить повернув коня назад: просто на нього летів баский чорний кінь, а на коні стримів сухорлявий козак. Чорна шапка з червоним верхом ніби настовбурчилась вгору. Червоний довгий верх метлявся на шапці, крутився, звивався, як гадюка, на всі боки, неначе живий. Червоні поли жупана піднялися од швидкого руху, неначе крила, і ніби летіли слідком по обидва боки коня. Червоний світ од заходу облив і коня й верхівця. Кінь прихкав і вищіряв зуби. Чорні очі в Кривоноса горіли од злості й помсти, неначе в лютого вовка.

— Здоров був, князю Яремко! Здоров був, кате України!— крикнув несамовито Кривоніс і летів просто на Єремію, піднявши криву шаблю вгору.

Єремія вглядів і дикого коня з вищіреними зубами, і верхівця з блискучими очима. Він примітив на довгому сухорлявому лиці довгий тонкий яструбиний ніс. Ніс стримів трохи набік. Єремія впізнав того сивого старця, котрого він бачив у Лубнах і... догадався, хто скакав просто на його конем. Неполохливий зроду, Єремія почутив, перший раз на віку, що він одразу охолов, що його усе тіло здеревеніло й ніби замерзло. Він на одну мить втратив памороки. Перед ним неначе десь з землі виросла та страшна народна й козацька сила, котру він ненавидів більше за все на світі. І ця страшна сила ніби уся зосередилась в цьому страшному верхівцеві, втілилась в цьому лютому козакові й несподівано ніби виросла з землі й кинулась на його в сутінку вечора, при червоному кров'яному одлискові вечірнього неба.

Єремії здалось, що сам сатана вискочив з пекла і кинувся на його. Щоб битись з такою силою, не стало хисту, сили і снаги навіть у князя Єремії. В одну мить Єремія опам'ятався, і сама його рука повернула коня назад. Ніби чийсь тихий голос зашепотів у його над самісіньким вухом: тікай, що є сили, що є духу! Смерть твоя літає над тобою, смерть страшна, неминуча! Одна мить, один подих — і тебе не стане, і ти мертвий впадеш з коня додолу, і твій лютий ворог зарегочеться, як сатана, тобі в вічі й потопче тебе копитами свого дикого коня.

І князя Єремію покинула мужність. Він повернув назад коня якось механічно, несамохіть і раптом кинувся

навтікача. Дорогий кінь неначе й сам почував, що на князя наполягає щось страшне, непереможне, непоборне. Кінь звився орлом і полетів попід лісом. В Єремії захопило дух од швидкого руху. Кривоніс свиснув, гакнув, крикнув диким голосом і вихром погнався слідком за князем. Два верхівці летіли, неначе два орли в степу: один не втече, другий не дожене. Єремія чув, як свистіло повітря од широкого Кривоносового жупана, од його коня, чув, що Кривоносів кінь вже черкається мордою об його коня. Кривоніс знов крикнув, свиснув. Свиснула шабля позад Єремії, неначе хто свиснув батогом коло самого вуха, свиснула шабля й стукнула об щось тверде.

«Чи мене поранив, чи коня?»— неначе блискавка промайнуло в Єремії в голові. І Єремія з усієї сили вдарив острогами коня під боки. Кінь став гопки і вітром полетів шляхом на Махнівку. Кривоніс почав одставати. Тоді він кинув списом навздогінці за Єремією. Спис свиснув і пролетів над конячою головою, неначе звилась гадюка й впала на землю. Єремія вскочив в царину і поскакав поза жидівськими хатами. Кривоніс ще раз крикнув, але не криком побіди. Почувся в голосі жаль, почулись сльози досади в тому дикому запорозькому гукові...

Прудкий Єреміїн кінь катав вулицею, як скажений, неначе схарапуджений вовками. Вишневецькому все здавалось, ніби Кривоніс гониться за ним. Але сам кінь неначе постеріг, що страшна небезпечна хвиля вже минула, і він поскакав тихіше.

Єремія озирнувся назад: Кривоноса не було видко нігде. Тільки тоді Єремія зітхнув глибоко усіма грудьми і вперше перевів дух. Він окинув очима місце і почав кмітити. Свідомість вернулась до його. Він прикмітив високий журавель коло криниці, прикмітив, що якась молодиця тягла воду журавлем, почув, як скрипів журавель, неначе немазана вісь, і зусім опам'ятався. Він вдруге зітхнув глибоко усіма грудьми, неначе не дихав цілу годину, і повів долонею по високому чолі. З чола лився холодний піт, неначе в передсмертну хвилю, й стікав патьоками по щоках. Якийсь чоловік віз снопи з поля. Гарячий засліплений кінь трохи не наткнувся на скоку на воза. Кінь схарапудився од чорного високого воза з снопами і кинувся убік. Тільки тоді Єремія задержав коня. Кінь одсапувався, вкритий потом та піною. Єремія заспокоївся й ще раз озирнувся навкруги. Надворі почало смеркатись.

Хати неначе потонали в чорнувату темряву, і тільки димарі на покрівлях лисніли червоним одліском. В Махнівці стояла мертва тиша. Єремія тільки тепер прикмітив, що його неначе якась небачена сила перекинула в одну мить з поля битви, з гармидеру, з шуму та брязкоту шабель та людських криків в цей тихий дрімаючий закуток.

Він повернув коня назад і почав прислухатись. За Махнівкою почувся стукіт та густе лупотіння кінських копитів: очевидячки звідтіль наближалось кінне військо, неначе за ним гнались, а воно втікало, скільки в його було сили.

«Чи свої, чи чужі? Чи Кривоносові козаки, чи мої драгуни? Хто кого побив? Чи моя побіда, чи того сатани?— майнула думка в Єремії.— Чи тікати мені, чи повертати коня назустріч?»

І в одну мить на улиці, на пригорку з'явились верхівці, вони скакали в безладді, неначе горох сипався з мішка й котився з пригорка. Цікавість вдержала князя на одному місці, і він побачив, що проти червоного заходу залисніли шлики на головах в його драгунів, заманячіли блискучі крильця на шликах, неначе ріжки. Крильця густішали та густішали і все неначе лилися з пригорка на широку улицю, неначе висипали на улицю зайці з піднятими вухами. Коні катали, мов скажені.

«Втікають мої драгуни! Сатана взяв верх! Пропала битва!»

І ще не дійшла його думка до кінця, як драгуни натовпом наскочили на його коня. І сам кінь неначе догадався, куди тепер повертати й простувати, і шугнув за втікачами, неначе жива хвиля вхопила коня й верхівця й понесла за собою. Єремія й незчувся, як і сам втікав укупі з своїми драгунами битим шляхом на Бердичів.

На одну мить він почутив в душі, що йому стало сором перед своїми ж таки драгунами, перед самим собою. Він не насмілився підвести очі, глянути на своє розбите військо, крикнути який загад, спинити втікачів або направити їх назад. Але його люта душа була нездатна соромитись насправжки! Вона зараз закипіла злістю й помстою.

«Якийсь хлоп, якийсь нікчемний Кривоніс розпудив моє військо, неначе вовк отару дурних овечок! Якийсь Кривоніс розбив князя Вишневецького!! Не подарую я

йому цього по віки вічні, хоч би і мені самому довелось накласти головою»,— думав князь і оглянувся назад. До нього долітав далекий отгук гаму, галасу та різких криків, неначе десь далеко за містом стояв здоровий ярмарок. Незабаром блиснув огонь пожежі то в одному, то в другому місці. Кривоносові козаки з хлопами вже повилазили на вали, натаскали хворосту, хмизу та соломи і підпалили дерев'яні башти та баркани. Пожежа миттю спахнула й освітила темний чорний ліс. Козаки ввірвались у двір і кинулись на другий менший вал та частоколи. Твердиню швидко узяли і постріляли усе надвірнє Тишкевичеве військо. Комендант Лев був убитий. Незабаром пожежа обняла усю твердиню й освітила Єремії шлях на Бердичів до пана Тишкевича. Єремія вже зовсім прохолов, спинив драгунів, повернув назад, прискакав у Махнівку, дав загад одступати всім драгунам, котрі стовпились натовпом в місті й не знали, що діяти. Єремія повів своє військо шляхом на Бердичів. Недалечко за твердинею знов спахнуло полум'я, раптом розгорілось і запалало трохи не під хмари: то козаки підпалили здорові Тишкевичеві токи з стіжками та клуні, куди тільки що позвозили безліч кіп усякого хліба з поля. Страшна пожежа розлила світ на далеке поле, на далекі ліси і довго світила князеві по шляху на Бердичів.

XI

Виїхавши з Лубен до Брагина, Гризельда недовго пробувала в Брагині. Одпочивши трохи з усією своєю дворською челяддю, вона рушила на Волинь і оселилась у Вишневці. Вкупі з нею переїхав до Вишневця й пан Суфщинський з своєю жінкою та з Тодозею. У Вишневці було стародавнє житло князів Корибут-Вишневецьких. Старий палац Вишневецьких стояв у кінці міста на одшибі, на невисокому пригорку під віковічним дубовим лісом. Палац був мурований, але невеликий, низький та довгий, з високою гострою покрівлею. На одному кінці палацу притулилась висока кругла башта, неначе висока діжка або кадівб з круглими віконцями навкруги, звідкіль виглядали на двір та на болотяну течію гаківниці та невеличкі гармати. По один бік палацу тяглися довгими рядками курені для надвірнього війська, біліли домки для

двірської шляхти, для челядинців. Кругом усієї оселі були насипані високі вали. На валах стримів частокіл, чорніли баркани. Високі вали доходили за палацом до зелених пологих лук, де протікала течія, де лисніли плеса води та мочарі, вкриті зеленою осокою, татарським зіллям, рогозою та високими очеретами. Старий палац був заразом і твердинею проти татарських нападів. Давні українські князі Вишневецькі мабуть і в голові собі не покладали, що їх нащадки колись стануть самі незгіршими за татар для рідного краю, вчинятимуть напад на свій таки народ і муситимуть оборонятись од своїх підданих, котрих вони самі колись обороняли і од татар, і од поляків, і од польських єзуїтів.

Гризельда оселилась в палаці з своїм двором, розташувалась по тісних невисоких кімнатах з своїм добром, з двірськими паннами та бабами. Тісно й недогідно було для неї у Вишневці після просторного нового лубенського розкішного палацу. Вона не знала, де пробуває Єремія, які пригоди з ним трапились. Про Єремію часом доходила до неї неясна чутка, неясні слихи, що він переїжджав з одного міста в друге, з однієї маєтності до другої. Але де він був, що він діяв, Гризельда напевно нічого не знала й не відала.

В місяці червні пройшла чутка про страшного Кривоноса, про Полов'яна, про їх загони, котрі налітали на панські палаци, на панські маєтності, на католицькі монастирі. Гризельда думала, що вона проживатиме у Вишневці, як у бога за дверми, тихо та спокійно, на далекій далечині од Богданового війська, од козацьких битв та козацьких загонів, але чутки про Кривоносові загони навели на Гризельду задуму й неспокій.

Пан Суфщинський оселився в одному невеличкому низенькому домкові, недалечко од палацу, де стояла пекарня та жили двірські челядинці шляхтичі. В тому самому домкові жила й Тодозя в одній опрічній кімнатці через сіни. Гризельда думала, що Тодозя вже пристане до католицької віри, коли вона втекла з Лубен вкупі з Суфщинськими та з її двором, і стала дуже прихильна до неї. Про любов свого Єремії до Тодозі вона не знала напевно і тільки постерегала, що Тодозя трохи припала князеві до вподоби своїми жартами та веселою вдачею, а може й красою. Тодозя сподобалась через ці світлі прикмети своєї вдачі й самій Гризельді, подобалась вона через це усім,

хто її знав. Гризельда навіть не заздрівала, щоб Тодозя кохала князя, а поважний суворий князь кохав Тодозю: це їй і в думку не приходило.

Раннім ранком Тодозя сиділа край маленького віконечка й шила сорочки для Гризельди та її дворських панів. В одчинене віконце через залізні гратки було видко з пригорка розкішний старий садок наниз од старого палацу, а за садком в бережині слалися зелені луки, блищали плеса мочарів, зеленіла осока та високі очерети, скільки сягало око. Тодозя поклала на коліна шитво і задумалась, втопивши задумані очі в зелену рівну далечінь, де над плесами вилися зграями дикі качки, де весело лисніла вода на веселому ясному сонці. Ранок був погожий, веселий. Надворі стояла година.

«І гарно тут, і весела тут місцина, і є що їсти й пити, і пани до мене добрі, а мені не весело,— думала Тодозя, дивлячись в одчинене віконце,— і куди це занесла мене моя лиха доля? І яка це сила неначе бурею вхопила мене і, як те перекотиполе, вирвала з корінням, занесла мене з рідного краю кудись далеко, в невідомий край, між чужі люде? І що тепер зо мною буде? І який мій кінець? Про князя ні чутки, ні вістки. І його несе кудись якась сила й носить і вихрить ним, неначе іграшкою. Чи вернеться він живий додому? А коли вернеться, чи буде він мене кохати, як кохав колись в Лубнах, своїм вередливим серцем? Що мені діяти, що почати? Сиджу я тутечки, наче в неволі в татарському полоні, і не знаю, не вгадаю, який тому буде кінець...»

Тодозя важко зітхнула й незчулась, як сльози закрапали з очей і впали на шитво. Її брала нудьга. Вона примогла б — летіла додому в Лубни в свій тихий закуток, в свою леваду, на зелені луги понад Сулою.

«І там тепер руїна, і тут буде руїна. Скрізь неспокій, скрізь небезпечно»,— думала Тодозя, постерегаючи своїм розумом, що на Україні розпочинається щось небезпечне й страшне, багато страшніше за усякі татарські напади та панські заїзди та колотнечі.

Рипнули двері. У кімнату увійшла пані Суфщинська, ще заспана й неприбрана.

— Сьогодні у Вишневці стає ярмарок. Побіжи, серце Тодозю, на ярмарок та покупи дещо на обід, бо мені ніколи,— сказала Суфщинська й подала Тодозі кошик і гроші.

Задумана Тодозя аж кинулась, аж жахнулась і оглянулась позад себе.

В Суфщинської очі були неначе перелякані.

— Чого це ти неначе трохи перелякана? — спитала в неї Тодозя.

— Страшна чутка до нас доходить,— сказала тихо, ніби нишком пані,— кажуть, ніби Кривоносові козаки вже набігли на якісь князеві села й руйнують та палять князівське добро. А ми ж тут пробуваємо в князевій маєтності. Ой боже наш милосердний! Що то буде? що то буде далі?

Страх перед небезпечністю передався з очей пані Суфщинської на Тодозині очі, неначе пошесна хвороба. В Тодозі очі одразу стали ніби каламутні, одразу побільшали з переляку од такої звістки.

— Не лякайся, Тодозю! Буде те, що бог дасть: ти вже й так змарніла на виду: усе журишся, все смуткуєш та плачеш. Підеш на місто, питай в людей про князя, про Кривоноса та його загони та й нам передаси якусь звістку.

Тодозя вийшла з кімнати. Вартові пропустили її, одчинивши браму. Вона пішла на ярмарок. Ярмарок був літній, нетісний, невеликий. Возів та людей було обмаль. Переходячи поміж рядками возів, Тодозя глянула на один віз. На возі сидів чорнявий чоловік, вже літній, а коло воза стояв другий, трохи молодший, і їв диню, шматуючи її руками. Жовті патьоки текли по його підборідді, по замазаних пилом руках, диняче насіння поприлипало до кудлатих довгелецьких вусів. Тодозя придивилась до їх, і їй здалось, що вона вже десь колись бачила тих чоловіків, та не знала де: чи там таки на Волині, чи за Дніпром, в Лубенщині? На возі лежав мішок огірків та з десяток поганеньких диньок і продавати не гурт було що. Тодозя пройшла ще один рядок возів, і знов кинулись їй в вічі два чорняві довгобразі чоловіки в стареньких свитках з мазницями в руках. І вони були Тодозі по знаку́: вона пригадувала, де їх бачила, і ніяк не могла пригадати. Чоловіки придивлялись до неї пильно, неначе впізнавали її.

«І де я бачила цих чоловіків? Чи в Лубнах, чи в Переяславі, чи в Сенчі? Десь бачила за Дніпром, та не пригадаю де. Неначе в Сенчі... Ні, неначе в Переяславі. І чого це вони забились на ярмарок в таку далечінь, аж на

Волинь, та ще й з мішком огірків та паскудних диньок — вибірків? А ці люде нетутешні, неначе лубенські або переяславські. Ото диво!»

Тодозя прямувала далі поміж возами, поміж купами горшків та глечиків. За горшками стояли рядочком старці. Вона глянула на старців і між ними примітила обличчя, котрі неначе були їй по знаку. Коли це несподівано один старець, що стояв скраю, смикнув її за рукав. Вона оглянулась і трохи не крикнула з дива: то був Кривоніс.

— Стань поруч зо мною й ніби подавай мені милостину: розв'язуй хусточку з грішми та задляйся тут, бо маю тобі щось казати,— прошепотів Кривоніс, увесь обвішаний торбами, увесь в дранті, в латках, загорілий, замурзаний, припалий курявою.

В Тодозі затрусились ноги. Вона почала діставати хустину та помаленьку вив'язувати з узла гроші.

— Тодозю! Виглядай козаків щодня, щогодини. Як тільки ми вступимо в Вишневець — одчиняй потаєнці нам ворота в замок і впусти нас. Ми оце оглядаємо Вишневець, твердиню та замок. Ми прибудемо сюди в глупу ніч, а не вдень; вночі завітаємо в гості до Яремки, нашого лютого ворога. Як тільки побачиш вночі, що я запалю невеличке багаття он там під лісом — будь напоготові, біжи до брами, а як почуєш, що я вистрелю з рушниці отам під замковою брамою, то зараз одсунь засув і одчини нам браму. Як не одчиниш, то ми все-таки візьмемо замок, і твоя голова скотиться додолу вкупі з Гризельдиною головою. Пам'ятай, що ти українка й козачка, хоч тебе й любить навісний Яремка. Не забудеш? Га! Через два тижні жди нас і не лягай спати до півночі та все позирай вважливо на той пригорок під лісом, де блисне багаття. Та часом не зрадь нас. Тепер тікай та держи язик за зубами. Подайте милостинку Христа ради, за вічний спокій своїх родителів, за царство небесне, за рай преквітний для померших родителів....

Тодозя стояла ні жива ні мертва й насилу опам'яталась. Вона оступилась, замішалась в ярмарковий натовп і насилу пригадала, що їй треба купувати на місті. Через годину з повним кошиком в руках вона вернулась додому така бліда, аж тлінна, що пані Суфщинська зирнула на неї допитливими очима й крикнула:

— Єзус-Марія! Що це з тобою, Тодозю? Ти стала

така, неначе з хреста знята? Чого ти так зблідла? Чого це в тебе очі аж ніби позападали?

— Чогось нездужаю. Пішла на місто, не снідавши, та трохи не зомліла серед міста,— насилу обізвалась Тодозя і, як стояла, так і опустилась на лаву, похиливши голову.

Пані Суфщинська пішла до пекарні готувати обід, а Тодозя сіла край віконця, взяла шитво в руки і задумалась. Робота не йшла їй на думку. В неї неначе отерпли руки, отерпла й голова.

«Що мені тепер робити, що почати? Розказати про цей випадок на місті Гризельді неможна: я зраджу Кривоноса й вчиню недобрий вчинок проти рідного краю. Та чи прийде ще сюди Кривоніс з своїм загоном? Чи вдасться йому доскочити з козаками до Вишневця? Я тільки надаремно налякала б княгиню. А як часом прийдуть сюди козаки? Як блисне огонь під лісом? Невже мені доведеться впустити в замок козаків на Гризельдину згубу! Вони ж її вб'ють, не помилують? А Гризельда все була до мене добра: мені шкода її. А князь Єремія? Невже я зраджу того, котрого кохаю, як свою душу? Боже мій милий, боже єдиний! За що ти послав на мене таку кару? Що мені діяти, що вчинити?»

В той час прибігла одна двірська панна й покликала Тодозю до Гризельди. Гризельда мала дати їй якусь роботу. Тодозя ледве змогла встати з місця й заплакана пішла в палац. Увійшла вона в невеличку кімнатку. Гризельда сиділа коло вікна. Коло неї грався долі на килимі маленький син Михайло. Вона глянула на Тодозю й здивувалась.

— Ой Єзус-Марія! Чого це, Тодозю, в тебе заплакані очі? Може тобі в мене яка недогода? Може тебе тутечки хто кривдить, зобижає або нападається на тебе? Ти все худнеш та мізернієш, аж дивитись на тебе жалко; зусім заниділа в нас! — сказала Гризельда.

— Ні, серце княгине! Мені в тебе у всьому догода, і ніхто мене не кривдить і не зобижає, але мене бере нудьга за Лубнами. Примогла б — летіла додому, щоб хоч подивитись на свою оселю, побачитись з своїми людьми,— сказала Тодозя й заплакала.

— Не плач, серце Тодозю! Не вбивайся! Дасть бог — вернемось до Лубен, як втихомириться козацька колотнеча на Україні, та знов будемо щасливі. Ти думаєш, мені

весело отутечки жити, коли я й сама не відаю, де повертається князь, чи живий він, чи може вже вбитий. Лихий час настав на Україні,— сказала Гризельда.

В тихих кімнатках, схожих на чернечі келії, було дуже душно. Гризельда звеліла своїм горнишним забрати полотно та винести у садок. Вона й сама вийшла в садок і сіла коло столу в холодку під старими густими яблунями.

Панни з Тодозею розстелили сувій полотна й почали краяти на плаття Гризельді та князеві. Надворі була спека. Під густим гіллям духота стояла, неначе в здорово натопленій хаті, і робила млявими та длявими навіть проворні, молоді руки панянок. Робота йшла мляво й дляво. Усі мовчали, неначе дуже втомлені на роботі люде. Сама Гризельда сиділа край столу невесела. Навіть малий Михайлик не пустував і сидів на траві мовчки.

— Колись в Лубнах ти, Тодозю, була весела та жартовлива. Все було жартуєш та співаєш і мене жартами звеселяєш. А тепер і ти така стала, як вітка в'яла,— обізвалась Гризельда.

— Ой княгине моя дорога! Не знаєш ти мого серця, мого горя. Я тепер безприхильна сирота і не маю нігде свого пристановища. Я на чужій чужині, й нема при мені ні родини, ні вірної дружини.

Несподівано за брамою хтось затрубив у трубу. Голосний гук розлігся по садку в душному повітрі, неначе хтось трубив коло самого стола за яблунями. Усі схопились з місця й стояли неповорушно. У всіх очі стали перелякані, неначе над їх головами чиясь рука замахнулась шаблею.

— Хто ж це трубить? Чи ворог, чи неворог? — тихо спитала Гризельда неначе сама в себе.

Усі мовчали, неначе остовпіли. Тодозя стояла ні жива, ні мертва. Труба загучала вдруге ще дужче і розсипались співучі гуки по садку од краю до краю. Хтось застукотів у браму шаблею, неначе зацюкав сокирою.

— Ой козаки! Це Кривоносів загін! Ой мати божа! спаси нас і заступи! — тихо промовила баба й почала хреститись та тихо промовляти молитву.

Гризельда перша опам'яталась і чогось зирнула на Тодозю. Тодозі здалося, що Гризельда постерігає її потайні думки, знає навіть, що вона бачилась з Кривоносом та з козаками вранці на місті, напевно вже знає, що її

намовляли на зраду. Вона опустила віки на очі й похилила голову, мов винна людина.

Не встигла Гризельда ступити кільки ступенів до палацу, як прибіг вістовець шляхтич і крикнув:

— Ясновельможна княгине! прибув ясновельможний князь з купкою своїх жовнірів і вже в'їжджає в браму.

Усі перехрестились. У всіх очі одразу повеселішали. Усі неначе пожвавішали й заворушились. Почулись задержані зітхання. Тодозя стояла бліда, наче мрець.

«Як привітає мене тепер князь? Що він мені скаже?» — думала Тодозя й почувала, що в неї серце неначе замирає, перестає кидатись, от-от спиниться. В неї запаморочилась голова. Вона опустилась на лавку, наче нежива. Руки й ноги наче похололи. В садку стало чути брязкіт шабель та стукіт кінських копитів: жовніри вскочили в браму прожогом.

— Може це козаки гнались за князем, а він утік у Вишневець та ховається в замку,— обізвалась одна панна.— Ой мати божа! спаси нас і помилуй! Що то буде, що то буде?

Гризельда попростувала до палацу. Але не встигла вона ступити кільки ступенів, в садку на стежці несподівано з'явився князь Єремія, припалий пилом, аж чорний, неначе він вискочив з пожежі. Він став ще худіший, неначе його тіло вкрай виснажилось од походів та битв. Уста були смаглі, наче сухі. Тільки здорові очі стали ще більші й блищали, неначе у слабої людини, котра слабує на груди сухотами.

Гризельда кинулась до його назустріч, вхопила його руками за плечі й припала лицем до персів. Білі руки пірнули в порох, котрим припали князеві плечі, трохи не на палець.

— Ти живий і здоровий! — крикнула Гризельда.

— Як бачиш, моя дорога, живий і здоровий. Але прибув до тебе на час — на годину, щоб побачитись з тобою та оглядіти замок.

— А я ж про тебе не мала ні чутки, ні звістки. Не знала, де ти повертаєшся, де ти пробуваєш; не знала, чи ти живий, чи може вже тебе й на світі нема! — говорила Гризельда.

— Не дамся я живцем в руки козакам і швидше вони накладуть своїми головами, ніж я поляжу в битві.

Усі панни й баби кинулись до князя цілувати його руки. Позад усіх приступила до князя і Тодозя й поцілувала його чорну сухорляву руку.

— О! і ти, Світайлихо, тут! Добре зробила, що виїхала з Лубен. Певно ти вже пристала до поляків, перейшла й на католицьку віру.

— Ні, князю, ще не пристала та й не...

— Ну, ну! годі тобі! Коли прибула сюди, то ти вже наша. Але чого ти стала така бліда, заниділа та мізерна? Чого ти така захуджена, неначе спостилась, або що? Де ділись твої рум'янці?— спитав князь.

— Зостались в Лубнах. Там я їх погубила і вже мабуть і не знайду їх до самої смерті,— тихо промовила Тодозя.

Князь придивився до неї пильно й втупив гострі очі в її вид. Тодозя, бліда, стривожена й заплакана, стояла перед ним, неначе тінь давньої веселої рум'яної Тодозі. Вона пізнала по його очах, що в серці в його не спахнув анітрішечки той огонь, що загубив її веселий вік в Лубнах.

Єремія взяв Гризельду під руку й повів до палацу. Панни й дворські слуги пішли слідком за ними. Йдучи стежкою, Єремія оповідав Гризельді, як його піддані в Немирові збунтувались проти його, не пустили його посланця в місто, як він страшно покарав немирівців, розпилював, розрубував пополовині, здирав з живих шкуру, саджав на залізні палі, обливав окропом. Тодозя все те чула й ніби замерла, слухаючи оповідання про страшну кару над немирівцями. На неї вперше напав страх, найшло каяття, що вона покохала такого страшного чоловіка, покохала страшного катюгу України: їй стало дуже жаль тих безщасних немирівців, тих старих запорожців, замордованих князем в Немирові.

«Кого ж це я покохала? Для кого ж це я покинула рідний край, покинула родину, рідну оселю? Я покохала страшного ворога моїх братів, мого рідного краю. Пролив він багато нашої безвинної крові. Виточить він усю кров з рідної України, щоб запагубити її навіки, щоб дати змогу й силу полякам запанувати на Україні»,— думала Тодозя, йдучи слідком за князем до палацу.

З князем Єремією прибули й Корецький та Осінський; прибуло ще кільки панів сусідів, котрі довідались, що Єремія завернув до Вишневця. Усі вони просили поради в Єремії. Дрібні шляхтичі попристававали до його вій-

ська, ставали під його руку, щоб оборонятись од козацьких загонів.

Завештались кухарі, розпочали готувати розкішний обід для панів. Драгуни сповнили замок, товпились з кіньми на дворах. Тихий палац в одну мить став ніби військовою твердинею, готовою до оборони од козацького нападу. Незабаром пани сіли за багатий обід, розпочали бенкет. Вже аж смерком гості роз'їхались додому. Єремія пішов оглядати окопи, частоколи та баркани кругом палацу. Передніше йому і в думку не приходило, щоб козаки дійшли до Вишневця й вчинили на його напад. Він вважав на Вишневець, як найбезпечніше житло для Гризельди й сина. Тепер Єремія бачив, що і в Вишневці не буде безпечно їм жити. Пожежа повстання йшла, неначе пошесна хвороба, усе далі на захід до границі самої Польщі.

Тодозя сиділа на призьбі під своєю хатиною й прислухалась до гармидеру й гаму, який піднявся в замку після приїзду князя. Вже сонце зайшло за ліси. Вже надворі сутеніло. Тодозя бачила, як виїхали з двору гості, як за ними зачинили браму. Вона сподівалась, що князь зайде до неї, поговорить з нею, і все дивилась на садок, оглядала стежки попід старими грушами, але нігде не видко було й живої душі.

«Забув про мене! Забуде мене навіки. І навіщо я покинула рідний край? Навіщо я послухала пані Суфщинської?» — думала Тодозя і, вставши з призьби, тихою ходою пішла на край садка, де звивались гадюкою високі вали, а на валах стриміли частоколи та баркани. Несподівано вона там вгляділа князя Єремію. Вже смерком князь пішов оглядати окопи та башти, не ймучи віри своєму комендантові та жовнірам. Князь углядів Тодозю. Вона кинулась йому назустріч. Чорні гострі Єреміїні очі неначе чарами чарували її.

Тодозя прибігла до Єремії, вхопила за руку і почала цілувати. Сльози дрібним дощем крапали з її очей і падали на князеву сухорляву руку. Єремія стояв непорушно й тільки поглядав на Тодозю гострими пронизуватими очима: він не кинувся до неї, не обняв її дико й гаряче, як було колись передніше. Тодозя запримітила ту князеву байдужність і ще гірше заплакала.

— Чого ти, козачко, плачеш? В Лубнах все тікала од мене, чогось сердилась на мене, була якась опришкувата

та сердита, а тепер слідком ходиш за мною, чогось плачеш,— тихо промовив Єремія.

— Тим плачу, що тебе, князю, люблю. Тим плачу, що ти, князю, причарував мене своїми очима. Ти певно мене причарував якимсь зіллям, якимись чарами. І добре знаю, що не повинна тебе любити, і все-таки люблю. Я не хотіла тебе любити, довго одникувала од твоїх очей, од твоєї любові. А теперечки я тебе люблю і тільки тобою животію й дишу.

— Тепер не такі часи, щоб кохатись та милуватись,— тихо обізвався князь і вирвав свою руку з Тодозиних рук.— Тепер мої руки повинні обнімати шаблю, як милу коханку, і лити кров, а не обнімати тебе, бо я повинен обороняти Польщу од харцизів та ледарів козаків.

Тодозя стояла перед князем, похнюпившись, згорнувши руки й похиливши голову. Вона була бліда, заплакана. Її краса неначе одцвіла за той недовгий час. Єремія оглядів її гострим оком в одну мить. Його серце не заворушилось. Тодозя вгадала, що її краса втратила силу, втратила чари, котрими вона колись без міри, без краю так чарувала князя.

— Чого ти оце так змарніла? Колись цвіла, як повна троянда, а тепер така стала, як рожа в'яла, як шолудива квітка. Може тобі в чому недогода?

— У всьому мені догода, тільки мене якась журба в'ялить, сум бере мене. Я вдалась в тугу.

І Тодозя заплакала, припавши видом до князевої руки.

— Я в цьому палаці зачевріла, заниділа без твоїх очей. Я живу, але ніби вже й не сутнію на світі,— сказала Тодозя.

— Тепер в нас війна. Ми сподіваємось нападу од наших супостатів бунтарів щодня, щогодини. Нема часу тепер мені! ні часу, ні вольної години. Пробувай тут у Вишневці в дворі й жди ліпших часів; жди мене!— сказав князь.

Тодозя кинулась до князя, вхопила його за руку і припала гарячими устами до князевої руки. Вона заридала й захлипала.

— Ти, князю, вже не любиш мене. Нащо ж я покинула рідний край і пішла в світи блукати, тинятись та поневірятись між чужими людьми? Чи довго ж мені доведеться тинятись по чужій чужині? Тепер вже й свої

не приймуть мене до себе, не пустять мене в хату; а коли й пустять, то не привітають мене ласкавим словом. Я одна тепер на світі, як билина в полі. Якби б я оце вернулась додому, козаки вбили б мене, як твою побічницю. Люби мене, князю, не одпихай мене од себе, бо я тільки й живу й дишу своїм коханням.

— Йди собі, Світайлихо, додому! Про мене, вертайся собі додому в Лубни, про мене, живи тут і виглядай мене, сподівайся мене. Не любов тепер мені в думці. Ти бачиш, що я теперечки оглядаю вали та баркани, щоб ваші козаки часом не вскочили сюди ненароком та не спалили мого палацу. Одійди! Я загаявся через тебе. Нема мені тепер часу!

Князь потихеньку одіпхнув Тодозю од себе й похапцем пішов на вали, оглядаючи баркани та частокіл. Тодозя оступилась од князя й почувала, що в неї не стає сили рушити з місця: вона од жалю та горя неначе приросла до землі.

Бідна Тодозя не постерегала, що князь Єремія для слави в битвах, для самолюбства й честолюбства був ладен потоптати і красу дівочу, і принести в жертву хоч би й свого сина, як Авраам не пошкодував свого сина на жертву любимому богові.

Вже чорна ніч закутала й вали й сади неначе в чорний туман, вже й зорі висипались на небі, а Тодозя усе стояла на одному місці, неначе втратила розум. Князь вернувся до палацу. До його прибули близькі пани на пораду, довідавшись, що він прибув до Вишневця. В покоях у палаці стояла духота. Єремія сидів з гістьми коло ганку в садку. На столах стояло світло. Прикотив в кареті й Тишкевич, прибув і Сенявський, а з ними прибуло ще кільки волинських панів. Усе то були пани не польської крові, усе то були перевертні, що стали ворогами України і ставили себе за зразці для козаків та народу.

Кухарі готували багату вечерю. Слуги накривали столи, виносили стільці, оббиті червоним та жовтим сап'яном з золотими гербами, виносили дорогі вина. В садку почався бенкет, гам та гармидер. Непрохані на Україні зразці не так радились, як змагались та галасували. Товстий Тишкевич все зітхав трохи не на ввесь садок. Гризельда ходила кругом столів і давала ряд на бенкеті.

Тодозя примітила між старими стовбурами дерева ясну пляму, неначе од пожежі, почула гам та голосну

розмову і опам'яталась. Вона наблизилась до палацу, стала під грушею й вгляділа Єремію серед натовпу панів. Його високе незагоріле чоло біліло в чорних кучерях, очі блищали. Тодозя почувала, що любить його й тепер, але вона знала, що вже втратила може й навіки його любов.

«Ой князю, князю! тільки через твої очі мені не важка була неволя в твоїх палацах на чужині. Тільки думкою про тебе я розважала себе в горі, тішила свою душу, наче дорогим скарбом. А тепер усе пропало, усе минуло. Тепер став мені противний і твій палац, і твої густі сади. Заїсть, загризе мене нудьга на чужині в твоїх пишних садах»,— думала Тодозя, дивлячись на князя, на розкішний панський бенкет.

Гості бенкетували та радились до півночі. В одчинену браму вскочило на конях ще з десять шляхтичів. Шляхтичі позлазили з коней і прожогом кинулись до палацу. Припалі пилом, бліді, аж страшні, вони кинулись просто до князя й почали розказувати страшну новину.

— Рятуй нас, князю! Сталася страшна подія!— говорив один пан, ледве зводячи дух.— Кривоніс з своїм загоном напав на Полонне. Схизматики, українські міщани одчинили йому браму. Загін вскочив у містечко й запалив його звідусіль навкруги. Всеньке місто згоріло до останньої хати. Всіх жидів, усіх католиків-українців та поляків вирубали в пень, або попалили й подушили в диму пожежі. Кривоносові козаки обгорнули місто й не випустили живим ні одного жида, ні одного католика; усіх вирубали в пень або живцем повкидали в огонь. Рубали навіть тих українських міщан, що вбирались в польську одежу, зачісували чуприну по-польські й закидали в розмові по-польські. Оце нас десятеро якось вихопилось з міста і ми спаслись неначе якимсь чудом. Виступай же, ясновельможний князю, на Кривоноса, не гайтесь і не дляйтесь з військом, бо загинемо тут усі, загинете й ви з усім двором. Не дляйтесь, ясновельможний князю! Рятуйте шляхту! Кривоніс нахвалявся, галасував й кричав, що князеві така здача за немирівців.

Звістка була страшна. Єремія й пани тепер пересвідчились, що козаки мають замір не тільки зруйнувати панські оселі, але викоренити їх на Україні з корінням, щоб і на насіння та на розплід не зосталось.

— Загинуло, мабуть, трохи не десять тисяч католи-

ків, поляків та жидів,— говорили втікачі, ледве одсапуючись.— і звідкіль шугають сюди ті птахи, ми ніяким робом не дізнаємось про це. Ніяк не назнаємо гніздищ в пущах та нетрах, звідкіль шугають ті сичі та пугачі на наше безголов'я.

Пани сиділи, ніби прибиті. Збіглася двірська челядь, позбігались двірські панни та челядинці. Усі стояли кругом столів, бліді та страшні, неначе живі мерці. Неначе мара стояла й Тодозя під грушею: вона знала, що й вона не зостанеться жива. як тільки козаки візьмуть вишневецький палац і зруйнують Єреміїну оселю.

Єреміїні гості сиділи за столом, неначе одубілі. Чарки й пугарі стояли недопиті. Ніхто й не доторкувався до смачних потрав. Слуги поприймали наїдки й напої з столу. Над панами неначе повіяла смерть крилами, повіяла над розкішним садом, над самим багатим палацом. Усі почували, що ці розкоші вкупі з ними незабаром можуть обернутись в купу головешок, галаганів, попілу й пороху. Сам лютий Єремія збіднився, скорчився й зажурився. Один втікач прибіг і сповістив, що Кривоніс послав один загін на Звягель, а сам думає йти на Старий Костянтинів, на Єреміїні маєтності. Єремія постановив зараз таки вести своє військо й збіжалих шляхтичів на Старий Костянтинів проти Кривоноса. Пізно погасло світло в Єреміїному палаці; дуже рано повставали в палаці, і Єремія виступив у похід.

Смутно стало в вишневецькому палаці. Страшні звістки доходили до Гризельди сливе щодня. Кривоносові загони брали панські замки, руйнували палаци, взяли Корець, взяли Межиріч, вирізали там усіх жидів та поляків, завоювали Межибіж, маєтність Сенявського, але не зруйнували замка й не зачепили панів, бо Сенявський мав ласку в козаків: він не заводив ні унії, ні католицької віри й ніколи не зобижав козаків. Дійшла й радісна для Гризельди чутка, що Єремія коло Старого Костянтинова одбився од Кривоноса, а коло Россоловець на річці Случі Єремія одтиснув Кривоноса й одбив у його чотири гармати. Але першого серпня знов дійшла до Гризельди страшна звістка: Кривоніс завоював Бар на Подолі, взяв у полон гетьманового сина Андрія Потоцького. Православні міщани в Барі одчинили козакам ворота в твердиню, і козаки опанували замок, спалили місто й витяли в пень п'ятнадцять тисяч жидів та поляків. Гризельда

бачила, що полякам не сподіватись полегкості, бо Кривоносові загони розбіглись по всій Волині й Подолі.

Раз Гризельда сиділа в садку коло палацу з своїми паннами. Дві панни прибігли до неї з криком.

— Ясновельможна пані! Щось оце страшне налякало нас в садку. Ми зайшли в гущавину трусити груші. Коли дивимось, аж у бур'яні щось лежить довге та пелехате, та чорне, неначе ведмідь. Ми злякались, закричали, заойкали, а воно пошилось далі в бур'ян, неначе здоровецька гадюка, або неначе полоз. Та таке здорове! Таке завтовшки, як людина.

— Де тут взявся ведмідь? Що ви верзете нісенітницю! Які там полози в нашому садку? Полози плазують в степах. Може то вам так уявилось? — сказала Гризельда.

— Ой, ясновельможна, не уявилось. Ми бачили уявки, на свої очі, як воно пошилось в бур'ян, неначе гадюка,— сказала панна,— і тепер я зроду-звіку не піду в садок.

— А принесіть лишень мені рушницю. Я піду сама та огляну садок. Що це ви верзете? Які там полози?— сказала Гризельда.

Гризельда взяла рушницю й покликала з собою паннів. Але ні одна панна не насмілилась йти з нею. Панни стояли коло палацу й були напоготові поховатись в покої. Тільки Тодозя та дві баби зохотились піти за Гризельдою. Вони прийшли в гущавину садка, аж у берег, де росли густі бур'яни, недалечко од болота. Гризельда зайшла під старі груші, в густі кущі бузини, никала між кущами, розгортала бур'яни. Коли це й справді перед її очима заворушились бур'яни. Вона угляділа, що в гущавину з чорнобиля та бузини пошилось щось темне й довге, не то звір, не то товста гадюка. Але вона примітила, що майнули в чорнобилі дві босі ноги і посунулись в траву. Гризельда вистрелила в бур'ян навмання. Бур'яни стояли тихо й не коливались. Ніде не було чути навіть найменшого шелесту. Тільки перегодя щось ніби бовтнуло в болоті, неначе скинулась риба в плесі або плигнула у воду жаба.

Баби перелякались на смерть і тільки хрестились та нишком шепотіли молитву. Гризельда знов набила набоєм рушницю й кинулась до берега. На болоті, на мочарах було тихо. Густа осока, рогози та круглі кущі оче-

рету та ситнику стояли у воді непорушно, і тільки в одному місці коло осоки вода в плесі розходилась ледве примітними кружалами та брижжами. Гризельда пальнула вдруге з рушниці в очерет. Синій димок звився вгору і розлетівся в повітрі. Вода в плесі й очереті стояла тихо. Ніде не було чуть ні найменшого шелесту.

— Либонь тут проявилась якась страшна гадюка,— сказала баба Ганна.— Певно страшний полоз заліз сюди з степів. Я на свої очі бачила, як воно плазувало в бур'яні, що то гадина, бо примітила, як у неї крутився хвіст і неначе звивався кільцями. Та й товста ж гадюка! Бий її сила божа! Така сливе завтовшки, як людина.

— Ой, то не полоз! — обізвалась друга баба.— Я уявки на свої очі бачила через лопух, як воно обпиралось об землю передніми лапами, неначе ящірка, і дригало чи ногами, чи хвостом. Може це проявилась в болоті якась здоровецька ящірка, бо вона пошилась в бур'ян достоту так, наче ящірка.

— Яка там гадюка! — промовила Гризельда.— Я на свої очі бачила, що в тієї гадюки дві людські ноги з п'ятами. Це внадився в наш садок якийсь козак загонець. Козаки вміють плазувати на череві по-гадючій. Це певно Кривоніс нишпорить у садку та потаєнці оглядає, кудою б можна крадькома найбезпечніше пройти в замок.

— Ой мати божа! помилуй і заступи нас! — крикнули баби в один голос.

— То це козаки вже добуваються до замка? Це вони мають на думці спалити замок і запагубити нас?— крикнула баба Ганна.

— Певно мають якийсь лихий замір, бо вони ненавидять князя Єремію і хотять його запагубити...— тихо обізвалась Гризельда.

— Ой боже наш милостивий! Що ж ми будем робити оттутечки, коли князя нема вдома? Ми самі нічого не вдіємо! — крикнула баба Ганна.

— А що ж будемо діяти? Будемо самі оборонятись од тих харцизників: кругом замка захист безпечний; маємо в замку доволі жовнірів; є в нас чимало гаківниць, гармат та куль. Захист кругом добрий, міцний. Будемо оборонятись,— говорила Гризельда,— а тим часом може над'їде й князь з військом. Не покине ж він нас на згубу та погибель.

Баби плакали і втирали сльози, вертаючись до палацу. Гризельда похнюпилась і задумалась. Тодозя йшла мовчки і свою думу думала. Вона загляділа в бур'яні чорноволосу стовбувату голову і впізнала по голові чоловіка, що вона бачила на торжку на возі...

«Вже козаки певно добираються оце до замка. Що мені діяти, що почати? Невже мені доведеться одчинити їм браму й оддати на смерть та на поталу і Гризельду, і її сина, і усіх двірських панянок? Невже через мене оцей палац, оця пишна садиба, оця уся пишнота, оце усе добро стане руїною, піде внівець? Невже через мене пожежа заллється людською кров'ю?»

Смутна була Гризельда, вертаючись до палацу; смутні були й баби та панни, але ще смутніша за їх верталась до палацу безщасна Тодозя.

«Нізащо в світі не одчиню я брами в замок! Нізащо в світі не впущу я сюди козаків! Князь лютий ворог моєї віри, моєї мови, лютий ворог України, але я його кохала і тепер кохаю»— думала мовчки Тодозя, скоса поглядаючи на переляканих панянок, на зблідлу й сумну Гризельду.

Гризельда звеліла покликати коменданта й розказала йому, що в садок кудоюсь пролізли козаки і певно кмітять за всім, що вона бачила одного в гущавині на свої очі. Комендант похилив голову й задумався.

— Козаки пластуни могли влізти в садок тільки через болото та мочарі. Треба оглядіти берег,—сказав комендант.

Гризельда й комендант пішли в берег. Стояла літня суша. Болото й мочарі таки добре висохли. Коло берега мочарі сливе зсякли. Чорний мул коло валів і подекуди берегом загус, затужавів. Затужавіле багно порепалось од спеки, од сонця, й подекуди мокре багно парувало під гарячим промінням. Гризельда дивилась, чи не зосталось де на мулі слідів од людських ніг. Але слідів нігде не було знать. Тільки в одному місці на мулі була признака ніби од кабанячих ракотиць.

— Чи не дикі кабани оце бродили оттут в березі й по садку? Ондечки видно неначе смужки, ніби там походили дикі кабани,— сказав комендант.

— Ой то не од ракотиць знаки! То хтось зумисне покопирсав ломакою, щоб напустити на нас оману,— сказала Гризельда, придивляючись до слідів,— я на свої очі бачила в бур'яні дві ноги.

— В кожнім разі треба тут у березі поставити варту на ніч і викотити в садок зо дві гармати. Ми, ясновельможна княгине, небезпечні, а оборона замку належиться до нас і більш ні до кого!— сказав комендант.

Наближався вечір. Жовніри прикотили на берег дві гаомати і стали на всю ніч на варту. І Гризельда, і усі двірські панни ходили, як неприкаяні. Ні в кого й думки не було сісти за роботу. Нікому на думку й їжа не йшла. Ввечері усі двірські панни з Гризельдою пішли до каплиці на вечерню й думали одговітись другого дня, неначе перед смертю. Тодозя не пішла з ними до костьолу. Гризельда почала заздрівати, чи не має часом Тодозя яких стосунків з козаками.

Настала ніч тиха, зоряна та душна. Тодозя й усе жіноцтво, яке було в замку, позбиралось в палац до Гризельди. Усі двірські панни й жінки стовпились в тісних низьких покоях. В їх була думка поховатись в мурованому палаці од козацького нападу і там оборонятись. Віконця й двері в палаці були стародавні, узенькі, стіни були претовсті, неначе в твердині. Гризельда звеліла понабивати набоями рушниці, що висіли по стінах в Єремієвих покоях, і бути напоготові. Усім двірським вона звеліла поставати на варту коло дверей з набитими рушницями в руках.

Настала глупа ніч. На селі проспівали другі півні. В покоях світилось світло. Ніхто й не думав лягати спати. Всі двірські панни, усі жінки сиділи мовчки, неначе сподівались страшного суду. Тодозя неначе здеревеніла, сидячи край вікна, закованого залізними гратками.

«І яка сила занесла мене в цей далекий край, в цей князівський палац, між чужі ворожі люде? І чого я тутечки опинилась між чужими людьми, що самі ж накоїли лиха на Україні і тепер аж трусяться од страху, бо сподіваються помсти, неначе божого суду? І сама я безвинно жду неминучої смерті тільки за те, що я впала князеві в очі, припала йому до вподоби. Мусила поєднатись несамохіть з ворогами. Боже мій милий, боже єдиний! За що ж мені посилаєш таку кару?»— думала Тодозя, а сльоза за сльозою лилися з її пригаслих очей і крапали на схудлі щоки, на схудлі руки.

Вже й північ минула. В садку стояла тиша. Коли це несподівано блиснула страшна блискавка і в одну мить освітила садок, наче сонце. Віконця з чорними залізними

гратками визначились разом в одну мить. Усі в покоях крикнули разом, як одна людина. Усім здалося, що козаки вже в твердині і з їх гармат блиснув огонь. На небі загуркотів грім. В одну мить схопився страшний вітер і засвистів в садку, загуркотів на башті палацу. Наглий дощ полив ливцем, як з відра. Вітер усе дужчав і гойдав дерева та рів в садку, аж дерево тріщало, свистів на димарях, на башті, неначе намагався розваляти палац, скинути башту.

— Рятуй нас, боже!— крикнула баба Ганна.— Це ж козаки ввірвались в замок.

— Дурна бабо! схаменись! Хіба ж ти не бачиш, що блискає блискавка! Хіба ж тобі позакладало вуха, що не чуєш, як реве та стогне буря. Сама полохлива, як вівця, ще й других лякаєш,— обізвалась Гризельда.

А блискавка все миготіла то червона, то жовта, то зелена й освічувала покої страшним блиском. Грім гуркотів безперестанку. Застукотів по черепичній покрівлі град, задзвенів у шибки. Буря лютувала, неначе вирвалась з пекла на волю. Вдарив такий страшний грім, що в палаці задзвеніли усі шибки у вікнах. Черепиця з башти посипалась на покрівлю й застукотіла, неначе хтось обсипав покрівлю здоровими кулями з гармат.

— Наступають, вже наступають! Пропащі ми на віки вічні!— закричала одна баба в кутку.

— Цить, навіжена, не лякай паннів: хіба не чуєш? то черепиця певно падає на покрівлю палацу,— обізвалась смілива Гризельда.

Коли це несподівано в березі вдарили з гармати. Товсті стіни палацу задрижали. Усі в один голос крикнули, впали навколішки перед образами і зняли руки до бога.

— Рятуй нас, мати божа, мати христова!— крикнули усі панни й жінки.— Рятуй нас, царице небесна!

Гризельда несамохіть і собі впала перед образами навколішки, вхопила в руки сина, пригорнула до персів і крикнула:— Рятуй нас, царице небесна, од наглої смерті!

Тодозя одним одна сиділа край вікна непорушно, байдужна, неначе мертва. Вона й не молилась і не просила помочі з неба.

«Все для мене минуло, все зникло, все пропало. Зникла любов князева, вже замерло для мене його серце. А вже ж мені і додому не вертатись, і більше щастя не

зазнати. Байдуже мені про все. І світ мені немилий, і смерть мені не страшна. До ворогів я не пристала й не пристану; а свої напевно вже одцурались од мене. І світ мені став немилий, і люде немилі. Я ніби зайва сутнота між усіма сутнотами на світі, чи жити, чи вмерти, мені про все байдуже. Тепер я сирота й одним одна, й безпритульна й безприхильна на всьому широкому світі! Мій молодий вік марно пропав, пропав до віку — до суду, пропало моє щастя!»

А страшна блискавка миготіла раз у раз безперестанку. То зелений, то жовтий світ лився через вікна, через залізні гратки і промикував у всі закутки світлиць, обливав гарячим світом кожнісіньке обличчя, кожнісіньке чоло та страшні перелякані очі. Тодозя підвела очі й оглянула низькі, багато прибрані світлиці. Ті низенькі світлиці, зводчасті гранчасті стелі, здорові образи в золотих шатах, лампади перед образами, мальовані склепіння та стіни — все те нагадувало церковці під землею в київських печерах або в римських катакомбах в давні християнські часи. Панни й панії з блідим обличчям, з переляканими очима були схожі на живих мерців. Здавалось, ніби ціле підземне гробовище якимсь дивом ожило, встало з домовин, натовпом стовпилось в стародавніх князівських покоях на якусь потаємну молитву.

В садку знов заревла гармата. Знов усей натовп крикнув в один голос. Гризельді здалось, що козацький загін вже вломився в замок, що вже в садку іде битва. Вона підвелась на ноги, кинулась до дверей і крикнула на дворецьких, що стояли на варті коло дверей.

— Зачиняйте й замикайте усі двері! позасовуйте залізними засувами та завірtками!

В дворецьких трусились руки. Вони ніяк не могли налапати засувів. Коли це раптом несподівано одчинились двері. В покої вбіг один жовнір, мокрий, як хлющ, напнутий повстяним килимом. Вода дзюрчала з його убрання, з килима й стікала патьоками на поміст. Гризельді здалось, що козаки вбігають в палац, що блисне шабля й зітне їй голову. Вона ніби почутила гостре лезо на своїй шиї, крикнула несамовито й трохи не впала навзнак. За нею разом крикнули усі панни страшним голосом, як перед наглою смертю.

— Ясновельможна княгине! Комендант прислав сповістити тебе, щоб ти не лякалась надаремно: ніякого ко-

зацького нападу ще нема, хоч ми ждемо Кривоносового загону щогодини, щохвилини.

— Навіщо ж ви стріляєте з гармат? Що там таке скоїлось?— спитала Гризельда.

— Як тільки блиснула вперше блискавка, ми вгляділи в болоті в осоці дві людини. Певно то козацькі шпигуни пластуни нишпорили в болоті та добирались до палацу. Мабуть, в їх був замір покористуватись темною ніччю, наглим дощем та бурею. Але мигнула несподівано блискавка, і вони, як виникли з води, так і не встигли присісти в осоку. Ми і вдарили на їх з гармат.

— А ви ж напевно відомі тому, що їх не наплазувала в садок ціла метка?— спитала Гризельда вже твердим сміливішим голосом, бо вона одразу опам'яталась.

— Ми самі цьому невідомі, ясновельможна! оце шатнемось та кинемось по садку, по гущавині й будемо обшукувати і садок, і усе подвір'я,— сказав жовнір, уклонившись, і вмить зник надворі.

Гризельда вернулась у світлиці й подала усім радісну звістку. Усі панни й панії, обважнілі од страху, в одну мить встали. У всіх мертві очі стали живі й пояснішали.

— Слава тобі, царице небесна!— закричали попереляkувані панни.— Слава тобі, Христе, сину божий!

Тим часом згодом буря впала, неначе, налютувавшись в твердині, втекла в степи. Небо вияснилось. В віконця заглянуло вранішнє небо. Почало розвиднюватись. Усе жіноцтво заворушилось; усі зітхали, неначе скидали з себе страшну вагу, що давила їм душу, обважнювала тіло тієї страшної ночі.

Зателенькав дзвоник в каплиці, і його веселий гук ще більше підбадьорив пригноблені й змучені душі. Той гук неначе вертав до жизності живих мерців і звеселяв надією.

Придибав старий патер єзуїт і покликав усіх двірських на молитву. Усі насилу почвалали до каплиці. Покої спорожнились і неначе знов замерли. В палаці зосталась одним одна Тодозя. Вона сиділа край вікна, неначе чиясь мертва тінь, що не похопилась зникнути і сховатись в домовину з ранковим світом на небі.

В світлицях було тихо-тихо, неначе в густому лісі серед глухої ночі. Лампадки блищали по закутках. Тихий світ од неба ледве промикувався в маленькі віконця й тихо лився по світлицях, попід мальованими зводами. Золоті шати на образах лисніли. Тодозі здавалось, що

вона десь в якомусь монастирі, що вона зосталась в якійсь церкві після вечерні і пробула в тій церкві цілу ніч до самого світа, а перед її очима тієї страшної ночі ніби вставали з домовини мерці, збирались на молитву, плакали, побивались од туги і десь зникли несподівано, неначе якимсь чудом, неначе їх поглинула земля.

«І мене поглине тут лихо... І чом мене не поглинула смерть цієї страшної ночі? І навіщо мені животіти на світі? Навіщо мені життя, коли мене не тішить ні земля, ні небо, ні ясне сонце?»

Тодозя похилила голову й задумалась.

А в покоях все стояла мертва тиша і наводила думи на пригноблену безталанну душу. Тісні низенькі покої здавались келіями в монастирі. Тихий світ, мертва тиша заспокоювала змучену Тодозину душу.

«От такий спокій, таку тишу, як тепереньки тут в покоях, я знайду тільки в монастирі, — думала Тодозя,— там тільки загоїться моє змучене серце, заспокоїться моя пригноблена змучена душа. На Україні скрізь ллється ріками кров, скрізь лютують козаки й поляки, скрізь руїна та пожежа, скрізь неспокій. А моє розбите серце бажає спокою. Тільки в монастирі я знайду те, чого щиро бажає тепер моя душа».

Сонце викотилось з-за лісу й блиснуло у вікно через залізні гратки. Тодозя неначе ожила, неначе на неї хтось бризнув цілющою водою. Вона хотіла встати з стільця й заворушилась. Червоний цупкий сап'ян на спинці стільця зарипів, стілець заскрипів. Тодозя неначе злякалась того тихого скрипу, аж кинулась, аж жахнулась, неначе її хтось збудив у важкому сні. Вона знов ніби замерла й охолола на стільці, боялась навіть поворухнутись. Найменший шелест розлягався по усіх мертвих покоях, неначе в склепах під землею, і тривожив Тодозю. Вона сиділа в тихому спорожнілому палаці, неначе та зачарована царівна дрімала в мертвоті в замку, про котру розказують в казках.

Несподівано одчинились двері. Увійшла Гризельда з сином, а за нею вступили в покої панни та баби. Тодозя зовсім опам'яталась. Страшні бліді обличчя, перелякані очі, опалі щоки заманячіли перед її очима, неначе тільки тіні тих паннів та паній, що напередодні перед вечором ще були свіжі й цвіли, як квітки в квітнику. Баба Ганна зусім посивіла, стала аж біла за одну ніч. В Гризельди

щоки зблідли й опали, очі стали здорові, а в розкішній косі заблищала ніби срібними нитками сивина. Панни й жінки обсіли покої і зітхали й стогнали неначе од страшної знемоги, неначе вони нездужали рік і тільки що вперше вийшли з лазарету.

— Який сьогодні день? Я забула, який сьогодні день?— спитала Гризельда таким глухим та задавленим голосом, неначе він виходив з могили.

— І я не пригадаю, який сьогодні день,— обізвалась баба Ганна таким недужим голосом, неначе вона рік лежала недужа.

— Ой боже мій! сьогодні ж субота! — крикнула Тодозя і швидко підвелась з стільця.

Вона одразу пригадала, що саме того дня минуло вже два тижні, як вона бачила на місті Кривоноса, що того дня ввечері козаки зроблять напад на замок. Вона пригадала, що Кривоніс звелів їй одчинити браму в замку, що козаки подадуть їй знак, запаливши багаття під лісом на пригорку.

— Княгине! моя дорога, моя кохана княгине! виїжджайте з замка сьогодні, виїжджайте таки доконешне зараз!— крикнула Тодозя й кинулась до Гризельди, вхопила її за руки, неначе хотіла оборонити од якоїсь напасті, застерегти од наглої смерті.

— Чого ж доконешне сьогодні? Чому ж зараз?— тихо обізвалась Гризельда.

— Серце моє, голубко моя княгине! виїжджайте таки зараз! Чує моя душа щось недобре і застерегає,— говорила якимсь різким голосом Тодозя.

— Ти, Світайлихо, либонь щось знаєш та тільки не хочеш нам казати? Еге так?— спитала в неї Гризельда.— Ти не католичка, не хотіла йти з нами до костьолу говіти та благати бога. Я тебе заздріваю: може ти нас зрадиш, може ти нас і зрадила?

— Ні, ясновельможна! Не заздрівай мене в зраді. Я тебе не зраджу. Ти для мене була добра. Але душа моя почуває велике лихо. Їдьмо усі! Тікаймо сьогодні ще до вечора,— говорила Тодозя й залилась слізьми.

— Тодозя каже правду, ніби пророкує лихо. Ми втечемо в Збараж і запремось в твердині. Туди козакам дзус! Там їм дадуть поляки доброї прочуханки. Збирайтесь в дорогу!

Гризельда встала, а за нею слідком заворушились усі.

Панни й жіноцтво похапцем кинулись збирати свої манатки, усяке своє добро та шуплаття, та вкладатись.

— Тепер вдень вихоплюватись з замка небезпечно. Треба переждати до вечора. Виїдемо смерком, щоб часом нас в дорозі не вгляділи та не перестріли козацькі загони.

— Ой лиха наша годинонька! І з Лубен вибирались хапком, неначе крали своє добро, і тепер довелося хапком тікати. І в Лубнах спохвату я забула вбгати в скриню два кунтуші, та ще й новісінькі, і тут певно чогось забудеш, коли виїжджаєш наче тікаєш навтікача,— бідкалась баба Ганна, зшукуючи по покоях своє добро та усяке своє шуплаття.

До вечора вози вже були злаштовані й навантажені усяким добром. Хапали і похапцем вкладали на хури, що було ціновитіше. Гризельда й усі двірські панни й жіноцтво постерегали, що вони навіки покидають і цей давній палац князів Вишневецьких, як навіки покинули лубенський, вже зруйнований палац. Тодозя й собі лагодилась в дорогу, позбирала своє добро, набрала клунок сухарів...

— Навіщо ти, Тодозю, береш сухарі в дорогу, коли ми набрали печеного й вареного цілу хуру? — спитала в Тодозі пані Суфщинська.

— Бо я не поїду з вами. Годі мені тинятись по світах та мандрувати за вами по ваших слідах. Я йду до Києва: а в Києві піду в монастир в черниці. Тепер там моє місце, і нігде більше,— промовила Тодозя.— Така вже доля мені судилась.

— Прощайте, княгине! Буду за вас в монастирі повік молитись богу та благати в його ласки для вас, бо ви для мене були добрі,— говорила Тодозя на прощанні, стоячи з клунком на плечах, з палицею в руках.

Вже надворі смеркало. Темрява закутувала сутінками пишний старий садок, старий палац, башти й баркани. Вже хури були напоготові рушити з двору. Але Гризельда ждала, доки надворі зовсім смеркне. Коли це несподівано набігли в замок шляхтичі й шляхтянки з близьких сіл і на возах і верхами.

— Рятуйте нас! сховайте нас в замку, бо вже якийсь загін наступає на Вишневець. Ми ледве повтікали й спаслись од смерті,— говорили втікачі до жовнірів.

— Княгине! тікайте звідсіль! Тікайте зараз, доки маєте час і змогу втекти,— крикнула Тодозя до Гризельди.— Тікайте, бо загинете усі, загину й я!

Вона вгляділа на пригорку під лісом, як багаття блиснуло раз і погасло, потім блиснуло вдруге й знов погасло на хвилину. Але незабаром багаття спахнуло й підняло червоні язики високо вгору. Дим забілів на ясному небі й піднявся вгору клубками. Тодозя знала, чиї руки підкладали підпал в багаття, знала вона і для чого розпалювали те багаття.

— Одчиняйте браму! Тікайте мерщій звідсіль! — кричала Тодозя, бігаючи по дворі, по покоях в палаці, мов несамовита.

Гризельда й усе жіноцтво стояли, неначе мертві. Вони й самі не знали гаразд, чи тікати, чи замкнутись в твердині. Тодозя побігла й звеліла одчинити браму. Вона взяла попід руки Гризельду й посадила в карету, а потім подала їй малого сина Михайла, вхопивши його обіруч попід пахви.

— Тікайте і нігде не спиняйтесь! Тікайте, що є сили! Прощайте, княгине, на віки вічні! Побачусь з вами хіба на тім світі.

А багаття під лісом все розгорювалось і піднімало вгору довгі червоні язики, неначе лизало віковічні дуби по зеленому гіллі, по чорних стовбурах. Тодозя поглянула на те багаття, на той страшний знак помсти й смерті. В неї серце замирало.

Усі двірські панни, усе жіноцтво, що було в замку, усі хапком сіли на вози. Гризельда плакала. Плакали й усі панни. Вони постерегали, що покидають замок навіки. Вони рушили з двору.

— Ой боже мій! знов забила мені пароки оця біганина та оці втеки,— крикнула баба Ганна з воза.— Я ж звинула свої нові кунтуші та шовковий новий жупан, поклала долі в куточку та спохвату забула убгати їх у скриню. Приїду в Збараж в засмальцьованому жупані. Оце яка напасть! Оце яка халепа! Оце нахаба козацька!

Але брама заскрипіла й одчинилась.

Це вже було лягома вночі. Вози рушили з місця й їх неначе вихром підхопило й понесло по дорозі на Збараж.

Тодозя тихою ходою прямувала шляхом до Києва. Не встигла вона вийти за Вишневець, як коло замка хтось гуркнув з рушниці. Тодозя догадалась, до чого стосувався той вистріл, і перехрестилась: вона напевно знала, що загін починає напад, вже приступає до замка.

Тодозя йшла битим шляхом попід лісом і все оглядa-

лась на покинутий палац та на замок. Багаття під лісом погасло, тільки червоною плямою жевріла купка жару. Але зате згодом в замку спахнуло здорове полум'я. Загінщики підкотили під браму кільки возів соломи і підпалили їх. Полум'я спахнуло і швидко зайнялася брама, зайнялася й дерев'яна башта над брамою. Вдарили з рушниць густо та часто, неначе об залізну покрівлю застукотів здоровий град. Заревли гармати. Козаки полізли на вали, розтрощили баркани, розкидали рукошма частокіл і запалили старий палац князів Вишневецьких. Усі жовніри, усі втікачі поляки полягли в замку головою до одного чоловіка.

Вже далеко зайшла Тодозя в ліс. В лісі було поночі, наче в льоху. Коли це серед ліса неначе хтось освітив верхи старих дубів та віковічних грабів, неначе сонце, сходячи з-за гори, кинуло проміння на вершечки дерева. Верхи зачервоніли, неначе облиті кров'ю. Світ все прибільшувавсь та дужчав, неначе чиясь рука розкладала десь близько багаття. Блиснули нарізні дуби на гальовині, що стояли опрічні од лісу. Тихий червоний світ полився по гальовині. Небо над Вишневцем зачервоніло. В лісі тхнуло згарятиною. Тодозя злякалась того кров'яного світу на дереві: ліс став червоний, неначе пекло; згарятина та смалятина забивала дух. Тодозя йшла і голосно промовляла молитви. Тільки що вона вийшла з лісу на чисте поле, як одразу вгляділа страшну пожежу, схожу на пекло: козаки підпалили Єреміїн тік. Безліч довгих ожередів та стіжків нового, тільки що звезеного хліба запалали заразом.

Вранці од давнього замка, од палацу давніх славних князів Вишневецьких не зосталось і признаки.

XII

Вночі в літні о́бляги приїхала Гризельда до Збаража. В Збараж збіглись з сіл та містечок польські шляхтичі, жиди та покатоличені українські шляхтичі, спасаючи своє життя од загонів Кривоноса та Полов'яна. В місті було так багато людей, неначе вони з'їжджались на ярмарок. Деякі польські дідичі попривозили цілі хури з скарбами і ховали їх в збаражській твердині. Скрізь був гармидер, скрізь була біганина. Для Гризельди і її двору з великою

труднотою знайшли квартиру в невеличкій хатині в одного міщанина. Кімнатки були тісні, низенькі. Віконця були схожі на дірки, попрорізувані в стінах. І сіни, і кімнати були заставлені скринями, скриньками та усякими пакунками з князівським добром. По стінах на кілках були порозвішувані дорогі кунтуші та сукні. По столах, по стільцях валялись не звинуті, не сховані усякі удяганки та убрання. Все те припало порохом на палець. В маленькій пекарні кухар готував обід для княгині. Для челяді готували обід серед садка, розклавши багаття на прогалині. Втікачі поляки попримощувались по садках, по повітках. Жиди та шляхтичі метушились, сновигали по тісних улицях. Здавалось, що увесь Збараж неначе збирався кудись тікати або ждав нападу ворогів. Місто й улиці стали схожі на якийсь чудний обоз, ніби на часову стійку для одпочинку якогось давнього народу, що прикочував звідкільсь, ніби з далеких азійських степів, пристав на одпочинок і от-от незабаром ладен рушити з місця й одкочувати кудись далі в інші краї.

В той час Єремія Вишневецький стояв з своїм військом коло Старого Костянтинова. До його дійшла звістка, що загонщики вже зруйнували Вишневець, спалили його оселю й токи, що Гризельда втекла в Збараж. Він поїхав до Збаража, щоб одвідати Гризельду та свого сина Михайла.

Вже в óбляги прибув Єремія до Збаража. Гризельда ще не спала. Надворі була страшенна духота. В тісних кімнатках дихати було важко. Баба Ганна постелила постіль малому Михайлові на скрині, а сама лягла долі. Інші двірські панни полягали спати покотом то в хаті на долівці, то в сінях. Гризельда сиділа на скрині край одчиненого віконця. Її не брав сон. Вона сиділа, похиливши свою горду голову, сперту на долоню, і задумалась. В розкішних русявих косах вже блищали сиві волосини, неначе срібні нитки. За ті страшні дні вона змізерніла, змарніла, постаріла; лице осунулось, і очі неначе пригасли.

Гризельда встала, поправила подушку під головою сина, знов примостилась на скрині і важко зітхнула. Вона окинула оком убогі тісні кімнатки з маленькими віконечками, з узенькими дверима, і їй несподівано спав на думку розкішний палац в Лубнах, просторні покої та зали, устелені дорогими перськими килимами, високі стелі, ви-

Бій Максима Кривоноса з Єремією Вишневецьким. Картина Миколи Самокиша.

мальовані й обліплені арабесками. І дві сльози покотились по змарнілих щоках і впали на долоню.

Вона згадала, що той палац, мов пишний сон, був та й загув, неначе його вітром рознесло, як розносить весняний туман гарячого майського ранку. Майнув перед нею і вбогий поліський Брагин, серед мочарів та борів, майнула і страшна остання ніч в вишневецькому палаці. І їй здалося, що вона падає все нижче та глибше в якусь безодню, що та безодня, наче якась непереможна сила, все тягне її наниз, всисає її з життям, з усіма маєтками, і поглине її й князя Єремію, і її сина Михайла.

«Де то тепер повертається князь Єремія? Чи живий він, чи може його вже й на світі нема?»

Рипнули узенькі двері, а потім заскрипіли й захрипіли, неначе немазана вісь. В кімнату несподівано вступив князь Єремія, припалий пилом. Гризельда крикнула й схопилась з місця. Князь Єремія здався для неї марою, що з'явилась перед її очима несподівано; їй здалося що власні її думки обтілились і з'явились в запаленій та зчорнілій Єреміїній постаті.

— Не лякайся, Гризельдо! це я опізнився в дорозі. Оце я прибув, щоб тебе одвідати в горі та в безталанні,— сказав князь пошепки, нишком, здержуючи свій крикливий голос.

Гризельда заплакала й кинулась обнімати Єремію. Вона припала головою до його сухорлявого плеча й не переставала плакати та хлипати.

— Не плач, кохана Гризельдо! Сльозами нічого не вдіємо, не зарадимо лиху, не зарятуємо себе. Сядь та розкажи мені про вишневецькі пригоди, про своє пробування в Збаражі.

— Нема чого й оповідати. Он подивись навкруги! Сам бачиш, як ми бідуємо тут в Збаражі,— промовила Гризельда, хлипаючи.— Хіба це князівське життя? Це животіння вбогих селюків-хлопів. Он до чого ми дійшли!

— Боже мій! ти почала сивіти! ти постаріла! Стала якась ніби остаркувата на виду! — крикнув Єремія.

— Істаріла мене лиха година. Істаріла вона й тебе, мій коханий. І ти вже сивієш, а ти ж ще такий молодий!— промовила Гризельда. І вона розказала, яку страшну останню ніч вона перебула у Вишневці, розказала, як бачила на свої очі пожежу в твердині, як козаки зруйнували

й підпалили твердиню, спалили палац і токи, і всі забудування в оселі.

— Посивію, занидію, а не здамся лиху. Я нездатливий зроду. Будь же й ти мужня до краю і не впадай серцем. Перебудемо лиху годину, і знов для нас ясно засвітить сонце.

Гризельда тільки рукою махнула й знов сіла край віконця і похилила голову.

— На польську шляхту неначе впав попуст божий. Пропала навіки для нас Лубенщина, пропала й Вишневеччина,— обізвалась згодом Гризельда,— пропав і палац в Лубнах, а од давнього палацу славних князів Вишневецьких зостались тільки попіл та руїни. Усе сливе твоє добро, усі сливе твої маєтності вже ми втратили може й навіки. Ми зубожіємо й не матимемо швидко нігде жадного притулку.

— Цього я ніколи не попущу, доки житиму на світі.

— Зоставатись тобі в Збаражі довго не можна,— промовив Єремія згодом,— козацькі загони вкрили всю Україну, дійшли вже на Білій Русі до Могилева й Бобруйська. Їдь звідсіль зараз, їдь в Галичину до Львова або й далі. Не дляйся й не гайся й завтра або післязавтра, добре одпочивши, рушай в Галичину до Перемишля.

Єремія розпрощався з Гризельдою, поцілував сонного сина й виїхав з двору до війська.

Єремія зарані приїхав до свого табору. Його військо стояло недалеко од Старого Костянтинова над багнистою річечкою Пилявкою. Війська в його було дванадцять тисяч. Вже сонце високо підбилось вгору, як Єремія прибув в табір. Усей табір неначе вимер. Скрізь було тихо.

Єремія спинив коня коло свого намету. Одна пола намету заворушилась. Її одсунула чиясь біла випещена рука. Із шатра вийшов шляхтич Дзеньковський. Він тільки що прибув з Варшави. Його прислали Єреміїні побічники, варшавські пани з недобрими звістками.

— Неприємну звістку приніс я з Варшави, ясновельможний князю, для вашої ясновельможності! — промовив Дзеньковський.

Єремія навіть не привітався гаразд з посланцем, скочив з коня, увійшов в намет і сів на низенькому простому дерев'яному дзигликові.

— Кажи, пане, які там звістки з Варшави,— сказав Єремія й насупив свої чорні густі брови.

Голос його впав одразу. Він промовив ці слова, неначе прошепів.

— Варшавський сейм вже постановив зібрати й виставити проти Хмельницького тридцять шість тисяч війська. Наші польні гетьмани в полоні. Через те сейм не дозволив настановляти нових гетьманів над військом, а настановив тільки приводців. За приводців обібрали князя Домініка Заславського, молодого Конецпольського та старого Миколая Осторога. Вас, князю, найліпшого, найздатнішого войовника, поминули,— сказав посланець тихим та сумним голосом.

— Коли тепер мене поминули, то коли б потім не жалкували,— обізвався ще тихіше Єремія.

Його неначе хто руками здушив за горло і не давав дихати.

— Прихильники ясновельможного князя нічого не вдіяли на сеймі, хоч і встоювали за вас. Коронний канцлер Оссолінський гірше за всіх виступав на сеймі проти вас, він говорив, що приводництво над військом треба доручити чоловікові розсудливому й поміркованому, а не такій палкій голові, як у ясновельможного князя.

— Оссолінський мій давній ворог, я цьому добре відомий,— обізвався князь неначе десь за стіною,— він давній прихильник до козаків, який був і король Владислав.

— Сейм розбився на дві половини. Одні пани бажають війни з козаками, наважились звести їх на ніщо й побити до останку; другі мають на думці миритись з козаками і вернути їм їх давні права й привілеї. Надвірній коронний маршал Казановський навіть заступився за козаків: говорив, що полякам не годиться нарікати на козаків за те, що вони поєдналась з татарвою, бо можна, мовляв, обернутись за єднанням до самого пекла, щоб позбавитись такої неволі, нахаби та пригноблення, яке довелось терпіти козакам од польських панів.

Єремія скочив з дзиглика й забігав по наметі.

— Знаю я цього підлизькуватого пана, перевертня з волохів! Отжеж знайшовся й такий, що ладен ще й споболювати отим харцизникам! Ото диво! Це знак великого занепаду польської шляхти,— сказав Єремія.

— Тим часом у Варшаві тільки й мови, що про вашу милость, князю; усі сподівались, що сейм доручить вам верховенство й приводництво над армією. Військо бажає, щоб ви, ясновельможний князю, а не хто інший вів його

в битву. Городяни й жовніри стоять за вас, спочувають вам, та сейм став проти вас, князю,— говорив далі пан Дзеньковський.

Єремія став непорушно і втирив очі в Дзеньковського. Дзеньковський був ще молодий пан, випещений, вигодований, з білими повними щоками, з розкішними русявими вусами. Дівочі рум'янці грали на повних щоках, уста червоніли під вусами, як калина. Єремія слухав шляхтича й несамохіть приглядався до повновидого круглого лиця шляхтича. Єремії чогось став противний той випещений свіжий панянський вид шляхтича, стали противні стримкі пухкі русяві вуса, став гидкий самий тоненький голос, що подавав йому неприємні звістки з Варшави.

— Декотрі пани промовляли в сеймі промови за вашу особу, князю, але більшість стала особово проти вас. Ваші гарячі прихильники, князю, оце· прислали мене до вас за порадою й просили ясновельможного в часи небезпечності взяти верховенство й приводництво над армією й наступати на Хмельницького,— говорив далі шляхтич.

Єремія слухав неначе крізь сон і не зводив очей з пана Дзеньковського. Розкішно убраний шляхтич стояв проти світа поміж одкинутих полотнищ намету. Дорогий червоний кунтуш, облямований золотими позументами аж сяв на шляхтичеві й сипав ясний одлиск в темні закутки намету. Єремія в простому чорному кунтуші з недорогого сукна стояв попліч з Дзеньковським і здавався простим жовніром врівні з шляхтичем, а шляхтич стояв в золоті та сяєві, мов князь, і все говорив про Оссолінського, про Казановського й інших князевих супротивників. Єремія придивлявся до посланця з неприємними звістками, і йому став противний і той червоний кунтуш, і золоті позументи, і блакитний жупан. Єремія слухав і зненавидів і самого шляхтича, зненавидів самий голос, що здавався йому сеймовим одгомоном голосів його заклятих ворогів. Злість росла, прибувала в серці, як вода в річці в тучний дощ. Єремія ледве вдержував руку. Йому хотілось вихопити шаблю з піхви і стяти саму голову, і одтяти язик, що висловлював такі неприємні звістки з Варшави.

— Йди, пане Дзеньковський, до моїх полковників. Вони дадуть тобі намет для одпочинку, напоять тебе й нагодують. Подякуй од мене у Варшаві панам, моїм щирим прихильцям, котрі встоювали за мене,— сказав Єремія

так тихо, ніби шепотом, що шляхтич ледве дослухався до тих слів.

Єремія став блідий, потім став жовтий, неначе мрець. Очі одразу пригасли, губи зблідли й ніби присмагли, попід очима неначе хто попідводив синилом, а щоки неначе хто помалював жовтилом. Його вид став схожий на писанку-крашанку. Дзеньковський глянув на князя й крикнув:

— Ясновельможний! не журіться так дуже! не вдавайтесь в тугу! Дасть бог, справа піде інакшим способом!

Єремія мовчки тільки ткнув рукою, показуючи на вихід з намету.

Шляхтич миттю наче виплигнув з намету. Єремія одкинув завісу в другу половину намету, увійшов туди і впав на постіль, неначе підкошена трава падає на землю під косою. Йому здалося, що в ясному небі десь узялась хмара, блиснула блискавка, і в його несподівано вдарив грім, забив йому памороки трохи не на смерть, і його оповила якась непросвітна темрява й туман.

Вже сонце звернуло на вечірній пруг. В наметі було тихо. Один жовнір, стійчик коло княжого намету, насмілився вступити в намет і спитав, чи не буде князь їсти або пити. Єремія не звелів подавати обіда, тільки звелів принести свіжої криничної води. Цілий день в Єремії й рисочки не було в роті.

Настав вечір. Стійчик позапалював в наметі воскові свічки. Єремія сидів на стільці задуманий, засмучений. Усі його палкі честолюбні надії неначе одразу розвіяв вітер. Він постерегав, що з його рук вислизнув великий та значний момент, котрий міг би одразу підняти його превисоко вгору, вище за усіх магнатів: підняти на королівський трон.

«Моя слава, як слава великого побідника, розійшлась би по всіх усюдах: на усю Польщу, на ввесь світ, як проміння сонця. Я б заломив, засліпив усю Польщу, усіх магнатів. Мене б встріла уся Варшава з честю та пошаною, з таким тріумфом, з яким колись стрічав Рим славних побідників. До трону мені було б недалеко. Тоді б я вернув мої втрачені «рухомі й лежачі добра», мої силенні маєтності. А тепер мої стежки до слави закидало камінням. І хто закидав? Нікчемні, нічого не вартні люде, що не варті шага, не варті навіть моєї підошви!»

В Єремієвому серці спахнув гнів на своїх ворогів. Єре-

мія схопився з місця й завештавсь по наметі, неначе йому хто всадив кулю в самісіньке серце.

«Хто ж мої супротивники? Хто хоче вирвати з моїх рук славу побіди? Домінік Заславський, нездатний до війни, відомий ласун, розкішний, випещений унук князів Острожських, що завсіди любили розкіш і були такі ласуни, як і Домінік. Йому б тільки качатись на перинах та бенкетувати. Конецпольський? Це непосидющий недоліток, трохи не дитина. Вчений Осторог тільки знає свою латину, закоханий в книгах. Запагублять вони Польщу. Козаки візьмуть над ними перевагу. І тоді я навіки втрачу і Лубенщину, і усі мої волинські маєтності, і я тоді зубожію зусім. Тоді впаде в Польщі й на Україні славне імення князів Вишневецьких. Мене й мого сина ждуть злидні».

Єремія почував, ніби в його серце хтось устромив ніж та й не виймає. Серце болить, рана ятриться. А хтось неначе повертає ніж помаленьку на усі боки і триюдить рану, застромлює ніж ще глибше й все мучить, катує його душу.

— Болить моє серце, болить моя душа! Важко мені дихати! Сама смерть була б мені легша, ніж ці пекельні муки,— прошепотів Єремія і вхопився долонею за серце. Єремія вийшов з намету. В таборі було тихо й мертво. Ніч була темна. Усе спало, все одпочивало. Густі зорі на небі миготіли, весело блищали, неначе очі, налиті коханням. Брильянтовий веселий світ од зірок лився, переливавсь, сипався в темній блакиті. Зорі ніби тішились своїм світом в нічній тиші. Тепла розкішна ніч вкривала землю й розливала спокій на усе, що животіло й дихало на землі.

Єремія пішов над річку. Прохолода повіяла на його з вогкої низини, прохолодила його гарячий вид, запечені смажні уста. А запекле серце усе нило та боліло, неначе роз'ятрена рана. То злість, то ненависність, то почування великої обіди, великої втрати приливали до серця, неначе морські хвилі до берега.

«Ненавидять мене магнати, заступають мені стежку, заступають світ до слави. Ненавиджу їх. Я ладен і зараз покинути Польщу та виїхати в який чужий край. Мене скрізь приймуть з честю. Але мені треба помститись над козаками. Тільки через це я не покину Польщі. Ну потривайте ж, тепер, мої вороги! Прийде час, і ви самі мене

проситимете, будете мені коритись та кланятись, щоб я взяв приводництво над армією. А це певно буде! а це певно станеться неодмінно, трапиться незабаром. Наглузуюсь тоді й я з вас, пригнічу вас до землі, наступлю на вашу шию, причавлю вас і по вас, нікчемних, таки піднесусь вгору до слави, до пошани, вийду високо-високо і тоді глузуватиму з вас. Увірвавсь мій терпець! Але я знаю, що я один спасу Польщу».

Єремія вернувся до намету, як вже небо на сході яснілo. Заворушились в таборі жовніри і подекуди заманячіли, виходячи з наметів. Коні заіржали. Табір прокидався. Одного Єремію не брав сон до білого дня.

Вранці полковники поприходили до Єремії. Прийшов і шляхтич Дзеньковський. Вони глянули на Єремію й не впізнали князя: він став такий змарнілий, заниділий, такий страшний, неначе ті немирівські мученики перед смертю, що були розп'яті на хрестах та на стовпах.

— У кожної людини своє щастя й інші муки. Кожний мучиться по-своєму,— промовив Дзеньковський до полковників, вертаючись од князя.— Чи це ж не мрець, що встав уночі з домовини і вийшов до нас в наметі? Мабуть великі муки він перетерпів цієї ночі!

XIII

Сливе через місяць після Корсунської битви з поляками, 20 липня 1648 року помер король Владислав IV. Хмельницький довідався про смерть короля в Богуславі тоді, як він ішов з військом з Корсуна на Білу Церкву. Між козаками пройшла чутка, що пани отруїли короля за те, що він був прихильний до козаків. Тепер короля не стало. В Польщі усім правив сейм, усьому давали ряд пани.

Дійшовши до Білої Церкви, Хмельницький став табором і зараз послав до Варшави своїх комісарів з листом до короля, неначебто він не знав, що короля вже нема на світі. Богдан просив в короля вибачити йому, що він підняв повстання, бо мусив зробити це через панські здирства, і жалівся на польських панів, що вони пригноблюють козаків, пооднімали в їх землі, луги, сіножаті, ставки, млини, виганяють з своїх маєтностів козацьких удов та сиріт, не пускають козаків на Дніпро ловити рибу. Окрім того, він жалівся, що пани та ксьондзи силою заво-

дять на Україні унію, беруть великі податі, навіть з козацьких удов, беруть оплать з кожної хати, з пасік, з товару, з млива, а реєстровим козакам вже не платять за службу з скарбу п'ять років. В кінці свого листа Богдан просив збільшити козацьке військо ще на шість тисяч, вернути їм давнє право вибирати самим гетьмана й полковників, пооддавати церкви, одібрані в унію. Для переговорів він просив прислати комісарів з Варшави.

Прочитавши на сеймі Богданів лист, пани постановили не приймати Богданового прохання і, не гаючись, йти на його з військом. А тим часом Богдан розіслав з Білої Церкви листи по всій Україні, щоб хлопи йшли в козаки і прибували до його табору, а сам знявся й рушив далі на Волинь. Козацький табір дійшов до річки Случі. Хмельницький став табором недалеко од Старого Костянтинова.

— От тепер «знай, ляше, що по Случ наше!»— говорили козаки, отаборившись над Случчю.

Тим часом козацькі посланці вернулись з Варшави й принесли звістку, що сейм дав приказ незагайно збирати польське військо й призначив над ним трьох приводців: Домініка Заславського, молодого Конецпольського та старого Миколая Осторорога.

— Перина, дитина й латина! оце наші супротивники теперечки! З цими небагато буде нам клопоту та тяганини! — сміявся Богдан, прикладаючи прізвища новим приводцям польського війська.

Тим часом сейм видав загад панам збиратись на війну. Кожний багатий пан збирав військо з дрібних шляхтичів і виставляв його на війну на свій кошт. Кожний шляхтич в повітах, що хотів іти на війну, був повинен виступати на збірне місце своїм коштом. З таких шляхтичів складались «корогви». Кожна «корогва» звалась по повітові. З кількох корогвів складався полк. Полки звались на ймення по своїх воєводах. Уся армія уявляла з себе ніби маленьку Польщу. Збірним місцем для війська призначили Глиняни за тридцять верстов од Львова.

Збір війська почався ще серед літа. Потяглися до Глинян пани з усієї Польщі. Польські тогочасні пани, вкрай випещені та без міри спанілі в розкоші, не могли знести недогоди військового таборового життя й їхали на війну, неначе на якийсь бенкет, в дорогих каретах з великою силою усяких служників, слідком за ними йшли

балки хур, навантажених усяким незліченним добром. На хурах везли меди, вина, горілку, варення, конфети, оксамитове та шовкове празникове убрання, соболячі шуби, дорогі оксамитові матерії на кунтуші, теплі укривала, подушки, перини й м'які матраци, килими і везли безліч фарфорового та срібного посуду: срібні тарілки, вази, полумиски, кубки, пугарі. Багаті магнати везли навіть срібні тази й умивальники і золоті кубки та чарки дорогого виробу. Багатіші пани позабирали з собою навіть ванни для купання. За кожним паном їхало стовпище слуг та кухарів. Кухарі везли усякі свої кухарські причандали. Польський літописець пише, що в тодішньому таборі певне було більше срібла, ніж олива в кулях. Багаті пани неначе мали на думці виставлятись та чванитись в таборі один перед одним своїм багатством, золотом та сріблом, та брильянтами, як виставлялись в своїх пишних палацах на бенкетах.

Військовий табір розкинувся по широкій долині коло Глинян. Пани понапинали здорові намети з полотна та повсті, облицьовані червоними та жовтими шовковими смугами та бережками. Кругом наметів розставили вози. Уся долина була заставлена возами та кіньми. Возів набралося більше, ніж сто тисяч. Між возами манячіли гусари в пишних уборах, піхота, коні в дорогій збруї. За хурами було не видко й гармат. Усей табір був схожий на прездоровий ярмарок на степовій Україні, закиданий хурами та возами, на котрому не знать, чи більше возів, чи більше людей. Уся долина ніби гула, клекотіла, неначе здоровий ярмарок.

Розкішний намет князя Домініка стояв на пригорку. На його білих ребрах червоніли смуги з дорогого сукна. Зверху намету блищала позолочена княжа корона. Кругом намету чорніли рядками гармати. Заславський розставив військо з свого воєводства по селах коло Львова і вернувсь до табору. Як він прибув до табору, його стріли пани й військо з гуком гармат та радісними криками. Гусари й кінне військо виступило на пригорку йому назустріч.

Військо здивувало й засліпило самого Заславського незвичайно розкішними уборами. Гусари чванились один перед одним дорогими баскими кіньми та кінською збруєю: луки на сідлах були усе срібні, чапраки повишивані шовком та золотом, стремена позолочені, шаблі й держал-

на поцяцьковані золотом. На гусарах були кунтуші оксамитові, підбиті шовком й облямовані дорогими соболями. На шиях блищали золоті важкі ланцюжки. З високих шапок, надітих набакир або навскоси спадали китиці, обсипані брильянтами. Червоні й жовті сап'янці блищали срібними й золотими острогами й підківками. За поясами стриміли дорогі кинжали з срібними позолоченими держалнами. Піше військо було так само убране в багаті квітчасті кунтуші. Простіші жовніри з сірачкової шляхти не одставали од панів і підбирались під їх вподобу в пишному убранні. За видану вперед за три місяці з скарбу плату вони посправляли собі суконні кунтуші, начепляли на голови квітчасті суконні шапки з чеовоними верхами та китицями. Збитки в убранні були неймовірні. Пани, зроду чваньковиті на вдачу, виставлялись своїми дорогими уборами один перед одним, неначе на бенкеті перед паняпками.

Пани з'їхались неначе не на війну, а на бенкет. Вони й справді давали в таборі бучні бенкети і силкувались показати свою щедрість та пиху, неначе в своїх палацах. На бенкетах грали музики. Кухарі розкладали багаття й готували усякі панські потрави. По усьому таборі йшли бенкети, скрізь грали музики, неначе скрізь справляли весілля. Вино, меди розливались річками. В багатих просторих шатрах ставили столи. Столи заставляли срібним посудом; кухарі подавали дорогі потрави. По тодішньому панському звичаю ставили на столи вироблені з сахару дерева, троянди, кози, леви, олені й усякові чудернацькі фігури.

Як глянеш на це військо, пише тодішній польський літописець, то тобі здається, що пани з'їхались не на війну, а на весілля. А тодішні українські літописці записали, що польські пани з'їхались неначе на ярмарок, понавозили срібла, золота та дорогого убрання певно для того, щоб заміняти їх на козацькі рядна та повстяні попони.

Приїхавши з Львова до обозу, князь Домінік Заславський зараз дав розкішний бенкет панам, приводцям кожного воєводського полку. Кухарі розіклали за наметом багаття і готували обід. Пани прибували до княжого намету верхи на баских конях в блискучій зброї. Обидві поли довгого княжого намету були одкинуті високо на намет. Червона підбійка на полах лягла на білий намет, неначе дорога завіса над дверима з двох червоних полотнищ. На-

мет стояв, неначе одчинений навстіж. Долівка в наметі була застелена дорогими турецькими килимами. Кругом в середині намету донизу висіли квітчастою смугою перські килими і обвивали намет, неначе дорогі поцяцьковані рами. Посередині стояв довгий стіл, накритий білою скатертю, заставлений срібними тарілками та полумисками, здоровими срібними жбанами та вазами. Жбани і вази були вщерть вінців поналивані венгерським вином, медами та горілкою. Кругом стола понад краями, неначе разок золотого намиста, блищали проти сонця золоті чарки, чарочки, пугарі та кубки. Од княжого стола в самому наметі далеко тягся довгий рядок столів, поставлених надворі й прикритих зверху полотняним навісом на стовпчиках, щоб захищати од гарячого літнього сонця столи й високих гостей.

Шляхтичі з'їздились і стовпились в передній просторній половині довгого намету. Слуги одкинули поли в другу половину намету, неначе одчинили двері. З-під піднятих піл залисніла багата князівська постіль, постелена на товстих матрацах, з пуховими подушками, з перинами, з шовковим м'яким укривалом, з дорогими столиками та дзеркалами на столах. Та частка намету була схожа на дамський будуар, неначе якась випещена в розкоші пані розташувалась в наметі серед військового табору. Незвичайно багатий розпещений князь Заславський так любив розкіш, що не міг одвикнути од розкішної догідної обстави навіть у військовому таборі.

Князь Домінік вийшов до гостей убраний, як до вінця, в розкішному оксамитовому кунтуші, в високій шапці, з червоним шовковим вершком, що зігнувся над вухом. На вершкові теліпалась китиця, обсипана брильянтами. Над чолом стримів біле перо в брильянтах, неначе припале краплями прозорої роси. Збоку теліпалась шабля в золотій піхві. За поясом стримів кинжал з золотим держалом, поцяцькованим взорцями з ізумрудів та рубінів. Князь виступав з дверей ввесь в золоті, оксаміті та брильянтах, неначе Савська цариця виступила на двірський бенкет в Соломона. Кругом його аж сяло сяєво, аж кидало промінням на поцяцьковані перські килими, де тільки він повертався. Білий, повновидий, тілистий, вже трохи отілий, з делікатними рум'янцями на щоках, з рум'яними, як малина, повними устами, з русявими довгими вусами, вихоханий, випещений, князь і справді був схо-

жий більше на тілисту панію або на багату повновиду молодицю в перській хустці на голові та в намисті з дукачами.

Слідком за князем Домініком вийшов молодий Конецпольський, ще зовсім молодий магнат, височенький, тонкий станом, білявий та такий жвавий, непосидящий та ворушкий, що про його казали, ніби він ніколи не міг довго всидіти на одному місці і все бігав, ходив або їздив без усякої потреби, никав скрізь по Польщі, по панських палацах або по лісах на вловах. За Конецпольським виступав з повагом третій приводець армії вчений Остророг, вже літній, навіть пристаркуватий, сивуватий, з довгими кудлатими вусами, блідий і замлілий, ніби аж тлінний, в простій недорогій одежі. Він любив засиджуватись над науками і пеклювавсь науцтвом так пильно, що аж занидів і змізернів на виду.

Приїхав на коні Доміників шурин Конецпольський, що держав Гризельдину сестру, прискакав князь Збаражський, так само перевертень з славного українського роду князів Острожських. Панів назбиралось повний намет. Коли це десь за сугорбами заграли музики, і на долині з'явився полк київського воєводи Тишкевича. Поперед полка манячіло здорове знамено. За полком в блискучій кареті їхав Тишкевич. За ним тяглася довга валка з сотні возів з усякими пожитками випещеного старого магната. Князь Заславський зараз послав до його верхівця з запросинами на бенкет. Незабаром карета прикатала до намету. Два жовніри висадили попід руки з карети огрядного Тишкевича. Він був убраний в нове багате убрання, неначе зібрався на бенкет до самого короля в двір. Усі три приводці виступили з намету до його назустріч і повели його попід руки в намет, неначе старого гладкого біскупа. Прискакав на коні й Самійло Лащ в новому убранні, здоровий, наче кадовб, і замішався в блискучий натовп в наметі. Для його велетенської постаті намет був і низький і тісний. Лащ повертався в наметі, неначе ситий товстий ведмідь в кучі.

Згодом назбиралось панів так багато, що вони не зміщались в наметі й повиходили в полотняні навіси над столами. Слуги повиймали з возів стільці та дзиглики, оббиті червоним та жовтим сап'яном з видавленими золотими гербами та князівськими коронами Заславського. Господар попросив гостей пити по чарці, закушувати та

сідати за довгі столи. Гості пили, балакали, кричали та реготались, про війну й мови не було в їх.

— Шкода, що оце нема з нами славного гетьмана Потоцького,— промовив князь Домінік,— десь поневіряється в полоні в Криму. От би хто зробив пошану моїм винам та горілці! — сказав князь Домінік.

— Зробимо й ми без його вам, князю, цю пошану,— обізвався Лащ,— за це не журіться! А все-таки шкода, що мені нема пари за столом з винами та медами. Оджеж ніхто мене з вас, панове, не переп'є! Один гетьман Потоцький був мені під масть.

— Не журися, пане Лащу! Ми од тебе не одстанемо,— говорили декотрі пани, випиваючи по чарці й заїдаючи холодною заячиною.

Князь Домінік запросив гостей сідати за столи. Приводці Тишкевич, Конецпольський, князь Збаражський та інші князі сіли за столом в наметі. Інші молодші пани посідали за довгі столи під навісами. Підняли над наметом Домінікове червоне здорове знамено. На пригорку вдарили з гармат. Заграли музики. Гості всілись. Почався бенкет такий розкішний, почались такі збитки в напоях, неначе пани бенкетували не у військовому таборі, а в палаці князя Заславського. Стовпище слуг та кухарів завешталось, забігало. Панам подавали смачні й тривні потрави. Пани гомоніли, реготались. Потрава йшла за потравою без кінця. Жбани й вази з винами та медами спорожняли так швидко, що слуги ледве встигали наливати їх з бочок, насилу увивались.

Над усіма наметами воєвод та полків попіднімали знамена та корогви. Багаття на сугорбі палало. Колії різали й білували корови, барани та птицю на вечерю. Дим од багаття підіймався під синє гаряче небо вище од діброви. Пани кричали й галасували. В гарячому повітрі розносились гострі пахощі од печені, перцю, інбіру, тхнуло згарятиною од багаття. Здавалось, ніби то давні царі давньої Еллади з'їхались на Олімпійські ігрища, приносили після веселого ігрища жертву богам, а потім сіли за жертівний бенкет в празниковому убранні вкупі з жерцями в пурпурових та шовкових убраннях, в золотих вінцях та обручах на головах.

— А що ви, панове, чували про табір Хмельницького? — спитав князь Домінік.

— Розташувався він табором на Волині. Він оце недавнечко розіслав листи по всіх містах та селах, щоб охочі хлопи приставали до його табору та йшли в козаки,— промовив Лащ,— і вже оце звідусіль потяглися ці сільські лицарі хто на сухоребрих шкапах, хто пішки з торбами на плечах та в драних свитах. Хмельницький приймає в козаки усю ту наволоч і вчить їх муштрам. Ото, ясновельможні панове, матимемо супротивників на продиво! З такими лицарями й нам, панове, ще не доводилось битись, одколи сутніє Польща.

— Доведеться таки попаскудити наші лицарські шаблі та забагнити наші дорогі кунтуші в болоті,— обізвався князь Збаражський.— Це неслава для наших дорогих шабель.

— Ото летітиме те дрантя під нашими шаблями, як куряче пір'я з курей! Буде прецікава, пресмішна битва. Ото буду реготатись, як реготавсь під Смілою тоді, коли вирізав одне село. Ті дурні хлопи під Смілою не тільки не оборонялись, але ще й ставали на коліна та простягали руки до нас. А я як штурхну яку молодицю списом в груди, то вона так і гепне навзнак та й задригає ногами! Чисто наче зарізана курка! Ой будуть дригати ногами Богданові лицарі під шляхетськими шаблями! — говорив Лащ і реготавсь.

— Чи ви чули, панове, що Хмельницький оце на тім тижні оженився з якоюсь красунею Оленою Чаплінською, жінкою якогось шляхтича Чаплінського, вбитого козаками?— сказав один шляхтич.— Кажуть й весілля оце недавнечко справляв в таборі.

— Невже! — крикнув жвавий Конецпольський,— ото якби оце зараз була битва! Ми б узяли в полон Богдана з молодою, з усім весіллям, з сватками й світилками. Вийшов би пресмішний тріумф у Варшаві з світилками та дружками. Ми б загадали їм на тріумфі улицею співати весільних пісень.

Пани зареготались, аж столи задвигтіли. Венгерські вина та міцні меди підкидали веселості в розпалені спекою та винами голови.

Тим часом наприкінці бенкету кухарі поставили на столі здорову ялину, вироблену з сахару. Під ялиною біг лев з пелехатою головою й наздоганяв зайця. На голові в зайця стриміла козацька шапка з червоним довгим вер-

хом. Мудрий кухар потрапив в тон веселої шляхти. Вглядівши таку кумедну емблему, пани зареготались й загаласували.

— Віват! віват шляхті! Мудро зроблено! Віват князеві Заславському,— загаласувала шляхта якимись скаженими голосами.

— Згине Богдан з козаками! Нехай живе шляхта! — крикнули пани.— Нехай згинуть козаки й хлопи!

— Не поможуть Богданові обшарпані хлопи та усякі загони! — крикнув Лащ і схопився з місця.

Скотарна фацеція збурила й розворушила легкодумних та гоноровитих панів до краю. Чваньковитість та нахвалки прорвались наверх, неначе патьоки з кипучого вулкана.

— Ось кара на бунтарів! — крикнув князь Домінік, витяг свою дорогу шаблю, підняв її вгору і показав панам, але так, що шабля схилилась за плече, а князь показав панам пишне золоте держално, поцяцьковане брильянтами. Він показав те держално, неначе багата пані часом висовує з-під подола сукні й показує дорогий черевичок, вишитий золотом: дивіться, мовляв, які в мене гарні гаптовані черевички.

— Ось де наша побіда! — крикнув жвавий Конецпольський. І він і собі висмикнув шаблю з піхви, підняв угору і показав панам золоте держално, ще краще й дорожче. На кінчику держална наче горів здоровий червоний рубін і ніби казав: дивіться! в князя Доміника гарне держално, а в мого господаря ще краще й дорожче, і заграничної роботи.

Самійло Лащ схопився, як несамовитий, і підняв угору прездорові кулаки. Це вже була фацеція.

— Дивіться, панове! Оце на один цілий козацький загін, а це на другий! Одного мого кулака вистачить на цілий козацький загін.

І Лащ показав панам передніше один кулак, такий завбільшки, як довбня, а потім показав другий.

Пани зареготались і крикнули: — Лащ Геркулес! Віват Лащевим кулакам!

— Маємо добрі шаблі, маємо й добрі кулаки. Боже з високого неба! не помагай ні нам, ні козакам, а тільки дивись з високості неба, як ми будемо лупити оту наволоч,— промовив Лащ і підвів очі вгору, здіймаючи обидва кулаки трохи не до самого полотняного навіса.

— Правда! Правда твоя, пане Лащу! — крикнули вже зовсім напідпитку високі пани.

Тишкевич сидів, похиливши голову. Він пив мало. Склавши руки на товстому животі, він почав крутити здоровим пальцем однієї руки кругом пальця другої руки, неначе мотав нитки. Потім, підвівши сонні очі вгору, промовив:

— Усе то гаразд, усе то гаразд. Мужності в нас сила. Маємо багато мужів, славних розумом, вченістю, багатих на засоби й достатки й на відвагу. Але між нами нема тепер одного. Одцурався він од нас, зобижений сеймом. Ви, певно, втямили, про кого в мене мова.

— Про князя Єремію Вишневецького,— сказав Конецпольський.

— Ви вгадали. В мене мова про його. Князь Єремія— це окраса Польщі й України. Він стоїть з своїм військом окроми од нашого табору, хоч я певний в тому, що він стане проти козаків одноразно й одночасно з нашим військом. Але нарізно битись, це виходить — зменшувати нашу силу. Треба б його якось вмовити, щоб він пристав до нашого табору, бо ми вже трохи якось ніби зам'якинились, сказати по щирій правді.

— Треба! треба! нема що й казати! — крикнули пани заразом.

— Але як до його приступити? він мені ворог. Він гордий, цурається наших магнатів, бундючний та непоміркований! — обізвався князь Домінік.

— Я поїду до його прохати, щоб він помирився з нами та пристав до нашого табору під вашу руку,— сказав Тишкевич.

— І я поїду з паном,— сказав князь Домінік,— коли йдеться про нашу вітчизну, то й я ладен.

— І я поїду з вами! Князь Єремія прихильний до мене. Тільки шкода, що горілки не вживає. За чаркою ми б з ним перебалакали, й справі був би кінець,— сказав Лащ.— Якби він оце випив вкупі з нами, то й помирився б, і подобрішав до нас. Оттут в пляшці, панове, і правда, і щирість, і одкритість душі, і приятельство,— сказав Лащ і з тими словами встав, вхопив в руку здорову пляшку горілки і високо підійняв її вгору над своєю головою.

— In vino est veritas! — обізвався Осторог.— Про це знали ще давні латинці. Твоя правда, пане Самійле.

— In vino est veritas! В пляшці й дружба, і любов, і

панянські рум'янці, і пал кохання молодців, і поцілунки, і сміх, і палкі мрії, і веселощі життя, і сміливість побідників, і висока поезія; оттут, панове, в пляшці й Анакреон, і Катул, і Овідій, і Горацій. Тутечки вони сидять усі з своїми поемами, тут, на дні пляшки, і ідилії, і оди, і сатири й поеми. Вино та горілка заправлені ними, неначе перцем та інбіром. Тут в пляшці й королі, й царі побідники, і Цезар, і Олександер Македонський, і Нерони та Калігули сидять оттут на самісінькому дні, як жаби в болоті.

— В пляшку посадив премудрий Соломон усіх чортів та чортиць і закопав їх у вавілонському полі Деїрі. Навіть чорти не видержали справи: перед пляшкою заласувались на бенкеті в премудрого Соломона, певно, попились та й попались в Соломонову пляшку, як раки в вершу. Через пляшку сам сатана зоставався тоді без пекельного війська й без жінок цілі віки. Та що й казати; пляшка — це сила: це щастя й мир. Неправду сказав апостол, щоб не напиватись вином, бо в вині розпусність.

— Пане Лащу! Говори та й міру знай! Це єресь! Це схизма! — крикнув побожний Тишкевич.

— Не єресь, не схизма, а свята правда! Коли чорти не видержали справи перед пляшкою, то й залізний князь Єремія не встояв би, якби випив з нами добрий жбан вина. Це не єресь! Це свята правда!

— Єресь! єресь! Heresia magna! В баніцію його знов! В баніцію пана Лаща! — крикнули вжарти пани.

— Нехай і в баніцію! Це мені не першинка! Це вже впаде на Лаща, здається, двісті вісімдесят восьма баніція з Польщі. Але я не покоряюсь вашому присудові й зостанусь оттут за столом, зостанусь дома, в моїй веселій шляхетській вітчизні з веселою шляхтою. І поїду до князя Єремії просити його до згоди з нами з оцим бутлем в руках.

— Пане Лащу! Але пам'ятай, що Хмельницький посадив в пляшку гетьмана Миколая Потоцького, а татари повезли його в пляшці в Крим,— обізвався князь Домінік.

— А ми і питимемо, і козаків битимемо! — крикнув Лащ.

— Правда твоя, Лащу! свята правда! і питимемо, і козаків битимемо! vivat! — крикнули пани, аж луна пішла долиною.

— Але передніше нам треба поїхати до неублаганного

князя Єремії та впрохати його й ублагати, щоб він пристав до нас з своїм військом,— промовив Тишкевич.

— Поїдемо, поїдемо й обернемо цього залізного князя на воскового,— крикнув Лащ.

Одначе не швидко довелось панам їхати в обоз князя Єремії: Тишкевич другого дня запросив усіх панів на бенкет до свого намету. Бенкетували в Тишкевича, а потім в Конецпольського, а далі в Потоцького. Бенкети тяглися тижнями, неначе великодні святки. Дрібні жовніри й собі, на зразець великих панів, справляли гулянки та випивачки й незабаром вишахрували усю свою заплату, видану з скарбу вперед за три місяці. Жовнірам не стало за що харчуватись. Вони кинулись по селах шукати поживку, грабувати в селян воли, корови, вівці, кури та гуси. Львівський архієпископ писав тоді до одного свого приятеля пана, що жовніри спустошили навіть королівські й шляхетські села, що селяни трохи не мруть од голоду, втікають з сіл і йдуть світ-за-очі. Селяни в той час говорили: «це гарні наші оборонці, як вони себе звуть! вони зруйнували наше добро гірше, ніж козаки, котрих звуть своїми ворогами».

Пани не хапались їхати в Єремиїн обоз, та й хапатись не було чого. Богдан через своїх посланців ще на сеймі просив в своєму листі панів, щоб вони прислали комісарів говорити з ним, вмовитись і постановити мир. Про замирення він писав лист і до Адама Кисіля. Богдан ждав татар і хотів протягти час як можна довше. Сейм згодився послати польських комісарів. Слідком за посланцем Вольським поїхали на Україну за комісарів Кисіль, Сельський, Дубровський та Обухович, як видно з прізвищ, пани українці й православні. Вони приїхали на Волинь і потрапили в саме полум'я повстання. В Острозі загонці їх не пустили далі. Перед очима самого Кисіля вони зруйнували село Гущу, Киселеву резиденцію, і спалили його добро. Кисіль хотів добратись до Киева й там розпочати з козаками переговори, але його скрізь спиняли й не пускали йти далі загонці. Кисіль писав з дороги листи до Богдана, до київського митрополита Сільвестра Косова, щоб йому дали провідців для оборони від повстанців. Але Богдан зумисне не обзивався до його листами. Він зумисне тяг діло, бо сподівався з Криму підмоги од татар, а сам усе посовував свій обоз далі на Волинь, ближче до Польщі. Кисіль з своїми посланцями блукав по Украї-

ні, переїжджаючи з міста до міста, сливе до кінця літа. А шляхетський табір усе ждав не діждався Кисіля з одповіддю од Богдана й з нудьги пив та гуляв напропали!

Тишкевич усе намагався, щоб поїхати до князя Єремії, поєднатись з ним та прилучити його до свого табору. Князь Домінік згодився помиритись з Єремією й поїхав до Вишневецького. Поїхав з ним і Конецпольський та Осторог, поїхав і Тишкевич, і молодий Конецпольський, що був жонатий з Гризельдиною сестрою. З ними вкупі поїхали ще деякі значніші пани. До посланців пристав, як шевська смола, і Самійло Лащ, щоб вони і його взяли з собою.

— Без Лаща ви нічого не вдієте з князем Єремією,— говорив Лащ до магнатів,— візьміть мене з собою, і я вам приведу до нашого табору князя Єремію, як смирну ягницю на мотузку.

Поїхав і Лащ з посланцями. Усі пани поїхали до Єремії в дорогих блискучих каретах, неначе в гості на бенкет. Поїхали сини українських перевертнів до українського перевертня з славного давнього роду вкупі з польськими магнатами на пораду, як запагубити і знищити свою Україну.

Другого дня саме в ранні обіди блискучий поїзд угляділ Єремійн табір над річечкою Пилявкою недалеко од Старого Костянтинова. Табір розкинувся під старою дібровою на широкій долині аж до самої Пилявки і мав такий простий вигляд, що пани звеліли спинити коні й загомоніли.

— Ой куди ж це ми заїхали! — гукнув з карети князь Заславський.— Мабуть ми оце чи не помилились і не потрапили до Єремійного обозу. Чи пак не до козацького загону оце ми приблудились?

— Може й справді хлопи зумисне оце показали нам шлях не до князя Єремії, а до табору якогось харцизника Кривоноса або Вовгури,— обізвався Конецпольський, виглядаючи в вікно карети.

Єремійн табір і справді був зусім не схожий на багатий шляхетський табір в Глинянах, а більше скинувся на Кривоносів табір. Усе в таборі було просто, навіть убого. На долині манячіли прості закурені пилом намети. Подекуди стриміли навіть солом'яні курені та катраги, неначе в пасіці. На жовнірах жупани були з простого чорного

та вишневого сукна. Пишні карети виїхали в табір між намети та курені. Кругом наметів заманячіли жовніри, в недорогих жупанах, неначе селяни в свитках на ярмарку. Блискучі карети врізались в табір, неначе якийсь пишний королівський поїзд вшелепався з дива в гущавину сільського степового українського ярмарку. Карети стали серед гущавини наметів. Магнати повставали й пішки попростували до Єремиїного намету. Саме тоді Єремія сидів за наметом на дошці й обідав вкупі з своїми полковниками. Миски з кулішем парували, поставлені вподовж рядком на дошці, а кругом таки на дошках сиділа старшина. Єремія здалеки вглядів блискучий поїзд і поклав ложку на дошку, навіть не застелену скатеркою. Він стривожився так, що не міг більше їсти.

«Що це за диво? Що це за перезва? Це приводці армії чогось їдуть до мене. Я вгадую й чого! Оце вони певно їдуть просити мене, щоб я пристав докупи, до їх армії й бився з козаками під верховенством князя Заславського. Не буде цього, доки світа-сонця! Не діждуть вони цього! Я й тільки я повинен правувати в битві. Оці цяцьки, оці ляльки нездатні до військової справи».

Магнати наблизились до намету. Єремія підвівся й пішов до їх назустріч.

«А може сейм оце передумав і мені доручив приводництво над військом?» — майнула думка в Єремії, і він почутив, що в його одразу неначе замерло серце й перестало кидатись, йому наче не ставало духу дихати.

Єремія виступив назустріч панам, неначе вовк, застуканий вловчими десь в закутку: він насупив густі чорні брови. А з-під брів блискали сердиті очі. Панам здавалось, що він от-от вищірить зуби і клацне на їх зубами, наче вовк, і кинеться на їх, порве й покусає і прожене їх із свого табору.

На Єремії був жупан з простого вишневого сукна, дуже підхожий під мужицьку свиту, та жовті старі, вже зчорнілі й замазані сап'янці. Перед пишними магнатами стояв ніби простий запорожець або козак з Богданової армії.

Пани позділмали шапки і привітались до князя Єремії. Єремія якось знехотя зняв шапку, вклонився їм і попросив вступити в свій намет з простого полотна та повсті, устелений простими повстяними килимами. Єремія попросив гостей сідати на липових непомальованих дзигликах.

— Я прибув оце до вас, високошановний любий това-

ришу, з посланцями од усеї нашої шляхти з нашого табору просити в тебе згоди з нами,— почав князь Домінік. — Я сам ладен просити вас і приїхав, щоб помиритись з тобою. Забудьмо давні сварки та змагання. Наша отчизна Польща тепер в небезпечності од козаків. В Богдана військо здорове. До його насходилось вже може більше, як сто тисяч народу. Богдан жде ще й татар на підмогу. Помиримось і подаймо один другому поміч на цей небезпечний час. Згода чи незгода з нами теперечки залежиться од тебе, князю.

— Як миритись, то й миритись. Чому ж пак і не помиритись,— муркнув князь Єремія й навіть не глянув князеві Домінікові у вічі, а дивився через одслонені поли намету кудись в далечінь.

— В Богдана армія здорова, а в нас теперечки два табори, опрічні один одного,— почав Осторог,— кожне царство, що розділюється, мусить загинути і занапастись. Не одрізнюйтесь од нас, князю, а пристаньте до нашого табору і ми вкупі переможемо ворогів.

— Як то мені пристати до вас? Пристати під ваше верховенство, чи що?— спитав, неначе одрізав Єремія і з тими словами підняв високо чоло і кинув гострими очима на Осторога.

— Ми, князю, не винні, що була така воля й присуд високого сейму. Ми не маємо права зріктись його присуду, й загаду,— промовив князь Домінік,— але ми просимо, князю, твоєї ласки — пристати до нашого табору і злучитись з нами докупи, як рівний з рівними.

Усі замовкли. Мовчав і князь Єремія. В наметі стало тихо. Усім було ніяково од тієї мовчанки.

Лащ мовчить, ще й позіхає на похмілля.

«Вилупив на князя баньки, неначе його зроду не бачив, та й мовчить»,— подумав жвавий Конецпольський і тихенько штовхнув Лаща ліктем під бік.

«Коли б хоч брехливий Лащ мерщій закидав свій мотузок на князеві роги,— подумав Заславський,— а то хоч зараз виходь з намету та й давай дропака додому».

— Вашої милості, князю, слава відома по всій Польщі. Вас люблять жовніри, бо ви сміливий і простий і припадаєте їм до вподоби,— почав Лащ.— Випиймо, князю, при цій нагоді по жбанові доброго венгерського та й зійдемось з таборами докупи. Що тут довго балакати! Коли б швидше запивати могорич по згоді, або що.

— Випити можна. Чому пак і не випити,— обізвався Єремія й ляснув в долоні.

В намет увійшов служник. Єремія звелів йому подати вино й закуску. Жовнір приніс вино в здоровому олив'яному жбанові, а потім подав срібні недорогі кубки і поставив на столі закуску на олив'яних тарілках. Ті олив'яні тарілки пригадували столи в монастирських трапезах або на Запорозькій Січі.

— В час війни, в час походів я забороняю п'янство в своєму таборі і сам їм просту страву, їм куліш з салом, щоб давати зразець жовнірам. Війна це великий піст, а не масниця. В запорожців карають смертю п'яниць в час походів. Ото правдиві лицарські норови. Нам треба брати цей їх звичай собі за зразець,— сказав Єремія.

— Ой, ой, ой! Князю Єреміє! Якби в нашому таборі завівся цей запорозький звичай, то прийшлось би постинати голови усім жовнірам, усім панам, і мені першому. Пити й козаків бити: от наша втіха! — сказав Лащ і зареготався, так що його товсті губи розтяглися трохи не до вух, а рот став здоровий, неначе верша.

— По одній чарці випити можна й у поході: це не шкодить і нікому не завадить,— сказав Єремія. Він почастував гостей. Гості випили по кубкові вина й стали трохи сміливіші й говорючіші. Для звичаю і князь Єремія пригубив чарку і став прихильніше поглядати на пишно убраних гостей. Розмова пішла вольніша. Самійло Лащ, вихиливши пугарів зо три смачного вина, розбалакався й справді допомагав своїм вертким язиком вести розмову, що рвалась щохвилини, ніби гнила рвачка нитка.

— Вже як хочете, ваша милость, а без вас, князю, ми не розпочнемо битви з козаками. Ваша рука, ваш розум, ваша сміліва вдача потрібні нам тепер, як манна небесна була потрібна ізраїльтянам в пустині,— розпочав розмову Тишкевич.

Князь Єремія трохи подобрішав. Тишкевич неначе погладив його за шерстю.

— Тільки шкода, князю, що горілки не п'єш. Якби ти пив так, як оце ми дудлимо, ти б давно пристав до згоди з нами,— бовкнув Лащ, ставши одразу запанібрата з князем.— In vino est pax. Це свята правда: випий, князю, до нас оцей цілий жбан та не борсайся й не брикайся.

Князь Єремія спахнув і кинув сердитими очима на Лаща.

— Ваші жовніри, князю, вже вимуштровані в битвах з загонами, вже призвичаєні до борні з козаками, а наші ще й пороху не нюхали. В тобі сила, князю, а не в нас. Ти перший лицар на всю Польщу. Твої жовніри не вбираються в дорогі шати, не звикли до ласих потрав,— говорив князь Заславський.

— Твій табір, князю, таким простим здався нам, що князь Домінік аж перелякався: думав, що наші провідці, хлопи, запровадили його в якийсь загін Кривоноса або Вовгури. На взір твій обоз — чистий хлопський загін: жовніри в простих жупанах чи в свитах, ночують в солом'яних куренях, їдять куліш з салом. Зовсім не по-шляхетському! — випалив, як з рушниці, дурний Лащ.

Єремія схопився з дзиглика, наче опечений, і неначе зашкварчав, як вишкварка на сковороді.

— На козаків-гайдамак і я гайдамака. Гайдамака князь не рівня князям гетьманам польського війська.

Єремія одкинув полотнище завіси до другої половини намету, вскочив туди, спустив завісу й сховався там.

Усі пани встали і витріщили очі. Лащ кинув ложку в куліш і вирячив з дива очі на завісу. Завіса ще хилиталась, але за завісою не чути було навіть духу.

Магнати постояли, подивились один на одного і мовчки вийшли з намету.

— Ну та й телепнув же ти, Лащу, неначе обухом по голові! — сказав князь Домінік.

— Ото «до сто дзяблув!» Вже був і залигав за роги князя, та не довів до Глинського табору. Не вдержав налигача, бо князь геть-то вже натуристий та брикливий. Хіба сам чорт залигає князя Єремію за роги. Якби він пив горілку! Оттоді я посадив би його в пляшку та й повіз в наш табір до Глинян, як Соломон чортів на вавілонське поле. Але цей князь хитріший за самих чортів. Треба премудрого Соломона, щоб його залигав та приволік до нашого табору в Глиняни,— промовив Лащ.

— А бодай нечистий був залигав тобі язика! — вилаявся Тишкевич та закректав з досади, лізучи в карету.

Пани сіли в карети і, похнюпивши голови, поїхали до Глинян. Навіть коні од великої спеки не бігли, а йшли підтюпцем, неначе знали, що везуть сумних панів.

XIV

Тим часом Адам Кисіль, виїхавши з комісарами на Україну ще дванадцятого серпня, блукав по усяких містах поміж козацькими загонами трохи не цілий місяць і не добрався ні до Богданового табору, ні до Києва. Загони зумисне не пускали Кисіля і чинили йому в дорозі усякі притичини, щоб не допустити його до Богдана. Комісари втямили, що їх тільки морочать, і вернулись до польського табору з порожніми руками. Пани постерегли, що вони пошились в дурні, що Богдан і гадки не має миритись і тільки дляється з умовами, бо сподівається щодня татар. Приводці зняли табір і рушили на Волинь назустріч Хмельницькому.

Польський табір йшов усіма шляхами до Старого Костянтинова, неначе Батиєва орда на Київ. За табором тяглося більше як сто тисяч возів з вагою, навантажених усяким добром, усякими скарбами. Потяглися валками дорогі карети, запряжені впростяж дорогими кіньми. За обозом челядинці гнали цілу череду товару, овець та баранів на заріз для панського столу. Армія спинилась коло Старого Костянтинова й отаборилась над річкою Пилявкою недалеко од міста. Старий Костянтинів вже був в руках козацького загону. Але п'ять тисяч козаків виступили з міста й перейшли до Богданового табору. Князь Домінік бачив зруйновані й попалені костьоли, бачив пожарища, але простив міщан, котрі впустили в місто козаків, і заборонив карати їх, щоб не роздратувати українського народу й прихилити його до себе.

Польський табір розташувався над річкою понад берегами та по невисоких горбах, скільки можна було засягти оком. Здавалось, ніби над Пилявкою несподівано виросло в одну мить ціле здорове якесь чудне місто. Низина й горби неначе були закидані хурами, білими та квітчастими наметами. Скрізь ворушились жовніри в квітчастих кунтушах, вештались челядинці. Коло наметів скрізь куріло багаття: кухарі готували панам обіди. Коні іржали. За табором попід лісом паслися цілі череди товару, свиней та овець, неначе в якоїсь кочової орди. Пани з нудьги бенкетували в своїх пишних наметах. Шум, гам, галас та крики п яних, біганина та вештання челядинців, кінське іржання пригадували Батиєву орду під Києвом, що за Дніпром отаборились з своїми возами, гарбами, вербо-

людами, з стадами коней, з чередами товару, жінками й дітьми. Здавалось, ніби якийсь цілий народ рушив з місця, перекочував з заходу на волинський широкий простір і отаборився обозом над річкою Пилявкою. Так він розкинувся і широко, і далеко!

В таборі князя Домініка набралось жовнірів тридцять шість тисяч. Але з слугами й челядинцями, здатними до війни, війська було втроє більше. Над Пилявкою стояло більше ніж сто тисяч польського війська.

Заславський став з своїм табором трохи не поруч з табором князя Єремії. Але князь Єремія і не думав, і не гадав, щоб Доміників табір поглинув його військо вкупі з ним самим. Князь Єремія був «упертий, як русин», як каже приказка, бо й справді він був русин.

Вже деякі пани загомоніли й почали ремствувати на князя Домініка, що він не мирить з Єремією. Старі жовніри вважали на князя Єремію як на першого лицаря в Польщі, хвалили його за прості норови, за ласкавість до простих жовнірів, за панібратство й єднання з ними. Деякі старі шляхтичі жовніри ще з Глинян поперехоплювались потаєнці до Єреміїного табору. Сам Тишкевич встоював за Єремію і, не погодившись з князем Домініком, перейшов з своїм полком до Єреміїного табору, а слідком за ним перейшов і молодший Калиновський та Конецпольський, котрий держав Гризельдину сестру Варвару.

Тим часом Богдан, перечувши, що польське військо вже отаборилось над Пилявкою, посунув і свій табір ближче до Старого Костянтинова й став обозом коло села Пиляви в одному покинутому пилявецькому замку. До його табору сходились розкидані по Україні й Білій Русі козацькі загони. Прийшов з загоном славний Кривоніс з-під Кам'янця, Колодка з Мінщини од Слуцька, і Лисенко з своїми вовгурівцями, і Гайчура з степовиками з-понад берегів Росі та Собі, й Небаба та Головацький з Білої Русі од Могилева, і Ганжа з подністрянами; прибув і Носач з галицькими втікачами од панів, і Тиша з Польщі з-під Варшави, і Нечай, і Морозенко: все то ймення, що стали славні в народних українських піснях. Од берегів Самари йшли до Богдана дикуваті лугарі та степовики, злітались вольні сини вольного Ташлика, неначе вольні степові орли. Загони йшли з усієї України до Пилявки проз самий польський табір, неначе степові орли злітались докупи. Все то були селяни, що почали козакувати, по-

втікавши од польських дідичів-панів, все то були втікачі, що шукали волі, спасали своє життя й свою волю в лісах та нетрах та в розлогих лугах та степах. Йшли вони з мішками та з торбами, на плечах несли свою харч. Кругом Богданового табору неначе звідусіль насовувались чорні хмари. Їх поглинав Богданів табір. І хмара все збільшувалась, все росла і заслала неначе півнебокруга на схід сонця од Пилявки.

Тиміш Хмельницький вже йшов з татарами. Богдан дожидав його щогодини, бо татари вже перейшли через Дніпро й наближались до Пилявець. Один польський жовнір прискакав у Єремійн табір і приніс Єремії звістку, що вже загони з усієї України збираються в Богданів табір, що татари вже наближаються. Єремія посатанів і так роз'ярився од такої неприємної для його звістки, що став ніби несамовитий, вихопив шаблю з піхви і порубав жовніра на смерть.

— Татари вже йдуть до Хмельницького! Орда наступає! — крикнув Єремія до Тишкевича.— Орда сполохає наше військо. Пропаде наша справа! В шляхти впаде дух, військо втратить мужність, жовніри розлетяться з поля битви, наче сполохані кури з сідала. Їдь, пане, зараз до князя Домініка! Я ладен йти з ним на мир і прилучити свій табір докупи. Але під його нікчемну руку я ніколи не підхилю своєї голови. Їдь, пане, і мири нас, бо загине Польща й усі ми.

Гладкого, ситого Тишкевича підсадили попід пахви на коня, неначе кинули на сідло здоровий здір з салом, прикритий оксамитовим куптушем. Тишкевич аж застогнав і закректав і покотив в табір до князя Домініка.

Усі пани пристали до князя Домініка, щоб він помирився з Вишневецьким якмога швидше. Заславський згодився. Єремія та Заславський з'їхались в урочищі Чолганський-Камінь, поєдналнсь, ніби помирились і подали в знак згоди один одному руку. Вони постановили битись з козаками одноразно й одночасно. Заславський запросив Єремію приїжджати до його табору на військові ради.

Ні князь Домінік, ні Єремія ще не знали, що почати, що діяти. Коли це несподівано Заславському привезли лист од Хмельницького. Богдан писав, що козаки зовсім не мають охоти проливати братерську кров в битві, ладні й зараз йти на мир, і просив князя Домініка уладнати змагання та колотнечу між козаками та поляками, даючи

обіцянку за усіх козаків пристати до присуду князя Домініка й скоритись його присудові.

Князь Домінік скликав значних панів на військову раду. Запросили й князя Єремію та Тишкевича.

В той час прибув до табору й Адам Кисіль з своїми корогвами, набраними з православних українських панів дідичів. В ті часи ще не всі українські пани покатоличились та спольщились. В Кисіля була думка помирити шляхту з козаками.

Рада розпочалася в Домініковому наметі. Домінік послав на запросини до князя Єремії верховця, а тим часом звелів позаховувати в наметі срібло й золото і сам вбрався в старий кунтуш, щоб князь Єремія через свою вояцьку просту вдачу часом не спротивився й не втік з намету, як опечений. В наметі не стало видко ні срібла, ні дорогих перських килимів. Навіть пухові подушки та шовкові матраци прикрили повстяними килимами. Намет багато попростішав і був якраз до вподоби князеві Єремії.

Пани зійшлися на раду. Увійшов Кисіль. Прискакав на чудовому коні і князь Єремія. Перший з промовою виступив Адам Кисіль. Він говорив довго і радив помиритись з козаками.

Багато панів згодилось на згоду й мир з козаками. І коли б їх думка здійснилась, може б Польща не впала так швидко і ще стояла б довго й довго.

Та не такої думки був князь Єремія. Він підвівся з стільця, злий, збурений. Думка Кисіля та князя Домініка помиритись з козаками збурила його й розлютувала. Він говорив і задихувався, неначе йому хто здушив груди, і в його не ставало духу говорити. Промова його лилась, як важке розтоплене залізо, не роблена, не книжна, а рвана, жвава й уривчаста.

— Я б згодився з вами, якби в козацької наволочі було стільки сумління, скільки таланту красномовності в тих, що говорили передніше за мене. Невже оті бунтарі вдоволяться нашою кров'ю, нашим лихом? Та це ж справдішня мрія, а не розумне міркування! Будьте певні, що розпочата справа скінчиться тільки погибеллю одного з ворогів. Що це таке? Нам дають раду воюватись без битви? А як самі вороги нападуть на нас?.. Хлопи нас тиснуть, а ми мусимо терпіти, згорнувши руки, та мазатимемо папір, а тим часом по українській землі литиметься шляхетська кров. Душа в мене кипить од безчесної гад-

ки! Через якісь погані українські халупи хотять оддати на руїну осередок держави! Я незугарний красно говорити та тепер і час не такий. Тепер можна виграти дійсним ділом, а не гострим словом... Треба зараз таки вдарити на козаків, доки орда не прийшла. Не давши битви, і не думайте про мир! — так скінчив свою промову Єремія. До його пристали пани з самої Польщі, Самійло Лащ і схожі з ним крикуни і усі польські ненависники українського плем'я, української віри й мови.

Чи тямив князь Єремія, що він тоді вирік присуд на смерть Польщі й присуд на велику руїну Україні?

Цілих два тижні отягувався князь Домінік, длялись і помирливі пани, його побічники. Єремія репетував, що вже настав саме добрий час вдарити на козаків. За ним потягли руку й інші пани, ненависники козаків та хлопів. Князь Домінік в кінець усього дав загад розпочинати битву. Полки й корогви знялись з обоза і рушили ближче до річки Пилявки.

Богданів обоз стояв далеченько за Пилявкою серед болота та мочарів в старому пилявецькому замку. Молоді козаки аж рвались в битву. Старі їх здержували.

— Чого ви рветесь, наче гарячі рвучкі коні? — гомоніли старі козаки.— Може й нам доведеться накласти головами і втішити панів. На все воля божа. Ондечки панів наступає велика незліченна сила! Коли в кого дуже сверблять руки, то усім буде об що їх почухати.

Щоб наглядати та кмітити над польським табором, Богдан посадив на засідки сторожу скрізь понад берегами Пилявки в верболозі та в очеретах. Тільки що польські полки раннім ранком рушили ближче до річки, сторожа прилетіла в козацький табір і крикнула:

— Гей, гей, браття молодці! поляки виступають з табору! вже наближаються до річки!

Затрубили в труби, забили в бубни по всьому таборі. Тривога пішла по цілому таборі од краю до краю. Осаули кричали по таборі:

— Хапайтесь! поспішайте! Звеселіть пана гетьмана Хмельницького!

Табір заворушився, заколивався, наче бір на вітрі. Сто п'ятдесят тисяч війська рушило над річку Пилявку. Опівдні поляки вгляділи, що з-за горбів та з переярків понад низинами неначе висунулась чорна хмара, скільки можна було засягти оком. Хмара росла, розкидалась і

вздовж і впоперек, неначе полягла на пригорках і зайняла сливе половину небокруга. Чорні жупани та свити, чорні шапки, кінські голови наче вкрили горби, сугорби й долини й переярки. Пригорки й долини ворушились, неначе живі. Не видко було ні возів, ні наметів. Скрізь одна суцільна й щільна чорна жива ворушка маса! Тут зібрались козаки та хлопи з усієї України, як в польський стан зійшлася шляхта з усієї Польщі. По один бік річки стояла шляхетська Польща, по другий бік — задавлена народна й козацька Україна, ладна битись на смерть з своїм ворогом.

Нігде не було чути ні крику, ні шуму. Козаки й селяни вгляділи за річкою пишний польський панський табір і з дива вирячили очі й розглядали його, неначе якийсь пишний квітник, якого нікому на віку не доводилось бачити, про який нікому навіть і в сні не снилось.

От з-за одного пригорка висунулось запорозьке військо в червоних, як жар, жупанах, в чорних шапках з високими червоними верхами, зігнутими набік. Зачервоніли запорозькі жупани та кунтуші, заманячіли огнясті верхи шапок. На чорному фоні виступила довга червона смуга. Здавалось, ніби десь в хмарі промкнувся червоний промінь сонця і ніби облив кривавою смугою чорну хмару саме посередині. На другому пригорку піднявся білий Богданів намет, а за наметом з'явився Богдан на коні в запорозькому червоному кунтуші. Біле здорове перо заманячіло на червоній шапці. Кругом Богдана виступили полковники на татарських конях, виступили давні реєстрові козаки в червоних шапках. Піднялось здорове гетьманське знамено, червоне, лиснюче, з золотим хрестом зверху. Піднялись вгору усі червоні знамена. І золоті корогви, і червоні знамена маяли на вітрі, неначе над хмарами вилися червоні та золоті птиці. Піднялись парчеві корогви. Залисніли ризи на священиках, що правили молебінь. А з одного й з другого боку на пригорках скрізь лисніли золоті корогви, червоніли полкові знамена. Священики служили молебні й вговорювали козаків битись з ворогами до загину. Усе військо, усі полки поздіймали шапки і хрестились. Усе військо заворушилось, неначе тихий вітер в маї пролетів над вершиною лісу й заворушив і зашелестів вершечками дерева, зашумів в листі. Козаки й хлопи зашепотіли молитву. І скільки гарячих слів молитви про волю, скільки гарячого зітхання про свободу по-

неслося в той час до бога! Небо стало повне ними, як розкішний луг пахощами квіток перед косовицею в гарячий літній вечір. Богдан літав поміж полками на коні, ставив козаків в ряди і вговорював не боятись поляків і до загину встоювати за Україну, за віру. За ним слідком скакали на конях полковники та українські пани, що пішли в козаки.

— Насунуло чорне пекло!— гомоніли польські пани за Пилявкою, оглядаючи незліченну силу Богданового війська.— Чорні чорти покинули пекло й злетілись до червоного сатани, свого гетьмана. Ось ми завдамо вам жару, якого ви і в пеклі не куштували.

По один бік Пилявки чорніло та червоніло пекло. Зате по другий бік річки неначе цвів рай. Польські полки виступали з табору одні за другими на лучану низину. Виступили гусари й улани на конях, виступили й піші полки, усі пишно убрані в ясні кунтуші, неначе пани прибрались не на битву, а на якийсь багатий бенкет. Гусари червоніли, неначе грядка півонії та польового маку, присипана золотою сухозліткою. Уланські полки мріли, неначе клумби розкішних рожевих троянд, саме в цвіту. Піші полки то жовтіли, то червоніли, неначе клумби якихсь тропічних жовто-гарячих, синіх та рожевих квіток. Уся низина, усі луки стали схожі на якийсь королівський пишний парк, з незвичайно гарними квітниками, повними дивних квіток. А на ті квіти неначе якимсь дивом впав золотий та брильянтовий дощ і обсипав квітки і золотом, і сріблом, і перлами, і діамантами. Скрізь блиск, золото та срібло на панах і на конях. На вечірньому сонці усе те лисніло, блищало, миготіло, переливалось тисячами блискучих сутінків, неначе якась казкова золота й срібна роса впала на дивоглядні чудернацькі квітники, викохані багатством та розкішшю, поросли на грядках, вигноєних мужицьким потом та кров'ю.

— Ото рай! Ото пишний панський рай! Ой вшелепаються в тебе через тини та перетинки наші козаки і напелехають райських яблучок повні приполи й пазухи,— сміявся Кривоніс, оглядаючи ті прибрані панські полки,— ото насадила Польща на Україні квіток! А які намети! Ото цяця! Певно, дорогенько коштують оті квітки для України! Наш табір чорніє, неначе поле після спашу. Вибили його й витолочили пани, але оце ж попадуться й самі вони в займану до нас. Заженемо їх на випас в Крим

до татар, щоб не брикались. Ви, козаки, не бійтесь отих цяцьок. Та там не самі пани! Там добра метка польських паннів та паній, що вбрались в лицарські оксамитові шати. Там такі білі та рум'яні личка, неначе вироблені з сахару. Вони одразу почадіють од порохового диму та й поховаються по золотих каретах.

— Не бійтесь, козаки, отих цяцьок! Вдарте сміливо. Між ними багато перебраних жидів,— жартував Богдан.— Не лякайтесь отих цяцьок. Над тими цяцьками верховодять та правують не лицарі: один перина, другий дитина, а третя латина, та ще й стара, як сторічна баба: їй тільки кахикати в запічку та дітей колихати, а не битись з козаками.

Маленька річка Пилявка текла по широкій розлогій долині і розділяла обидва ворожі табори. Понад берегами по обидва боки річки тяглася низина, подекуди вкрита багняними плесами, мочарами та калюжами. Саме проти середини таборів на Пилявці була гребля. Вже смерком Богдан вирядив за греблю козаків і звелів розмісити болотяний грунт кінськими копитами, повибивати бакаї, покопати широкі копанки та рови і понасипати вали.

— Та розбивайте грунт добре! Місіть глину та багно м'якенько, щоб було м'якенько ступати панським сап'янцям,— сказав Богдан і слідком за ними вислав Кривоноса на засідки з потилиці польського війська.

Обачний Кривоніс прошмигнув потаєнці з полком поміж двома польськими таборами й засів в долинках та ярах між горбами, збоку великого Домінікового табору, щоб вдарити на панів навперейми, якби їм довелось втікати, оступившись од берега Пилявки.

Раннім ранком двадцятого сентября, в понеділок високо піднялося знамено над наметом князя Домініка: то був знак наступати на козаків. Затрубили в труби, загриміли в бубни. На пригорку вдарили музики. Польські полки кинулись до річки трьома лавами в трьох місцях. Пан Осінський перескочив з своїм полком через греблю й вдарив на полк славного Івана Чорноти. Самійло Лащ та князь Корецький перейшли через Пилявку вбрід вище греблі. Пан Михайло Йордан перехопивсь з полком через річку нижче греблі. Чорнота не видержав натиску і оступився од греблі за лози, вільшину та верболіз. Битва розпочалась, по тодішньому звичаю, герцями. З польських полків вискакували жовніри, піші й кінні, й викликали

козаків на герці. Козаки, позасідавши й поховавшись в кущах, несподівано виступали проти їх. На всю лінію війська вподовж берегів почалися герці. Там вискакував з ряду шляхтич, а проти його з верболозу виплигував козак. Чорні жупани збігались з червоними та зеленими кунтушами, кидались один на одного, як два бадьористі роздратовані півні. Шаблі дзвеніли, блищали на сонці, аж скреготали, неначе в їх були зуби, і часом ламались. І несподівано вмить падав додолу або козак, або оксамитовий кунтуш. Де-не-де з кущів вискакував червоний запорожець на коні й махав кривою шаблею понад своєю червоноверхою шапкою. Проти його вискакував шляхтич на коні. Коні прихкали, неначе й вони брали спіл в герці, ставали гопки, били один одного копитами, кусались за вуха. А над кінськими головами миготіли дві напружені руки, два стиснуті здоровецькі кулаки. Цупкі пальці од напруги неначе одубли й заклякли на держалні шабель. Дві шаблі лисніли, неначе дві сплетені навхрест скалки блискавки, ніби два скажені вовки кусались, аж клацали та скреготали зубами. І падав з коня або кунтуш, або жупан в чорне багно. І кінь топтав копитами в багно дорогий оксамит.

Одні других викликали ущипливими словами і перекидались лайкою навіть ясновельможні шляхтичі, неначе дві ворожі улиці, дві юрби сьогочасних парубків з двох ворожих кутків на селі.

Чорнота подався далі з полком, не встояв проти густих куль з шляхетських рушниць. Позад пана Осінського зараз рушили жовніри через порожню греблю. Шляхта зраділа.

— Бийте разом! добувайте пилявецький Богданів курятник!— кричали шляхтичі, біжучи через греблю.— Ось ми перетремо вас на табаку! Ось незабаром чорти нюхатимуть з вас табаку в пеклі та чхатимуть на усе пекло. Вашим гетьманом сам сатана наб'є завтра свої чорні волохаті ніздрі!

З передніх рядків польських полків шляхтичі раз у раз викликали козаків на герці, дражнили їх ущипливими словами та прикладали усякі погані прізвища.

— Гей ви, свинопаси! Чи вам же битись з нами! Ось ми зараз заберемо вас, як курей на сідалі, з вашими торбами та клунками з хлібом та цибулею. Заберемо в

вас ці старцівські ваші ридвани. Пропащі ви з вашими ридванами!— гукали шляхтичі, виступаючи на герці.

— Гей ви, хлопи, голодранці, безштаньки, торботруси!— крикнув Самійло Лащ, вискочивши наперед на коні.— Гайда на панщину! Гайда до свиней! Вам, козакам, тільки свині заганяти в хліви та череду пасти, а не з нами, мосьцивими панами, воювати. Ви наші слуги, наші челядинці, наші наймити, а не лицарі.

— Он я бачу і свого конюха Стецька, і свого кухаря Пхайла!— крикнув один шляхтич з ряду.— То це ж вони повтікали до козаків ще з Глинян! Гей ви, наймити! Он там в таборі стоять мої срібні полумиски немиті, ложки та ножі нетерті! Гайда до роботи! Гайда виносити помиї та сміття! Ану, до помийниці!

— Які ви в дідька пани! — кричав Ганжа на коні.— Які ви тепер лицарі! Ондечки на вас дівчачі спідниці та намиста на шиях! Повбирались, неначе дівки на музики. Вам тільки б з старими бабами вовну прясти, а не воюватись з нами. Ось пожене наш гетьман вас усіх в Крим. Будете ви там патинки татарам здіймати, татар в п'яти цілувати, а татаркам патинки язиками чистити. Куди вже вам битись з козаками! Скубти б вам тільки вовну з татарками та пір'я дерти татаркам на перини та татарських дітей в колисках колихати! От які ви тепер лицарі! Ви вже зусім зам'якинились і перевелись на іцькову сучку.

— Ви пастухи, гречкосії, чередники, погоничі, хлопи, харцизники, татарські наймити, татарські попихачі!— кричав чванько Лащ з коня.

— А ви всі пани куроїди, пани качкоїди, гусоїди, козоїди, свиноїди! Ще й до того жабоїди! ще й до того пани дерії й людоїди! Ви молодиці, ви баби, а не лицарі!— кричав Ганжа й вихав шаблею над головою.

З верболозу вискочив запорожець на коні й крикнув:

— Ось ми швидко пов'яжемо вам білі ручки сирицею та й поженемо в Крим. Ось дивіться, якої чудової сириці наготували вам козаки.

І козак зняв з сідла пучок сириці й замахав ним понад головою.

— Та й гарна ж китиця! Хоч на панську шапку чіпляй! Покуштуєте й ви турецької таволги на галерах. Там-то смачна, як венгерське вино!— крикнув Ганжа.

— Понастромлюємо ми вас на залізні палі, як настромлював козаків ваш дурний Потоцький, та обставимо

шляхи од Києва аж у Крим. Ото будуть гарні віхи з вас на зиму!

— Та не варт на їх збавляти й паль! Ось ми поставимо оті червоні опудала по своїх городах лякати горобці та ворони,— крикнув один козак з хлопів.— Ось з вас зостанеться швидко сама мерва та переїди! сама непотріб та потерть. Ви приходьки на Україні, приблуди, а ми тут пани.

Один шляхтич, роздратований лайкою, не втерпів і вискочив на коні та й крикнув до Ганжі:

— Ти лайдак! ти мій «льокай»! На, здіймай мені чоботи! Оце твоя робота! Тобі сам бог призначив мені чоботи здіймати, а мене бог призначив, щоб тобі в потилицю потилишники та в боки та в спину стусани давати.

— То й здійму! Думаєш не здеру з тебе сап'янців! — крикнув Ганжа й кинувсь, як опечений, на шляхтича.

Коні стали дибки і неначе обнялись за шиї цупкими ногами та копитами, вчепились один одному в морди зубами. Шаблі задзвеніли, заскреготали, неначе зубами. І шляхтич швидко одразу впав додолу і задригав червоними сап'янцями. Ганжа крикнув на свого джуру, джура зняв сап'янці. До Ганжі прискочив ще один шляхтич. Знов злетілись докупи два коні, як два орли, ладні видерти пазурями один одному очі. І знов покотився шляхтич з коня й простягся в болоті. Прискочило ще кільки шляхтичів, і вони впали. Коли це несподівано з кущів вискочив на коні козак, родом волох, давній Ганжин ворог. Він вдарив Ганжу з потилиці списом в спину. І впав славний Ганжа од зрадницької руки, і поліг на траві рядком з оксамитовими кунтушами та червоними сап'янцями.

Герці розвинулись од краю козацького стану до краю. Од краю до краю лисніла лава, неначе довга стрічка, витканa з чорних та червоних ниток, обнизана золотими блискітками. Шаблі лисніли, кунтуші ворушились і метлялись, і козаки й пани на конях бились, то наскакували одні на других, то одскакували, неначе червоні та жовтогарячі птиці шугали низько понад землею й потім падали несподівано на зелені луки, щоб вже більше не здійматись і не літати.

До самого смерку бились козаки та пани на герцях. І тільки чорна ніч розвела ворогів на обидва боки. Поль-

ські полки оступились за річку. Козаки вернулись до свого стану.

Князь Єремія вислав і своїх жовнірів битись з козаками, що стояли на самому кінці козацького табору за Пилявкою. Цілий день гарцювали його жовніри, перейшовши річку вбрід, стикались з козаками, бились в густих спотичках з ними на герцях. Багато впало Єреміїних хоробрих жовнірів, багато впало й козаків. Але князь Єремія не кинувся усім військом в битву; він боявся, що не його сила, і певно дожидався, поки князь Домінік не рушить усього свого війська на Богданів табір.

Другого дня польське військо знов полилось трьома лавами і перейшло Пилявку. Козаки раптом гаряче кинулись в битву. Довго войдувались козаки із жовнірами, тиснули їх до річки, бились завзято й таки одтиснули їх до самого берега. Пан Йордан мусив усе задкувати й подаватись назад, а далі й тікати назад через брід. Козаки захопили брід і обкопали береги шанцями. Ще сонце стояло високо на небі, як Богдан дав приказ покинути битву. Козаки зараз оступились: вони, очевидячки, зумисне одникували од битви.

— Що це за знак?— говорили поляки.— Мабуть наші вороги щось недобре задумали проти нас, що ніби зумисне одникують од битви.

Поляки оступились до свого табору. В козацькому таборі стало тихо. Польські приводці дивувались, не вгадуючи, з якої причини козаки одхиляються та одникують од битви.

Настав вечір темний та чорний: вже лягома випав тучний дощ. В польському таборі стало тихо. Князь Домінік роздягся, ліг в пухову постіль у своєму наметі і вже почав дрімати. Коли це вже в пізні обляги в козацькому таборі піднявся страшний гам та галас: засурмили в сурми, затрубили в труби, загуркотіли в бубни. Вдарили з рушниць та гармат. Тисячі голосів крикнули: «Алла! Алла!»

— Що це таке?— крикнув князь Домінік і схопився з постелі.— Чого це такий гвалт підняли козаки?

Поли намету одслонились. В намет убіг Остророг з латинською книжкою в руках. Слідком за ним вскочив Конецпольський, заспаний, в одному кунтуші, надітому наопашки.

— Що це за знак?— питали вони в князя Домініка, повитріщавши з дива каламутні од сонності очі.

— І сам я тому невідомий,— говорив сонний Домінік, кліпаючи та лупаючи очима та протираючи їх, неначе він запорошив їх чимсь.

А гармати ревли за річкою, рушниці лускали, неначе сипали горохом. Труби ревли, як несамовиті. Крики міцнішали, все дужчали та дужчали. До намету позбігались значні пани полковники, дуже стривожені та збентежені, неначе воли на ревищі.

— Може це хлопи задумали втікати, злякавшись наших списів? Недурно ж вони так зарані покинули битву,— говорив князь Домінік.

— Ні! це мабуть оте пекло збунтувалось проти свого сатани: певно козаки скинули з гетьманства Хмельницького та оце вибирають собі нового настоятеля на гетьмана або й нового гетьмана,— промовив Конецпольський.

— Ой ні! Ой ні! Чи не прийшли часом оце ввечері татари на підмогу козакам?— сказали наздогад декотрі пани.

Але в козацькому таборі одразу стало тихо. Гам та галас ущух одразу. Пани розійшлися по наметах з тяжким недомислом. Князь Домінік пірнув в подушки, але не міг заснути. Сумні думки ворушились в його голові й проганяли сон. Домінік був злий і на татар, і на козаків, і на панів за те, що стурбували його надаремно.

«Взяла б його лиха година! Чорт напав Єремію та панів! І чом би то було не помиритись з козаками? А тепер качайся в якомусь наметі під дощем та сльотою. І виспатись тобі не дадуть гаразд! Та ще може татари і в Крим поженуть, як погнали старих гетьманів. Лихий би взяв вас усіх з татарами вкупі!»

Не спали й інші пани тієї ночі. Навіть пан Остророг покинув Овідія, бо не міг читати, і так само не спав тієї ночі.

Не спав тієї ночі і князь Єремія: жовніри з Тишкевичевої корогви десь упіймали якогось попа й світом привели його в польський табір до князя Домініка. То був козацький шпигун, убраний в рясу і посланий Богданом в польський табір. Попові скрутили руки назад, зачепили руки налигачем і потягли на бантину, щоб через муки вивірити й допитатись в його правди.

— Не мучте мене! я вам розкажу усю щиру прав-

ду!— кричав козак в попівській рясі.— Хмельницький так перелякався вашої сили, що оце вже хотів тікати. Але вчора лягома прибув до його Карабча-Мурза й привів на підмогу козакам сорок тисяч татар. Швидко прийде й сам хан Кримський.

На панів найшов страх. Кожний з їх пам'ятав Корсунську битву, кожний знав, що татари погнали в Крим обох гетьманів і півшоста тисяч поляків.

Другого дня, в середу, тільки що піднялось сонце, Богдан рушив свої полки до Пилявки, а спереду виставив татар. Тиміш привів всього чотири тисячі татар. Щоб налякати панів, Богдан звелів одягти в татарську одежу ще кільки тисяч козаків. Татари кинулись до річки і крикнули: «Алла! Алла!»

Усі жовніри, усі пани кинулись до зброї, вхопились за шаблі та рушниці. На їх напав страх та жах. Вони збігались і хапком ставали в ряди, куди хто потрапляв. Ніхто не слухав ні команди, ні загаду. Полки похапцем рушили на татар та козаків. Вже татари й полк Чорноти перескочили через греблю і кинулись на передні польські полки. Поляки бились завзятуще. Але Чорнота зумисне буцім не встояв і подався од натиску жовнірів назад, за греблю, перейшов греблю і оступився далеченько за річку. За ним слідком оступились і татари. Палкий пан Вітовський погнався слідком за ними з своїм полком через греблю, за ним слідком побігла шляхта Мінського полку. За нею Оссолінський та Корецький скочили через греблю з Волинським полком. А Чорнота оступався з своїм полком все далі та далі на широку низину, неначе тікав од панів з переляку. Але він заманював поляків хитрощами, щоб вони ввігнались в козацький табір. Польські пани думали, що козаки втікають, і гнались за ними, що було сили.

На низині стояв легкий туман. Пани зопалу гнались, доки в тумані не наткнулись на армію самого Хмельницького. Коли це несподівано з туману вони почули голос Хмельницького: «За віру, молодці, за віру!»

Тим часом нові польські корогви все набігали через греблю на мокру низину, сповпились на греблі і лились річкою на широкий плисковатий простір. Знамена маячіли і неначе летіли наперед над головами, неначе гнались за ними, як червоні птиці розчепіривши крила. Вже ни-

зина вкрилась польським військом, неначе червоним маком. Шаблі, підняті вгору, блищали й миготіли.

З туману з однієї долини в одну мить неначе з води вирнуло Богданове військо, крикнуло, грюкнуло разом, наче в один голос. Луна пішла понад берегами. Козаки кинулись битись рукошма. Залисніли козацькі шаблі, заблищали гострі списи. Козаки вдарили на польські полки заразом. І поліг в одну мить увесь полк Сендомирський, поліг і Волинський до останнього чоловіка. Впало два полки, неначе трава в лузі під гострими косами. Полягли дорогі кунтуші, неначе пишний квітник, скошений народною косою. Мочарі вкрились неначе червоними маківками. Оксамитові кунтуші забагнились грязюкою.

— Гей, молодці! добивайте до останку ясновельможних! Нема для їх жалю!— крикнув Богдан.

Козаки рушили по трупах до греблі, де стовпились пани. Пани од натиску посипались з греблі в воду. Їх понесла й потопила Пилявка. Оксамитові червоні та жовті кунтуші вкрили прудку річку, неначе квітчасте велетенське латаття гарячого краю. Багато полягло значних панів і на мочарах! Багато їх і потопилось. Впав у воду і пан Вітовський, шубовснув і пан Оссолінський, канцлерів небіж. Обидва якимсь дивом не потопились і вилізли на берег.

А козаки вже перескочили через греблю і врізались в польські полки, били, кололи, різали й топтали. «Тоді пани орали землю списами і устеляли болота прапорами, не чванились, що розженуть чорноту та голоту нагайками»,— каже тодішній літописець Самовидець, що сам бачив на свої очі панську погибель.

Вітовський та Оссолінський якось вилізли з води, сіли на коні й покотили до князя Домініка з страшною звісткою. Вже сонце стало на вечірньому прузі, а козацькі шаблі все блищали. Багато полягло козаків, а ще більше впало додолу шляхетських голів на землю. На поляків напав жах і страх. Хто не впав додолу, кинувсь навтікача, скільки було сили. Вже козакам не було з ким і битись. Свіжі польські полки вже не виходили в поле на битву од страху.

Потомились козацькі руки. Пощербились шаблі об шляхетські шиї. Козаки повернули назад до греблі. Уся низина сливе суспіль була вкрита шляхетським трупом. На греблі й за греблею трупи лежали покотом. Суспіль

вкрили землю шляхетські оксамитові та шовкові кунтуші. Злітались гайворони, зачувши кривавий поживок. Багато сліз пролилось по всій Україні та Польщі після того страшного дня.

— А ба! чванились пани, що розженуть нагайками і пооднімають в нас наші ридвани, цебто клунки та торби з сухарями. А теперечки мосьциві пани устелили нам шлях до волі своїми саєтами, парчею та оксамитами. Кажи гоц! аж як перескочиш!— сміялись козаки, вертаючись до табору.

І потоптали козаки дорогі шляхетські саєти та оксамити чобітьми, потоптали хлопи постолами та босими порепаними ногами.

Дуже вже завзято рубали козацькі та хлопські сокири та колуни, гріючи зашпори в пальцях, що позаходили віками в козацькі руки од польських морозів.

І поліг пишний цвіт польської шляхти! поліг не за славу, добро й волю, не за високу ідею, а за зло й кайдани, й неволю і те пекло для України, в котрому вони й надалі бажали смажити та шкварити народ на Україні.

А скільки поміж мосьцивими панами полягло й українських перевертнів, що наклали головами за пишний шляхетський рай, до котрого вони так спочували, і заводили пекло для своєї колишньої України! Скільки їх запагубило там своє життя, і честь, і шану, і славне іменя своїх предків, що захищали й боронили Україну од усяких напасників! Марно загинула й сила, й міць України!

Як Вітовський та Оссолінський вигреблись з бистрини і принесли страшну звістку на далекий кінець табору, до князя Домініка, пани трохи не зомліли од страху та жаху.

Князь Домінік тільки що всмак пополуднував з значними панами і ще сидів за столом. Стіл був заставлений срібним посудом, срібними блюдами, тарілками та мисками з усякими наїдками. Неподопивате вино блищало в золотих та срібних кубках та пугарях.

Вітовський та Оссолінський вскочили в намет мокрі, як хлющ, аж одежа на їх хлющала, подали страшну звістку і побігли далі, щоб оповістити других приводців війська. Князь Домінік схопився з місця, несамохіть вихопив шаблю з піхви і підняв її вгору, неначе для оборони. Йому чогось здалося, що козаки і татари вже недалечко, от-от незабаром вскочать в його обоз, в його намет. Він зблід,

неначе здеревенів і закляк на місці з піднятою вгору шаблею. Перед ним майнули дикі татари, страшні козаки з шаблями, перед його очима ніби заблищали криві шаблі, блиснув пучок сириці: йому вже здавалось, що його ніби в'яжуть сирицею, скручують назад руки. Князь Домінік стояв і не ворушився. Він нічого не примічав, нічого не бачив, нічого не чув. Страшна прийдешня доля неначе приголомшила йому пароки.

Поли намету одслонились. В намет вскочив жвавий Конецпольський, білий, як крейда, за ним вступив Остророг з каламутними, ніби згаслими очима, а позад їх стовпились натовпом усі значні пани, перелякані, непритомні.

Князь Домінік швидко опам'ятався, побачивши, що то були не татари і козаки, а його колеги, і заворушився.

— Що нам тепер чинити? Що почати?— крикнули пани до Домініка.

— Оступатись! тікати!— промовив ніби крізь сон князь Домінік.

— Треба зібрати військову раду і передніше ще порадитись,— тихо обізвався Остророг.

— Треба зібрати військову раду і порадитись,— механічно промовив князь Домінік за Остророгом.

Усі три приводці, усі найзначніші пани звеліли конюшим сідлати коні, скочили на коні й покатали на раду далеко за обоз, в чисте поле. Їм усе здавалось, що козаки й татари от-от незабаром набіжать на їх обоз, вже слідкують за ними навздогінці.

— Що тепер, «мосьці панове», нам чинити?— спитав князь Домінік в панів на раді.

— Треба доконче тікати, бо це непереливки!— крикнув дехто з панів.

— Треба тікати якмога швидше!— раяли усі пани і постановили передати верховенство й приводництво над військом князеві Єремії, а самі аж тряслися та все поглядали на обоз, чи не шугнули вже туди козаки й татари. Усім панам не бажалось їхати до Криму на одвідини гетьмана Потоцького та Калиновського.

Рада скінчилась. Пани поскакали в свій обоз і зараз послали верхівця в Єремієн табір з листом, у котрому доручали Єремії приводництво над усім військом взагалі. Усі приводці й найзначніші пани зараз кинулись втікати, давши загад вирядити уперед ридвани з пожитками. Челядинці запрягли коні в карети. Пани метушились, бігали

з переляку по наметах, сновигали, неначе козаки вже й справді нападали на самий обоз. Князь Домінік з переляку неначе остовпів, стояв в наметі й неначе нічого не бачив. Срібний посуд валявся на столі, а князь не примічав його; не примічали його й слуги і покидали на столі срібні тарілки, вази, жбани, неначе то були лопати або ночови та корита, не варті того, щоб їх забирати. Домінік вхопив в руки скриньку з червінцями, вийшов з намету й ждав, доки подадуть йому карету. Непосидящий Конецпольський вскочив в свій намет і з переляку не знав, що хапати, неначе його намет навкруги вже обняла пожежа. Хапкий, верткий, в'юнкий та спішний на вдачу, він і в звичайний час все чогось ніби кудись хапався, кудись поспішав, вертівся, метушився: і їв швидко, і пив ніби нахильці, і говорив, то запикувавсь, ніби нитки рвав. Тепер в цей страшний час Конецпольський метушився по наметі, крутився, як муха в окропі, не знав, що хапати, що кидати, брав одне й кидав на стіл, брав друге й кидав додолу. В його руки трусились, неначе в пропасниці. Він вхопив капшук з червінцями і навіщось кинув на стіл. Червінці брязнули і розкотились та розсипались по столі, по неприбратому срібному посудові. Дрижачими руками він хапав розсипані червінці й ховав їх в кишені. Йому в руки влізла золота сільничка з сіллю: він убгав в кишеню й сільничку, потім вхопив заразом з червінцями срібну чарку і засунув її в другу кишеню, а далі налапав окраєць паляниці, й паляниця опинилась в кишені. Повернувшись назад, він кинув оком на дорогий кинджал з золотим держалном, вхопив його й засунув туди ж таки, в кишеню. Кинджал штрикнув гострим кінчиком в ногу. Конецпольський крикнув, вихопив кинжал з кишені, пожбурив його додолу, а сам вискочив надвір, покинувши на столі капшук з червінцями.

За порогом він наткнувся на Осторрога. Осторрог, вхопивши в своєму наметі тільки обремок латинських книжок, вискочив з намету й стояв непорушно, ждучи карети.

Конюхи подали карети. Приводці повскакували в карети без тями, без жодної свідомості в головах і кинулись навтеки до Старого Костянтинова. Князь Заславський тікав поперед усіх. За ним рушили навтікача усі значні пани. Лащ не діждався й карети. Накинувши на плечі наопашки кунтуш навиворіт і забувши надіти шапку,

він вскочив на коня й шугнув конем, неначе птиця: він тямив, що козаки, впіймавши його, одразу розшматували б або й справді гепали б ним об палі.

Втікаючи самі перед вечором з обоза, приводці не подали навіть до військового табору загаду оступатись.

В той саме час князь Єремія сидів коло свого намету й задумався, дивлячись на противний височенький берег Пилявки, де ворушився козацький невеличкий обоз. Єремія вириджував своїх жовнірів на герці з козаками, але не рушив усього свого війська в битву. Він певно ждав, який буде кінець баталії.

«Теперечки в цей час я й сам не вгадаю, кого я більше ненавиджу: чи козаків, чи магнатів,— ворушилась думка в Єреміїній голові.— Було б добре, якби пани побили козаків. Але було б ще краще, якби й козаки дали прочуханки отим нікчемним Домінікам, Конецпольським, Корецьким, Оссолінським. Нехай би знали, як нехтувати мною. Поминули мене! Вирвали з моїх рук честь, славу побідника! Вирвали з моїх рук може скипетр і корону! Але доведеться їм і поклонитись мені!»

Коли це вже смерком прискакав верхівець і подав Єремії листа од Домініка. Єремія прочитав лист і раптом підвівся на ноги, неначе його хто шпигонув під бік. Він почував, що зрадів, зрадів так, що в його захопило дух, а серце скажено заграло, неначе скрипка на весіллі.

— А що? А що? Отак вам і треба! Як тривога, то й до бога! От тепер я стану вам за бога!

Єремія трохи не крикнув на радощах, звелів посланцеві підождати в обозі, а сам скочив в намет і не знав, що діяти, бігав, метушився, никав по наметі й місця собі не знаходив.

Але та нервова радість так швидко згасла, як і прилила. Єремія впав на ліжко й вхопився за виски. Несподівано налягла на серце туга, неначе з-за лісу заразом насунула чорна хмара.

«Козаки взяли перевагу! пройдисвіти, харцизи, «льотри», пройдисвіти, хлопи побили шляхту! Боже мій милий, боже великий! Що ж тепер станеться з Польщею, з Україною? Невже пропали навіки усі мої маєтності, моя дорога Лубенщина, мій квіт, мій перл дорогий та коханий! Невже пропала й Вишневеччина? Невже пропаде й панщина, і хлопи будуть вольні? Шляхту потоптали в болото, в багно!! І хто потоптав? Мої закатовані вороги,

козаки та мої панщанники хлопи. Який сором! В польському війську безладдя та безглуздя. Що то буде, що то вийде?»

І Єремія дуже задумався, що то буде, що далі з того вийде. Силкувалась, вгадувала це його здорова тяма в голові, і... не могла вгадати.

Він впав перед образом і почав промовляти молитву, щоб бог дав силу шляхті й неволю Україні, щоб не губив шляхти до кінця, щоб не попустив волі козакам, щоб вернув панам панщину. Грішна була та молитва! То була молитва убійника, злодія й великого проступця, котрий баблявся в проступствах, убійництвах та в українській крові за усе своє життя. Не дійшла вона до неба!

Чорні хмари заступили їй небо. І розвіяв її буйний вітер разом з хмарами в небеснім просторі.

Не спав князь Єремія цілу ніченьку. Чорні думи облягли хмарами горде чоло.

«Що там станеться в обозі цієї ночі? Що мені діяти з своїм табором? Коли б швидше знати! Коли б швидше світало! Змучилась моя душа до краю. Нема мені полегкості. Нема вже сили терпіти далі. І чому це сонце так забарилось? Цій ночі неначе й кінця не буде!» — думав Єремія, стоячи в своєму наметі.

Він схопився з місця, вискочив з намету й оглядався кругом на всі боки, чи не закрадаються часом звідкільсь козаки, чи не йде часом з-за гори страшний Кривоніс з татарами. І знов він вернувся в намет з важкими думами в голові, з муками в серці.

А світ не світав. Ранок не наставав. Довга осіння ніч тяглася тихо, неначе лиха доля та нещастя. Знов якась важка туга та сумні думи насувались одна за одною, неначе кат за катом входили в намет і катували його душу. І Єремії в нестямі, неначе у важкій дрімоті, здавалось, що він не в наметі, а десь в Немирові на майдані. Кругом його страшні козаки й міщани з дикими мстивими очима крутяться, в'ються, неначе гайворонння грає. І в його вухах задзвеніло, потім зашуміло і знов задзвеніло. Він підвів голову і почав прислухатись.

Єремія знестямки вискочив з намету. Але надворі було тихо, як в усі. Нігде не було чути ні найменшого шелесту. Єремія втямив, що йому той крик почувся й знов вернувся в намет. І знов заворушились в голові страшні картини.

«Господи! Коли ж буде кінець цій ночі? Невже вона тягтиметься до віку — до суду? Невже це починаються мої вічні муки? — молився Єремія.— Як мені важко, душа в мене болить, серце ниє. Господи! Змилосердься надо мною! В мене ніби камінь наліг на серце й душить мене, душить, от-от задушить мене на смерть».

Князь Єремія сів на своє тверде повстяне ліжко, сперся ліктями об коліна й похилив гарячу голову. Голова впала, як мертва, на долоні. Щоки аж пекли в долоні. Знов задзвеніло у вухах, а потім зашуміло й загуло, неначе на млинових лотоках. Знов заворушились важкі думи і низались одна до одної, неначе намистини довгого без кінця разка.

«Чи я в наметі, чи в степу? Ні, не в наметі. Це дикий степ, вкритий чорною ніччю. Мене везуть татари в Крим, взяли в полон. Чи це мій намет, чи татарська тюрма?»

І Єремія знов втратив од великої туги памороки. Йому уявлялось, що він вже в татарській неволі, сидить у тюрмі. Тюрма малесенька. Одним одне маленьке віконце, прорізане в стіні, і блимає, ніби маленьке очко під самою стелею проти темно-синього неба. В тюрмі поночі, ледве мріють чорні забагнені муровані стіни.

В тюрмі погас останній світ. Вже смеркло. І в тюрмі стало темно й чорно. Єремію неначе вже обняла смерть. Ще за жизності смерть живцем в домовині, закопаній глибоко в могилі.

Несподівано у віконце блиснула зоря з високого неба, зайнялась і замигала ясним різким світом. Зоря збільшувалась, мигала перед самісінькими очима, яснішала і все більшала. Гостре проміння різало очі безперестанку, неначе кололо в вічі гострим промінням. Єремія не видержав і повернув голову до другої стіни. І віконечко повернулось туди ж, а зоря все миготіла й різала очі уперто й навратливо. Куди не повертав він очі, поверталось і віконце, і знов дивилась на його гостра ясна зоря й різала йому очі.

Єремія підвів очі й втупив їх у віконце. Вже не зірка там мигала: в віконце дивились чиїсь пишні чорні очі. Він впізнав ті очі. То були Тодозині ясні очі. В одну мить у віконці над очима залисніло біле Тодозине чоло, червоніли рожеві уста. З'явився увесь її вид, ясно освічений, наче живий, але незабаром на голові зачорніла чернеча чорна висока шапка.

«Алла! Алла!» — знов почув Єремія крик за товстими стінами тюрми так виразно, що йому здалось, ніби в татарському місті на майдані крикнули татари, вертаючись з Пилявців.

Єремія скочив з місця. Надворі вже свінуло. Вже розвиднювалось. Десь далеко було чуть галас та крик. Єремія вискочив з намету. Табір заворушився й загув. Прибіг до Єремії Тишкевич, за ним Конецпольський. Прибігли й інші пани.

— Усе пропало! Усе загинуло! Домініків табір тікає!— крикнули пани до Єремії.— Один жовнір прибіг оце звідтіль і подав страшну звістку. Князю Єреміє, що нам тепер чинити? Що діяти? Порадь нас! Ти одна наша порада, наша надія!

— Треба довідатись передніше, що там дійсно скоїлось,— промовив Єремія.

А там і справді скоїлось велике лихо. Вже лягома по усьому польському таборі пройшла чутка, що усі три приводці й усі значні пани крадькома повтікали з табору. В глупу ніч усе військо й собі рушило навтеки, наче перелякана отара овець, або череда без чередника. Заворушився табір, неначе два десятки здорових українських ярмарків, котрі несподівано заразом насторочились тікати од татар. В таборі піднявся крик та галас. В ридвани, у вози запрягали коні. Жовніри хапались, метушились по таборі. Більше сотні тисяч возів рушили з місця й посунулись масою не по битих шляхах, а полями, сугорбами та переярками. І люде й вози збились в одну купу. Повернутись було нікуди. Коні наскакували на вози, брикали, спихали копитами з возів усяку вантагу. Ніхто й гадки не мав хапати й спасати своє добро й усякі свої пожитки з наметів. Усей табір неначе обняла в одну мить пожежа. Люде й коні вискакували з табору, неначе з пожежі.

Вранці вдосвіта козацьке військо виступило за річку через греблю, щоб доконати табір. Але битись було ні з ким. Табір був порожній. Між наметами никали й гавкали собаки, витаскуючи з наметів шматки м'яса та кістки, що позоставались од панської вечері на столах.

— В погін, молодці, за панами! Навздогінці за ворогами! — скомандував Богдан.

Козаки кинулись і швидко наздогнали польське військо. Військо заметушилось і змішалось. Шляхта дійшла

до такого безладдя, що покидала ридвани й вози, шаблі та рушниці й тікала світ за очі. Кожний кричав «стійте!», а сам, як каже літописець, «аби коня допався, летів без огляду, аби не зостався».

День був ясний. Надворі пекло сонце. Шляхтичі скупчились, стовпились, падали додолу од переляку, од духоти й натовпу в тісних стовпищах. Тікаючи, вони спинялись на полі, щоб втерти піт з чола, одсапати й звести дух і прикласти хусточку до серця. Тоді козаки хапали їх, в'язали сирицею й брали в полон. А там далі з долини вискочив з козаками Кривоніс, що кмітив за рухом війська, і вдарив навперейми. З війська, з цілого табору козаки зробили кашу та кисіль. Покинули шляхтичі й своїх поранених і слабих, покинули усе своє добро і тільки спасали свої животи.

Хмельницький не довго гнався за ними і повернув військо назад до польського табору. Побідники забрали ввесь польський табір з усім добром. Скрізь на полі і в наметах валялись знамена, дорогі гнуздечки, щити, срібний посуд, шаблі, соболячі шуби, блаватні сукна, перські шалі, килими, срібні вмивальники, срібні вази й полумиски, варення, усякі ласощі та конфети. Валялись на полях ванни, в котрих може ще напередодні купались пани. На неприбраних столах валялись срібні тарілки, полумиски, срібні жбани, навіть шматки м'яса та скибки й окрайці паляниць, валялись усякі ласощі, стояли вина й горілка.

Голодна чорнота та голота кинулась на збитки їжі й усякого поживку, на потрави, на вина й швидко спожила й поховала їх в свої порожні шлункові ридвани, а потім кинулась хапати погублені срібні тарілки, жбани, вази, збирала по полях погублені дорогі шаблі, рушниці, списи, шуби, саєти. Конфети в наметах валялись долі й на землі купами. Усякого добра в наметах було так багато, що козаки й мужики не знали, що хапати, що кидати. Богдан заздрівав панів, чи не зумисне вони порозкидали срібло й золото та усякі ласощі, щоб спокусити голоднечу й чорноту і вдержати її в таборі од погону, доки вони встигнуть повтікати?

Добра зосталось козакам так багато, що вони продавали базарникам оксамитові шуби або срібні кубки за півкварти горілки.

Чотири дні бенкетували козаки в польському обозі. Горілки, пива, усяких медів та вин було так багато, що їх стало б на цілий місяць для цілої армії.

По засвідченню тогочасних літописців, побідникам дісталось сто двадцять тисяч возів з кіньми, з усякою дорогою вантагою, вісімдесят гармат і, цінуючи скарби на гроші, на десять мільйонів срібла, золота та усякого цінувитого скарбу.

— Добре, добре пани вибрались на весілля й бенкет на славу вчинили, тільки кошту багацько положили: сто тисяч скарбу процвиндрили і сирицю здорожили,— казали тоді козаки після побіди.

Вранці Вишневецький послав вістовика довідатись, що таке скоїлось в Домініковому обозі. Верхівець дізнавсь про все лихо і приніс страшну звістку, що усе польське військо втекло, а ввесь обоз захопили й заграбували козаки. Єремія здійняв руки до бога й крикнув:

— Боже мій! невже це така твоя воля, щоб покарати нашу отчину через цей нікчемний народ? Господи! поверни на його свої перуни, але скарай і тих, що сталися причиною такого сорому!

Тишкевич впав навколішки і промовив крізь сльози:

— Господи милостивий! завіщо ти наслав на нас таке горе?

— Завіщо ти, господи, наслав на нас таке горе? Чим ми согрішили перед тобою? — крикнули й інші значні перевертні, похнюпивши голови.

Польським панам та українським перевертням і на думку не спадало, скільки вони нагрішили проти України. Усі стояли мовчки, неначе прибиті громом. Усі перевертні почували своє велике горе, що вони вже втратили усі «рухомі й лежачі добра» та маєтності на Україні, може й навіки, втратили народний грунт під ногами, зостались ні з чим і зависли на Україні, неначе в порожньому просторі, як блукаючі метеори між небом та землею... і з порожніми кишенями. Тепер вони постерегли, що вони не зразці для усієї України, а сліпі проводирі, за котрими Україна не пішла слідком і зреклась їх, як своїх ворогів з їх нащадками й сім'янем.

Князь Єремія кинувся з усіма своїми полками навперейми польським втікачам, багато догнав їх, вмовляв вернутись і битись з козаками. Але він нічого не вдіяв. Козаки гнались за шляхтою до Старого Костянтинова.

Під шляхтичами од натовпу провалився міст на Случі. І багато панів шубовснуло шкереберть у воду й потонуло в Случі. Хто виліз з води, тікав далі. Козаки несподівано налетіли на самого Єремію. Довго він одбивався, але не мав сили дати їм одтиск. Козаки тисли звідусіль Єреміїне військо. Єремія, поміркувавши, що може попастись в полон та в неволю до татар, здійняв усей свій табір з місця, рушив далі й втік слідком за втікачами.

Необачна безглузда шляхта тікала так прудко, що добігла до Львова за три дні, тоді як передніше в безпечні часи інший польський пан плуганився б туди сливе з півроку, як казали всмішки тодішні польські літописці. Декотрі польські полковники та жовніри засіли в Львові, щоб чигати на козаків та обороняти місто од козацького нападу, а декотрі тікали далі в Польщу. Князь Домінік дав драла аж в свою польську маєтність, в місто Ржешів, і одпочивав там в своєму палаці.

Князь Вишневецький прибіг до Львова й вже застав там Осторога з недобитками війська. Городяни просили Єремію взяти спіл в обороні міста, просили його прийняти приводництво над усім військом. Але Єремія добре тямив, що козаки от-от незабаром набіжать і нападуть на місто, що він не встоїть з своїми недобитками і не спроможеться захистити місто. Він зараз поїхав у Варшаву, де йшло обрання нового короля, не добувши собі ніякісінької слави в битві з козаками.

А його завзятий запеклий ворог Богдан підступив до Львова, розбив замок на горі й взяв з міста великий викуп. Звідтіль він рушив на Замостя, розіслав попереду себе загони до Луцька, Звягеля, Бреста викореняти шляхту і руйнувати маєтності. Один загін захопив Самійла Лаща в його селі, куди він втік. Козаки вбили його й зруйнували його палац до решти.

Богдан дійшов до Замостя. Козаки й селяни вимагали й кричали, щоб він вів їх за Віслу на саму Варшаву. Але Іван Виговський і інші православні пани, що служили в Богдановому війську, розраяли йти на Польщу. Як пани, вони трохи спочували до польських панів, до Польщі. Богдан повернув своє військо на Україну, а сам поїхав до Києва після Ордані 1649 року. Він в'їхав у Київ з великою пишністю, проїхав через Золоті ворота до святої Софії. Перед брамою його встрів з процесією митрополит Сільвестер Косов з усім духовенством, з силою городян,

як побідника й визволеника України з польського ярма. Студенти Київської колегії промовляли перед ним похвальні українські й латинські вірші.

* *
*

Минула зима. У Варшаві пани вибирали короля. Козаки послали од себе посланців і просили вибрати за короля меншого Владиславового брата Яна Казиміра. Князь Єремія і його побічники подали голос проти королевича. На сеймі обібрали таки за короля того, кого бажали козаки, але миру та злагоди все-таки не було між козаками та Польщею. І польські пани, й козаки лагодились до нової війни. Влітку Ян Казимір вирядив проти Богдана нове військо до Збаража. І Єремію знов не обібрали за приводця війська.

Ян Казимір не любив гордовитого Єремії ще передніше. Він знав, що Єремія мав стосунки з трансільванським князем Ракочієм, небезпечні для самого його. Єремію заздрівали в зраді Польщі, заздрівали, що він робить підступ під короля, прямує до трону, що він ладен сісти й на трон. Двірські магнати ненавиділи Єремію. Король не йняв йому віри і вибрав за приводців війська Осторога, старого Фірлея та Ландскоронського.

Нове польське військо стало станом коло Збаража. А Єремія знов став з своїм військом окремо побіч нього, як і під Старим Костянтиновим. Але старий поважний Фірлей сам поїхав прохати Єремію прилучити своє військо докупи, просив навіть взяти команду ради добра для Польщі. Єремія заплакав і згодився прилучити свій табір докупи.

Серед літа саме в спеку козаки й татари хмарами облягли навкруги польське військо. Поляки обкопали свій табір валами. Козаки насипали вали навкруги ще вищі й поставили тамечки гармати, і палили з гармат в табір, влучаючи в жовнірів та в коні без помилки й промаху. В такій облозі козаки держали панів сім неділь. В таборі почалася пошесть, почався голод. Поїли усю харч, яка була, а вийти з табору було неможна. Пани почали їсти конятину, пили гнилу воду з боліт. Пішла пошесть по панах, почався упадок на коні. Пани вже хотіли здатись. Один нездатливий Єремія затявся й встояв до кінця:

вмовляв панів терпіти голод і підкидав підроблені листи, що буцімто вже король веде військо на поміч, що військо вже недалечко. Єремія раз вчинив вискок з лагеря, одбив один козацький полк. Але це нічого не помогло. Єремія попався, як кіт у мішок, як вовк в яму.

Тим часом Богдан пішов з військом навперейми королеві, розбив його військо під Зборовим, вирубав у пень кільки польських полків і ввігнався в осередок табору, обгорнув козаками намети короля, але не схотів гнати його в полон. Король мусив постановити мир з козаками, відомий Зборовський, і дав їм великі привілеї. Козаки випустили панів з окопів, випустили й князя Єремію. За сім неділь в окопі перемерло од голоду сім тисяч панів, а слуг їх то й без ліку. З шестидесяти тисяч коней зосталось тільки три тисячі. Змарнілих, виснажених од голоду панів виводили з окопів попід руки. Змучений голодом, вийшов звідтіль і князь Єремія, неначе тінь давнього гордого князя Вишневецького.

Зате ж, як Єремія вернувся до Варшави, його встріла Варшава з тріумфом не по заслузі: вийшли йому назустріч міщани цілими стовпищами аж за містом вкупі з духовенством та простими жовнірами. Єремію встріли, як стрічають побідників королів. Стовпище плескало в долоні й кричало: «От він, оборонець нашої віри, один єдиний захист нашої волі!». Але ні один магнат, ні один значний пан не привітав його на зустрічі. Городяни привітали його тільки за те, що він не втратив мужності й завзяття в борні з козаками і коли тікав од козаків, то принаймні тікав не першим, а останнім. Шляхта й великі пани тоді так впали, так розм'якинились од розкоші через панщину й неволю хлопів, що між ними князь Єремія був герой, бо ще вдержав прості українські давні норови. Польща оборонялась українською головою й завзяттям простого на вдачу українського князя, завзяттям давніх українських козаків. Чи таких же тріумфів, чи такої ж слави сподівались палкі мрії князя Вишневецького? Не таких тріумфів сподівався Єремія, в'їжджаючи у Варшаву. Не для таких міщанських тріумфів він забув прохання й благання матері, зрадив Україну, став перевертнем, одступив од своєї віри й мови. Не того він сподівався.

1652 року, як Хмельницький ставив з поляками Білоцерківський мир, князь Єремія був в польському війську. Тоді була холера. Князь Єремія напився ввечері меду,

заслаб, а вночі й помер ще не в старих літах. Пішли щирі прокльони на той світ слідком за його душею од усього українського народу.

Після Білоцерківського миру Хмельницький мусив дати королеві згоду пустити визначних польських та українських перевертнів панів в їх українські маєтності. Але він не вернув маєтностів усім польським магнатам, котрі силою позахоплювали в свої руки незліченну силу землі, і повернув їх на козацькі скарбові. Не вернув він і Лубенщини та Вишневеччини Гризельді та її синові Михайлові, пропало усе надбання князя Єремії! Гризельда проживала з сином в своїй невеличкій маєтності, що зосталась в Галичині.

Зате ж син Єремії Михайло був вибраний за короля. Нездужний на розум, слабкий на здоров'я, він швидко й помер. З ним погас і рід князів Вишневецьких, колись славний на Україні.

1897 року, 4 ноября.
Київ.

ЖИВЦЕМ ПОХОВАНІ

Оповідання

Був я на службі в далекому краї на півночі, в Седльці, в уніятському краї на Підляссі, і літом поїхав на Україну на вакації, щоб одвідати родину та побачить рідний край, ті місця, де пройшли мої дитячі та молодечі літа, найлуччі літа мого віку.

Пізнім ранком виїхав я з Києва по залізній дорозі на Одес і через дві станції пересів у Фастові на миколаївську лінію. Сумні соснові ліси минули й зовсім зникли. Вокзали ніби тонули в акаціях, липах та осокорах. З квітників коло вокзалів подекуди виглядали поміж акаціями черешні, морелі (абрикоси) та волоські горіхи. Край залізної дороги потяглися стінами живоплоти од снігових заметів. На зелених живоплотах витикались попілясті дикі оливкові дерева, неначе потрушені борошном. Скрізь коло вокзалів зеленіли свіжі газони в скверах. На їх манячіли ніби вимальовані на зеленому полі чудернацькі взорці з декоративних травок та усяких квіток. Сторожки тонули в вишнях та черешнях, ніби по пояс стояли в оргинії, мальві, маківках, гвоздиках та чорнобривцях. Це вже

край квіток, край ясного палкого сонця, край поезії. Одразу знать, що тут люде люблять квітки, замиловані в квітках. День розгорювався пишний, ясний. Звідусіль пахло житами, усякими польовими квітками. Луки, мочарі, вогкі млаки неначе чиясь рука густо-прегусто засіяла квітками, неначе встелила їх квітчастими килимами. За Россю вже мріли гори, горби та пригорки в поетичній далечині. От і рідний край. Як радісно на серці! Якою поезією повіяло на мою душу! На думку спадала пісня, і пісня весела; веселі мотиви залунали в душі. Он вже недалечко Біла Церква неначе потонула в розлогій долині над Россю, в садках та гаях. Незабаром з сизої імли виглянули дві високі мурованні дзвіниці та бані церков, висунувся присадкуватий костьол. Незабаром поїзд спинився. Я вихопився з вагона, перебіг через вокзал і вийшов на портик, котрий виходив на подвір'я. Мені треба було згодить візника до недалекого села, де жили мої родичі. Я став на ганку, окинув очима широке подвір'я, схоже більше на розкішний садок, ніж на вокзальні звичайні забагнені й засмічені задвірки. І тут на мене повіяло поезією. Через увесь широкий двір розтягся подовжастий сквер, навкруги засаджений акаціями, навкруги обсаджений оргиніями, ніби застелений зеленим газоном із взорцями з квіток та кольорових трав, пістрявий та гарний. По один бік скверу під забудуванням серед зеленого дерева неначе горів квітник, густо закиданий здоровими, як кулаки, цініями усякого кольору. По другий бік дворища неначе сміялись між зеленим деревом розкішні кущі мальви, рясно обквітчані квітками, а між ними маки, жовті гвоздики, петунія. Навкруги скрізь біліли в цвіту кущі жасмину. Квітки, зелень і ще квітки сливе суспіль! Неначе їх хто понасипав, понакидав оберемками. Усе дворище пахло жасмином. Було знать, що тут живуть залюбленики в квітках.

А кругом скверу по широкій вимощеній дорозі стояв закруглений тісний рядок візників. Фаетони були все єврейські, стародавні, перекуплені з десятих рук, схожі на єгипетські фараонові колісниці, з обідраним сукном, з-під котрого виглядали полудрабки, неначе голі ребра. Шкапи були все захуджені, миршаві, сухоребрі. На високих козлах манячіли так само худі жидки, жовті, сухорляві, убого убрані, неначе хтось натикав живих мерців не на фаетонах, а ніби на якихсь марах та катафалках. На євреях аж лисніло заношене, засмальцьоване дрантя. Серед зеле-

ного дерева та газонів, серед маси пишних квіток текла ніби течія з голих полудрабків, сухих конячих ребер та живих мумій.

Пишний сквер був ніби оперезаний і зеленими штахетами, і драним злинялим поясом, знятим з старця. Я оглянув той довгий, нужденний закруглений рядок фаетонів, і уся поезія, котрою повівало на мене гарне зелене квітчасте подвір'я, уся краса його одразу зникла, неначе засунулась за чорні хмари.

Приїжджі пасажири кинулись до фаетонів годити візників. Євреї з козлів замахали батогами, кричали, закликаючи пасажирів до своїх фаетонів. Фактори обступили мене навкруги, запрошували до гостиниць, трохи не смикали за поли. На подвір'ї піднявся галас, шум, крикнява. Я став і тільки поглядав на ту ніби довгу низку густо нанизаних драбинчастих фаетонів. Не хотілось мені живцем класти себе на катафалки, що розтрясли б і живі і мертві кістяки. Ті фараонові колісниці вже не раз далися мені взнаки, і не раз, і не два вже вони добре наштовхали мені боки.

В довгому рядкові візників я примітив на козлах кільки погоничів в жупанах та свитах. Фаетони в їх були трохи кращі: ті фаетони висилали на біржу для заробітку місцеві небагаті панки. Я попростував до тих фаетонів, щоб вибрати собі догіднішу підводу. Підводжу я очі вгору — на козлах одного фаетона стримить погонич в картузі, в куценькій новій свитці, гарний на вроду, білий з лиця, з довгими кудлатими вусами, з підстриженою борідкою, з блискучими темними очима.

«Чи це мужик, чи пан? Чи наймит, чи хазяїн фаетона?» — майнула в мене думка: на йому мужицька одежа, а з лиця зовсім пан, неначе на козлах сидів переодягнений за наймита справдішній панок: стан тонкий, постать рівна, руки білі, з лиця красунь. І тикати на його було якось ніяково. Фаетончик в його був новий, чистенький, коні добрі, неначе вгодовані.

— Чи повезете мене до села оце зараз? — спитав я в візника.

— А чом же? Я часто одвожу панів то в села, то в сахарні. В мене фаетон добрий, не труський. До вечора вже й на місці будете,— говорив погонич, і голос в його був не сипкий та хрипкий, який буває здебільшого в селян, а чистий, дзвінкий, баритоновий.

Я згодив його, сторгувався і сів у фаетон. Він звернув на бік, видрався з рядка фаетонів, і коні пішли риссю, обминаючи довгий рядок єврейських шкап та скрипучих колісниць, та усяких чортопхайок-таратайок.

— Чи це ваші коні та фаетон? — спитав я в візника.

— Ні, не мої коні, не мій і фаетон,— обізвався він і повернув до мене голову, осміхаючись: певно, про це його часто питали подорожні.

Цей візник був задля мене істинно загадка. Я окинув очима його постать: плечі широкі, стан тонкий, навіть закритий катанкою з не дуже товстого сукна; шия біла, не мужицька, не порепана; темно-русяве тонке волосся кругом шиї аж вилискується.

— А чий же це фаетон? — спитав я знову у недомислі.

— Старого посесора Гнідинського. Він передніше був посесором, держав у посесії одно село в графа Браніцького. А тепер він, надбавши грошей та усякого добра, поставив собі домок у Білій Церкві й живе без діла на старості літ. Я в його служу за наймита. Він висилає мене з фаетоном на біржу на заробітки.

— То ви в його за наймита? — аж крикнув я зачудований.

— За наймита,— обізвався погонич і знов обернув до мене голову й осміхнувся.

— Але ж ви на наймита зовсім не схожі,— сказав я.

— Бо я, бачите, не з міщан. Я дворянин, шляхтич, як нас тут звуть. Ми шляхтичі з батьків, з дідів. Мій старший брат був «чиновником», служив у Києві в канцелярії губернатора, а потім служив в Умані та оце недавно помер од чахотки.

«Що це за диво! Що це за проява везе мене? А може це якийсь чванько, що зловживає довірність легкодумних проїжджих панків, аби почванитись своїм родом перед панками: знайте, мов, що й я пан, хоч і сиджу на козлах з батогом, але мені личило б і було б уподобніше сидіти з вами рядом в фаетоні. А коли я на козлах тепер, то це так собі випадком випало»,— вертілася в мене думка.

Я зацікавився й почав розпитувать свого візника. Він повертав до мене голову, щось говорив, розказував. Але я тільки бачив його коротко підстрижену борідку й одного кудлатого вуса поверх борідки. Слів не можна було чути. Колеса стукотіли на новій мостовій. Фаетони гнались до

міста наче наввипередки й випереджували нас. Проти нас тяглася до вокзала валка з вагою на возах, навантажених усяким крамом, земляним вугіллям, мішками з пашнею та питльованим борошном. Колеса деркотіли, аж ніби кричали. Мостова аж двигтіла під возами, навантаженими мішками з пшеницею та залізом хурами. Розмовляти не можна було ні на який спосіб.

От коні влетіли в містечко, здорове, як город, перебігли через кільки жидівських смердячих улиць, і наш фаетон вискочив на базарне місто, здорове, як вигон, обставлене мурованими домами, і неначе пірнув між вози. Базар ще не роз'їхався. Курява стояла, неначе дим пожежі. Базар ніби грав возами, волами та кіньми в «тісної баби». Місто було ніби закидане возами. Фаетон ледве пропхався вуличкою поміж возами, зачепив колесом кільки людських осів та коліс, штурхнув дишлем у спину кільком єврейським балагулам і вилетів на широку вулицю, що йшла на поштовий трахт. Зазеленіли старі садки по обидва боки вулиці. З садків, з гайків виглядали невеличкі мурівані й дерев'яні домки, дачки. Заманячіли в квітниках перед домками усякові квітки. Тут живуть панки, підпанки та міщани. Стало тихіше. Гармидер стишився. Можна було балакати.

— Хто ж був ваш батько? — спитав я в свого візника.

— Мій батько був дворянин православної віри, не католик. Він мав свою землю — десятин з шістдесят, коли не більше, он там за Россю, по праву руку од гори. Мій батько був поміщик з діда, з прадіда.

— Як же воно так вийшло, що ваш батько мав землю, був дідич, а ви тепер за погонича в якогось пана Гнідинського? — спитав я, здивований таким випадком.

— Про це довго розказувать: багато говорить — та нічого слухать, як кажуть у приказці. Нехай от як заїду до своєї хати, то я вам розкажу. Я забіжу на часок додому, дам коням оброку, пополуднаю та візьму на дорогу кирею, бо як часом нападе дощ, то я змокну до сорочки. В нас оце перепадали страшні тучні дощі. Ось недалечко й моя хата, ондечки за тими високими осокорами.

— Як же вас прозивають?

— Я Василь Свікліцький. Батько мій був дворянин. Я й документи його маю. А земля й грунт пропали для мене навіки. Тільки й зосталась у мене хата, бо й ого-

род, і садок, і левада — вже тепер не мої й не моїх дітей.

— А чиє ж воно теперечки? — спитав я.

— Графа Браніцького. Усе пропало. А я тепер служу за наймита,— сказав Свікліцький і спинив коні коло воріт.

— Ось і моя хата. Коли ви не дуже хапаєтесь в село, то я заїду на часок, бо вже час ставить коні на-по́пас, та й сам я з'їм чого-небудь на дорогу.

— Добре! Заїжджайте. Мені можна й загаятись, бо там в селі діти не плакатимуть, жінка не лаятиме.

З хати вибігла жінка Свікліцького, ще молода й гарна, кругловида, з пухкими щоками, тілиста, жвава, проворна й кокетлива. Була неділя. Свікліцька убралася чепурненько. Було знать по її одежі, що вона любила усякові убрання. Вона вибігла в чорному куценькому керсеті, в ясній, ніби білій спідниці, неначе обсипаній червоними букетиками, а внизу обшитій на п'ядь смугою чорного плису. На ногах аж горіли червоні сап'янці. Шия аж вгиналась од разків доброго намиста, од дукачів та бусів. На голові зеленіла ясно-зелена хусточка, поцяцькована дрібненькими пуп'янками рожі та маківками. Зелені й червоні торочки спадали од хустки на шию. Свікліцька міцно вхопила ворота й ніби заіграшки одкинула їх набік однією рукою. В другій руці в жмені вона держала насіння й лузала його ніби на льоту. Вона кинула вгору на Василя гострими карими очима. Василь з козел осміхнувся до неї й погнав коні у двір, ввесь заросли зеленим шпоришем.

— Ого-го, Свікліцький! Як я бачу, в вас жінка, як цяцька, як писанка! — не втерпів я, щоб не примітить того Василеві.

— Тільки мені й добра зосталось, що та цяцька, та там у хаті є ще дві цяцьки — двоє менших дітей, бо старші усі перемерли,— обізвався стиха Василь.

З хати вибігли й ті дві цяцьки: хлопчик восьми років і менша од його дівчинка, і справді гарна, як дорога цяцька. Я дивився на хату, розглядав оселю, а в мене все вертілася в голові думка, через що пропала та земля, як пропав і цей грунт з садком, де я стояв, і як Свікліцький з дідича та став наймитом.

«Чи не прогайнували та не пропили часом оті дрібні українські дідичі своїх маєтностів та грунтів?» — майнула в мене думка. І мені було якось ніяково питать про це в

Свікліцького, щоб не зобидить його, допитуючись про предків, «що померли од редьки», як каже приказка, а може й од чого луччого й смачнішого за редьку.

Мене брала надзвичайна цікавість розпитать в Василя про це діло. Але Свікліцький почав поратись коло коней: розгнуздував коні й причеплював їм під морди шаньки — торбинки з вівсом. Давши коням обрік, він пішов до хати, запросивши й мене з делікатності до господи. Я окинув очима оселю. В оселі й двора не було. Стародавня хата стояла далеко од улиці в старому садку. Ближче до вулиці над окопом стриміли старі повіточки та чорніла невеличка комора з дубини, котра вже зовсім зчорніла й поросла дрібненьким мохом. Коло повіток до самої вулиці зеленів густий оксамитовий шпориш. Од улиці скрізь понад вір'ям стриміли старі осокори й осики з підтятим однизу гіллям. Було знать, що той підчóс пішов на паливо. По дворі росли подекуди вроскидь старі акації. Перед хатою, під вікнами зеленіли кущі бузку та рожі, цвіли кущі оргінії й мальви, гвоздики, чорнобривці та настурці. За хатою зеленів старий садок. Хата була стара, стародавня, з чималенькими віконцями на чотири шибки, з високою стародавньою покрівлею. Од півночі уся покрівля аж зеленіла од моху, незгірше заросшого двора, неначе була вкрита шматками зеленого оксамиту.

Ми ввійшли в сіни. По один бік сіней були одчинені двері в чималеньку пекарню, по другий бік — була невеличка світлиця з узенькою кімнаткою. Я вступив у світлицю, і мені вдарив в лице холодний дух дуже старого дому, дух трухлявого дерева та порохні. Світлиця була стара-престара. На сволоках манячіли повирізувані і вже потроху постирані якісь написи, якісь взорці. Над дверима до меншої кімнати світився наскрізь проріз з приполичкою, де рядочком стояли дешеві чашки. В кутку на покуті був прибитий косинчик. На йому стояли образи, а один образ посередині на стіні був у срібній шаті. Віконечка чималенькі, двері низенькі. Коло порога на стіні висів помальований зеленою фарбою гарненький мисник, де не було ні однієї простої полив'яної миски, а натомість на поличках стояли сторч рядками фарфорові стародавні тарілки й зелені та сині тарілочки, якась чудернацька зелена пляшка, стояли стародавні не то два чайники, не то жбани з червоної міді, схожі на церковні стародревні сосуди. Усе це виявляло, що в цій світлиці колись проживали

люде заможніші, з більшими достатками, ніж теперішній господар.

Холоднувате свіже повітря старого дому підсвіжило мої нерви, і після душного вагона мені було надзвичайно приємно тут посидіти й трохи одпочить. Нерви мої заспокоїлись. Вогкуватий та свіжий дух в світлиці був мені приємний. Я люблю цей дух стародавніх домів. І мої думки без моєї волі несамохіть перелетіли в давню давнину, в світлицю мого діда. Перед моїми очима встала уся обстава давніх дідових покоїв, одразу виникли, мов з туману, давні люде того часу, сивобороді діди з поморщеними щоками, але здорові, кремезні й веселі, бабусі в простих убраннях, але з щирим непотайним серцем; виникли, мов з туману, старі сиві українські шляхтичі в довгих сіртуках з вузенькими рукавами, з намотаними на шиї чорними шовковими хустками, їх старі жінки в білих чипках або в шовкових хусточках на голові, в довгих шалях на плечах, з народною мовою в устах, з народними веселими жартами в розмові. Кругом мене на цих дерев'яних немальованих стільцях із чудернацькими вирізками на спинках неначе сиділи ті давні люде, провадили щиру веселу розмову. Я ніби почув їх голоси з далекої минувшості, їх розмову, веселий сміх, гострі жарти. Мені чогось здавалось, що з опрічної кімнати от-от незабаром одчиняться двері, і звідтіля вийде старенька, висока, рівна станом сива панія, котра колись мене малого годувала горіхами та маковниками; здавалось, що в дверях заманячать два кінці смугнастої шалі, котрі спадають додолу й черкаються об діл, заманячить ридикуль в її руках, і вона двигне ногою, присяде й зробить мені старомодний кнікс...

Світличка ніби дихнула на мене тим духом давніх часів, од котрого вже й сліду не зосталось. Згадки пішли за згадками, картини стародавнього життя виникали одна за однією, мов із туману. Я сидів задумавшись.

Свікліцький скинув катанку й сів коло стола. В чорній сіртучині з дешевої черкешини він ще більше скинувся на пана білим видом і високим та широким, трохи випнутим чолом, і м'якими лиснючими кучерями кругом голови.

— Чи далеко, Василю, повезеш пана? — спитала жінка в Свікліцького.

— Ой дуже далеко! Начувайся, Насте, лиха, бо може й дві ночі дома не ночуватиму,— обізвався Василь, і з-під його кудлатих вусів, багацько ясніших за борідку, блиснули білі густі й рівні, як підрізані, зуби.

Він бистро зирнув на мене: очі ніби промовляли до мене, що він жартує й тільки лякає жінку. Я вглядів, що в його карих очах світився розум, в погляді промайнули тяма й розвиток, промайнули гостро, але виразно, чого не можна зауважить в очах простих селян або міщан при їх нешвидких длявих думках, а його гострі очі виявляли швидке рушіння думок і спадковий примітний розвиток голови.

— Як я не вернуся додому на ніч, то тут вночі прийдуть до тебе розбишаки, видеруть вікно, влізуть у хату та цюк тебе сокирою по голові! А тоді витягнуть скриню в вікно з усім твоїм добром, з намистами й з дукачами, і з юбками та керсетами,— говорив Свікліцький.

— Чорт зна що верзе! Ще й лякає. Коли б хоч не лякав,— обізвалась Настя, стоячи коло судника та лузаючи насіння.

— Ож побачиш. Чогось моя душа почуває, що до тебе цієї ночі прибуде в гості отой страшний, рудий бородань різник Берко з тією здоровецькою сокирою, що нею рубає м'ясо в різницях,— промовив Василь.

— Ще й Берка на тобі в додаток! Мовчав би вже, коли не вернешся додому на ніч. Оттак він усе! Йому жарти, а я лягаю спати з дітьми, то аж трушуся: і сама хрещусь, і дітей хрещу, і вікна хрещу, і двері хрещу.

— А патлатий Берко й твоїх хрестів не побоїться. Вчора казав мені, що прийде з сокирою до тебе доконешно сьогодні вночі.

— Та ну бо, чоловіче! Хоч не верзи отого страхіття на од'їзді, бо не спатиму цієї ночі до білого дня.

— Оджеж цієї ночі сподівайся його до себе в гості в глупу ніч,— сказав Василь.

— Оттаке мені горе, як бачите! — сказала Настя, обертаючись до мене.— Раз тієї зими він як повіз якогось пана до сахарні, то не було його два дні й дві ночі. А саме перед тим вночі в нас у Білій Церкві злодії обікрали і вбили одну стару панію, котра жила сама собі з куховаркою в опрічному домі. Пані була багата. Про те усі знали, що в неї в скрині сила грошей.

— Оце ж розбишаки й тебе вилущать! — обізвавсь Василь.

— Саме перед тим Василь виїхав в дорогу, став під хуру. Нема його та й нема! Що вже я перемучилась, перепечалилась та перенудилась! І вродилась, й хрестилась,— то ще не зазнала такої муки, як тоді. Дві ночі поспіль мене од страху неначе трясця трясла. Лежу я на ліжку з малими дітьми, а мене й сон не бере. Все поглядаю на вікна, чи не добувається часом хто до хати. Усе підводжу з подушки голову та й прислухаюсь: а надворі завірюха, метелиця крутить та хуртовина. Чую я, щось стукотить та скрипить: певно вітер хилитає вір'я та ворота; а мені все здається й уявляється уявки, що то злодії вже виколупують вікна або торгають дверима. Господи! скільки я набралась тоді страху. Дві ночі не спала, а ніби продрімала, як курка на сідалі.

— Оце ж і тепер, як поїду з паном, то ти й цієї ночі сидітимеш, як курка, та кунятимеш до самого світа. Я це передчуваю. Оджеж якийсь розбишака приплентається вночі, встромить ножа в щілину в дверях, скине защіпку та й всурганиться до тебе.

— Через наші двері розбишака не пространив би ножа,— обізвалась Настя сміливим голосом, але при тих словах оступилась до порога, причинила двері й оглянула, чи добре двері причиняються, чи щільно пристають до одвірків коло клямки та коло защіпки, неначе не йняла віри й дверям і хотіла на свої очі пересвідчитись, чи не вліз би часом ніж у щілину.

— Оджеж через наші двері злодій зроду-звіку не одщепить защіпки, не всуне ножа, бо двері заходять не просто в лутки п'ятою, а в продовбані наскрізь в лутках зашкалубини.

— А може вже двері обшмульгались проти клямки та защіпки? — сказала Настя й заглянула в щілину, потім одхилила двері й знов оглянула, ще й пальцями полапала гострий рубець коло дверей проти защіпки, чи не стерся він часом.

— Чорта з два пространить ножа! А зась йому! — сказала Настя й засміялась, зовсім пересвідчившись в безпешності.

— Але мої коні добре полуднують, вже незабаром спорожнять шаньки, а хазяїн сидить голодний та теревені справляє, та свою перелякану жінку лякає,— сказав Свік-

ліцький,— побіжи лиш, Насте, на город та розгуби там трохи свої страхи, щоб їх на ніч менше зосталось, нарви мені або місячної редьки, або цибулі, або дай мені на полудень оселедця.

Настя побігла на город. Я почав розпитувать Свіклицького, як його батько втратив поле й грунт і з якої причини поле й грунт опинились в графських руках.

— Скажіть мені по правді, як воно так трапилося?— питав я.

— Колись мій батько мав коло Білої Церкви може з шістдесят десятин поля, а може й більше. Це була наша давня держава, наша батьківщина й дідизна, бо ми з давніх-давен були дворяни, коли ще тут і графа Браніцького не було. Таких дворян, як мій батько, тут у Білій Церкві колись було чимало. Усі вони були дрібні поміщики, чи як тут у нас кажуть, дідичі: хто мав десятин двадцять поля, хто сорок або п'ятдесят оттут кругом Білої Церкви. А в містечку усі вони мали справіку свої грунти та левади. І цей огород з левадою, де оце стоїть моя хата, колись це усе було наше, була наша держава. Всі ті дворяни були православної віри, не поляки, обладували землі, аж поки не з'явився тут польний гетьман [1] Ксаверій Браніцький. Бо ще як була Польща, то тут все були польські піддані, і польський король подарував гетьманові Ксаверієві Браніцькому оцю усю Білоцерківщину й Богуславщину аж до Вільшани та Шполи — сливе цілий повіт сіл та містечок.

— Це було справді так: вже тому буде з сотня років, як це діялось. Останній польський король Станіслав Август Понятовський і справді подарував гетьманові Ксаверієві Браніцькому велику силу сіл, містечок, землі з лісами оттут на Україні за те, що він побив повстання проти Польщі, що звалось «гайдамаччиною», або «Уманською різаниною», і вигубив в 1768 році велику силу повстанців гайдамак. Цьому усьому правда,— сказав я.

— Чув я й про гайдамаччину, чув і про Уманську різанину. Ще й тепер про це ходить чутка між людьми. А кажуть, що тоді, ще як тут панувала Польща, великі польські пани хапали землі, де тільки запірвали, однімали силою поля й огороди од людей, і позиватись з ними не можна було, бо сила була в їх руках. Як приїхав сюди Браніцький та тутечки осівся, то усі наші дрібні дідичі

[1] Главнокомандующий польським військом в час війни.

ще довго обладували землі. Але потім, порадившись з своєю жінкою Олександрою, Браніцький послав до усіх православних дідичів свого якогось «рондзу» (управителя), щоб він позабирав у їх давні документи й грамоти на їх землі, левади та грунти, неначебто задля того, що Браніцький хоче переглядіть ті документи та перевірити. Дідичі й пойняли віри. Графиня та й граф Браніцький перегодя покликали їх до себе. В грубі горів огонь. Він укинув у вогонь усі ті документи та й сказав їм: польський король записав мені усі дочиста землі в Білоцерківщині, чиї вони не були б: чи мужицькі, чи дідицькі, чи жидівські. Ви не маєте права обладувать давніми своїми державами. Я попалив ваші документи на землі. Ви тепер не маєте ні полів, ні левад, ні навіть грунтів. Поля й грунти тут тепер суспіль мої, а ви йдіть собі, куди хочете, про мене живіть собі на грунтах, як і жили досі, але ви од цього часу платитимете щороку мені чинш за свої городи та грунти, де стоять ваші хати, як платять мені чинш жиди та міщани за місця та городи, де стоять їх хати. За поля я й чиншу не візьму.

Поклонились дідичі графові за таку високу ласку та й вийшли з палацу, неначе громом прибиті. Йшли до графа дідичами, а вийшли од його старцями: хоч бери торби та йди на жéбри.

Свікліцький засміявся дрібним щиросердим сміхом. Білі рівні зуби блиснули з-під вусів, в веселих очах не було знать і сліду журби. Він, очевидячки, був не тільки нетужливий, але й нежурливий на вдачу. Та й річ була давня: Свікліцький, знать, ще змалку оговтався з цим батьківським лихом [1].

---

[1] Ця сумна подія діялася уже в перших роках царювання Олександра I, в той час, як на Правобережній Україні, забраній недавно од Польщі, ще панували польські магнати й мали великі права, не зачеплені правленством Олександра I, котре таки добре сприяло місцевим польським великим панам, загалом сказавши, католикам. Польський магнат Чарторийський був тоді міністром, Фаддей Чацький правував школами в Київщині, на Волині й Подільщині, а Потоцький правував школами в Харківщині. Вони тоді мали велику силу й власть і тоді завели на Волині в Крем'янці польський ліцей, а в Вільні польський університет. Які ще були православні українські дідичі й дрібні панки, в той час попиймали католицьку віру й спольщились. З цієї причини й наші білоцерківські дрібні дідичі не спромоглись і не насмілились розпочати позов з польним польським гетьманом графом Ксаверієм Браніцьким, хоч його жінка, небога відомого Потьомкіна графиня Олександра, була православної

Але мені було не до смішків. Свікліцький несподівано неначе кинув живий ясний промінь сонця в давню давнину й ніби освітлив передо мною темні закутки давньої історії України, Польщі, усю історичну неправду. В одну мить і світлиця з вікнами та образами, і сам веселий Свікліцький з веселими смішками неначе зникли, неначе пірнули в темну безодню. А я неначе бачу усі давні картини здирства та варварства: ніби бачу на свої очі, як великі польські магнати й наші сполячені українські магнати-перевертні загарбують чужі землі та грунти дрібних українських дідичів та козаків, силоміць однімають грунти, ліси, сіножаті, левади, а їх пускають по світі трохи не в жебраки й запанщанюють наш народ, обертають народ на робочу худобу; бачу, як магнати вчиняють розбишацькі наїзди на сусід, таки дідичів-панів, од їх менших, як руйнують їх доми й оселі, розганяють та б'ють челядь, грабують усе добро, а землі забирають собі. От мені увиджується, як чигиринський староста Чаплінський грабує й руйнує хутір Богдана Хмельницького Суботів, забиває різками на смерть його сина на майдані...

Я ніби почув давній плач та лемент, побачив ті давні сльози, що колись лилися по тих темних закутках. А скільки пролито колись таких сліз, як пролили ці обезталанені білоцерківські дрібні дідичі! Я ніби побачив на свої очі ту усю історичну неправду, ті виразки, гноянки та болячки минувших часів, і важкі почування налягли на серце. Ця історична кривда навела на мене важку задуму.

Підводжу я голову. Липнув очима, і знов бачу перед собою Свікліцького, бачу світличку з чистими білими стінами й образами, з цицóвими ясно-рожевими завісами ко-

---

віри й звеліла збудувать великий чудовий собор в Білій Церкві та надарувала його дорогими, істинно царськими приносинами, золотим та срібним церковним посудом та ризами. Вона мусила не вмикуваться в господарські справи графа, в маєтності котрого було навкруги велике черезполосся в полях, котре він взяв та й дуже просто скасував, не вважаючи на те, що страшенно скривдив українських дрібніших дідичів, справічних на Київщині. Він запанщанив багацько й міщан та вольних українських козаків, з котрих в Білій Церкві могло б виникнуть українське купецтво й крамарство. Син його взяв навіть на панщину сина одного священика, котрий жив у батька без служби, бо певно ще не напитав собі служби. Для торгівлі й крамарування він накликав з Польщі євреїв й збудував на плацу здоровецький «гостинний ряд» з двором усередині й рядками крамниць з знадвірних боків і всередині на подвір'ї.

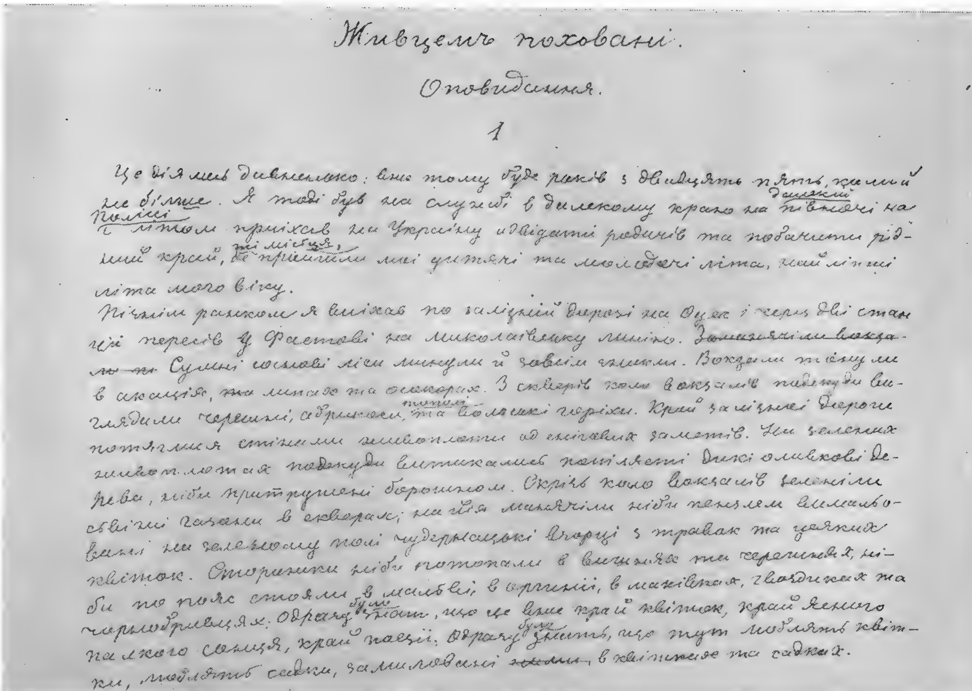

Живцем поховані.

Оповідання.

1

Це діялось давненько: вже тому буде років з двадцять п'ять, якщо не більше. Я тоді був на службі в далекому краю на далекій півночі на Поліссі і літом приїхав на Україну одвідати родичів та побачити рідний край, ті місця, де прожились мої дитячі та молодечі літа, найліпші літа мого віку.

Пізнім ранком я виїхав по залізній дорозі на Одесу і через дві станції пересів у Фастові на миколаївську лінію. Сумні соснові ліси минули й зовсім щезли. Вокзали тонули в акаціях, та липах та осокорах. З скверів коло вокзалів подекуди визирали черешні, абрикоси, потім волоські горіхи. Край залізної дороги потяглися стінами живоплоти од снігових заметів. На зелених живоплотах подекуди витикались посріблені дикі оливкові дерева, ніби притрушені борошном. Скрізь коло вокзалів зеленіли свіжі газони в скверах; на них мигтіли ніби пензлем вималювані на зеленому полі чудернацькі візерунки з травок та усяких квіток. Огорожі ніби потопали в вишнях та черешнях, ніби по пояс стояли в мальвах, в оргінії, в майоранах, гвоздиках та чорнобривцях. Одразу було видно, що це вже край квіток, край ясного палкого сонця, край поезії. Одразу було знати, що тут люблять квітки, люблять садки, замиловані в квітниках та садках.

Перша сторінка автографа оповідання «Живцем поховані».

ло вікон. В хатині тихо, тихо, як в усі. Тільки мухи дзижчать і б'ються в шибки. Свікліцький дивиться на мене своїми карими очима, дивиться допитливо, неначе питає в мене, де літали мої думки, мої гадки. Він неначе заметився од мене смутком та задумою, сам став поважніший і перестав жартувать та сміятись.

— Що ж тоді вчинили ваші дідичі? Що тоді діяв ваш батько? Невже таки так і випустили з рук своє добро?— спитав я.

— І дідичі нічого не вдіяли і батько нічого не вдіяв. Я тоді був малий, ще менший од цього мого хлопчини, але добре пам'ятаю той час, як батько вернувся з двору графа додому. Мати стояла коло хати і певно виглядала батька, щоб швидше довідатись, навіщо то брали в двір документи. Батько увійшов у ворота на виду блідий, аж білий, як крейда, а в очах в його нависли сльози.

— Отепер ми пропащі навіки! — промовив він до матері.— Граф попалив наші документи на поля й на левади та на грунти й одняв од нас усю нашу дідизну, усі наші держави. Тепер і цей город, і цей садок, і ця левада, і усе поле вже не наші, а панські. Нашого тут тільки й зосталось, що оці хати та комора, та клуня й повітки. За свої ж таки грунти й левади ми будемо платить графові чинш, як платять євреї, міщани та ті поляки шляхтичі, що поставили собі хати на графській землі в містечку. А полів не дадуть нам і за чинш.

Мати зняла руки до бога й заголосила. Батько вже й не плакав, тільки ходив, мов неприкаяний, і ламав собі руки, аж пальці лущали.

— То це вже тепер і город не наш, і садок не наш?— спитала мати.

— Наш тепер і город, наша й левада, але не наше поле. Поля не дадуть нам і за чинш,— обізвався батько таким чудним голосом, неначе він говорив десь за стіною або під землею, неначе його живцем поховали в ямі.

— Побила нас лиха година та нещаслива! Ой боже наш милостивий та милосердний! Завіщо ж нас так страшно скривдили? — заголосила мати й опустилась на призьбу, вхопилась долонями за вид і так заплакала, так заголосила, як голосять по мертвому. Увесь вид її став мокрий од сліз, неначе вона тужила над материною домовиною.

Позбігалися близькі сусіди міщани та міщанки, стали гуртом коло хати й тільки мовчки дивились, як мати по-

бивалась на призьбі. Молодиці й собі почали плакати, неначе в хаті лежав на лаві мрець, а вони посходились на похорон. Наймичка подала на стіл обід, але ні мати, ні батько й за стіл не сіли й ложки в страву не вмочили. Не сів і я за стіл. Мені й їсти перехотілось через ті сльози та голосіння. В батька й у матері цілий день і ріски не було в роті. Батько тільки усе хапав кухоль з кринишною водою та пив воду. Сусіди не одходили од його цілий день, чи сидів він у хаті, чи ходив по садку, декотрі й днювали й ночували в нас: боялись, щоб він часом сам собі не заподіяв смерті. Якась туга, неначе якась страшна пошесть обняла усю нашу оселю, та чи то одну нашу?

— Батько мій був ще не старий, був здоровий та плечистий, поставний на вроду. Але од того часу його неначе якийсь отрутник напоїв якоюсь отрутою. Через рік він вже занидів і посивів. Чорний волос припав порохом та сріблом.

Як Свікліцький розказував, його діти стояли коло порога й понурили голови, слухаючи ту розмову. Не маючи ясного втямку, про що оповідав батько, очевидячки вони обоє постерегали, що і над батьком, і над ними скоїлось щось страшне, якась лиха подія. Дівчинка, почутливіша од хлопця, дивилась сумними очима на діл, устромивши палець в розтулений роток.

— Чом же батько не позивався з графом? Чом не просили графа? Чом не позивались інші? — спитався я.

— Чом не позивались? — Тим не позивались, що в руках документів не стало. Нічого не вдієш з силою. За це усі добре знали.

— То там між тими дідичами був і Сошенко? — спитав я.

— Був і Сошенко. Але він з досади виїхав до Богуслава та потім якось вийшов в люде й став великим майстром маляром, чи що,— сказав Свікліцький.

— Вийшов і справді майстром маляром. Був за вчителя малюнків у Києві в гімназії, такого, який і в вас єсть отут в гімназії в Білій Церкві. Отож він, як сам вчився в Петербурзі, то й повів за собою туди й вивів в люде й Тараса Шевченка, що то є його книжка «Кобзар». Сошенко залучив Тараса до малярської школи й напутив його на добру путь. Чи доводилось пак вам читати Шевченкового «Кобзаря»?

— Ні, я не читав, я тільки чув про Шевченка, бо

люде розказують про його й у нас. Був між тими дідичами й Сошенко; було їх чимало. Усі ми перевелись ні на що, усі зубожіли. Мій батько зараз таки спродався: спродав воли, вози, плуги, спродав клуню, бо це усе стало йому непотрібне. Мій старший брат вже тоді вчився в школі в Василькові, та й вийшов потім в «чиновники». А мене вже й не давали до школи в Васильків, бо й учити, й возить мене до Василькова не було за що. Я ходив вчитись в тутешню школу до дяка, бо тоді в Білій Церкві й не було іншої школи, так я вже й не вийшов в люде.

— Чом же батько й інші дідичі не просили графині Олександри? Адже вона була православної віри й поставила собор, й дала великі дари в собор,— спитав я в Свікліцького.

— Не насмілились вступить до неї, та їх і до графа не пустили б.

Ксаверій Браніцький поставив маленький костел, а Олександра Браніцька поставила великий мурований собор і за життя одписала гроші на другу мурована церкву, ще й дала в собор і в заросянську церкву щедрі, по правді царські жертви. В собор пожертвувала великий срібний хрест на престол, важку, здорову євангелію, обкована сріблом, дорогі парчеві ризи й стихар з надзвичайно дорогої парчі, срібну кропильницю й золоту чашу. Чаша пишної роботи, заввишки на півершина. Держало чаші — це пучок золотих колосків пшениці, а зверху колоски обгортають здоровий вершок чаші. Срібна кропильниця важить більше пуда й така важка, що її не беруть в великих процесіях, бо в диякона болять од ваги руки. Окрім того, Олександра Браніцька одписала в духовниці капітал на селянські банки для селян і одписала гроші на сільські школи. Капітал на селянські банки наріс тепер на двісті тисяч рублів, а на його аж тепер завели для крестян один банк в Білій Церкві, а другий в Ставищах. Записані на сільські школи гроші тепер повернуті на церковно-парафіяльні сільські школи. Браніцька померла 1837 року й похована в соборі. Олександра Браніцька мала думку про народні школи й про банки для селян саме тоді, як панщина була найважча для народа.

Тим часом Свікліцька повернулась з огорода й принесла тарілку перемитої місячної редьки та кілька цибуль з зеленим бадиллям. Поставивши тарілку на стіл, вона шатнулась по хаті, знайшла на вікні сільничку, неначе

кинула її на стіл, метнулась до мисника, вхопила тарілку й побігла до пекарні. Незабаром вона знов впурхнула в двері й поставила на стіл тарілку з оселедцем, вхопила на миснику виделку, ніж та окраєць хліба й це усе неначе шпурнула на стіл. Настя бігала та вешталась по світлиці швидко, жваво, неначе хапалась або неначе зумисне показувала мені свої пишно повишивані рукави, намиста та дукачі. Спішна та жвава, уся ніби помальована од голови до червоних сап'янців, вона ніби шугала по світлиці, мов райська птиця. Вона була ще дуже молода, а Василеві вже було більше ніж сорок год. Свікліцький похапцем укладав у копи полудень, аж редька хрущала в його міцних зубах на всю хату, і в його аж за вухами лящало. По світлиці пішов сиросний риб'ячий важкий дух, і повітря старого домка почало одгонити цибулею.

Я почав розпитувать Настю про її життя. Настя, впоравшися з полуднем, знов десь запірвала жменю насіння, неначе воно сипалось з неї десь з рукава. Вона присіла на кінчику стільця, розказувала, потім знов схоплювалась з місця, кидалась до судника, щось там поправляла, розставляла рядком тарілочки й знов сідала. Жвава, в'юнка, вона, здається, не могла всидіти на одному місці ані на хвилину.

— Чим же ви живете? Чим ви заробляєте на прожиття? — спитав я в Насті.

— А чим же я живу? живу пере́купством, як живуть наші міщанки перекупки. Влітку закуповую на баштанах кавуни, дині та огірки та й перепродую в місті; перепродую яблука, груші, сливи та й усякі овочі та огородину: буряки, картоплю. А прийде зима, тоді перепродую сало, рибу, яйця, пшоно. Часом стаю й за перепічайку та бублейницю: печу та продаю паляниці та бублики. Оттак товчусь сливе цілісінький рік, то тим, то сим заробляю; сказано, треба чимсь жити й дітей годувати. Поки діти були малі, то треба було приставлять до їх няньку, бо не кидати ж їх дома самих. Чоловік в дорозі або в наймах, а я на базарі; хата наша стоїть ніби пусткою, все пустує, як перемерли мої старші діти. Було йду на базар з своїм крамом, засуну засувом двері, перехрещу хату та й кидаю на одчай божий. Оттаке наше життя. Сиджу було на місті, а думки мої усе коло хати та коло города. Я там, а думки мої тут кругом хати, кругом дітей літають, як ластівки.

Василь пополуднував, устав од стола, перехрестився перед образами й промовив:

— От тепер і коні пополуднали, і я пополуднав. Час і в дорогу.

Ми вийшли з хати. Свікліцький поздіймав з конячих морд порожні шаньки й позагнуздував коні. Я пішов оглядать грунт та садок. Старий садок розрісся за хатою на вольній волі. Понад ровами купами кругом старих вишень розрослися вишники, неначе зелені гнізда поспинались на тини й висіли понад ровами. Старі яблуні та груші товпились купами в безладді по зеленій траві. А за садком грунт спадав з пригорка наниз і розстелявся зеленою левадою до Росі. Левада наче пірнала в зелені верби та сади, що розкинулись по широкій розложистій долині понад Россю. Уся долина, скільки можна було засягти оком, була ніби закидана садками й то високими, то низько постинатими вербами з зеленими гніздами молодих паростків. За Россю на горбах сизів старий ліс, а вгору понад Россю розстелявся графський парк, здоровий, як ліс. Скрізь зелень буйна, кучерява! Тільки де-не-де з того кучерявого зеленого моря витикались високо вгору тонкі тополі, неначе ставники з зеленого воску, неначе тоненькі турецькі зелені мінарети. А десь далеко-далеко над Россю, на панських оселях стриміли густі купи старих тополь і, неначе гострі високі башти готицьких соборів, виганялись високо-превисоко вгору до неба, прикриті сизою імлою. Понад берегами Росі в лісах піднімались рядками верхи старих осокорів, вдвоє вищих од лісу. Ті осокорі потонули в прозорому тумані, і здавалось, ніби сизі хмари полягли на ліси й лежали непорушно на вершечках старого лісу. Подекуди з того кучерявого моря виглядали й виринали червоні та зелені покрівлі міщанських та панських домів, неначе ті доми потопали в зелених хвилях. З парку повівав вітрець, заливав важким духом од цвіту акацій усю розложисту долину. Од цього приємного й важкого духу в гарячому повітрі в мене аж голова морочилась, аж дух забивало.

— Яка тут краса, яка пишнота на левадах!— промовив я до Свікліцького, але він, очевидячки, був не дуже почутливий до тієї краси левад та садків, бо тільки липнув до мене байдужними очима.

— І цей грунт, і ця така чудова левада тепер і ваша,

і... не ваша!— промовив я до Василя.— І цю усю красу ви втратили, хоч і не на віки вічні!

— Хоч і не хотів, а втратив, бо то сила, а проти сили нічого не вдієш,— обізвався Василь вже поважно, не жартуючи.— Воно то й ніби моє — і не моє, і не моїх дітей, бо я за це все мушу платити чинш і не маю права нікому спродать.

Я спочував до обезталаненого чоловіка щирим серцем. І мені стало шкода втрати такого пишного поетичного закуточка. В мене прокинулись сумні почування, сумні думки од втрати нашої середньої культурної верстви на Правобічній Україні та на Білій Русі, тієї осередини суспільства, тієї верстви, котра найбільше постачає розвитих наукою людей, бо вона утворювала б саму культуру, служила б для неї й розносила просвітність по темних закутках. Я почував, що ті усі наші ходачкові та сірачкові шляхтичі, що колись були й не ходачкові, а сиділи на своїх клаптичках землі, як і той давній дідич Свікліцький,— що усі вони теперечки живцем поховані люде на Україні, поховані великими панами. А скільки б з їх вийшло б просвітніх діячів для України, робітників культурного розвитку, певних сівачів його по усіх закутках на Україні, що користувались би місцевими добутками української культури, тоді як магнати та великі пани вміють тільки дбать про свої достатки, про свої догоди та розкоші життя й знають тільки культуру... розкоші та блиску великопанського світового життя, та й годі!

— Коли ж тебе ждати додому?— спитала Настя свого чоловіка.

— Сподівайся мене в гості, як виросте в тебе у світлиці трава на помості,— одказав з козел Свікліцький словами народної пісні.— Оце як гайдну з паном, то тільки ти мене й бачила. Он дивись! вже й рудий Берко йде з ломом та сокирою.

— Та я їду недалечко. Не слухайте його, бо він вам наговорить — «на вербі — груші, а на осиці — кислиці». До Трушóк тільки чотирнадцять верстов,— промовив я до Насті, сідаючи в фаетон.

— І дурить же мене, як малу дитину!— гукнула Настя нам навздогінці, зачиняючи за нами ворота.

Настя стала за воротьми й лузала насіння, спершись ліктем на ворота. З близьких дворів в одну мить пона-

збігались до неї сусіди міщанки, певно, щоб розпитать, куди поїхав Василь і кого він повіз. Малі діти визирали на вулицю крізь ворота, слідкуючи за фаетоном оченятами.

— Оддайте ви свого хлопця в гімназію. У вас же в містечку є гімназія. Може б з його вийшли люде,— сказав я.

— Оддав би і в гімназію, та в гімназії велика оплать за хлопця, така, що я не спроможусь оплатить при своїх засобах,— промовив Свікліцький.— Доведеться й йому бідувати, як і мені, а не панувать; доведеться вчити його на столяра або на стельмаха, щоб і йому не довелось поневіряться в наймах. Мій батько був дідич, то й нехтував ремество. Шкода, що батько не оддав мене в науку до столяра.

— Як же це ви так зубожіли, коли ваш батько був не вбогий чоловік?— спитав я в Василя.

— Зубожіти не велика труднація, а забагатіть так оце труднація. Мене мабуть побила лиха година од того часу, як граф напустив злиднів у наш двір. Як помер батько, в мене було грошей більше як триста карбованців. Я купив пару добрих коней, справив панську бричку, возив панів по всій околиці з Фастова та з Білої Церкви тоді, як ще не було залізних дорог, держав і простіші коні й ставав під хуру з вагою. Але раз якось повіз я одного пана з Фастова далеченько, за верстов шістдесят. Вертаюсь назад, аж у Білій Церкві усе жидівське місто згоріло: погоріли трохи не усі жидівські хати та крамниці. Їду я через те пожежище, а в мене й у душі похололо. Мабуть погоріли й мої хати, бо обидві стоять просто на улиці, недалечко од міста, думаю я, та вже й коней не поганяю. Руки з віжками й батогом так і опали на коліна, неначе мертві; самі коні якось потрапили довезти мене до моєї оселі. Дивлюся я, мого батьківського дому, що стояв над самою вулицею, нема. Тільки головешки куряться. Дім стояв під вітром та під іскрами й згорів дочиста. Небагацько дечого з дому й вихопили, бо пожежа трапилась пізно, вже в óбляги. Друга оця хата, що досталась мені од моєї баби, стояла далі в садку, то якось, бог хранив, і не згоріла. Перебрався я в ту хату, оцю, що ви в їй були, випровадивши з неї одного панка пожильця, та й живу там і до цього часу. А тут на тобі другу біду, ніби до мене в двір унадились злидні: через рік, якось влітку, повів я до Росі напувати коні. Завів я їх у воду. Один

кінь ліг у воді, побрьохався та й устав. Потім ліг і другий, почав перекидаться та якось набрав води в вуха. Як тільки вода залила вуха, кінь ніби сказився. Я тягну його до себе, до берега, а він вирвався, сліпцем кинувся в Рось на глибиню, потрапив на ковбаню та й сів на дно. Другий кінь чогось заслаб, почав миршавіть, і я мусив продати його за бе́зцінь водовозові. Так і пропали мої коні ні за що, ні про що. Од того часу я втратив заробітки, не спромігся купити другі добрі коні та й зубожів і мусив оце найнятись за дванадцять карбованців на місяць на своїх харчах у одного старого тутешнього пана, що колись держав одно село в графа в посесії та забагатів і тепер живе на бруку в своєму домкові в містечку. Вдень я на службі, а ночувати йду додому. Теперечки довелось мені служити за наймита в такого пана, що колись був достоту такий убогий шляхтич, як тепер я. А він забагатів з графської ласки та з ласки графського управителя, цебто рондзи, тепер живе та хліб жує без роботи, бо він католик. А я мушу служити у його за погонича, хоч ми колись були дідичі й державці.

— Це мені дивно. Як же воно так трапилось?— питав я, здивований.

— А так трапилось, як воно тепер тутечки скрізь по цих панських польських маєтностях у нас буває. Ще люде пам'ятають, як оцей самий пан, в котрого я служу за наймита, колись возив у свого батька мливо до млина, сидів зверху на мішках, пас батькові коні в діброві. А тепер він пан на всю губу, хоч нігде в школах не вчився й ледве вміє читати та писать. Його батько був простий убогий шляхтич, а дехто каже, що він навіть був сірий білоцерківський мужик. Але як тільки ксьондзи затягли його до костьолу та він став перевертнем і почав запобігать ласки в панів, то пани зараз посадили його за лісничого в діброві, а як підріс його син, то й сина настановили за пригінчого коло робітників на буряках, а потім і старого, і його сина взяли за ікономів на графські ферми. Од того часу він так і пішов угору й забагатів, бо ті ікономи обкрадають панів, скільки влізе в капшук та в кишені. А потім ото вже, як назбирав чимало грошей, знайшов собі спільників, таких самих, як і він, і з ними в спілці взяв одно село в графа в посесію. Спілка їх розпалась. Спільники прогайнували свої гроші й одстали, а він вдержав посесію сам та й забагатів. Тепер він вже старий, вже не держить

посесії; поставив собі дім на графській землі в містечку, платить за грунт чинш і живе собі та хліб жує без роботи. Таких тут у нас набереться улиць зо дві або й зо три. Оці здатні й дітей вчити в гімназії. А нам далеко тепер до гімназій, як куцому до зайця.

— Чом же ви не напитували собі місця тут таки в канцеляріях у пана? їх же тут багацько. Або чом ви не стали хоч будлі-де за пригонича або за ікономa в якогось посесора?

— І шукав, і питав, та мені місця пани не дали, бо я не католик і не поляк. Тут в канцеляріях, на фермах, в посесіях, в питлях, скрізь усі місця обсаджені або поляками, або євреями, або й нашими людьми, тільки католиками, хоч вони по-польській і говорити незугарні. Наших нігде не приймають на службу, хіба вже буде недостача в своїх, тоді тільки заткнуть порожню дірку або українцем, або руським, або німцем. Од нас тут одбили цей хліб в великих польських панів. Та я їх не люблю й не йму їм віри ні в чому. А батько мій після отого горя став недовірливий і панам не йняв віри; і я не йму їм віри. Я і їм, і усім не йму віри, навіть своїй жінці, хоч добре знаю, що вона ніколи ні в чому мене не дурить. Але як прийде з торгу та лічить гроші, то усе чогось не йму їй віри, бо я нікому не йму віри. Аж мені самому це чудно!— І щиросердий Василь зареготався дрібним веселим сміхом.

Знов сумні думи та почування заворушились в моїй душі. Я щирим серцем спочував цьому безталанному чоловікові. Сумні думи збавили мені радісні хвилі одвідин рідного краю, котрого я давно не бачив, котрим милувався од щирого серця.

Улиця вже була напри́кінці. Де кінчалась улиця, зараз починався старий густий парк, перероблений з старого віковічного лісу. Виступили з сизої імли довгі рядки тополь, що тяглися по улиці попід парком наниз до Росі, неначе москалі на муштрі, поставлені в довжезний рядок.

— Оттут, паничу, серед парку коло Росі колись була прездорова псярня гетьманова! — промовив Свікліцький і тикнув пужалном на тополі.— Яка то була псярня! Старий гетьман Ксаверій кохався в ловах, держав двісті ще й п'ятдесят вловчих собак усякових там пород, усякої масті. Он там стояли й казарми для собарні коло самого парку. Було ріжуть для собак щодня вола. Як ріжуть було му-

жики вола, здорового та круторогого, то трохи було не плачуть. Щодня з м'яса німці варили юшку для собак. Наймити псарі наливали юшку в мармуряні корита, а німці тільки походжали та стерегли собак коло корит, а після того собачого обіда обтирали хусточками їм морди та носи, щоб пси не лизались та не загризались. Стріляти вовки, лисиці та зайці тоді, та й потім, було усім заборонено. Та й розплодилась же тоді сила вовків! Скільки вони покалічили та порозривали худоби в людей! Хапали свині, лошата та телята, навіть смерком, навіть на вулицях по селах. Теперечки од тієї псярні й сліду не зосталось, бо й великі магнати трохи порозумнішали. А яка була стадниця в старого гетьмана! Які коні там були позаводили! Я тепер і не бачу на стадниці таких коней, які там були передніше. А які тоді були в графів карети! Які були виїзди на влови! Було виїжджає син старого гетьмана Браніцького на влови, мов той король, а з ним їде сила панів та вловчих з собаками, що й полічить усіх не можна було. Як було в'їдуть у ліс, у гущавину, то ліс неначе аж гуде, аж стогне. Труби десь раз у раз ревуть, собаки гавкають, аж вищать, аж скиглять. Рушниці раз у раз тільки гур! гур! трісь! лясь! неначе завирюха ламає старе гілля дубів. Оці діброви понад Россю неначе ревли, мов живі, а по той бік Росі на горбах ті реви труб, ті бахкання рушниць та гавкання псів лунали, неначе котилися луною по горбах. В містечку було чуть той гук стріляння та труб, неначе там десь у діброві скоїлась страшна баталія з нападом якихсь ворогів. А слідом за тим вловчим поїздом виїздить другий поїзд. Служники та кухарі вивозять усякові наїдки та вина, та пляшки з горілкою, їдуть з посудом та поскладеними на возах наметами для бенкетів. А за ними тарабаняться на возах музики. Везуть столи, стільці. Казав небіжчик батько, що як було виїжджає той натовп, то здається, ніби цілий графів палац перевозять на інше житло в діброву, тільки бракує бебехів та перин для ночівки... На гальовині попід дубами безліч слуг, аж кишить, мов комашня в комашнику, як його хтось розгорне та зрунтує купу. Служники напинають попід дубами намети, ніби десь в поході на войні. Кухарі розкладають здоровецьке багаття з труску та хворосту, щоб розігрівать навезені наїдки. Рядками ставлять столи й стільці й усякі дзиглики навкруги столів. Надвечір, як уже сонце стане на вечірньому прузі, пани вертаються з рушницями на

плечах, усі повбирані в зелене куце убрання. Музики грають. Череда псів вискакує з лісу на гальовину й бреше на музик, вищить на радощах. Стрільці зносять і зволікують купи застрелених кіз, серн, лисиць, вовків. Застрелені серни, лисиці, зайці та вовки складають на подовжасті ноші й обкладають й обтикають зеленим листом та гіллям [1].

Аж тоді пани було сідають за столи на бенкет. Служники вештаються, козачки-хлопці в червоних штанях бігають, мов несамовиті, коло возів та багаття, ставлять посуд, пляшки й чарки по столах; служники подають усякові потрави. Музики грають безперестанку. Пани балакають, регочуться, аж луна йде по лісі. Для собарні з різниць було привозять цілого зарізаного вола й розкидають яловичину по траві. Псарі ріжуть м'ясо на шматки й годують захлявших од біганини псів; кидають їм пообтинані заячі ніжки. Голодні, перепавші од ганяння по діброві пси аж вищать. Пани п'ють вина, п'ють за здоров'я ясновельможного старого гетьмана й кричать — віват! віват! — аж полохають пташок у діброві.

А ввечері усей поїзд рушає до міста до палацу, неначе довжезна валка чумаків їде з Криму в степу. Попереду йдуть музики й вигравають. За ними панщанні служники й лісовики козаки несуть рядком ноші на плечах, заквітчані зеленим гіллям, з кізками, зайцями та вовками, неначе несуть ті ноші на якесь кладовище, як-от часом несуть мари з небіжчиками в великий помір. А за цією перезвою їдуть карети з панами одна за другою поватом, помаленьку до самого палацу, а позад їх сунуться вози з усякою вантагою, з посудом та столами, а псарі ведуть на шворках та реміняках псярню.

Як ця перезва було доїжджає до брами в двір, то пани дають знать і трублять в ріжки та труби, а декотрі стріляють з рушниць. Коні харапудяться, стають гопки. Пани регочуться. Браму одчиняють, і ввесь поїзд поглинає брама й двір. З палацу неначе висипаються панії й панни, наймички й козачки. Ноші з дичиною кладуть кругом ганка. Лакеї й кухарі збігаються. Цікаві панни обстають

---

[1] Небіжчик Чалий, котрий був директором Білоцерківської гімназії, видав біографію художника Сошенка, од батька котрого графиня Олександра Браніцька одняла землю, а граф попалив документи. Він згадує і про ті псарні. Та й мені казав небіжчик, що часто забирали усе молоко по хатах для цуценят.

ноші й оглядають лисиці та зайчики. В великому дворі була збірня така, ніби там став якийсь ярмарок у будь-якому містечку, в Рокитні, або в Шамраївці, або в Фастові. Галас, шум, крики, регіт! Двір неначе галасує од радощів, наче навезли добутку після того, як розбили вороже військо й заграбували й опанували всі незліченні скарби.

Усей натовп запрошують не в палац стародавній та невеликий, а в той павільйон на два етажі, що стоїть проти палацу аж у парку, в ту залу на два етажі з двома рядками вікон — унизу й угорі. Там вже порається ціла юрба лакеїв, котрі розносять чай на здоровецьких срібних підносах і розставляють стакани на двох рядках мраморних столиків, що стоять по обидва боки зали попід стінами. А там вже грають музики до танців. Жінки й дочки приїжджих гостей і собі йдуть у той просторний і високий, наче церква, павільйон, зумисне збудований для літніх балів і танців. Паничі розпочинають танці і, не зважаючи на те, що ввесь день ганяли пішки по діброві, гацають цілу коротку ніч та вже, як свіне надворі, роз'їжджаються додому вже тоді, як люде прокидаються й устають, щоб йти на панщину в поле.

— Чи пак і теперечки ставляють козаки в лісах ятки на стовпах з покрівлею й накладають в ятках копиці сіна для серн на годівлю на зиму?— питаю я в свого візника.

— Атож! Ставляють, але кіз чогось небагацько в лісах. Їх певно їдять вовки. Бо в лісах козаки забороняють стрілять вовки, і їх розплодилось сила! Як тільки смеркне, то де тільки ходить товаряка коло лісу, зараз з чагарника десь візьметься вовк та й душить худобу. Оце недавно ми не загнали телиці в двір, а вовк вискочив з ліска та й обгриз бік. Теличку не одрятували од смерті,— пропала. Те ж саме роблять вовки з графськими сернами й зайцями, котрі йдуть на годівлю... вовкам.

— Чом же ви й ті, що од їх графи пооднімали поле, не завели крамниць, не пішли в крамарі?— питав я в Василя.

— Не завів, бо не було за що. Та й граф Ксаверій зараз накликав із Варшави євреїв купців і поставив отой мурований «гостинний ряд» з крамницями навкруги в йому, отой, що й тепер стоїть серед пляца на містечку. А вони зараз понавозили з Варшави усякого краму та й осілись у нас і по цей день. А тепер за ними й не потовпишся.

«Вас поховав старий гетьман Ксаверій живцем, без спобоління, без жалю, а натомість позаводив псярні та розплоджував вовки та лисиці»,— майнула в мене думка. Культура вловчих собак, дорогих коней, культура пишних парків та краківських хомутів... та панщини,— це була одна й єдина культура, яку несли на Україну давні польські магнати. Я пригадав мемуари про ті часи М. Чалого та П. Лебединцева й пересвідчився, що вони були правдиві.

Ми вже їхали широким поштовим трахтом. Тут вже починався давній гетьманів парк, перероблений з справічного лісу. По один бік трахту тягся без кінця густий здоровий, як ліс, парк, обсаджений акаціями понад окопом; по другий бік стояв о́брідний дубовий та грабовий старий ліс. Широкий трахт став схожий на алею, обставлену високими деревами, наче зеленими стінами. День зранку був ясний, сонячний, жовто-золотий, а як звернуло з півдня, став якийсь білий, наче срібний. Усе небо затяглося ніби прозорою імлою, а крізь неї, неначе через намітку, ледве світилась небесна блакить. Подекуди на небі в білій імлі плавали неясні срібні хмарки, неначе розлите сиве молоко з ледве примітними блискучими обідочками та тонесенькими о́бвідами. Ті прозорі розмазані хмари стояли непорушно, неначе плавали в тихому мертвово́ді. Сонце світило тихим білим світом, неначе серед неба чиясь рука запалила вінок з дротиків магнія. На парк, на ліс, на всю землю лився тихий молочно-білий світ. День ні хмарний, ні сонячний, не золотий, а якийсь ніби срібний. Небесна блакить подекуди проглядала й визирала, неначе синя атласова підбійка. Усе небо з непорушними, ледве обмежованими хмарами в імлі здавалося наче намальоване, накидане першим ескізом маляра на якомусь велетенському плафоні. Сріблястий світ заливав парк та ліс зверху донизу. Між деревом снувався легесенький туманець. Ліс світився наскрізь, наче засипаний сріблястим пилом. Тіні од дерева були неясні, не різкі, а м'які, розливчасті, неначе потрушені пилом. Зелене бадилля папороті, червона смілка, білі та жовті соняшнички в лісі й на окопах неначе потонули на саме дно в прозорій імлі. Ліс став ніби легший. Усей ліс, уся дорога, усей парк — усе було ніби залите прозорим морем, ніби затонуло на саме дно. Щось було фантастичне, надзвичайне в тому освітленні срібного сонця. Серед білого дня з'явилось трохи навіть фантастич-

не з'явище, мрійна картина, схожа на ману — міраж. Подекуди в гущавині лісу та парку білі тони та сутінки були інші й переходили в голубуваті ніби од місячного сяєва.

— Еге, тута вже десь лили ливцем тучні дощі? — спитав я в Василя.

— Оце недавно лили ливцем місцями страшні наглі дощі. Подекуди вже повиривало греблі на Раставиці, позносило млини, позатоплювало луки, а млинові колеса порозкидала вода по луках між вербами та вільхами,— обізвався Василь.

Картина була пишна, та чомусь вона тепер мене не звеселяла так, як звеселяли колись передніше ці самі місця рідного краю.

Сумні Василеві оповідання навели на мою душу смуток та невеселі думи. І оригінальна, сливе фантастична картина срібного переддощового неба й сонця та залитих сріблястим сяєвом лісів не могла перемогти і вгамувать важкого почування. Срібне небо, срібне сонце, пишний білястий веселий день, білястий ліс,— а на душі в мене смуток та наче якась чорна темрява, а на серці жаль.

Добре опасені коні швидко катали по широкій, трохи піскуватій алеї. Фаетон наче несло на руках. Базар саме рушив з місця й почав роз'їжджатись. Ми доганяли й випереджали кінні й волові вози та усякі валки хур з вагою, що тяглися шляхом без кінця. Перед моїми очима манячіли й миготіли на возах молодиці, чоловіки, діди, чепурненько убрані, неначе я переглядав на малярській виставі довгий, довгий рядок картин Трутовського, братів Маковських, Бодаревського. От перед моїми очима промайнули інші вози. На возах сидять молодиці, біліють вмощені в соломі та в переїдах нові горшки, макітри та глечики, стримлять нові білі лопати, граблі й заступи. На одному возі біліє двоє нових ситів з чистенькими лиснючими обичайками. А далі попереж нас котиться кінський віз, а на возі сидить баба в намітці на голові й держить у руках нове вікно з уставленими тахлями. Сонце б'є в шибки. Скло страшенно блищить, ніби на шибки впало четверо сонечок, і ті сонечка ріжуть мені очі, штрикають та колють неначе розпеченими в огні шпичками.

— Ой Василю! Бога ради, поганяйте швидше! — гукнув я до погонича,—минаймо оте каторжне вікно. І виніс же дідько бабу на великий трахт з вікном в руках! Повертає та й повертає те вікно на всі боки, мов цяцьку, ніби гра-

ється ним, ніби зумисне наводить блиск просто мені на очі. Ця баба певно виїхала на великий трахт, щоб дражнить мої очі своїм вікном. Вже в мене аж сльози котяться по щоках, ніби я плачу за старим бабиним розбитим вікном.

— Та й мене вже взяв жаль за старим бабиним вікном, бо й я плачу,— сказав Василь, сміючись, і махнув на коні батогом.

Коні смикнули й побігли швидше. Вікно ще раз заглянуло мені в самісінькі очі, ще раз різнуло ножем по очах. Майнула баба в намітці, і вікно зникло, і баба зникла, опинилась позаду. А перегодя ми наздоганяємо цілу валку возів. На одному возі лежить на соломі годована сита льоха, простяглась на усю свою свинячу довжину на соломі, неначе гладка купчиха на перині. Свиня виставила проти сонця товсте черево, ніби обтикане рожевими шпичками, і стогне, і трясеться всім салом, ніби її трясця трясе. А на другому возі поросята, прив'язані за ніжки до полудрабків, кувікають, аж скиглять, ніби зав'язли в тину або неначе хтось їх коле ножем. Ця музика грає та грає, посовуючись рядом з нашим фаетоном, і не дає мені думати, заважає мені милуватись веселими картинами. Приніс дідько ярмарковий свинячий оркестр під самісінькі вуха.

— Ой рятуйте! Ой гвалт! Поминайте мерщій ці гусла-самограни!— вже кричу я до візника.

Ми поминули ту ярмаркову музику, і я починаю заспокоюватись. Але згодом ми наздоганяємо дві єврейські балагули, ніби напхані й навантажені євреями й євреями. То були єврейські ярмаркові диліжанси. Євреї, поярмаркувавши, очевидячки ще були в ярмарковій направі, герготали та розказували усі заразом про свою купівлю та продаж та про свої бариші. Клекіт у балагулах був такий, ніби вони не розмовляли, а лаялись, аж кричали.

— Знов приніс дідько під самісінькі вуха ярмаркові цимбали! Бога ради, минайте їх!— гукнув я до Василя.

Василь свиснув батогом. Рвачкі коні аж скочили, аж гопки стали. Цимбали різнули мені в вуха й затихли десь позаду в куряві, ніби в них одразу й заразом порвались усі струни.

Знов стало тихо. Знов пішли мої думи за думами, мрії за мріями тихо, тихо, неначе тиха вода в Росі. Серед чудо-

вих картин та виглядів у дорозі пливуть мої думи одна за однією, наче промінь за промінем ллється з сонця на землю безперестану, без спину, пливуть самохіть, не по моїй волі. Я знов задумався, милувався картинами по обидва боки широкого трахту й очей не зводив. От ми знов догнали віз, а на возі сидить молодий чорнобривий чоловік, гейкає на воли й полудную, держачи в руках скибку хліба та шматок сухої тарані. Він обертається до молодиці й подає їй хліб. Молодиця простягає руку, бере недоїдок і чогось регочеться; білі рівні зуби блискають на сонці; блищать і очі в гарного молодого чоловіка. А ондечки на другому возі стоїть зелена з червоними квітками нова скриня, а коло скрині сидить молоденька гарненька дівчина в доброму намисті, в червоній стрічці на голові. Вона весело розмовляє з батьком, щось йому розказує. Очі в неї блищать. Вона весела, вона сміється, ніби зачула десь музики. Я вгадую, що батько купив скриню для неї, що її незабаром посадовлять на ту скриню й повезуть з музиками до свекрового двору. І я вже ніби бачу той поїзд і ту веселу перезву. Мені вчуваються співи приданок та свашок. Я ніби бачу бояр з червоними стьожками на шапках, бачу музик позад воза з скрипками та з решетом у руках. Та перезва ніби пересунулась перед моїми очима вкупі з скринею та дівчиною на возі й десь зникла позад фаетона в гарячому та душному повітрі, мов міраж.

От ми наздоганяємо й випереджаємо довгу валку возів з земляним вугіллям, котра повагом йде од вокзалу. Чорні, схожі на крижини, шматки та грудки вугілля лиснять на срібному сонці, ніби потрушені борошном. Коло возів ідуть погоничі, припавші чорним вугільним пилом, чорні на виду, з чорними руками, з чорними шиями. Проти цієї валки йде друга валка возів з мішками пашні. По один бік шляху в холодку попід акаціями йдуть стежечкою молодиці з новими горшками та мисками в руках, з клунками на плечах. Одна молодиця несе в руках нову лампу з склом і ступає так обережно, неначе вона на Страсть вертається з церкви додому з засвіченою свічкою в руках. Я ловлю швидкими очима ті рядки картин, котрих я вже давно не бачив, навиглядáю, придивляюсь до усього, ловлю, що можна вхопити оком на швидкому льоту. І ці картини звеселяють мене, загладжують мій сум. І важкі враження та сумні почування починають помаленьку зни-

кать у моїй душі, неначе їх кудись зносив тихий вітер. Мені стає веселіше. Але пісня не йде на душу, як було колись давніше, коли я приїздив у рідний край. Щось ніби залягло на серці й неначе мулом замулило світлу течію повного щастя, повної веселості, яку я передніше почував, вертаючись на Україну з далекої далечі.

От ми поминули парк, виїхали на поле. Зазеленіли навкруги буряки на полях, неначе поля хто вкрив зеленим оксамитом. Ми виїхали на високий пригорок. І несподівано передо мною нанизу розгорнулась широка долина річки Кам'янки. Блиснув у долині здоровий широкий ставок край села Фурсів, неначе скло, обсипане срібним світом. Зазеленіли два рядки старих верб на широкій греблі. Коло греблі зачервонів високий, на три поверхи, мурований питель. Недалечко од питля над шляхом забіліли чотири шинки та жидівські крамнички. Коло шинків завізно, неначе коло млинів. Побазарувавши в містечку, селяни поставали з возами коло шинків, п'ють могоричі, декотрі полуднують, посідавши кружалами коло возів. В селян у руках скрізь блищать пляшки та чарки, миготять іскрами на сонці. Коло возів вештаються чоловіки та молодиці, манячать жиди та жиденята. Над ставком на зеленому березі стоять циганські шатра. Чорні циганки в червоних спідницях та юбках надзвичайно виразно визначуються над водою на зеленій траві. Нижче од спусту між камінням в білому шумі та в бризках купаються циганчата та пастушки, а недалечко од спуста, в холодку над річкою, під старими вербами стоїть та дрімає череда на стіглі, лежать покотом ніби чорні хмари овець, неначе чорніє рілля. Я з пригорка окинув очима усю картину. І ця картина, і ставок, і верби, і люде, і вози, і цигани — усе було залито срібною імлою. Люде ворушились наче в легкому білястому тумані. Уся картина здалеки нагадувала перший неясний ескіз, накиданий маляром на швидку руку. І мені усе здавалось, ніби це усе знаходиться не на долині під ясним сонцем, а десь ніби на морському дні, залите прозорою блідо-блакитною водою.

От коні збігли з спадистого пригорка й вибігли на широку греблю. Коло питля стоять валки возів, навантажених білими мішками з питльованим борошном. На двох ганках питля на лавках сидять мірошники та євреї, обсипані обметицею, з білими щоками та губами, з білими

бровами та бородами, в білих брилях та ніби побілених жупанах. Декотрі мірошники вештаються по греблі. І покрівля на питлі біла, і вікна, і усі карнизи, і обидва ганки білі, обсипані обметицею, і мішки на возах з борошном білі. І ця уся біляста картина засипана й неначе залита білим срібним світом сонця. І білі мельники, і білі євреї з білими бородами та бровами були облиті білою імлою й манячіли та ворушились перед моїми очима оддалік, неначе вироблені з білого павутиння, ніби серед дня з темних дверей темного питля без сорому виступила на світ божий усяка біляста та попіляста мара.

Василь спинив коні недалечко од мосту над спустом. Йому схотілось пити. Він устав і побіг до криниці, що було видно нижче од спуста під вербами в холодку. Я сидів і задивився на ставок, на білих людей, ніби вироблених з туману, на чорних циганчат, що хлюпались нанизу в воді й лазили по березі між камінням, наче чорні раки десь глибоко на дні, на дрімаючу череду під вербами, на сполоханих гусей. Я задивився, задумався й забув про сумні Василеві оповідання. Мені знов стало весело на душі. Оригінальні картини рідного краю одібрали од мене сумні думи й викишкали їх з моєї душі.

Василь вернувся, і ми швиденько перебігли греблю й покатали битим шляхом між двома окопами. Ставок зник, долина зникла в одну мить, наче хтось показав мені чудову оригінальну картину великого майстра, повеселив мої очі й швидко сховав її, заслонивши завісою. Пішла дорога проста, рівна, як стріла, одноманітна. Думи мої знов заворушились в душі. І знов ніби стояв перед моїми очима Василів батько, мов живий. Я ніби тепер бачив його на свої очі, бачив, як він вернувся з панського двору додому, втративши землю й грунт, вернувся з болячею душею, з обидою й великим горем на серці, як розказував про те своє горе жінці, як жінка зблідла, остовпіла од горя, як поприбігали сусіди. Я ніби бачив, як старий батько ходить по садку й ламає з горя руки, а мати сидить на призьбі й заливається слізьми. Я ніби бачив перед собою й самого Василя, маленького хлопця, засмученого тими слізьми...

І мої думки чогось навратливо й уперто вертались усе назад, до Василевої хати, до його поетичної оселі, до пишної левади та долини з кучерявими вербами та високими тополями... Я знов ніби побачив ту розложисту долину.

А з тієї долини мені все вчувався плач безщасних, безталанних. Я ніби чув на свої вуха, як у тій долині між садками та вербами скрізь голосили обезталанені матері, плакали батьки, неначе там одразу схопилась морова пошесть і понесла смерть по долині. І ті давні смутні картини настирливо, сліпцем налазили на очі, сновигали перед моїми очима, переплутувались з тими мальовничими картинами, котрі тільки що мигнули передо мною в срібному тумані срібного дня. І знов стало в мене важко на душі, а на серце впав жаль. Настирливі сумні почування не давали мені спокою, неначе злодії викрадали в мене веселість, виганяли радість з моєї душі, неначе люті закатовані вороги накупились мучити мою душу серед розкоші рідного краю, в ясний радісний день мого приїзду на Україну.

Незабаром ми звернули з великого трахту набік, на малий шлях і зараз виїхали на високе взгір'я. Передо мною розгорнулась широка долина річки Ра́ставиці: розгорнулись розкидані в безладді на широкому просторі горби, пригорки, су́горби, розлогі пере́ярки, скільки можна було засягти оком на усі боки. Яка широчінь! Яка далеч! Який широкий небокруг над землею! А яка пишнота, яка розкіш на полях! І пригорки, й переярки, і широкі долини,— усе вкрите житами, пшеницями, просами, буряками. Скрізь зелено, куди не кинь оком. Тільки подекуди смугами біліють гречки, ніби на зелений простір випав полосами свіжий сніг. Які здоровецькі колоски! І яка їх сила! Як їх густо та рясно! Колосок черкається об колосок. Колоски ніби лізуть з розлогих пере́ярків на горби, на взгір'я, суспіль чіпляються одні за другі остюками, неначе піша сарана вкрила землю суспіль, неначе рої бджіл суспіль обсіли поле так, що й землі не знать. В долинах по Раставиці та Росі ніби тонуть в садках та вербах здорові села, ніби потонули в срібній імлі на самісіньке дно. А там далеко, далеко на горбах, на горах за Россю мріють дубові ліси та переліски, мріють білі церкви, панські фольварки та токи в тополях.

Срібна імла заливає усей вигляд од краю до краю. Сонце горить на небі срібним світом. Смуги гречок блищать на сонці, неначе лиснючий атлас, аж в очі ріжуть. Саме марево над полями стало біле, срібне, дрижало білим сяєвом, неначе сипався й дрижав білий порох. Далекі ліси, тополі, токи, білі церкви на горах, облиті білим ма-

ревом, ніби розпливались в неомежованих, в неясних лініях та обвідках, ніби й вони ворушились попід ворушливим маревом, як ворушаться під текучею водою в річці на дні водяні рослини, латаття та куширі, приймали фантастичні форми міражу й були більше схожі на міраж, ніж на дійсні ліси, церкви та тополі.

Яка розкіш! Який солодкий запашний польовий дух од житів та гречок! Тихо, тихо, ні найменшого подиху вітру. І небо й земля ніби куняли, затаїлись й очамріли од краси та тиші, сподіваючись чогось страшного в натурі. Я замилувався тією оригінальною картиною, схожою наману. Знов злинула радість на моє серце веселою ластівкою. От і рідний край, пишний, в срібному сяєві, як міраж.

Але живий свідок великої історичної неправди обернувся й заговорив до мене. Я вловив блиск його очей, почув його голос. Його дзвінкий голос ніби збудив мене. Я ніби прокинувся й опам'ятався... І мені знов стало чогось жаль. В солодкому повітрі ніби стало тхнути гірким духом полиню. У мертвій тиші мені почали вчуватись сумні похоронні пісні на похороні живцем похованих людей. І милі мрійні картини рідного краю вже мене не звеселяли. Знов заворушились сумні думки й попливли одна за другою, як осіннє листя по воді. І я незчувся, як ніби побачив цього живого свідка людської кривди не з батогом в руках на козлах, а в художницькій академії з пензлем у руці попліч з його земляком Сошенком, побачив його як освіченого наукою просвітника цього темного закутка України, з палким словом науки й правди в устах... От я в думках веду його через школи, перебуваю з ним усю течію його просвітнього розвитку, сповнюю його розум високими втямками добра й правди, високими ідеями, уявляю собі його суспільським діячем на Україні... хоч я знаю добре, що і він, і десятки й сотні тисяч таких, як він, на Україні вже давно живцем поховані, закидані землею рукою магнатів; знаю, що ті, котрі закопали їх в сиру землю, не допоможуть їм вийти на світ божий, що дорогі вловчі пси давніх магнатів висмоктали з їх кров до останньої краплі, як з тих волів, зарізаних на поживок псярні.

І в мене серце занило серед чудових виглядів рідного краю. А моє спочування та щире співчування з непереможною силою линули до того веселого, щиросердного чоло-

віка, живцем похованого здирливими, зажерливими та недобросердними людьми [1].

1898 р. *

---

[1] Мені здається, що сумний випадок силуваного однімання землі в дрібних білоцерківських православних українських дворян трапився не тільки на Білоцерківщині, а практикувався скрізь на правобережній Україні й Білій Русі за часу панування на Україні польського короля й польських дідичів, навіть не магнатів. Цього (1915) року найнявся за дворника в тому дворі, де моє житло, чоловік з села Томашівки Київ. губ. Сквирського повіту Дмитро Лепський. Я питаю в його, чи він крестянин, чи, може, шляхтич. Він розказав мені, що його дід Андрій Лепський мав своє поле й не був панщанним. Але місцевий тодішній пан дідич Хаєцький узяв у його документи на його поле, щоб пересвідчиться в його праві на землю, та й не вернув йому; все казав, що документи десь загубились, а потім звелів йому одроблять панщину за ту його ж таки землю й записав його з дітьми в панщанні люде. Певно так воно робилося за панування Польщі скрізь на Україні та Білій Русі, а з причини таких зловжитків тодішніх польських панів з'явилось багацько безземельних «чиншовиків», котрі після визволення панщанних були записані вже в «крестяни». Дмитро Лепський — ще один живий свідок силуваного однімання землі й знищення документів на поля дрібних давніх наших дідичів.

БЕЗ ПУТТЯ

Оповідання по-декадентському

I

Павлусь Малинка був гарний з лиця, мов чорнявий та кучерявий бог Аполлон. Настуся Самусівна була пишна на вроду, мов Афродіта, котра тільки що вихопилась з морської піни на хвилях, але ще не помолилася богу, не вмилась і не обтерла гаразд рушником морської піни на виду. Настуся була гарна, але трохи блідувата, ніби втомлена, або трохи заниділа, ніби вона дві ночі поспіль танцювала на балі. Вона була значного, багатого роду, а він ще значнішого й багатішого. Вона зросла в розкоші, а він ще в більшій. В її батька і в неї давно вітер свистів у кишенях; в його кишенях вила й скиглила хурдига. В її покійної мами і в неї самої кишені були з дірками, кудою з ранку до вечора за границею витрушувались червінці по Парижі, Ніцці та Римі, неначе борошно по грудяному та бакаюватому шляху з подірявленого мішка на возі. В його тата і в його самого кишені були неначе якісь безодні, кудою провалились дві селі, ще й сахарня з костопальнею та з двома височезними тру-

бами-димарями, навіть не зачепившись у їх штанях та холошах.

Вона й її мама взимку звичайно жили в Парижі, а влітку швендяли, як цигани з шатрами, то по Швейцарії, то по Тіролі, то по Рів'єрі, тікаючи од спеки, од мошки, комарів та гедзів, а приїздили додому на Україну врядигоди тільки тоді, коли їх кишені спорожнювались. Він, скінчивши реальну школу, поїхав з батьком та матір'ю до Парижа буцімто докінчувати своє вчіння, записався в одну вищу школу вольним слухачем, щось там слухав раз на тиждень для людського та батьківського ока, але в дійсності нічого не слухав у школі, бо мав дуже делікатне чуття, більше здатне слухати артисток в опері, ніж усякі нудні та мудрі лекції. Він бив байдики в Парижі й після смерті батьків, спорожнивши кишені до самісінького дна, вернувся в Київ і гайнував без пуття решту батьківського добра, чого не встиг іще прогайнувать його тато.

Настуся таки спала вночі, хоч вона і її мама лягали спати сливе перед світом. Павлусь уночі ніколи не спав: проводив ночі то в клубі, то в ресторанах за бенкетами та картами, аж уранці вертався додому й спав сливе до вечора. В його день був уночі, а ніч була вдень, як буває в пугачів, сов та кажанків.

Його всі звали божевільним; її — навісною. Вона була й розумна зроду, але в неї неначе не було однієї клепки в голові; в його зроду голова була не без тями, але була ніби недобре набита обручами, ще й з слабкими вторами.

Настуся була в свого батька одиниця. Павлусь зостався в свого батька так само одинак. Він якось таки скінчив реальну школу, хоч од лінивства двічі трохи не втопився, перепливаючи ту неглибоку річку премудрості; але його двічі вирятували вчителі та батьки і таки якось доволокли його за руки до другого берега. Вона ніякої школи не скінчила, хоч усе починала; завжди починала та на тому й скінчила. Батько хотів оддати її в гімназію або в інститут. Мати стала проти того дибки, сперечалась довго й таки не дала дочки в чужі руки, між чужі діти усякої масті: вона боялась, щоб дівчина там часом не заниділа од важкої праці, не спростилась, щоб часом не набралася ліберальних ідей і усяких бацил та бактерій, бо тих бацил та бактерій вона боялася гірше, ніж чуми, ніж нудьги од науки. Настусю вчили вдома дорогі гувернантки та усякі

вчительки. Настуся вчилась дома поволі, не хапаючись, вчилась, як мокре горить; вчилась, коли сама хотіла. Вона вчилася й гуляла, гуляла й вчилась наперемінку, щоб було не дуже важко. Три дні вона вчилась, а на четвертий день мама возила її в танцклас танцювати з дітьми. Знов три дні вчилася, а два дні одпочивала: мама возила її скобзаться на льоду на лижвах, або в гості, або брала з собою кудись, їдучи з візитами, а ввечері возила в театр. У Настусі літні вакації тяглись ціле літо, цілих п'ять місяців, щоб вона гаразд одпочила од праці та не помарніла, не зблідла на виду.

Незабаром Настуся зовсім не схотіла вчитись: попроганяла своїми вередами вчительок і на тому скінчила свою науку. Мати постановила, як тільки Настуся підросте, повезти її в Париж і там викінчити курс її науки. В Настусі гарна головка так і зосталась вольна од усякого поганого, важкого вчіння. Зате ж Настусю дуже багацько вчили музики, бо сама мама дуже любила усяке штучництво, а найбільше музику. І Настуся справді напродиво була здатна до музики. Музика далась Настусі дуже легко, і вона швидко вивчилась чудово грати на роялі. Вона ще добре вміла малювать квітки на фарфорі. В неї вдача була й справді артистична.

Мати любила свою одиницю без міри, без тями, якоюсь хворобливою, нервовою любов'ю, якою люблять дітей дуже нервові та дуже почутливі матері. Вона пестила дитину, не давала їй довго сидіти за вчінням, щоб дитина не мордувалась, споболювала їй так, ніби вона сама сиділа за книжкою й мучилась. Вона вволяла її волю, давала їй усе, чого тільки було її душа забажає. З самого малку усі в господі вволяли її волю, ніби волю якогось божка. Мати вбирала її в оксамит та шовк, гралась нею, гралась її убираннями, неначе дитина куклами, цяцькалась, панькалась з нею й чванилась нею без сорому перед усіма.

Настуся надзвичайно любила цяцьки та ляльки — це найвище дитяче штучництво. Мати накупувала для неї цілий магазин дорогих ляльок та усяких цяцьок. Купували для неї ляльки й цяцьки і тітки й дядини, і дядьки й натітники, і усякі кузинки і дарували їй на іменини. Тих ляльок та цяцьок назбиралась ціла зашкляна шафа.

Ще на дванадцятому році Настуся носилась з ляльками, гралась та милувалась ними, голубила їх, звала їх

своїми сестрами та дітками, а себе звала їх мамою. Вона сама шила для кукол нові убрання, одягала їх то за панів, то за сільських дівчат, вишивала їм взорцями сорочки та хвартушки, робила квітки на голови, чіпляла на шиї намиста й дукачі. Вона сідала проти їх в кріслі, сама гарна, неначе здорова лялька. Мати припадала до неї, цілувала, пестила, потім садовила її собі на коліна, коли вже її ніжки не теліпались, а торкались об діл, цілувала її й пригортала до серця.

Усі тітки, дядини та кузинки так само пестили Настусю, мазали її та хвалили, аж перехвалювали на один бік, бо підлещувались до її тоді ще багатої мами.

Настуся ще змалку тільки й любила одно й єдине: французьке, ілюстровані гарними малюнками казочки. Вона начиталась їх так, що од восьмого року уявляла себе якоюсь казчаною особою й любила одягаться в усякі надзвичайні казчані убрання, одягала й інших дівчаток, своїх приятельок-гостей. Вони перебирались то за царівен, то за циганок, то за туркень, то за хлопчиків-царенків. В цих чудових убраннях та в паперових коронах вони танцювали, вдаючи з себе усяких казчаних людей та всяких привидів. В Настусі рано заворушилась фантазія. Вона вже на дванадцятому году навіть вдень боялась сама виходити в другу порожню кімнату, а ввечері боялася зоставаться сама в кімнаті, коли часом її мати або гувернантка виходили кудись до іншого покою. Їй здавалось, що кругом неї десь поховались по світлицях якісь царівни, відьми, вовки в червоних шапочках та усяка казчана мара. В Настусі дуже зарані розвилась уява та мрійність.

Як Настуся дійшла до зросту, її мати посварилася з батьком на смерть. То були дві вдачі не тільки не схожі, але навіть супротивні одна одній, неначе люті вороги. Він був поміркована, статковита й практична людина. Його жінка була непоміркована, розтратлива, любила розкіш та шикарне гойне життя й сипала грішми, як половою. З ранку до вечора вони обоє тільки те й робили, що зачіпали одно одного докорами, сварились, змагались та лаялись. Вона обридла йому гірше печеної редьки; він обрид їй і остогид так, що вона не могла й дивиться на його. Вона полаялась з ним, покинула його й виїхала за границю, щоб Настуся скінчила в Парижі своє виховання і вчіння.

— Баба з воза — на колеса легше!— сказав Самусь перехрестившись.— Принаймні в хаті буде тихо.

Але він помилився трохи: баба встала з воза, але на його колеса, на його кишені стало ще важче.

Мати з Настусею оселились на прожиття в Парижі Настуся записалася в якусь школу, щоб довчиться французької мови та вислухать курс французької літератури. До неї ходив дорогий вчитель музики й виправляв її гру на роялі. Скінчивши своє виховання, Настуся з нудьги читала дуже багацько книжок, та все романів. Але романтики, а найбільше Жорж Санд та найновіші декадентські поети й повістярі найбільше припадали до її нервової, мрійної, випещеної, трохи збоченої вдачі.

Довго вони з матір'ю жили та швендяли по всіх усюдах за границею й, певно, жили б довше. Але незабаром мати почала кородитись на груди, сохнуть та в'янути. Неспокійні усякові пережитки незабаром дали себе знати. Щоб розбуркать свої слабкі нерви, вона впускала собі морфій в ліве плече; на тому місці в неї завсігди наганяло болячки. Вона швидко заслабла на сухоти, довго лічилась усякими ліками, побувала на усяких водах і врешті померла. Настуся трохи не збожеволіла, трохи сама не вмерла з горя та з туги. Вона мусила вернутись у Київ до батька, в препротивну провінцію.

Вернувшись додому, Настуся одразу здивувала усіх усім: і своєю занадто вже вольною паризькою поведінкою, і своїми різкими манерами, і своїм убранням, здоровецькими капелюшами з копицею страусових пер на голові. Перейнятлива, як мавпа, проворна, жвава та вертка зроду, вона ще до того вдавала з себе дуже ворушливу й жваву парижанку. Де треба було обернутись, вона перекручувалась на одній п'яті раз або й двічі. Де траплялось тільки переступить через рівчачок під дощовими трубами на тротуарі, вона плигала через його, та ще й з розгоном, неначе коза через перелаз. В парках, де вилась будлі-де стежка на сугорб або горб, вона не виходила вгору, а вибігала, неначе вилітала. В театрі в проходах між кріслами вона не ходила, а бігала й ніби пурхала. Завсіди й скрізь вона крутилась, вертілася, неначе дзига. Дами так і продражнили її американською дзигою, а панни дражнили її паризькою козою. Вона ходила по місті й на прогуляння, і в гості сама як дуже еманципована панна, робила все, що тільки припадало їй до вподоби, вбиралась

чудно, як тільки хотіла. На людський поговір, на осуд суспільства вона нітрошки не вважала, бо ставила себе без міри вище од усіх провінціалок і в вічі сміялася з їх забобонів.

Усі знайомі загалом поглядали скоса на Настусю, як на трохи навіжену. Тітки та дядини силкувались направляти її на добру путь, чіплялись до неї. Але вона сміялась з їх і з їх напутіння таки просто їм в вічі й кепкувала з їх усіх. Батько тільки махнув на неї рукою, як і на її матір, бо добре знав незламну, цупку вдачу їх обох... Вона бундючилась і перед своїм батьком і вважала на його, як на грубу й просту людину, як на деспота й варвара.

Павлусь вернувся з-за границі, так само нахапавшись вершечків наймоднішого декадентства в заграничних вищих кружках серед молоднечі. Взагалі Павлусь і Настуся повертались додому готовісінькими. Павлусь розторсав собі нерви систематичною гульнею по ночах, алкоголем та романтичними походінками. Настуся була зроду істерична й трохи психопатка, бо перейняла це добро на спадщину од своєї прицуцуватої мами-морфіністки.

Вернувшись з-за границі додому, Настуся в однієї своєї тітки стикнулась з Павлусем і познайомилася з ним. Павлусь одразу вразив її своєю надзвичайною красою. Він був пишний на диво, рівний станом, чорнобривий, з таким гарним лицем, неначе воно було намальоване тонким пензлем дуже високого художника. І чорні густі брови були ніби вимальовані на високому гладенькому чолі, і виразні, звивчасті червоні уста були ніби обведені найтоншим пензлем. Очі карі, ясні, блискучі, вуса довгі, м'які, як шовк, васильки на висках кучеряві, рожеві вуха, пишний матовий колір довгобразого виду — усе було ніби намальоване найсвіжішими фарбами, аж очі вбирало в себе!

Настусю одразу вразила така дивна, художня краса, вразила її артистичне почування. Вона одразу покохала його гаряче, палко, як кохають дуже нервові особи, з усолодою й навіть муками серця. На неї ніби одразу найшла якась солодка пошесть, обхопила її всю, промкнулась у її серце, в її душу й обхопила ніби полум'ям. Павлусь так само покохав Настусю й незабаром признався їй на одному балі, що любить її щиро й без неї не може животіть, не може дихати. Тиждень мучилась Настуся, не бачивши

милого, неначе в огні пропасниці. Вона зблідла, помарніла, заниділа, сливе заслабла, никала по Хрещатику, світом нудила, никала скрізь, сподівалась, чи не вглядить його будлі-де. Але Павлусь ніби зумисне сховався од неї в своїх покоях. Попомучившись тиждень, вона таки насмілилась просто піти до його, побачиться з ним і хоч надивитись на його. В Парижі, в Латинському кварталі, вона не раз і не два, жартуючи, забігала з візитами до знайомих студентів потай од мами, бо вважала на себе, як на зовсім еманциповану панну, нехтуючи якимись там старосвітськими забобонами в суспільстві.

II

Настуся прийшла до Павлуся в четвертій годині осіннього дня, сливе перед вечором.

Павлусь тільки що виспався і встав з ліжка, тільки що гаразд продер очі, напившись сливе ввечері «вранішнього» чаю, бо він завсігди гуляв цілими ночами то по ресторанах, то по клубах, вертавсь додому або вдосвіта, або зовсім вранці і спав сливе цілий день. В четвертій годині дня він звичайно пив свій вранішній чай.

В розкішних і просторних горницях був такий нелад та гармидер, ніби в їх ночували жиди з балагулами, як приказують у приказці. І в Павлуся в роті було так, ніби і в його в роті заночувала одна балагула. Він аж крикнув з дива й несподіванки, вглядівши Настусю. Вона голосно й дрібненько зареготалась, неначе пташка в садку весело защебетала.

— Еге, не ждав? Еге, не сподівавсь мене до себе в гості? Правда? — сказала Настуся й реготалась так голосно, ніби вона дзвонила в срібний дзвоник.

— І ждав тебе щодня, щогодини, і сподівавсь тебе до себе, моя мила Настусю! — сказав він і подав їй обидві руці, а потім оступивсь од неї на ступінь, згорнув руки на грудях і втупив у її вид свої карі, блискучі, неначе гарячі очі.

— От я й пришелепалась до тебе, бо почувала духом, що ти мене ждеш до себе, ждеш тепереньки, стеменно цієї години, дійсно цієї хвилини.

— Не пришелепалась ти, а крильцями прилинула до мене, моя жадана ластівочко! впурхнула в мою горницю,

ніби десь у вікно з зеленого садка. Я тебе сподівавсь до себе щогодини, щохвилини, бо ще на минувшому тижні довідався духом і серцем, що ти навіки моя, а я навіки твій. Я ще тоді на балі по твоїх оченятах, по твоїх зіньках угадав це. В твоїх зіницях я тоді вглядів себе, своє обличчя, вп'ймав свої очі. І мої очі в твоїх очах одразу блиснули іскрами, ніби зайнялись. Це диво було неспроста. Це було потайне поєднання наших душ. Це був символ... Я одразу прочитав і втямив той символ, що загадчано блиснув тоді в твоїх оченятах.

— Прочитав? Ти тямиш в читанні цієї дивної, загадчаної книги? — крикнула Настуся з таким захватом, що в неї темні очі зайнялися електричним блиском.

— Тямлю, як і ти тямиш,— спокійно сказав Павлусь,— ми обоє вчились по тих самих книгах і в тій самій школі розуміння потаємного поєднання душ. Правда? Еге, так?

— Еге! Ти, мій милий, добре вгадав! — сказала Настуся.

— Я читаю твою загадчану книгу кохання навіть через бібулу, навіть через загорнуті товсті палятурки. Мені й не треба розгортать твоєї книги, бо мені дано такий пронизувальний та промикувальний зір,— сказав Павлусь.— Це сталося тоді, як я побачив свої очі в твоїх очах. Од того часу мої мрії увійшли в твоє серце; твої мрії увійшли в моє. Ми зробили обмінок мрій, ми поєдналисъ душами, стали однією душею.

— Мій милий, мій золотий! Чи ти пак знаєш історію мого серця, мого убогого заниділого серця? Я прийшла до тебе, щоб розказати історію свого заниділого серця. Ти думаєш, що я любила до цього часу щиро, гаряче? Ні, мій милий! Я любила до цього часу так, як часом інколи вглядиш на небі якусь надзвичайно блискучу зірку, що ясно-преясно миготить, неначе око, і ллє алмазний блиск; задивишся на неї, милуєшся довго, а потім на другий вечір шукаєш її на небі між зірками і вже не знайдеш, не впізнаєш між іншими зірками, ніби й слід її щез з очей навіки. Моя любов до цього часу була жовта, неначе листя вмираючої осені. Я вже була втратила надію на своє серце; думала, що йому доля судила недоладну жовту любов повік, що мені не судилось покохати рожами та фіалками, усім серцем всисати та нюхати пишний аромат мрій гарячого, червоного кохання. Аж тепереньки, як я тебе

вгляділа, я ніби оддала своє пожовкле, пожолоблене листя в славну берлінську фарбарню. Ти відомий тому, яка то берлінська фарбарня? — спитала Настуся.

— Відомий тому, ще й добре! — сказав Павлусь.

— Там якісь славні, дивні чарівники фарбарі перефарбували, перемалювали моє бідне пожовкле листя, намалювали на йому рожі та фіалки, повимальовували пишні взорці. Вони якимсь чудом перетворили моє убоге серце, котре ще й досі гаразд не кохало, а тільки силкувалося кохати, як дитина силкується вперше спинатись на свої м'якенькі ніжки. Аж тепереньки я дізналась, що то таке дійсна, правдива любов!

— Друже мій, милий мій! серце моє золоте! — крикнула Настуся, поклавши Павлусеві обидві руки на плечі.— Ти той чарівник, той дивний фарбар, що утворив з моїм серцем диво дивовижне, перемалював, перезолотив моє пожовкле листя кохання весняними фарбами. Серце моє золоте! як я тебе кохаю!

Вона оступилась од його на два ступені, склала долоні, неначе на молитві, і безмовно й жадібно втирила в його вид свої блискучі очі, потім помаленьку обвела очима усю його пишну постать з верху до самого долу. Він стояв перед нею, неначе Феб на колісниці, гарний та пишний, рівний, неначе обтілений, обличчений Аполлон, з легкими кучерями на васильках, з чорними, ніби намальованими бровами на високому чолі, з рожевими вухами під кучерявими васильками.

— Ти пишний Феб, яснозорий та променястий, котрий тільки що став на свою огняну колісницю, простягає могутні й білі руки, наливає свої пишні очі огнем, щоб бризнути промінням світа на дрімаючу землю. Ти сонце, а я твоя, ще затінена темрявою ночі земля, на котру ти от-от незабаром сипнеш своїм гарячим золотим промінням. Схиляюсь перед тобою, здіймаю до тебе руки, молюся тобі! Сип на мене твоє золоте проміння! Я ладна прийняти смерть у твоєму вогні за твою ласку, за один поцілунок твоїх червоних гарячих уст.

— А ти думаєш, що я не люблю тебе так гаряче, так навіжено, як ти любиш мене? — сказав Павлусь з легким докором.— Моя любов до тебе одразу стала неначе розпечене в жару залізо. Я дивлюсь на тебе й ніби їм тебе очима, їм ротом та зубами, неначе якусь надзвичайну, навдивовижу смачну страву. Я почуваю уявки, що жую

тебе й ковтаю. Я вже ніби проковтнув тебе всю, почуваю вже тебе у своєму мрійному нутрі і все-таки не можу гаразд наїстись тобою, твоїми очима, твоїми бровами,— сказав Павлусь, дивлячись і справді запаленими очима на Настусю.

Він і справді ніби їв її дикими блискучими очима.

— І я тебе в цей час ніби їм, як смачне яблуко, як соковитий солодкий виноград, ніби п'ю сік того пахучого винограду любощів. І я вже ніби проковтнула твої пахучі карі очі,— сказала Настуся.

— Як я тебе вперше побачив, я одразу почутив надзвичайні пахощі, котрими повіяли на мене твої очі, твої брови, але ті пахощі спершу були занадто гострі, п'яні. Я тоді вчадів од пахощів твоєї краси. Мені ніби дух забило солодким, але гострим, ніби перцьовим клейтухом. А тепер твої очки пахнуть фіалками, твої брівки пахнуть жасминами. Самі мої мрії про твоє кохання стали запашні.

— І в мене самої мої мрії про тебе, моє серце, стали вже пахучими квітками. Я оце ніби живу в пишному квітнику. Моя голова аж стуманіла, аж заморочилась од солодкого чаду тих квіток. Які там квітки! А скільки їх насаджено! Яка розкіш! Який захват! Я випадком натрапила на дивного садовничого. Який дивний випадок! Ти знаєш того садовника? — спитала Настуся.

— Ще б пак не знав! Який і справді щасливий випадок! — сказав Павлусь.

— Цей садовничий — то чарівник. Він знає дивні чари. Він насіяв для мене квіту по всьому світу, закрасив для мене ввесь світ квітками. Куди не піду, куди не гляну, скрізь для мене цвітуть квітки, скрізь для мене пахне рожами та фіалками. Куди не гляну, скрізь бачу пишні квітки: і на землі квітки, і на небі квітки, і на воді квітки — квітки моїх золотих мрій, моїх пахучих мрій. Я наскрізь пропахалась їх пахощами. Яке веселе та червоне стало моє життя! Ти, мій коханий, мій любчику, дав мені це щастя!

— І ти, моя любко, закрасила мені мої ясні ночі. Мої ночі стали вдвоє якось ніби ясніші, веселіші для мене,— сказав Павлусь.

— Яка солоднеча мрій! Яка височінь фантазії! Я літаю, я шугаю, неначе орлиця в піднебессі понад верхами гір, понад льодовими глетчерами Альпів. Це кохання моєї

випещеної душі, мого тонкого розвитку серця й розуму,— сказала Настуся.

І довго ще вони виливали свій декадентський ліризм кохання та почування, мотаючи його, неначе нитки на клубок.

— В мене вже аж ум за розум заходить од високих нематеріальних любощів. Це любощі вищих животин, це любощі духів. Ми вже поміняліся і поєдналися мріями. Поміняймось серцями, станьмо вічними супряжичами в супрязі душ та серців! — сказав Павлусь.

— Поміняймось зараз, і наш спіл кохання стане віковічним. Вийми з мене моє серце і вклади в мене своє серце, щоб ми з'єднались навіки, щоб ми були одна сущість, одна душа!— крикнув несамовито, але дуже галантно й ефектно Павлусь.— Постановім зараз цей спіл душ, бо я не наїмся й не нап'юся твоєї краси. Я захлинаюсь твоєю красою, я давлюсь тобою. Я почуваю, що твоя краса от-от задушить мене на смерть...

— Міняймось серцями, мій милий!— сказала Настуся.

— І локонами нашого волосся,— крикнув Павлусь.

— І зубами, зубами серця й мрій,— сказала Настуся.

— І нігтями — нігтями почуваннів,— крикнув Павлусь.— Пообтинай свої нігті й дай мені. Я всиплю їх у тютюн і викурю їх, і всю частку тебе в свої груди.

І вони дивились одне на одного й раювали.

— Як часом коли вирвеш, мій милий, зуба, подаруй мені цей брильянт, ці святощі кохання на схованку! Я оправлю його в золото й носитиму і вдень і вночі коло свого серденька. То буде задля мене свячений зуб мого Будди. Я прийшла до тебе сповідатись. Чи ти пак знаєш, що я буддистка? Як у Париж закликали жерців Будди з Цейлону, мама й я таки якось втислись з однією буддисткою, знайомою нам герцогинею, в залу, де жерці правили свою буддійську службу. Як мені сподобалась їх одправа! І я одразу стала буддисткою, і мама стала... Тільки мені не припало до вподоби, що в їх на шовковому убранні теліпались якісь латки, нібито Будди.

— Це символи убожества, прохацтва та чернецтва Будди,— сказав Павлусь.— Признаюсь тобі, що й я в дечому буддист, тільки без тих латок, без того буддійського чернецтва, без тієї буддійської блекоти. В мене нема спочування до тих латок та чернецтва. В латках, як у старих ряднах, нема поезії. Я тільки взнаю Буддійську Нірвану,

куди ми пірнемо з нашим коханням і повік кохатимемось і, може, переходитимемо то в рослини, то в животини, то в зорі, і все вдвох та вдвох, як два горішки в одній лушпайці. Може, я колись перейду в зо́зуля, а ти в зозулю, ти в курку, я в півня, ти в телицю, я в бичка... Це поетично!

— Та все вдвох та вдвох? І ніхто нас повік не розлучить?— спитала Настуся.

— Ніхто, ніхто! Ми, може, перейдемо на якесь сонце або планету й будемо там сяяти, розсипатимемось по світі золотим промінням.

— Ой, як гарно! Ой, як дивно й по-новому! Яка поезія!— сказала Настуся.— Ти світитимеш на мене, я блискатиму на тебе. І ми повік дивитимемось одне на одного й очей не зводитимемо?

І Настуся аж заплескала в долоні, аж очі заплющила, ніби вона достала од мами якусь надзвичайно гарну ляльку з діамантовими очима. І вона раювала.

І вона впала — сіла на оксамитову канапку й ніби пірнула в поросі, котрого не змітали й не струшували вже, може, тиждень або й два. Він сів проти неї в кріслі. І вони втирили очі одне в одного й ніби роздивлялись на якусь чудову картину або цяцьку.

І він любив її щиро, і вона кохала його гаряче, але вони не кинулись на шию одне одному й тільки милувались собою, дивлячись одне на одного, неначе на пречудову мертву мармурову статую. Їх очі блищали, аж горіли, але ті очі були якісь ніби неживі, неначе скляні або кришталеві, які бувають у дорогих ляльок або в алкоголіків у найважчий час їх хвороби,— в білій гарячці, коли їх очі блищать гострим, але сухим скляним блиском. І здавалось збоку, ніби то розмовляли не вони, а хтось інший говорив за їх, і живі слова їх живої розмови лились десь зверху або збоку од якогось підкажчика.

Але вони не встигли зробить свій символістичний обмінок, як хтось задзеленькав у прихожій. Настуся й Павлусь кинулись, аж жахнулись, ніби хто несподівано закравсь і вдарив раптом по їх напружених нервах.

— Хтось дзвонить,— зашепотіла Настуся до Павлуся.— Нехай Гаврило скаже, що тебе нема вдома. Чогось я оце дуже стривожилась. Хтось неначе прибіг за мною, доконче за мною. Чогось моя душа почуває, що за мною. Чи не тітки часом оце вистежили мене?

Павлусь схопився і побіг навперейми старому Гаврилові. Але Гаврило похопився і вже одімкнув двері. В прихожу вскочила Павлусева дядина Ніна, побігла й прожогом вшелепалась просто в світлицю, навіть не роздягнувшись і не роззувши колош. Вона ніби гналася слідком за якимсь злодієм або когось шукала та за когось питала.

— Добривечір тобі, коханий Павлусю! Я оце до тебе похапцем, на часок, на хвилиночку,— задзигорила дядина Ніна.

— Доброго здоров'я!— сказав Павлусь байдужно, насупивши брови й навіть на той час забувшись, що треба ж попросити дядину сісти.

— О! чи ти ба! В тебе, Павлусю, гостя! — крикнула здивована дядина й кинулась вітатись з Настусею.

Настуся ледве підвелась і холодно й надуто привіталась з дядиною Ніною.

— Мій коханий Павлусю, вибачай, що я оце тебе потурбувала. Пошукай, будь ласка, в себе, чи не забула я часом у тебе мого ручаного саквояжика? Подумай тільки собі, яка я роззява. Пішла я вчора на Хрещатик скуповувать по магазинах деякий дріб'язок, знаєш, там наші стрічечки, шпильки, голки, нитки та усяку нашу жіноцьку нісенітницю. В саквояжику в мене було й портмоне, а в йому зосталось ще й грошей карбованців, мабуть, десятків зо два. Вертаюся я з своїм крамом додому. Коли зирк на руку! а на руці не теліпається мій саквояжик. Я його, певно, або згубила, або десь забула. Йду я назад, питаюсь скрізь по магазинах, бо я часом у магазинах забуваю то зонтика, то деякі свої дурні закупки. Чогось у мене од тієї купівлі аж голова замороч ується. Тоді я, вертаючись з закупками додому, забігла до твоєї, Настусю, тітки Мані. Вона каже, що я в неї тоді нічого не забула. Та оце думаю: забіжу ще до тебе та пошукаю, чи не забула я часом свого саквояжика в тебе. Подивись, серце, гаразд, пошукай по всіх покоях, спитай у Гаврила, чи не бачив часом він, де я поклала мій саквояжик, та ще й з грішми. Не так мені шкода грошей та дрібних закупок, як самого чудового саквояжика.

— Ти тоді й справді вешталась та никала по всіх покоях; може й справді десь поклала та спохвату й забула,— сказав Павлусь і пішов по кімнатах шукати та нишпорить.

Дядина й собі схопилась з місця й пішла слідком за ним блукати по покоях. Вона нагнала й старого Гаврила.

Обшукали, обдивились усі закутки. Гаврило заглянув і під канапу, і під ліжка, і під крісла, а саквояжика нігде не було.

Настуся сиділа мовчки, насупившись, і щось міркувала та митикувала в своїй головці.

«Дядина бреше. Вона нічого й не губила, й нічого не забувала. В неї, як я пам'ятаю, і саквояжика нема. В неї на виду, на очах не щире клопотання, не щире жалкування, а якесь роблене... неначе вона на сцені грає роль. Це мої тітки, мої жандарми, слідкують за мною, щоб домірковаться, куди оце я пішла і де я. Певно, самі не насмілились ловити мене в Павлуся та й потурлили оцю пришелепувату Павлусеву дядину шукать мене тутечки. Ну та й тіточки ж!»

Дядина й Павлусь вернулись у світлицю з порожніми руками. Само по собі дядина добре знала, що не знайде, бо й нічого не губила. Настуся своїм тонким здогадом та міркуванням одразу втямила цю всю дядинину комедію.

— Ото бідна моя голівонько! Певно, мій саквояжик десь валявсь на улиці, а його хтось давно знайшов,— бідкалась дядина.

— Авжеж на вулиці довго не влежить. Вже давно його й слід щез, і признаки не зосталось,— додав Павлусь.— Мусиш купити собі другого достоту такого саквояжика.

— Такий буде, та не той! — бідкалась дядина та все зорила буцімто по мебілі, але скоса все зиркала на збентежену Настусю.

«Як зиркає баньками на мене! Ніби я й єсть той саквояжик. Дури вже кого дурнішого, а не мене!» — думала Настуся й ніби їла очима ту капосну наглядачку.

— Прощай, серце Павлусю! вибачай, що я оце тебе трохи потурбувала. Може, й ви, Настусю, підете разом зо мною, то я вас проведу додому, бо вже пізня доба,— сказала дядина.

— Я втраплю додому й сама. Я не звикла до поводатарів,— обізвалась знехотя понура й насуплена Настуся.

— То вже хіба ти, коханий Павлусю, проведеш Настусю додому, бо в нас у Києві не Париж і не Рим: фіякрів нема, а єсть тільки небезпечні мурла звощики, котрі ладні завезти молоду панну і в пущі, і в нетри. Кидаю Настусю на твій догляд та на твою одповідальність,— сказала дядина Ніна.

Вона попрощалася хапком, якось роблено, нещиро й шугнула з покоїв, неначе сполохана курка в одчинені двері.

— Це ж мої тіточки, мої непрохані наглядачки та назиральниці послали її до тебе на вивідки, щоб пошукать мене в тебе й істинно в тебе, а не будлі деінде.

— От і принесла лиха година оцю дядину не в добрий час: перебила нам наші золоті мрії, наші солодкі почування,— сказав Павлусь.— Це не дядина, а нишпорка! Винишпорила таки тебе.

— Скажи, серце, Гаврилові, щоб більше не одмикав дверей і нікого не пускав сюди. Знаєш, я духом чую, що мої тітки зараз оце довідаються та й не втерплять і зараз прилетять сюди за мною на днищах, бо вони обидві відьми. Вони вже давненько слідкують за мною, де не ступить моя нога. Кажуть мені, нібито я в останній час стала чудна, навіть чудернацька. А я собі тільки самостійна зроду й оригінальна, і хочу бути вольною, як пташка в лісі.

— Така достоту, як і я. Ненавиджу й я тих назиральників і духу їх не зношу!— сказав Павлусь.

— Колись як розсерджусь, то, без сорома казка, попроганяю з покоїв своїх тіточок та дядинок,— сказала Настуся.

— Попроганяй їх ік дідьку! Я, бувши тобою, давно б витурлив їх просто таки стусанами та потилишниками, а то й ломакою,— сказав Павлусь.

Вони посідали одне проти одного й знов почали тиху розмову, почали направлять свою декадентську ліру на передніший тон кохання та мрій, виливати в роблених, але штучних словах свої палкі почування, добираючи їх, неначе гарус до взорця. І вони вже були добренько направили свою ліру. Ліра почала приграватн. Коли це знов раптом задзеленькало в прихожій.

— Їй-богу, це прибігла котрась із моїх тіточок!— сказала Настуся,— або тітка Маня, або тітка Софа, або й обидві вкупі, бо хтось дуже здорово шарпнув за дріт, як шарпають тільки вони. Як зараз стукатиме в двері зонтиком або лупитиме кулаком, а може й коліном, то це безперечно вони, мої поліціянти. Це ж твоя дядина вже подала їм звісточку, де це я знаходжусь.

— Я звелів Гаврилові нікому не одчинять,— тихо обізвавсь Павлусь.

— І добре зробив,— сказала пошепки Настуся.

В прихожій й справді дзеленькав дзвоник, ніби сказився, ніби його хто лупив ломакою, а він верещав, що було сили. Потім застукотіло в двері, неначе хто штурхав палицею, а потім загуркало кулаком.

— Це котрась тітка добувається до твоїх покоїв. Це вони вже напитали і хочуть спасати мене од якоїсь напасті та спокуси. Як лупцює! Це вже, певно, лупить не кулаками, а коліньми. Нехай там казяться! Нехай трохи побрикаються, то на голову буде легше,— шепотіла Настуся.

Вона встала, одчинила двері, стала в дверях, висолопила язика до прихожої, а далі «стругнула редьки» тіткам, поклавши палець на палець навхрест і стружучи пальцем, наче редьку.

Тітки довго стукотіли та торгали дверима, аж замок та засув дзижчав, а далі й перестали. Знов у покоях стало тихо, як в усі. Гаврило затаївся десь у куточку й ніби на той час замер.

— Тітки вважають на мене, як на божевільну,— сказала Настуся, пірнаючи в м'якім кріслі.— Нехай собі так думають. На здоров'ячко їм! Мені за це байдуже! Але мене бере злість, що вони встрявають та вмикуються не в своє діло.

Вже смеркало. Надворі сутеніло. В кутках покою стали чорні тіні стовпами. Високі дзеркала на мраморних консолях ніби потопали в меланхолічному сутінку. Широкі лиснючі позолочені рами картин та портретів ніби припали густим порохом. Три чималі давні портрети якихсь козацьких полковників, Павлусевих предків, у стародавніх темних рамах ніби заснувались чорним павутинням. В каміні дотлівали поліна та трусок і ледве жевріли в попелі. Жар жеврів і вряди-годи спахав на головешках.

— От вже смеркає ваш день і світає мій ранок,— сказав Павлусь Малинка.— І навіщо бог сотворив той непоетичний день, якесь погане сонце? Мій ранок саме оце починається. Це мій час поезії, забавок та веселощів. Саме добрий час постановити нам вічний спіл кохання. Настає поетична година! година мрій!

— І справді мрійна година!— сказала Настуся, наблизившись до Павлуся й узявши його ніби за мраморну холодну руку.— Міняймось серцями, мій голубе сизий.

— Почекай трохи! нехай гаразд розвидниться ніч. Нехай добре свіне надворі мій чорний поетичний день і висипляться на небі зорі. Я щирий декадент по своїй при-

родженій вдачі і, певно, таким і родився й охрестився. Я люблю ніч і ненавиджу день, і не люблю сонця, як не любить його нічне птаство. Вночі в мене дужче і краще грає уява; мені якось охітніше грається в карти, п'ється вино, сипляться жарти. Вночі ніби й цигара смачніша, і дівоча краса краща, імлистіша й вогкіша, і любов солодша. Скільки поезії в гарній ночі!

— Твоя правда, мій коханий! Справді й музика та співи вночі якісь поетичніші й смачніші, і танці на балах вночі буйніші, неначе поетична хурдига та метелиця влітку на верхах Монблана. Ніч — це поетична мрійна відьма верхом на золотій кочерзі з брильянтовим помелом у руках. Я ладна хоч би й зараз перейти на твою віру — пристати до твоїх звичок. Мені вже день обрид і сонце остогидло. Мені вже все на світі обридло. Ще в шістнадцять год мені обридли танці та бали, в вісімнадцять мені вже остогидли, надокучили компліменти паничів та їх дурне причепливе залицяння, надокучили самі паничі, а в двадцять мені вже обридли Париж, Рим та Ніцца, як і наш Київ.

— Мої обіди аж у глупу ніч, а вечеря аж світом, а снідання аж увечері,— обізвавсь понуро Павлусь.— Так воно буває в оперних артистів та в нас, бо й ми ж артисти свого штучництва,— сказав Павлусь.

— А справді, я велика артистка душею, я велика естетичка! Як я люблю все гарне, все красне! Як я люблю всяке штучництво! Музика та співи — це дихання моєї душі; малярство, картини — це зір моїх очей. Я давно була б пішла на сцену, та моя небіжка мама спротивилась і заклята мене, щоб я не була на сцені,— сказала Настуся.

— Одже ж вже дніє вечірня темрява. Саме настає поетичний час здійснить наш обряд поетичних заручин. Загаємось, забалакаємось, то ще й смеркне наша поетична ніч, гляне противне сонце, і чари зникнуть... А я тепереньки ввесь у чарах та в мріях по самісіньку шию! Вже з головою пірнув у чари!

— І я, серце, як тільки переступила через твій поріг, поріг мого щастя, моєї любові, то одразу стала по коліна в чарах, неначе по коліна в густій пшениці. Вже чую — духи шептом шепочуть мені з твого каміна, щось гомонять у кочерзі коло каміна...

Він підвівсь і став, пишний, мов золотий ідол Ваала. Вона стояла блискуча, неначе золота відьма на скляному

Броккені. Вони обоє були в чарах кохання, неначе в золотих шатах.

— Ти золота Афродіта в моєму храмі кохання. Я заколю себе, проштрикну своє серце й спалю себе в багатті на жертвоприносини для тебе, моя богине! — крикнув з ефектом Павлусь.

— Ти пишний Зевес моїх мрій, Зевес Олімпійський, увесь з слонової кості, оповитий через могутнє плече золотою мантією! Ти огнистий Молох, бо твій вогонь мене от-от поглине. Ти Молох, а я твоя жертва. Пали ж мене на поетичному багатті кохання! Мерщій кидай у багаття кришталевий трусок та мрійні сухі тріски! Огняна середньовікова поема!

— Середньовікова поема! пишна, пахуча поема!— сказав Павлусь палко.— Чи може бути що краще за середньовікову поему кохання? Я чую над нами подих середніх віків: от лицар грає на бандурі, дама його серця виходить на замкову високу башту, на високий повітряний балкон...

— Музика янголів у небі! Небесні мелодії мрій, мрій любові!..

— Вона стоїть високо на повітрі. Він шугає орлом на хмарах мрій з солодкогучною бандурою в руках. Міста горять, села палають. Дим клубками крутиться, валує. Здоровецькі армії, заковані в блискучі кольчуги, прикриті золотими шликами, сунуться, неначе незліченні татарські орди. Армії звалюють твердині, руйнують замки, башти та стіни. Люде стогнуть, ойкають. А з замків, з високих башт, десь ніби з хмар, ллється тиха делікатна музика, мелодійна пісня, висока поезія, летять з подихом вітру високі небесні мелодії...

— Правда, гарно! І страшно, і гарно! Препишна поезія!— молов Павлусь.

— Ой гарно ж! Ой яка ж то була висока поезія! Які тоді були поетичні любощі! Якби я тоді жила, за мною не ганялась би слідком погана, зубата, таранкувата та кирпата нудьга по всіх усюдах. Пишно! Гарно! І страшно, і гарно! Скільки поезії!..— аж верещала Настуся.

— Ми постановимо спіл наших душ,— сказав Павлусь,— поміняймось серцями серед лицарської поезії, в чаду померщої поезії, серед померших поетичних душ, померших мрій, померших, але не похованих на кладовищі, не закопаних у сиру землю, бо... вони й досі животіють у нас... Еге, животіють?

— Я почуваю уявки, що вони живуть і досі в наших душах,— сказала Настуся.— Сідай за рояль і приграваї! Виклич мелодіями минувше! Виклич чаклунством музики давні чари! Виклич символістичний профіль середніх віків! Ти сам чарівник. Ти зробиш це чарівництво!

Він в одну мить кинувсь до рояля, котрого направщик не направляв, може, вже років з десять, і вдарив по клавішах. Торкнуті клавіші увігнулись під його тонкими, неначе пазури, пальцями. Струни, ніби перелякані в десятирічному спокої та сні, задзижчали, зашипіли, котра сторч, котра в борщ. Рояль загуркотів, застукотів, неначе гармати Валленштейна. Настуся вгляділа на столику купу газет, кинулась до столика з грацією справдешньої парижанки, побігла, неначе легенька серна поскакала, через покоїк, налапала здоровецький жмут газет, розгорнула здоровецькі листки й почала шпурлять їх у камін на тліючі головешки. Папір зайнявся й спахнув. Вона ніби гралась у якоїсь іграшки, дуже цікавої й нової, хапала листки, бгала їх у руках і оберемками кидала в камін на жар. Полум'я спахнуло й шугнуло з каміна на кімнату, лизнуло червоними язиками високо вгору по каміні. Дим клубками повився попід стелею, покотився по стінах, по козацьких полковниках. А вона все ніби пустувала, підкидала того сухого труску, ніби гралась, наче маленька пустотлива школярка. Червоний світ замиготів по стінах, задрижав по золочених рамах. Козацькі темні голови виглядали з диму, неначе з хмар.

— Правда, це полум'я дуже вдатно й символістично нагадує середньовікові пожежі,— сказала Настуся.— І страшно, і гарно: і полум'я пожежі, і дим, і згарятина, і мелодії арф та бубонів, і гук гармат. Ой гарно!.. Ой як весело!..

І Настусі здавалось, що вона або грає в якісь оригінальні ляльки, або виступає на сцені в якомусь дуже чудному спектаклі.

— От теперечки мої мрії в тобі, твої мрії в мені! Теперечки міняймось серцями,— криконув він несамовито, скочивши од рояля до неї, неначе тигр легким та граціозним скоком з-за пальмових кущів.— На ножа! розпанахай мені груди, виріж моє серце. Я розпанахаю твої груди й виріжу твоє серце. Ти вкладеш своє серце мені в груди, я вкладу своє живе серце в твої живі груди. І ми почутимо поетичне гаряче й тонке мрійне кохання середніх віків,

раювання лицарів та їх дам серця! Ми почутимо кохання й раювання усіх віків, і кохання Зевеса з Герою, і Геркулеса з Венерою, і Ромео з Джульєттою!

Старий Павлусів лакей Гаврило, почувши з своєї кімнати дим, одхилив двері й заглянув. Подумавши, що в каміні зайнялася сажа, він ухопив відро з водою й прибіг, щоб заливати пожежу.

— Ти чого, Гавриле! Пішов геть і зачини двері! Чи ти не здурів часом?

— Я думав, що ви, пустуючи, наробили пожежі, та оце прибіг заливать. Ой господи! Ще спалять батьків дім і господу!

— Іди собі та не появляй сюди очей!— крикнув Павлусь.

— Ой як гарно! То це ми й справді загарбаємо собі кохання всіх віків і народів? Скільки кохання! ой-ой-ой! Скільки зітхання любощів! Вийде буря й вихор од одних зітханнів любові! Яка величність!— сказала вона.

— Кохання всіх богів і богинь од Ваала й Молоха й до київських відьом на Лисій горі,— сказав Павлусь.

Він вибіг до другого покою й виніс здорового блискучого ножа, котрим крають хліб на скибки. Вона десь налапала на столику перед дзеркалом пожиці й ухопила їх заразом вкупі з довгим гребінцем. Вони обоє стояли перед каміном і дивились обопільно одне на одного. Ясний червонястий одлиск од паперового багаття миготів хвильками по їх щоках, по білих чолах.

— Яка ти пишна в цьому фантастичному середньовіковому освітленні!

— Який ти гарний!

— На!— сказав Павлусь і тикнув їй в руки довгого ножа,— принеси мене на жертву, на приносини Діані та Афродиті!

— На! — сказала Настуся й сунула йому в руки ножиці вкупі з гребінцем,— принось мене на жертву тільки собі, бо ти мій бог.

— А це навіщо така проза? Якийсь нікчемний гребінець? Це не символістична річ. Пхе! — сказав він і кинув гребінця в полум'я.

— Вибачай. Я так стурбована коханням, що гребінець здався мені списом. Мені забило памороки. Голова туманіє. Мені дух забиває. Я скаженію, я навіспію од кохання,— сказала вона.— Виймай мерщій своє серце й дай

мені цей великоцінний подарунок. Як я бажаю побачити написану на йому твою любов, понюхать ті пахощі любові, котрими воно, певно, теперечки паруе! Виймай швидше моє серце ножем!

— Ми подивимось, понюхаємо й проковтнемо; ти проковтнеш моє серце, а я твоє,— сказав він з запалом.

Настуся заметушилась, бо очевидячки вже позабувала модну заграничну символістичну мову і все збивалась з ролі на мову свійську, вселюдську.

— Твоє ж серце сире. Я... я сирого не зможу проковтнуть.

— Ми обіллємо наші серця лимоновим соком, неначе морську черепашку, і усолодимось цим олімпійським поживком невмирущих. Ми наштрикнемо їх на небесну шпичку обоє докупи й пришкварімо їх на оцьому вогні поетичної символістичної пожежі.

— Край же швидше мої груди! Я навіженію, я швидко збожеволію! — крикнула вона й почала й справді розстібати свою кофту та виставлять свої груди.

«Цур дурної навісної! Невже вона оце гадає й думає, що я справді патратиму її й себе, неначе заколоте порося?»— подумав Павлусь, а потім голосно сказав.— Pardon, мила Настусю! Ти, очевидячки, вже давно з Парижа. Ти вже спростилась от тут у глушині. Ти забула вже модну мову символістики,— промовив Павлусь, прочитавши на її божевільних очах, на її виду справдешню наважливість викраять серце з грудей.

Настусі стало ніяково. Вона спустила очі додолу, неначе школяр-провинник. Їй стало сором.

— Твоя правда, мій милий, мій чарівний. Я одстала од моди, од віку, од прогресу. В цьому вовчому дохлому закутку хоч-не-хоч, то одстанеш, стаєш такою, як усе тутешнє плебейське громадянство.

Він притулив ножа до її серця, потім до свого й передав його Настусі. Настуся притулила ножа до його серця, потім до свого й вернула йому.

— Поміняймось символами!— сказав він тихим, тихим голосом.

— Поміняймось і будемо од цього часу носити їх коло свого серця. Еге, так?—сказала вона солоденьким голосом.

— Візьми мій символ просто з мого самісінького серця!— сказав він.

І Павлусь розстебнув жилетку й одчикнув ножицями ліву половину своєї синьої жилетки.

— Висока ідея мрій! Ти даєш мені пахощі свого пишного тіла,— промовила вона.

І Настуся розстебнулась і одшматувала ножем ліве погруддя своєї кофти.

— На частку мене самої й люби мене по віки вічні.

Вони помінялись символами, понюхали, поцілували й притулили їх до гарячих видів, до очей, до лобів.

Вони довго тулили, нюхали, лизали — й раювали!..

— Я пришию твою жилетку до оцієї обчикриженої кофти й буду носити, і буду почувать тебе коло мого серця,— мовила вона.

— І я пришию шматок твоєї юбки до своєї жилетки й буду носити навіть при людях, не побоюся смішків, спатиму в ній, щоб ти й у сні дихала своїм духом через юбку на мене. Це наші святощі!— сказав він.

— Це на нас будуть латки Будди, ті, що й досі їх нашивають на шовкових ризах благочестиві жерці Будди,— казала вона.— Одкрай мені ще пасмо твого пахучого волосся. Я покладу його в свій альбом і нюхатиму твій дух і сховаю в будуарі, щоб тобою пропахався й мій будуар.

І він одкраяв для неї пасмо свого волосся й подав їй, потім ще одкраяв шматок підтяжки й подав їй.

Вона поцілувала й раювала. І вона одтяла ножицями пасмо своєї коси й подала йому. Він поцілував і раював.

— А ти одкрай мені шматочок своєї панчохи, щоб вкинути твій рожевий дух у мій портсигар, щоб я курив твою любов.

І вона сміливо закотила поділ, одкраяла шматок панчохи й подала йому.

Він поцілував, посмоктав і вклав у свій портсигар.

Він раював. Він став рожевий!

Вона раювала. Вона стала блакитна!

Він ще дужче раював, дивлячись на неї. Він став перістий!

Вона ще дужче раювала. Вона стала ряба. Вона стала пахучою зеброю африканського гарячого сонця; вона стала пахучою рябою куркою в небесній блакиті на острішку загати. Її любов пищалась, як собака в човні.

Їх кохання сяяло на всю світлицю усіма кольорами північного сяєва.

Їх любов міняла кольори, перебрала усі кольори веселки.

Їх любов стала ряба й смугнаста!

Кольори їх кохання згодом злились докупи: їх веселчана любов стала біла, неначе промінь сонця.

Їх любов стала жвавою оліндерською теличкою. Вона була ряба, періста й знов ставала біла, неначе усі сім променів веселки зливались докупи, то знов мінялись, ніби грали в хрещика, як пишне північне сяєво над Сибіром.

— Де ж буде наш перший поцілунок?— спитала вона згодом.

— На Монблані або на Монт-Розі в Швейцарії, високо, аж у хмарах!— сказав він.

— Коли ж це буде? Папа казав, що не швидко поїде за границю, бо мама розтринькала всі гроші.

— На Лисій горі над Дніпром,— обізвався він.

— Далеко, дуже далеко!— сказала вона.

— На Владимирській горі над Дніпром, коло Владимирового пам'ятника. Поезія! Дніпро! Височінь! Високо й поетично!

— Боюсь трохи за свою репутацію.

— На Соломенці, на шпилі,— сказав він,— все-таки ближче до неба, ще й під гаєм. Поезія!

— Добре! Там будемо на одшибі. Коли ж?— спитала вона.— В маї?

— О, до мая дуже довго. Я вмру од кохання до мая. Тепер ще тільки осінь і листопад. Але ж тепер саме май за екватором у Капштаді й Трансваалі. Цього з нас доволі. Ми з Соломенки нюхатимемо й бачитимемо африканський май. Почування здалеки! Яка поезія! Май здалеки, а близько мрійний або й справдешній поетичний туманець та імла на Соломенці,— сказала вона.

— Імла — це символ нашої мрійної любові. Так вже обридли в книжках романи в маї. Це щось дуже вже старомодне. Наша любов вогка й мокра,— сказав він.

— Наша любов дуже вогка, в густому тумані. Як оригінально й ново!

— Наша любов вогка! Наша любов — любов амфібій. Правда, це нова нечувана ідея, нечувана любов?

— І я лучче люблю вогку любов. Я вийду до тебе на самісіньке пилипівчане пущення під ліс на Соломенський шпиль. Там нас ніхто не побачить, ні одна тітка не зори-

тиме злим очком на нас; дядини та усякі зовиці-сестриці не побачать нас.

— Там ми зіллємось у хмарах мрій та в олімпійському тумані в першому поцілунку.

— Оригінально! дивно й дивовижно! — аж крикнула вона й заплескала в долоні.

— Виїду перед вечором на пущення й ждатиму там тебе в вогкому тумані, ніби на версі поетичного Монблана,— сказав він.

— Любов наша не суха, а мокра! Це пишно! Це дивно!

— А тим часом незабаром настане мій поетичний південь ночі. Мені вже час виходити з дому. Вже заворушився поетичний світ мари, русалок та привидів. Мені час обідати в ресторані з уланами офіцерами. Чи ти пак знаєш, чого це я сьогодні так заспав? Скажу тобі по секрету: я вчора був у Трансваалі, хотів битись з бурами й забрать золоті копальні. В мене грошей катма.

— І я заспала! Я спіритка й маю єднання з духами. В мене вчора ввечері була з візитом моя небіжка бабуся й не дала мені гаразд виспатись уночі. Вже лягома мій папа вийшов з кабінету, а бабуся йде за ним слідком, дивиться на мене, певно, щось хотіла мені сказать, але вернулась назад. Я лягла спати. Лампадка блимає перед образами. А бабуся загляне в двері та й знов сховається. Заглядала, заглядала й не дала мені гаразд виспатись,— сказала Настуся.— Прощай, серце! І тобі вже час іти з дому.

І вона, ніби попечена любов'ю, з виразками солоднечі в серці, крутнулась двічі на п'яті, переплигнула через поріг щастя з грацією, жваво, швидко, неначе кізочка через перелаз, і полетіла на крилах щастя додому.

III

Настуся прибігла додому, ніби в якомусь чаду. Вона була знервована. Все делікатне її тіло ніби трусилось. В душі ніби дзвеніли й лунали якісь дивні мелодії. Перший раз на віку вона закохалась щиро, закохалась без міри. Любов пойняла її, як весняне повіддя поймає луки та луги. Вона пила, захлиналась і не могла напитись того нового для неї щастя. Її батько, багатий український дідич Петро Михайлович Самусь, вже проспався по обіді, сидів за столом і допивав останній стакан чаю. Він був

вже літній чоловік, високий, широкоплечий, русявий, кругловидий та повновидий, з веселим осміхом на повних устах, з веселим поглядом ясних очей. На голові й на пелехатих вусах тільки подекуди лисніли ніби срібні ниточки.

Батько навіть не спитав у дочки, де вона була: він звик до її вольних виходів з дому, до її никання по усіх усюдах і не впиняв ні в чому. Він знав, що вона його й не послухала б ні в чому.

Самовар вже погасав і шипів на всю просторну столову, потім запищав на п'ять тонів вище, підняв ще на три тони тонесенький голос, зачиркав, зацвірінькав, неначе горобець, і замовк.

— Це ти, папо, вже й допиваєш чай? — спитала Настуся й ніби впала на стілець коло самовара.

— Вже й напився. Я оце заспав по обіді. Вже година пізня. Я опізнився в клуб. Мене там, певно, вже ждуть та лають мої партнери.

Самусь позіхнув, і його кудлаті вуса ніби замахали вгору крилами, неначе птиці здіймалися кудись летіти в вирій. З-під вусів блиснули міцні зуби, сливень усі цілісінькі.

— А ти, певно, будеш тут сама нудиться. Пустив я твою компаньйонку чи економку додому на тиждень, а вона от і забарилась. Ти, серце, побігла б до котрої тітки, або до кузинки, або до дядини.

—Бог з ними, тими тітками. Вони своїми осудами наженуть на мене ще більшу нудьгу. Мені добре й самій тепер, найлучче самій,— сказала Настуся.

І в неї трусився чайник у руці, з котрого вона наливала собі чай у стакан; трусилась у другій руці ложечка, котру вона взяла й почала колотить чай. Батько вважливо глянув на її руки, на стривожене личко.

— А я оце почув новинку. Мені казали, що відомий красунь Павлусь залицяється до тебе, ще й дуже залицяється, слідком бігає за тобою по всіх усюдах.

Настуся липнула на батька ясними карими очима й з дива високо підняла свої густі тонкі, ніби намальовані чорні брови на широке чисте чоло.

— Хто тобі це казав? Певно, тіточка? — аж крикнула Настуся.

— Мені сорока на хвості принесла цю звістку. Але я мушу зауважить, що красунь Павлусь гультяй, ледащо та картяр: цілі ночі п'є та гуляє з такими, як він, по усяких

ресторанах, великих і малих, і до решти гайнує батьківське добро. Прогуляли й промарнували вони вдвох з батьком по заграницях та в Монако на рулетці село й сахарню, а Павлусь незабаром прогайнує і той хутір Шелестуху, що зостався в його. Врешті він нестатковитий, пустий паничик, котрий тільки зугарний тинятись по Хрещатику та наводить своє пенсне на паннів. Це якийсь виродок колись славного, поважного роду на Україні.

— Там-то мені клопоту за твого Павлуся! Нехай гуляє на здоров'я,— промовила вона, ніби зобиджена.

— А до служби, яка б вона не була, або до будлі-якого діла він таки зроду нездатний. Він тільки й уміє їсти, пить, спати, розкішно жить та в карти добре грати.

Настя надула губки й насупила брівки.

— Там-то мені клопоту. Я не мати Павлусева, щоб пеклуватись про його долю.

— Та воно так! В Павлуся тільки всього, що його краса. Гарний, як намальований. П'є, гуляє сливе щоночі, а свіжий з лиця, як мак; вуха рожеві, неначе в йоркширського кабанця. Але я давно зауважив, що в тебе більше серця й фантазії, ніж просвітності,— бовкнув батько.— Ти й твоя неня схожі, як дві краплі води, і вродою, і вдачею, і вподобою, та ще й обидві нахапались за границею усяких найновомодніших штучок: і спіритизму, і гіпнотизму, і декадентства, і усякої нісенітниці...

— Не кажи мені, папо, про усякі найновомодніші штучки, про якихсь декадентів та символістів, бо скажу тобі просто в вічі, що ти в цьому нічогісінько не тямиш.

— Овва! Невже ж таки я такий нетяма, що й такої зовсім таки не мудрої нісенітниці не втямлю? — сказав батько насмішкувато.

Настусю вразив цей насмішкуватий та легковажний тон. Батько вразив її страшенне самолюбство, неначе шкрябнув нігтем по виразці. Вона спахнула.

— Мені, тату, про це неварт розводиться надаремно. В Росії суспільство ще таке грубе, таке нерозвите, що зовсім таки нездатне втямить гаразд цього тонкого нервового делікатного духу в поезії. Воно ще має занадто цупкий ніс, щоб почувать ці тонкі аромати. Волячими нервами, конячими носами не почутиш цих тонких, делікатних пахощів.

— Овва! Куди ж пак! Хвалити бога, і в нас носи на своєму місці, як і в заграничних людей.

— А про маму не кажи мені таки нічогісінько! Мама була свята. Мені важко слухать докори та нарікання на неї, коли вона вже в домовині,— крикнула Настуся й одразу заплакала.

— Твоя свята мама була для тебе ворогом через те, що вже без тями тебе дуже любила та пестила. Вона тебе навіки збавила своєю хоробливою любов'ю та сприянням,— сказав батько, важко зітхнувши.

Настуся брязнула ложечкою об стіл, знялася з стільця, крутнулася по столовій, ніби хтось вистрелив в неї й поранив, влучивши в груди; потім вхопила капелюш і спохвату не наділа, а настромила його на голову, ніби налагодилася кудись утікать.

— От так само була робила й твоя мама, як була молода! Наука, як бачу, таки не пішла в ліс! Скажу було за обідом не на докір, а так собі, ніби сам до себе, що вона справила надто вже дороге пальто й надаремно втелющила зайву сотню карбованців, а вона було схопиться з стільця, кине обідать, вхопить зонтик та прожогом і вискочить на вулицю. Та було й блукає та блукає, доки голова провітриться та висвіжиться од такої страшної кривди. Горенько мені з такими чудернацькими людьми!

— Я, папо, не так вихована, щоб слухать чиїсь докори. Я зросла на вольній волі й люблю повну волю. Мені вже до смерті обридли усякі напутіння од тіток та дурних дядин, та якихсь зовиць, та кузинок. Лучче повіситись, ніж повсякчас слухать якісь огидливі напутіння. Вони мене душать у горлі,— кричала Настуся в прихожій.

Вона натягла на себе пальто, вискочила на вулицю, гуркнувши дверима, і зслизла десь у темряві.

«Іста мама! Вся мамина врода і вдача, неначе дві палянииі одного печива. Занадто вже в їх багацько уяви, серця, нервів, хоровитої почутливості, вередів та упертості. Коли чого заманеться, замандюриться, то вже й не говори й не кажи нічого, бо по-твоєму таки не буде: «Не мов мені ні словечка, нехай буде гречка!»

— Фаетон вже поданий,— обізвався Петро, держачи напоготові розіпнуте панове пальто, й хапки напнув його на могутні плечі.

«Погана справа буде й з дочкою, як була погана справа й з її мамою. Вони обидві, як бачу, одним миром мазані. А за Павлуся Малинку я дочки не оддам. Нехай Пав-

лусь цього і в голові собі не покладає. Він, певно, думає, що в мене грошей повний міх, але й з мого «порожнього міха буде йому не велика втіха...»

І старий Самусь аж голову похилив од думок, сидячи в фаетоні. Важкі передчування несподівано налягли на його душу, неначе насунулись на небі важкі хмари тучного наглого дощу.

«Павлусь ніколи не каже: «мій батько», а все каже: «мій банк», як говорять в його дурному кружку молоді пещені гультіпаки. Він, певно, має на думці й у мені придбати собі не татуся, а «банк», замість свого «покійного банка». Ну, не на таківського натрапив, щоб дався йому в руки!»

В освітлених покоях, звідкіль виїхав Петро Михайлович і виплигнула Настуся, стало одразу тихо. Лампи були позасвічувані й освітлювали високу залу, трохи вищу од інших покоїв, освітлювали просторний кабінет з масивним дубовим столом, закладеним та закиданим хазяйськими книгами та паперами. Світло в залі одбивалось у двох здорових, сливе під стелю, дзеркалах. З стіни дивилась Настусина мати, штучно намальована, наче жива, ніби вона одна оглядала освітлені покої, ніби сподівалася в покої якихсь гостей.

Аж через годину задзеленькав дзвоник у прихожій. Настуся вернулася, роздяглась і ввійшла в освітлені покої. Вона сіла на оксамитовій канапі в залі, згорнула руки на грудях і ніби пірнула в свої думи, в свої мрії, похиливши гарну головку.

Рани обиди ще трохи нили й щеміли в її душі. Настуся була з тих виродково нервових вдач, котрі смертельно зобижаються тим, на що звичайні люде навіть не вважають і чого вони навіть не примічають. Щоб не зобидить Настусі, треба було хвалити її за все, як хвалила її мама: хвалити крам, що вона собі набрала в крамницях, хвалить її убрання, хвалити усі її вчинки, усі її речі, які б вони не були. Хто не хвалив цього, той неначе ножем різав її по серці. Щоб запобігти в неї ласки, треба було безперестанку кадить перед нею фіміами лестощів.

— Ти, Настусю, з мамою зобижаєтесь скрізь і в усьому,— часто було каже до їх батько, розсердившись на їх ремствування на людей за обиду.— Ви обидві маєте ніби попечену вроду: чи хто дихне на вас, чи хто скаже якесь неприємне вам слово, а вас вже корчать корчі. Ви обидві

безщасні люде, якісь мученици своєї хоробливої вдачі. Чи не декадентки ви часом? або чи не психопатки ви самолюбства?..

В Настусі серце ще трохи нило, як ниє болячка, котра вже гоїться, але й трохи болить, трохи свербить.

— Ой обридло мені тут жити! Ой не видержу! Усі мене кривдять, усі мені говорять за щось докори. І тато зобижав завжди маму, все казав, що мама дбає не для дому, а більше з дому, і мене кривдять і дядини й усякі кузинки.

— Одна ти, моя мамо, любила мене щиро, любила мене з моїми вразливими нервами, з моїми ледачими вередами, як кажуть тітки; любила без міри, без кінця...

І Настуся підвела голову й зирнула на материн портрет. Її небіжка мати, Поліна Павлівна, виглядала з широких позолочених рам, дуже штучно вироблених, неначе жива. Настуся була схожа на неї, як одна крапля води схожа на другу. Гарне та пишне, саме в цвіту краси й здоров'я, ніби дивилось живими гострими карими очима материне довгобразе, з широким закругленим білим чолом лице, з чорними густими різкими бровами, з випнутими устами, з завзяттям у гострих очах. Настуся встала, стала перед портретом і втупила свої очі в материн вид, ніби не могла надивитись на його. Мати гордовито дивилась на неї зверху, ніби давала дочці своїм видом взірець непохитної завзятості та самостійності.

— Ти одна на світі мене любила щиро, до саможертви. Ти не спала цілі ночі, коли я малою була слаба; один мій кашель зривав тебе з ліжка, щоб полегшить мої страждання; ти бігла до мене, стояла надо мною цілі години й очей не зводила з мене, доки я не засипала.

Настуся одійшла од портрета й пішла через ясно освітлений салон, через татів кабінет, почала ходить, похиливши голову.

Картини минувших дитячих літ заворушились у пам'яті, встали, як живі. Настуся ніби вгляділа їх наново в цьому самому салоні, вгляділа тісні рядки матерів та гувернанток, котрі сиділи стіснені попід стінами, неначе снопи в стіжку, стіснені щільними верствами. От вона виступає, вбрана за фею-царицю, в фантастичному білому куценькому вбранні, в оксамитовій малиновій корсетці, в фантастичній червоній шапочці, з рожами на плечах і на грудях. От вона стає в танець з дітьми. Усі дивляться на неї, усі хвалять...

— Тричі дякую тобі, мамо! Ти мене так любила, що поклялась і побожилась не посилати мене ні до гімназії, ні давати в інститут, а вчити дома. Я не зазнала труднації науки, не зазнала лиха вдосвіта вставать та хапком бігти бігцем до школи.

Настуся ходила вздовж ясно освітлених покоїв і ніби бачила на очі юрбу веселих дітей та гостей, бачила й своїх давніх вчительок, і свою дорогу маму, бачила всю тодішню обставу в покоях, ніби на свої очі. Усе пригадалось, усе стало перед її очима, ніби живе, ніби воно ворушилось.

Сон не брав Настусі. Їй здалося чогось, ніби вона когось сподівається до себе, чи гостей, чи тата з клуба. Хтось несподівано задзеленькав у прихожій в дзвоник дуже здорово й якось з нетерплячкою, неначе дзвоник закричав: «Одчиняй зараз, бо маю діло! Одчиняй швидше, бо ще й вилаю, як задляєшся хоч на одну мить!» Настуся аж жахнулась, ніби хто затуркав їй над самісіньким вухом. А дзвоник ніби лящав та верещав, неначе малий опецьок, як зла мати часом стьобає його дубцем.

«Ой лишечко! Це ж котрась тітка. Тільки злі тітки так нервово та з нетерплячкою сіпають за дріт. Ану, чи почне далі лелущить та гупати кулаком у двері»,— подумала Настуся, стоячи серед зали.

Доки Петро добіг до прихожої, і справді почувся стукіт кулаком у двері, неначе закалатало калатайло на шиї в вола.

«Це істинно котрась тітка. Впізнаю тітчине калатайло. Чого це вона мені накалатає? Це, певно, тітки вже дізналися од Павлусевої дядини, що я оце недавнечко була в Павлуся. Вже котрась сургануться мене напутювать та лаяти».

І справді в залу похапцем вбігли Настусині тітки: тітка Маня та тітка Софа, обидві в чорнім убранні, високі, сухорляві й смугляві з лиця, неначе в залу вскочили дві циганки.

«Вони обидві! Я вгадала. Дві циганки, тільки без решет та підситків на спині та без веретен»,— подумала Настуся й почутила, що її вже бере злість.

— Ти, серце Настусю, дома? — крикнула тітка Маня, привітавшись з Настусею.

— Хвалить бога, ти дома! — крикнула й собі тітка

Софа.— А ми оце вже вдруге забігаємо до тебе. Питали й довідались, що ти десь вийшла й зникла.

— Дурнісінько турбувалися та клопотались. Як бачите, я вдома. Ходила, світом нудила та й вернулась. Прошу сідати!

Тітки посідали на канапі проти небоги й витріщили на неї очі.

«Що ж це вони ворожитимуть мені, оці циганки? Вони вже безперечно відомі тому, де це я недавнечко була, з ким балакала»,— подумала Настуся.

— А нам слуги оце сказали, що ти, серце Настусю, за чаєм полаялась з татом, за щось змагаючись, та настромила на голову шапочку та й майнула на вулицю. Ми оце вдвох никали по вулицях поблизу, шукали тебе, питали за тебе. А ти, хвалить бога, вернулась,— сказала тітка Маня.

— Вигулькнула таки, хвалить бога, неначе з води, і не втопилась,— додала тітка Софа.

— Як бачите, і не втопилась, хоч і потопала, кажучи по-вашому,— обізвалась Настуся.

Обидві тітки в останній час вважливо слідкували та назирали за Настусею, бо вже примічали в неї деякі прикмети психічного неладу. Вони страхалися, щоб Настуся часом не заподіяла собі якогось лиха або не запагубила себе на який спосіб.

— Але, серце Настусю, чого це ти стала така бліда, аж біла, неначе крейда! — крикнула тітка Маня.

— А очі в тебе сухі та аж горять, неначе в пропасниці. Ти страшенно чогось змінилася! — аж криконула Софа і підвелася й випростала свій сухорлявий стан з дива.

— Та я, певно, й передніше була така, та тільки ви не придивились гаразд, бо вже не добачаєте очима на старості літ,— сказала Настуся й одвернула вид од тіток набік.

— Ні, моя кохана! Я це вперше прикмітила таку зміну в тебе. Ти слаба! Ти чимсь занедужала, та тільки й сама гаразд не тямиш,— сказала тітка Маня й узяла Настусю за руку.

— В тебе, бачу, руки сухі й гарячі, як жар. Треба б покликать доктора. А татові й байдуже! Кинув тутечки тебе саму, як билинку в полі,— промовила тітка Маня.

— Боже мій! В тебе, бачу, голова аж горить. Чоло гаряче, неначе розпечене, і якесь сухе,— бідкалась тітка

Софа, лапаючи долонею Настусю за чоло.— Може, ти оце десь застудилася, вештаючись по вулицях в легенькому вбранні, в вітром підбитій удяганці. Роздягнися, серце, та зараз ляж на ліжко.

— Навіщо! Це гаразд! Я здоровісінька, як і ви обидві. Щоб ви сказали, якби я до вас причепилась та сказала: роздягайтеся зараз обидві та лягайте на ліжко в постіль,— одказала Настуся й якось чудно зареготалася якимсь сухим злим сміхом.

— Ой, не пойму тобі віри зроду! І не заневняй, і не божись, і не присягайся. В тебе вид змінився і якось погано змінився, ніби осунувсь. Ой серце небого! Береженого й бог береже. А ти таки не гаразд стережешся. Не бігай, серце, не ганяй по вулицях, та ще й сама. Ти ж, серце Настусю, не панич, а панна.

— Я й сама добре знаю, що я не панич, а панна, і сама собі дам ради й без вас. Вмітиму добре поводитись і без вас. Не так вже пеклуйтесь мною та клопочіться,— сказала гордовито Настуся.

— Як же нам не пеклуватись тобою, коли в тебе нема матері, коли ти ще така молода й нестатковита, ще й неслухняна та якась немірковата. Коли тата ні в чому не слухаєш, то послухай хоч нас. Ми ж тобі не чужі, а рідні: добра тобі бажаємо й думки не маємо допікать тобі та настиратись.

— Я й сама не бажаю собі лиха. Ніхто собі не ворог. Це річ вже занадто звичайна,— сухо обізвалася Настуся й усе дивилась не на тіток, а набік, на дзеркало.

Докучлива горнишна вибігла з столової й спитала, чи не загадають підогріти самовар та зготувать чай.

— Спасибі тобі, дівчино! Ми не питимемо чаю, бо дома вже понапивалися,— сказала тітка Маня.

— Тебе, серце Настусю, оце бере нудьга. Твоя компаньонка чогось загаялась в своєї матері. Ти сидиш отутечки все сама та сама, як билина в полі, та тільки свої думки думаєш. Ще якогось лиха собі надумаєш,— говорила тітка Маня.

— Якого ж я собі лиха надумаю? Не надумаю ж я собі пропасниці чи якоїсь там болячки,— сказала Настуся.

— Ой можна надумати собі лихо! А з нудьги, з гульні та од безробіття можна й бог зна чого надумать і накоїти: як от, приміром, бігати на одвідини до кат зна кого потай од тата, потай от рідні. Тобі з нудьги уявляється

все щось химерне, надзвичайне; ти вигадуєш якісь вигадки негодящі, якісь вчинки непутні. Це все зовсім таки не подобає й не личить такій молодій особі, як ти, серце небого,— напутювала тітка Маня.

— Що правда, то правда твоя, сестро Маню. Це все панні не личить, як нам старим не до лиця рожеві суконьки та залицяння,— додала тітка Софа.

— Може, вам і не личить, а мені все личить, бо я людина вольна од ваших стародавніх забобонів. По-вашому — не личить, а по-моєму — зовсім таки личить. Як що кому до вподоби! — сказала Настуся.

— Будемо тепер битися на смерть! Не зачіпайте мене теперечки, бо я знайшла собі міцну оборону, знайшла захист певний і незламний і вас не злякаюсь,— знов промовила вона згодом.

Вона почувала, що ніби стала на якийсь твердий грунт, що кругом неї хтось ніби поставив безпечний захист. То була її любов, то був її любчик Павлусь.

— Бачиш, моя кохана Настусю: піде в місті поголоска. Люде загомонять, обгудять, обнесуть.

— Годі! доволі! Більш не видержу вашого ніби напутіння, а в дійсності вашого осуду! — крикнула Настуся і, схопившись з місця, заходила й закрутилась по залі.— Я звикла вволяти свою волю, а не чиюсь там іншу. Дайте мені спокій! Нема сили терпіти більше. Ви мене кривдите раз у раз!

І несподівано вона істерично заридала голосно, ходячи та никаючи по залі. Тітки посиділи, помовчали, зглянулись мовчки, потім повставали й попрощались з Настусею. Вони вийшли з смутком та жалем на серці й самі трохи не плакали: вони вже вважали на неї, як на божевільну й пропащу людину.

Настуся згодом переплакала й незабаром заспокоїлась. В покоях знов стало тихо й мертво. Настуся наче впала в крісло й похилила голову. І знов повились перетяті візитом, мов гострим ножем, її думи та мрії.

«Тітки мене не люблять, кривдять мене своїми непроханими напутіннями та докорами. Ніхто мене не любить. Один Павлусь любить мене щиро, та ти, моя ненько, любила мене за своєї жизності»,— думала Настуся, похнюпившись.

Сон не брав Настусі. Серце, стривожене коханням, чогось прохало, чогось сподівалося. Настуся сиділа й усе їй

здавалося, що вона ніби когось жде, когось сподівається до себе, чи батька з клуба, чи гостей, чи... Павлуся. Їй знов стало сумно. Страшна нудьга знов напосілась на неї, неначе лихий ворог.

«Яка нудьга, яка туга на моєму серці! Чого мені сумно? Кого мені жаль? Чогось мені жаль, і сама гаразд не знаю чого. Жаль мені моєї дорогої мами, жаль мені життя вкупі з нею, та ще за границею. Там мені було весело з нею, моїм щирим другом, моєю порадницею. Там у мене була й якась робота; стільки було діла, що часом ніколи було й нудитись і вгору глянуть. Обридне було взимку Париж, ми їдемо в Рим на карнавал, а з Рима в Ніццу, а там на літо в Лозанну, Женеву... Тільки те й робили, що вкладались, лаштувались, їхали, ночів не досипали, а потім знов розташовувались в іншому місті на новій квартирі; а там візити, а потім спектаклі, музеї, нові знайомості, нові люде. Все інше й інше. І було діла, що ніколи було і вгору глянути. І було весело».

Була вже глупа ніч. Місто ущухло й ніби замерло. Огні в вікнах домів скрізь згасали одні за одними й згасли до останку. На вулицях заглух стукіт та гуркіт. Слуги в домі поснули. В покоях дома ніби все вимерло. А Настуся все ходила вздовж горниці й свої думи думала в замерших покоях, неначе в неосвітлених катакомбах.

«Як мені тяжко, як мені на серці важко! Кого це я жду? Здається, папи з клуба. Як його довго нема! Лягла б спати, але сон мене не бере. Щасливі слуги, що мають сон, так що й добудиться їх трудно. А я сплю вночі, як курка на сідалі: сплю — і все чую».

І Настуся підступила до рояля, одчинила віко й сіла за рояль. Вона чудово грала, бо її мама ставила штучництво багацько вище од науки й сама чудово вміла грати. Настусю вчили музики довго-довго, довше, ніж науки, та ще й по три години на день.

Вона вдарила по клавішах чудового рояля. Моцартова весела соната «Як сад весною у цвіту» розляглася по мертвих покоях і ніби стривожила мертвий спокій мертвих віковічних мумій у єгипетських катакомбах. Настусю аж злякали ті веселі та голосні акорди так, якби вони несподівано злякали ті мумії в їх віковічному спокої. Вона аж кинулась, аж іздригнулась. Напружені нерви не видержали того гуркоту струн, тієї веселості мелодій. Вона неначе з переляку вхопила віко й гуркнула ним з досади,

аж струни заразом загули. Вона сиділа, все держала ногу на педалі.

І довго струни гули, доки замерли, гудучи все тихіше та тихіше до останнього тихого шелесту. Настусі стало чогось одразу страшно. Кров кинулася в голову, і наглий страх ніби розливався по жилах, доходив до серця, пішов по всьому тілі. Вона сама здивувалась, чого вона боїться і чого їй стало так страшно. І гудіння струн було їй страшне, і чорні вікна стали страшні. Але страх швидко минув, як і нагло найшов на неї. І Настуся знов підвелась і почала походжати по салоні з якоюсь тугою на серці, з одчаєм на душі. Несподівано акорди пишної сонати залунали в її душі й викликали ніби чарами якісь інші акорди в серці, приємні, солодкі. Щось солодке помаленьку вливалось у серце й взрушило душу. До неї, ніби з дзеркала, виглянули чиїсь великі, гострі й милі очі, майнули малинові уста, захищені чорними м'якими вусами. Вона вспймала, ніби в світлі одлиску од дзеркала, чийсь молодий осміх, мигнули чиїсь чорні брови, червоні уста, чиїсь ясні очі... Вона ніби заглянула в пишний рай.

«Це згадки моїх давніх симпатій, давні згадки з тих далеких теплих країв. Чи я ж любила щиро тоді ті гострі очі? Чи я ж кохала щиро ті м'які малинові уста, обтінені м'якими чорними пахучими вусами? Ні! Я тільки милувалась ними, тільки дурила й себе й їх, що люблю щиро, з щирим серцем. Я тільки колись милувалася двома студентами, неначе малими хлопчиками; я тільки в їх любила гострі карі очі, а не їх самих з тілом і душею».

І несподівано перед нею став, ніби живий, Павлусь серед зали, міцний, дужий, пишний, неначе олімпійський бог, з красою Феба, з грацією парижанина, з такою красою, якої вона й досі нігде не бачила, яку тільки або у сні, або на картинах великих майстрів штучництва можна побачити.

Вона почутила пал кохання наглий, раптовий. Солодке почування неначе вдарило її ножем у серце. Вона швидше заходила по мертвому салоні, неначе забігала, заметушилась. Їй забажалось вглядіти його, побачить зараз, таки зараз! Вона була ладна бігти до його серед ночі, щоб тільки подивитись на його, намилуваться його високим білим чолом та високими бровами. Вона вже кинулась до капелюша й хотіла надіть на голову, але схаменулася.

«Тепер ніч, ніч глупа. Де він тепер? Що з ним? Його

нема дома. Тепер саме його ясний день... Він десь, певно, саме оце тільки обідає, сидить за столом серед молодого товариства, раює серед своїх супряжичів декадентства, як каже папа. Годі мені бігти туди! Не личить... ніяк не личить. Тут не Париж».

І вона швиргонула капелюш на крісло й опустила руки, довго стояла, стояла непорушно з блідим видом, з пригаслим поглядом.

— Мамо моя, рідна моя! — промовила вона, стуливши долоні перед портретом, неначе на молитві.— Я знаю, що ти бачиш мої муки з того світа; я певна, що ти спочуваєш мені й там. Покажи уявки своє спочування! Полегши мої муки! Я загину! Я вмру! Будь моїм медіумом і силою спіритизму покажи мені його зараз, зараз, зараз! Рятуй мене зараз, зараз!—шепотіла Настуся, неначе вередлива дитина.

А жага кохання росла, більшала. Серце ніби вмирало й нило. Мрії ворушились серед мертвої тиші завзятущо, настирливо, навратливо, неначе страшне русалчине лоскотання. Вона сподівалась якогось чуда, підступила, неначе медіум-спірит, до дверей і загомоніла:

— Вийди, мій милий! Нехай хоч тінь твоя вийде до мене! Нехай я гляну на тебе і вмру! Моя мамо! невже ти не зробиш для мене чуда? Покажи мені його хоч на одну мить!

Вона обернулась до дзеркала, де одбивався з кабінета портрет її батька. В одну мить у дзеркалі перед нею з'явився Павлусь, ніби в тумані. Вона вгляділа його високе біле чоло з легенькими кучерями на висках, його високі брови. Він стояв, наче пишний Аполлон, і дивився на неї, неначе через туман. З розхристаних білих міцних грудей текла широкою смугою червона кров, зараз ставала ніби парою й парувала, неначе опар з річки восени. Вона оступилась назад з переляку. Павлусь увесь ніби повився прозорим туманом, захитався. Дзеркало блиснуло навскоси, залисніло. І Павлусів пишний вид ніби одразу зайнявся, спахнув і згорів у одну мить,— і зник без сліду.

Настуся оступилась, заточилась, захиталась, упала на канапу навзнак і зомліла...

Вже сливе перед світом батько вернувся додому з гостей.

«Чом це не погасили й досі світла в залі?» — подумав він, вступаючи в прихожу, й заглянув через одчинені двері.

Він углядів Настусю, котра спала, сидячи на канапі. Її голова скотилась на залом спинки канапи, аж звісилась набік. Руки були розкидані, неначе в мертвої. Лице було бліде й лиснюче, неначе в морфіністки. Закруглене чоло з чорними пишними бровами, обрамоване чорними кісми, виразно виступало на пунцовому плисовому покритті канапи, ніби намальоване. Довгенький, трохи загострений чернігівський вид її дуже скидався на іспанський.

Батька не здивувало таке з'явище. Настуся не вперше засипала на канапі, неначе мала вередлива дитина.

«Мабуть, мене дожидала та й заснула сидячи» — подумав Самусь, оглядаючи Настусю.

— Іста мама! Така достоту була й та на двадцять четвертому або п'ятому році. Настусю! вставай лиш, серце, бо вже пізно: затого світатиме! Вставай-бо та лягай спати! — сказав він тихесенько, смикаючи її за руку та торсаючи за плече.— Це все твоя мати винна. Вона була ворогом задля тебе... Збила тебе з пантелику та з пуття.

Настусі саме в той час у сні привиділось, що з темних дверей її кімнатки виступила мати, напнута білою наміткою до самого долу, уся біла, з жовтим мертвим видом, але з живими карими пронизуватими очима. Вона приступила до неї з ворожим поглядом, простягла до неї сухі мертві руки, щоб задушити її.

— Я твій ворог! Я тебе запагубила, я тебе й задушу!— вчулося Настусі, і вона кинулась, як несамовита, і прокинулась, уся трусячись.

— Настусю! ти вся трусишся! В тебе рука труситься. Щось трапилось. Де ти оце була? Чого ти тутечки накоїла? Ох, певно, цього лиха накоїв тобі отой нерозсудливий шелихвіст Павлусь Малинка.

— Добре, що ти, тату, розсудливий,— обізвалася Настуся, зовсім опам'ятавшись і схаменувшись.— Це в мене нерви розторсалися.

Вона почимчикувала до свого покоїка, налила ложку брому, що завсіди стояв у неї на столі напохваті, раптом влила в рот, роздяглася і впала на ліжко, мов кинутий з стіжка сніп на тік.

IV

Настав умовлений день першого поцілунка. Настуся ледве діждала тієї години й по обіді надвечір закуталась у пальто, завісила вид густим вуалем, гукнула на звощика

й покатала на умовлене місце до Соломенки. Вона переїхала через широку пологу долину поточка Либеді й коло самої залізниці встала й пішла пішки.

«Ой, коли б швидше побачить його, бо в мене вже починає в голові туманіть! — думала Настуся.— Як я сиджу сама дома, мене бере нудьга, але мій розум якось буває ясніший; а як зійдуся з ним, побачу його, я ніби стаю божевільна од його очей. Ой, коли б швидше, коли б швидше! Вже в мене тяма туманіє, голова морочиться».

За насипаним полотном залізниці стримів Соломенський шпиль. Стежка на Соломенку вилася попід мостом на насипі. Настуся почимчикувала тією стежкою й опинилась під мостом.

«Як тутечки під мостом оригінально й навіть гарно! Я ще зроду не була під мостом. Які важкі залізні склепіння! Які товстющі попереплутувані залізні арки! Чисто так, як в «Орфеї в пеклі» в Оффенбаха! Гарно й поетично! «Орфей в пеклі» — під мостом! Як ново!»

По стежці під мостом вряди-годи сновигали робітники з фабрик та дуже вбогі міщанки з Соломенки з кошиками в руках.

«Тут мені безпечно. Ніякої тітки, ніякої дядини сюди й ворон кості не занесе. Я тут вольна од знайомих, неначе на вулицях у Гренаді або в Палермо»,— подумала Настуся й підтюпцем побігла через широкий Соломенський майдан угору попід бідними міщанськими, неначе кури, обскубленими хатами.

На Соломенськім шпилі вже заманячіли опрічні малесенькі халупки та землянки без дворів, без городів, неначе шпиль подекуди заріс здоровецькими грибами та опеньками. Поверх тих грибів та опеньків на самісінькому чолопо́чку шпиля манячіла та мріла в імлі чорна струнка постать.

— Він, він, м'ій коханий! — аж гукнула Настуся й попростувала навпростець до його по крутій горі просто по траві, збочивши з стежки.

— Це ти, ma chère? Це ти, Настусю? — гукнув він з верха шпиля.

— Я, мій милий!

І вона одслонила серпанок і закрутила його кругом капелюша. Він збіг з шпиля до неї назустріч, подав їй руку й вивів на самісінький той Соломенський Монблан.

І вони обоє, молоді та гарні, опинились на самісінькім версі шпиля недалеко од лісу, неначе дві постаті пам'ятни-

ка, витесані з чорного мармуру й поставлені на чолопочку шпиля на пам'ятку про когось і чогось.

— От ми й на горі в імлі! От ми й на нашому Монблані! — сказав Павлусь, накинувши навіщось на ніс монокль, ніби він був напоготові виступить на сцену й грати роль в якійсь комедії або драмі.

Їй здавалося, що вона знов налагодилась грати в якісь чудернацькі ляльки, або перебиратись за казчану фантастичну царівну-жабу.

— Ні, мій коханий! Мені здається, що ми тепереньки на мрійній Юнгфрау, на самісінькому вершечку в мрійній імлі, в прозорих мріях небесного туману. Тутечки ми на всій нашій волі! Тутечки нема ні лихих доглядачок-тіточок та дядин, ні зависних приятельок кузинок. Я ніби тепер у небі, лечу на хмарах, сама неначе легка хмарка,— сказала Настуся.

— Як мені тут гарно! Як легко тутечки дихать! — обізвався Павлусь.

— Ой, як тутечки ново, гарно! Я, коли могла б,— летіла б усе вгору та вгору в ту сизу імлу з моїми мріями. Там повно мрій, неначе поетичних, ідеальних бджіл у пасіці.

— Неначе ідеальних поетичних мух у спасівку,— сказав він.— Ми теперечки далеко од людей!

— Я почуваю себе неначе на самому вершечку Олімпа на місці стародавніх богів. Нас тут ніхто не вглядить,— казала Настуся.

По розлогій долині Либеді низом од Дніпра потягло туманом. Легкий туман покотився хвилями. Біла імла впала потроху на супротилежні київські гори й обкутала верхи церков та дзвіниць на горах. Верхи та бані неначе пірнули в хмари.

— От твоє бажання й справдилось! Сам давній Зевес закутує нас імлою, закутує й криє нашу любов од людських нечистих очей. Дивно й оригінально! Неначе допотопний час! — крикнув Павлусь.

— Ми будемо почувати допотопне кохання, Настусю! В мене вже стає допотопне серце. Ми усолодимось не тільки коханням усіх віків і народів; ми тут на горі почуватимемо любов велетнів, допотопних мастодонтів, мамонтів... Яка пак була велика сила кохання в тих велетнів, у тих здоровецьких животин.

— А справді! Яка то була силенна любов у велетнів,

у тих животин, що були такі завбільшки, як сьогочасні кораблі! — крикнула Настуся.

— Наша любов буде теперечки вогка й мокра, як земля після потопа,— сказав Павлусь.

— І мені вже обридла суха любов, та гаряча, та палка. Я хочу вогкої, мокрої любові! Я бажаю вогких, мокрих мрій, як вогких та мокрих рож та жасміну після майських теплих дощів. Як солодко пахнуть ті майські вогкі квітки! — лепетала Настуся.

— Коли б пак нам хоч на одну хвилину почутить ту любов, котру почували велетні та ящурі й іхтіозаври!

— Але ми й почуватимемо те кохання. Ми вже тепереньки опинились на допотопній землі. Он глянь, моя мила! Чи то ж пак не іхтіозаври плавають по долині в тумані, піднявши, неначе лебеді, довгі шиї з туману, такі завбільшки, як чорні труби-димарі коло фабрик! То на горах не поліцейські доми з пожежними каланчами: то палеозаври та мастодонти примостилися на суходолі. Я вже почуваю, що вже стаю іхтіозавром, що в мене шия довшає, стає така завдовжки й заввишки, як труба в сахарні. А ти?..

— Я ще не почуваю цього.

Надворі було тихо й вогко. Потягло несподівано важким холодом. Насунулись хмари, посипалася крупа пополовині з холодним дощем, а потім наглий дощ запіжив, аж захлющав.

— От і мої бажання справдились! Наша любов стає вже мокра. Чи чуєш, як порощить, як зашелестіло, як піжить дощ та крупа? — сказав Павлусь.

— Чую. Це, певно, прелюдія до потопу абощо,— обізвалась Настуся, напинаючи зонтика.

— От ми й пробуємо тут під дощем любов амфібій. Це буде якесь дуже цікаве й смачне, надзвичайно поетичне кохання, краще й смачніше, ніж перший поцілунок Паоло й Ізабелли в Габріеля Д'Анунціо в якомусь старому палаці в Італії,— сказав Павлусь.

— Чи ти пак вже гаразд змокла? — спитав Павлусь.

— Трохи змокла, але не дуже.

— Вже й рожеві твої уста вкрилися ожеледицею? Час приступати до першого поцілунка! — крикнув Павлусь і вхопив її за шию та вп'явся п'явкою в її мокрі уста.

Але й мрійна ожеледиця не нахолодила її гарячих уст та його гарячої вдачі. Уста були гарячі, неначе розпечене

залізо. В Настусі заморочилась і закрутилась голова, ніби туманом повилась.

— Яка солоднеча в твоїх устах! Яке щастя я п'ю й не можу напитись, неначе солодкої старої малаги,— крикнув Павлусь.

— Я п'ю з твоїх уст, неначе з відра шампанське вино,— обізвалась Настуся, цілуючи його в мокрі очі, в мокрі брови.

— Я п'ю неначе з барила мрій, неначе з макітри гарячих почуваннів! — крикнув Павлусь.

— Які райські пахощі нашого серця я почуваю в цей час! Якийсь либонь весняний, либонь екзотичний солодкий дух ніби ллється на мене десь з отого гаю, чи з Соломенки, чи з хмар. Чую, пахне весною.

— Та тепер же по той бік екватора в південній Африці саме весна! В Капленді та в Трансваалі тепер саме цвітуть лілії, рожі, фіалки, жасмін та резеда. Це все одно задля нас, що це все цвіте буцімто і в нас тутечки.

— Яке щастя, яке диво чинить натура для нас! Я чую носом весняні пахощі з Капленда через екватор, дійсно неначе через тин. Чую, неначе ті фіалки та троянди цвітуть десь от тутечки поблизу в садку, а я нюхаю їх через тин, через тин Середземного моря — серця й уяви. Яке диво чинить нам наше серце, наша любов! — криконула Настуся.

— Для нас нема одлежності, нема дурного простору, як для дурних інших вмирущих! Наша любов без землі й без моря, без простору й далекої далечіні,— сказав Павлусь.

— Без дурної людської далечі й дурного простору! — гукнула Настуся.

— Наше кохання в небесному просторі, в небесній мрійній безодні, котрій і кінця нема,— крикнув Павлусь.

— Геть людські земляні ланцюги! Це кайдани для серця! Геть людські звичаї! Я почуваю повну волю од землі! Моя шия все довшає, неначе в іхтіозавра! Я товщаю, неначе допотопний велетень. Я все вищаю та вищаю, росту вгору! Я почуваю свободу од землі, од усього людського.

— І я нюхаю поетичний Капленд, нюхаю пахучу Африку самим серцем,— сказала Настуся.

— Нюхай, серце, і раюй, моя мила жабко, моя холодна черепахо!

— Нюхаю носом кохання й раюю, мій милий крокодиле, мій золотий іхтіозавре!

І він обняв її за стан. Пальто на їй намокло, набрякло, замерзло й стало цупке, як луб.

— Ти вже, моя солодка ящірко мого серця, криєшся черепками; на тобі вже наростає черепаша шкаралюща,— сказав він.

— І любов холодна та мокра, і любов суха та гаряча. Усе заразом! Як ново! Як оригінально! — дивувалась Настуся.

— Нечувано оригінально й ново! Ми звичайні вмирущі, і разом ми — боги! — сказав навіжено Павлусь.

Надворі вже сутеніло, а потім зовсім смеркло. Крупа порощила й торохтіла об мерзлу землю; дощ усе крапав пополовині з крупою. Холод став дуже почуткий та дошкульний, аж кусливий. Вони обоє таки добре померзли: їх наче кусали за ноги та за пальці холодні черепахи та вужі.

— Час нам вже розстатись, моя пахуча жабко! — сказав Павлусь.— Вже моя ніч світає. Вже затого зійде моє сонце ночі.

І вони, побравшись попід руки, зійшли з шпиля, неначе з неба, в долину плачу та сліз, в долину либедську.

— Приходь, моя пахуча черепахо! Я сподіватимусь тебе щогодини.

Павлусь попрямував просто до клуба. Настуся вернулась додому й застала тата за столом коло самовара.

— Де це ти, Настусю, так довго барилась? — спитав батько.

— Не питай, тату, бо швидко старий станеш: це я так довго нюхала весняні квітки з південної Африки носом через екватор.

— Оце — але! Та й довгий же в тебе ніс! Чи ти пак божеволієш, чи це в тебе новомодня символістична заграничка мова, чи ти просто дуріеш з нудьги та од безробіття! — сказав батько, зирнувши на її гострі, збентежені очі і вловивши її хоровито блискучий погляд, ніби в гарячці.

Батько тільки зітхнув на два зводи й задумався.

«Я втеряю Настусю, як втеряв її матір»,— майнула на одну мить у його думка.

V

Другого дня Настуся ходила, неначе неміркована та неприкаяна, ніби в якомусь тумані блукала. Вона робила цілий день такі чудні та непомірковані вчинки, що стурбувала й батька і всю господу. Вона й очей не заплющувала цілу ніченьку, лежала на ліжку, неначе черепаха в мочарі на сонці.

Настуся пролежала цілу ніченьку й насилу діждалась, поки надворі свінуло й розвиднілось. Схопившись з ліжка, вона вбралася й потаєнці, навшпинячки перебігла залу й вискочила на вулицю, зопалу та споҳвату забувши навіть зачинить двері в прихожій.

Вона знала, що в таку ранню годину захопить Павлуся дома. І вона не помилилась. Павлусь тільки що вернувся з бенкету в ресторані, прогулявши цілу ніченьку й прогайнувавши сливе останні гроші. На столі стояв самовар, а на йому на конфорці стирчав чайник.

— Добридень тобі, Павлусю! Правда, я не помилилась, я добре гадала, коли саме тобі робити візит? — гукнула Настуся, вступаючи в покої.

— Не помилилась, моя мокра рибонько! Мій поетичний день саме оце вечоріє. Я це вернувся з ресторану й тільки що сідаю за свій «вечірній чай» по обіді. Сідай і ти та напийся зо мною чаю.

— Як поетично й надзвичайно! Я питиму свій вранішній чай, а ти свій вечірній. І ми питимемо разом! — сказала Настуся, сідаючи на стільці й наливаючи два стакани чаю.

— Ранок зійшовся з вечором! Я зійшовся з тобою! І обняв вечір пишний ранок! І поцілував вечір росяний ранок в самісіньку вранішню зірку,— сказав Павлусь. І він поцілував її в блискучі очі, і вона поцілувала його в чорні брови, в кучеряві васильки.

— Настусю, серце моє! Я цілую твою вранішню поетичну імлу, цілую твою вранішню росу на рожах та фіалках, цілую твій майський, прозорий, теплий туманець над лісами, цілую твої пахощі весни, пахощі мая моїми вечірніми устами. П'ю, неначе бджола, твою солодку росу на твоїх квітах,— цебто на тобі, мій рожевий ранку!

— А я цілую твоє гаряче, червоне, вечірнє небо, цілую твоє синє чоло, засипане зірками; цілую твій поетичний гарячий літній вечірній сумерк, цілую самі червоні сліди

В. IX том моїх
Повістів. на кінці

БЕЗ ПУТТЯ.

ОПОВІДАННЯ ПО ДЕКАДЕНТСЬКОМУ
Івана Левицького.

I.

Павлусь Малинка був гарний з лиця, ~~неначе~~ як чорнявий та кучерявий бог Аполлон. Настуся Самусївна була нешка на вроду, ~~неначе~~ як Афродита, котра тільки що виходилась з морської піни, але ще не помолилась Богу, не вмилась і не обтерла гаразд рушником морської піни з виду. Настуся була гарна, але трохи блїдувата, нїби втомляна, або трохи занидїла, неначе вона дві ночі поспіль танцювала на балю. Вона була значного, богатого роду, а він ще значнїйшого й богатїйшого. Вона зросла в роскоші, а він ще в більшій. В її батька і в неї давно вітер свистів у кишенях; в його кишенях вила й скиглила хурдига. В її покійної мами і в неї самої кишенї були з дїрками, кудою зранку до вечора за границею трусились червінцї по Парижі, Нїццї та Римі, неначе борошно по грудяному та бакаюватому шляху з подїравляного мішка на волю В його тата і в його самого кишенї були неначе якісь безоднї, кудою провалились дві селї ще й сахарня з костопальнею та з двома височезними трубами-димарями, навіть не зачепившись у їх штанах та ~~халявах~~ холошах.

Вона й її мама в зимку звичайно жили в Парижі, а в лїтку швендяли, як цигани-з шатрами, то по Швей-

Перша сторінка правленої автором верстки оповідання «Без пуття», надрукованого в 1914 р. у X томі «Повістей і оповідань».

гарячого заходу на теплій воді, сліди твої, мій милий, сліди мого пишного красуня-вечора.

І вона обцілувала ввесь його пишний вид: і щоки, і чоло, і голову, і вуса, і уста. Пила кохання, наче бджола медяну росу з кожної чурупки весняного цвіту. Він був блідий, з гарячими дикими очима. Вона була з несамовитим огнем у блискучих очах. Дві парі очей горіли навіженим блиском, неначе дві парі брильянтів, оправлених у кришталеву оправу. Вони намилувались собою й почали пити чай похапцем, сливе нахильці, ніби хапались, щоб не опізнитись на якусь службу ні на одну хвилину, ніби їх ждала велика одповідальність за спізнення.

— А ми оце в товаристві провели цей темний наш день пречудово. І подумай собі! трапилась нам така чудна оказія! Така пригода смішна, такий смішний випадок, що мені й досі смішно,— сказав Павлусь і нервово зареготався й захлинувся чаєм.

Він реготався й кашляв. Чай і нервовий регіт душив його, і він не міг ні проковтнуть, ні викашляться.

— Ми почали, як звичайно по обіді, випивать та бавиться. Мова мовилась про війну англійців у Трансваалі. Дехто встоював за бурів, а дехто за англійців. Я обороняв од неправдивих нападів своїх коханих англійців та розсердився, спахнув, вхопив Максимову гармату, націлився й шпурнув нею в Трансвааль. А їм, дурням, здалось, що я вхопив пляшку та пожбурив нею в піраміду з пляшок з винами на широкому прилавку і влучив саме в середину. Той Трансвааль так і луснув і розвалився, тільки загуло! Я тоді беру другу гармату й смальнув нею в Оранжеву республіку. Республіка тільки задзвеніла й одразу завалилась. Тим дурням здалося, що я попер пляшкою в скляну шафу з пляшками. Піднявся галас, гвалт. Позбігались усі служники. Принесла лиха година й господаря. Виплигнула звідкільсь і господиня... Гвалт! крик! галас!... Десь узялась поліція,— і мене, мене, нібито божевільного, вже хотіли везти до Кирилівського в божевільню. Я божевільний! Ото сміх! Оце так пригода!

І Павлусь зареготався, неначе й справді божевільний.

— Але подумай тільки собі, Настусю! Од мене таки добре досталося бурам!

— Це не диво, бо й зо мною вчора вранці трапилась така сама смішна пригода. Я причепурювалась коло дзеркала. Коли дивлюсь, десь подівались з туалетного столика

чисто всі мої гребінці й щітки. Хоч пальцями зачісуйся! Горнишна десь зникла, бо вона все одмикує од роботи. Я, як стояла в пеньюарі та в білих спідницях, так спохвату й майнула через улицю до своєї приятельки Надіни позичать гребінців. Вбігаю до Надіни, прошу гребінців. Коли дивлюсь, до мене збіглася трохи не вся господа: і Бурулькін, батько Надіни, і її сестри й брати, і слуги й навіть хатні собачки. Усі чогось перешіптуються кругом мене, скоса поглядають на мене. І чого? І з якої причини? Я вертаюсь додому. Горнишна показує мені гребінці й щітки: дивлюсь, на столику перед самісіньким дзеркалом лежать і щітки й гребінці. Певно, десь підкинула потім.

— А в мене ще, на моє лихо, і довгів сила! Та це ще не біда. В кого пак їх тепереньки нема! — сказав Павлусь.— Але що за смішний був у нас Трансвааль, то я й досі не можу забути. Ото наробили шелесту! А які були в усіх перелякані дурні сонні очі! Ну, та й нареготались же ми!

— Ти герой, мій милий, як я бачу.

— Я герой цього нашого темного дня! Усе громадянство в місті реготатиметься. Нехай регочеться! Життя наше таке скупе на сміх та радощі!

— А вже тієї нудьги тутечки в Києві хоч мішками бери, хоч лопатами горни! — сказала Настуся.

— Ми не тутешні люде,— сказав Павлусь,— тутечки не наше місце.

— Я сама вже давненько пересвідчилась своїм власним досвідом, що ми люде не тутешні. Тато зве мене нестатковитою, божевільною людиною; каже, що я марную його добро, сиплю гроші, неначе в безодню, зобижає повсякчас моє самолюбство; тітки звуть мене свавольною, недосвідною, нестатковитою, вередливою. Це все мені обридло, остогидло! Всі хотять навести мене на якусь добру путь. Хіба ж я збилась з пуття, чи що? Я довше не спроможусь видержать,— сказала Настуся й істерично заридала, потім згодом одразу перестала й замовкла, ніби її сльози й хлипання знесло щось подихом в одну мить.

— Ти утворена з своєю гарною вродою, з своєю вдачею не для землі, не для людей, а для небесного простору, для неба. Тим-то ти така ятряна на серце та вразлива. В тебе, певно, зроду пахуча почутливість нервів, неначе в духів. Ти вся дух, дух справдешній, легкий, крилатий, по-

вітряний, увесь виснований з проміння й мрій, дух запашний. Я вже тебе неначе бачу наскрізь.

— І ти не цьогосвітня людина. Ти людина мрій, ти краса нічної доби; твоя поезія — це поезія не грубого сонця, не простацького дня, а тонких уявліннів та мрійності глупої півночі. Твоя вдача уся виткана з поетичних сутінків вечора, з мрій чорної ночі, з темно-синього неба, засипаного золотими діамантами. І ти сотворений не для землі.

— Нам треба б змінити життя, перебратись на той світ, кращий од цього світа,— сказав Павлусь.

— І я маю таку гадку: нам треба б перебраться на краще житло життя. Старомодне житло цього паскудного світа вже мені осточортіло! — сказала Настуся.

— І ще б гірше остогидло, якби ти почула на свої вуха, що верз учора один якийсь дурисвіт за вечерею в ресторані. Він казав, що ми, цебто такі, як ти та я, тільки дурно на світі животіємо та хліб марно збавляємо, і щоб ми запрацьовували собі на харч та оддавали комусь якісь довги,— неначе ми напозичались у когось! — за свій гаразд та просвітність ми всі повинні б стати до підмоги масам: вчити їх або ремества, або науки, або будлі-якого штучництва, щоб нібито піднять просвітність темної маси. Оце так справді штука!

— То це виходе, що й я й ти повинні заходжуваться коло такої чудної праці?

— Атож! Казав, що ця праця незабаром повинна буть обов'язкова, силувана для всіх, хто вчився в школі, неначе якась повинність або панщина.

— Ой лишечко! Ой лелечко мені! — крикнула Настуся.

— Казав, що всі просвічені люде повинні завести якісь народні університети, такі, як у Англії, Данії, в Парижі та Швеції та ще десь, либонь у Гренландії, чи що.

— Де ж то такі університети за границею? Щось я не пригадаю. Може, вони десь на картинах намальовані... в якомусь музеї або в картинній галереї? Але я цього не бачила навіть між картинами в дрезденській галереї... Не пригадаю...

— Які там намальовані? Будемо вчити народ ремества, як оті дві навіжені наші сусіди Топольські: поїхали в Фінляндію, вивчились там ткати полотна та вернулись у Полтавщину й десь у якомусь місті засіли за верстати і

вчать за новими маленькими верстатами молодиць та міщанок. От що!

— Та ці ж панни Топольські, це ж навіжені люде! Це якісь виродки! — крикнула Настуся.— То це, певно, вони й мене посадять за верстат, щоб я день і ніч торкала руками підніжки та гонила ногами уток з цівкою та клацала лядою об начиння, неначе вовк зубами?

— Атож!

— Ну, я цього не зумію зробити. Якби вчить мужиків грати на роялі, або вчити їх якогось там штучництва, малярства або французької мови.

— Я позабував геть усе дочиста! Спитай у мене, які річки та озера в Тихому океані, або які острови в Сахарі, то я тобі цього зроду не скажу. Ні однієї річки в Тихому океані не пригадаю!

— І я не пригадаю. Спитай мене, які гори в Німецькому морі або які там народи живуть в Чорному та Білому морі, чи негри, чи турки; або в якій губернії живуть кити, а в якій моржі, то цього я тепер зроду не пригадаю! — сказала Настуся.

— І я не пригадаю! В мене вся наука давно стала в голові сторч, догори ногами,— сказав Павлусь.

— Як же ми вчитимемо, коли й ми самі позабували ту научаність? — спитала Настуся.

— Доведеться сідати знов за книжки та вчитись вдруге.

— То це й мені треба доконешне сідати за граматику та арифметику? — крикнула Настуся.

— Я ж тобі казав, що лучче вмерти, ніж так— не жити, а тільки животіть на світі, коли вже й за границею з'явились якісь навісні виродки.

— Це, певно, якісь страшні нові бацили,— сказала Настуся й припала йому головою до плеча, хлипаючи.

— Не плач, моє пахуче серденятко! Ми поженимось та й заїдемо десь далеко, далеко! Втечемо од усяких дурисвітів, од цих тутешніх бацил та бактерій. Нічого не вдіємо з ними!

— Не оженишся ти на мені! Не будеш ти мій, а я твоя! Тато позавчора мені казав, щоб я й у голові собі не покладала виходить за тебе заміж: казав, що ти якийсь виродок колись славної козацької сім'ї, що ти маєш прилюбність до карт та гульні, що ти декадент, п'яниця й шахрай, ні до якої праці нездатний, що ти гультяй, ледащо,

що ти зовсім нестатковита людина, що з тебе затого вийде якийсь торбохват, босяк,— одно слово, що ти пропаща людина.

— Сам він шахрай та злодій, а не я! — криконув Павлусь, мов опечений, і схопився з стільця.— Це не твій тато, а кат для тебе й для мене, бо сам прилюбився до грошей, та й годі.

Він завештався, заметушився, забігав по кімнаті, неначе поранений лев. Гордовитість, зобиджене самолюбство, кривда в час любові,— все це збурило його душу до самого дна. Злість і помста заклекотіли в його серці. Хоровите самолюбство його нервової душі було збурене до самого дна. З ним трохи не сталась корчі. Очі пригасли в одну мить, стали ніби риб'ячі, потім знову зайнялись і заблищали.

— Я швидше застрелю і його, і себе, і тебе, ніж він мене! — кричав Павлусь.— Так знущатись надо мною, так кепкувать з мене! О, цього не буде ніколи! Не попущу! Неварто жити на такому паскудному, поганому світі!

— Неварт! Ми вартніші луччої долі, вищого життя, з нашим кришталевим серцем, з нашою кришталевою любов'ю!

— Пху на цей опоганений світ! Пху на твого дурного батька! Я скаженію, я незабаром здурію! Не видержу довше. Мене душать чиїсь руки, якісь обценьки, якісь кліщі за саме горло. Умрімо, серце! Умрімо зараз, таки зараз!

— Умрім, мій коханий! Тільки перестань скаженіть, перестань гедзкаться! Павлусю, щастя моє золоте, серце моє діамантове! не галасуй, не мордуй себе! Я ладна зараз вмерти з тобою й за тобою.

— Умрімо! Умрім зараз! Смерть — це наше весілля! Це не смерть, це буде наше велике одродіння. Це буде райське раювання. Я туманію од цього щастя, од цієї ідеї. Це визволення! золота свобода од усього!

— Це раювання! — крикнула Настуся.

— Це райська Нірвана нашого Будди! Ми перейдемо в справдешній світ з цього земного нікчемного багна. Ми полинемо вдвох у небесний простір без границь, без кінця. Ми літатимемо між зорями, між купами зірок.

— Сидітимемо в повіквічному концерті. Це ж пишнота!

— Не сидітимемо, а летітимемо в ефірі, наче на прогулянні, слухатимемо світовий концерт і заразом милуватимемось усякими зірками, сонцями, усякими букетами зі-

рок, дивовижними взорцями, сплетеними з сонців та зірок. Правда, буде гарно? — промовив Павлусь.

— Ой гарно! Це ж раювання для вуха й зору, для серця й душі.

— Вмираймо швидше! Зараз! Ой як мені заманулося вмерти! — сказала Настуся.— Бери рушницю та ходім наймемо номер у гостиниці; ти застрель мене, а я тебе,— сказала Настуся.

— Пхе! Це буде вже геть-то по-міщанській, зовсім не по-модньому! З нас сміятимуться наші знайомі в Ментоні, в Ніцці,— сказав Павлусь.— Ще й в газетах обсміють, опоганять і наглузуються якісь письмаки.

— Твоя правда. В газетах тільки й читаєш, що якийсь пришелепуватий київський швець або кравець найняв номер з якоюсь прицуцуватою швендею та й позастрелювались обоє. Мадам Трюше в Ментоні лусне од сміху, як прочитає про цей наш прозаїчний буржуазний вчинок у газетах. Лучче буде отруїтися.

— Або з мосту та в Дніпро,— сказав Павлусь.— Але, пхе! Це вже буде зовсім по-мужицькій,— «з мосту та в воду!» Це ж так приказують мужики тутечки на Україні. Умрім на вершині Монблана або Юнгфрау, або на Ріги! Там близько до неба! Тамечки ми вже будемо сливе в небі, за хмарами. Там лідники та сніг, і бацил вже нема: не наберемо їх на той світ у небо!

— Ой гарно! Ідьмо туди! — мовила вона.

— Далеко, серце моє! В мене всього якийсь там десяток карбованців у кишені, бо як помер «мій банк», то в мене стало порожньо в кишенях. Трохи шкода мого «небіжчика банка»,— сказав Павлусь.

— Та й у мене нема грошей. «Мій банк» дає видавцем усе, навіть кухареві. «Мій банк» — скнаря. Та я продам потай од «свого банка» мамині брильянти, та й поїдемо вмирать або на Монблан, або на скляні, пахучі лідники в Гренландії, бо там нема бацил.

— Коли ж і до Гренландії добра буде промашка. Десь вона, здається, дуже далеко,— сказав Павлусь.

— Здається, аж за Австралією, туди десь ік полюсові,— сказала Настуся.— Далеко, дуже далеко! Туди треба довго їхати, а вмерти зараз мені страх як бажається! — марила Настуся.

— Ми вмремо на Монблані й серед оберемків квіток!— крикнув Павлусь.— Ми оце зараз умремо на Лисій горі

над самісіньким Дніпром. Quelle idée! Лиса гора, це ж наш київський Монблан! І до неба близько!

— Невже! — крикнула Настуся.— Я там ніколи не була!

— Високо, чортом високо! І там живуть не люде, а духи. Це ж Броккен наш! Там же вночі бенкетують духи, справляють шабас відьми!

— А де ж ми наберемо та нагарбаємо стільки квіток, щоб учадіть в поетичному весняному чаду? — спитала Настуся.

— Ми наберемо їх у Африці, бо теперечки там саме май! Ми їх перепремо в одну мить через екватор і набгаємо цілі вози і встелимо всю Лису гору. Quelle idée!

— А справді, зробім так! — сказала Настуся.

— Ти ще, серце, мене не знаєш гаразд. Я скажу таке слово, і всі квітки з Капленда й Трансвааля так і перелетять на днищі на Лису гору в одну мить! Я промовлю одне слово, і люде в місті вимруть в одну годину; скажу друге слово — і вони пооживають! В мені велика, навдивовижу велика ховається сила!

— Невже! А я цьому не була й досі відома,— сказала Настуся.

— Еге ж пак! Не була відома... Так знай же тепереньки. Схочу тільки і одразу стану Нероном, розмовлятиму з премудрим Соломоном, побачу Савську красуню-царицю, буду з нею кохаться, цілуватись,— от що!

— Цьому я йму віри, бо раз спірит у Марселі викликав тінь моєї мами.

— Оджеж рушаймо мерщій в дорогу, бо... бо... я вже знов почуваю, що більшаю, росту. Моя голова піднімається. Я вже от-от незабаром доторкнуся головою до стелі. Мої руки довшають, мої плечі ширшають. Я вже черкаюсь плечима об обидві супротилежні стіни. Я стаю, знов стаю допотопним іхтіозавром... Шия моя вже стала довга, неначе в зебри. А ти? — спитав Павлусь.

— І я неначе все більшаю та більшаю,— сказала Настуся.

— В мене знов неначе хтось барилами наливає кохання. Я почуваю вдруге вже велетенську любов іхтіозаврів. Моє серце стало таке завбільшки, як макітра пахучих варенників кохання, та ще й у сметані. А ти?

— І моє серце вже стало, як барильце,— сказала Настуся,— в мене ніби хтось наливає кохання відрами, чер-

паками, дійницями; наливає одеколону, духів, шампанського. Я сама стаю неначе здорове барило і от-от незабаром лусну од кохання: обручі на мені вже лущать.

— Моя Спіднице! мерщій тікаймо на Лису гору! Я вже знов став іхтіозавром. Шия моя розпирає стелю, плечі розпирають стіни. Я вже сповнив собою всю кімнату. Ой, незабаром розваляю собою увесь дім, бо не зміщусь і в цілому домі. Тікаймо на широкий простір будлі-куди, моя Панчохо мила!

— Тікаймо на простір, бо й мене розперло: ми вдвох тут не помістимось зроду-звіку! — сказала Настуся.— Я вже стаю здоровою копицею квіток, а серце в мене вже таке завбільшки, як барило. Я швидко стану ожередом квіток.

— Тікаймо! Ой мені лихо! Чи ти бачиш, моя Спідничко, крізь стіни? А я вже бачу крізь стіни, крізь доми, крізь мури. Ондечки твій тато тебе шукає... йде сюди, прямує просто до нас вулицею. В його за спиною теліпається гармата, а в руках він пре здорову гармату, вже зовсім набиту кулями. Це ж він торохне на мене з гармати й одніме тебе в мене, забере тебе в полон і закине в тюрму в твердині... Я ввесь трушусь, хапаю дрижаки, неначе на лютому морозі.

— Невже тато простує таки сюди?

— Сюди. Я все бачу, все знаю. Для мене ніби одчинились усі стіни, одчинилась земля, одчинилось небо. Я бачу все піднебесся.

— Ой лишечко! Чи ти бачиш, ондечки на вулиці збіглись усі мої тітки, всі кузинки! Це вони, певно, мене вже шукають. Та якого їх багацько! Та які вони люті та страшні! Ой! Тікаймо! Рятуй мене! Оборони мене!..

І Настуся крикнула диким, страшним голосом.

— Цить, навіжена, а то вони почують. І батько твій почує. Вилазьмо в двері боком. Може, ще якось висунемось. Та тікаймо од їх на Лису гору, на Монблан, на той світ. Мерщій! — сказав Павлусь.

І він боком, одним плечем, потім другим висунувся в двері.

І вона боком висунулась у двері. І вони бігцем побігли на вулицю.

— Як же оце в світі божому нас довезе звощик до гори, коли ми такі здоровецькі? Ми розваляємо воза. Які коні здужатимуть довезти нас? — спитала вона.

— Цить! Ондечки стоїть парний звощик, а в його в хуру запряжені два паристі й одноразні мамонти... Чи ти ба!.. Які силенно здорові! Ці нас підвезуть. Сідаймо! Швидше, мерщій, бо ондечки тато вже близько з своїм цілим арсеналом.

І вони скочили в фаетон і миттю добігли до переліска в сугорбах коло Лисої гори над самісіньким Дніпром.

— Вставаймо ж тут та ходім швидше на гору, бо твої тітки посідали вже на днища й поперекидаються незабаром відьмами та й прилинуть сюди на гору. Тоді ми пропали. Онде вже вершини Лисої гори! Вже вона біла. Це, певно, вночі випав сніг. А які здоровецькі там лідники з криги, з снігу! Це Монблан, це Монблан!

— Слава богу! Бацили позамерзають. Ми не занесемо на собі на той світ цих дивовищ. Шкода тільки, що не буде тропічних квіток, щоб нам тим поетичним чадом, як мостом, перейти в царство раювання, в простір на небо.

— Будуть і квітки! Я вже сказав, щоб вони там були. Моє слово всемогутнє. Для тебе, тільки для тебе я промовив це слово, слово всемогутнього допотопного іхтіозавра.

Вони вийшли на Лису гору, побравшись попід руки. Вона була бліда, неначе смерть, він страшніший од самої смерті.

— Чи ти ба, яке диво! Усі лідники в квітках! — крикнула Настуся.— Яка цяця! яка краса! Які клумби! Он клумба астр, фіалок, левкоїв! А ондечки грядки геліотропів, нарцизів, тюльпанів, датур, тубероз! А ондечки наниз по кручі, по снігу цвіте червоний мак, та все смугами до самого долу, до самісінького тобі берега Дніпра! Яка дивовижна пишнота! Гарно, ніби це все у сні!

— Он дивись! Я тільки подумав, і вже на їх труситься брильянтова роса, неначе труситься порох або імжить сніжок.

— Бачу, бачу, моє серце!

І вона вп'ялась своїми блискучими божевільними очима в його дикі блискучі очі, пишні й солодкі в самій божевільності.

— Я знов росту од кохання,— сказав пошепки Павлусь, насилу одірвавши уста од її уст.— Я набираюсь сили і великості іхтіозавра. Незабаром гора мене не знесе, не видержить. Час мені переходить в небесний простір між планети. Тут мені чогось тісно. Ти стаєш прозора. Я тебе бачу наскрізь. Бачу твоє серце, таке завбільшки, як

барильце. В йому повно дивних ароматів. То аромат твого кохання. Не видержу далі, вмру, от-от умру.

— Не вмирай, мій милий! Не кидай мене! — крикнула дико Настуся.— Мій голубе, мій соколе ясний, візьми мене з собою! Я боюсь, я трушусь, я чогось злякалась.

— О! ти замахала крилами й хочеш втекти в небо од мене. А я амфібія, мене тягне до води. Моя любов знов стала вогка й мокра, а твоя прозора й суха. Я повинен перебратись у простір через Дніпрові безодні... Не пущу тебе в небо! Летім обоє в вогку безодню, мою природжену безодню! Не пущу, задушу, а тебе не пущу! — І він ухопив її в обнімок і сторч кинувся з нею з кручі.

Вони вкупі покотилися по кручі, потрушені снігом. Але незабаром наткнулись на корчаку старого пенька. Пеньок розлучив їх палку любов. Він покотився окремо од неї, неначе чорний корч. Вона покотилась окремо, ніби здоровецький клубок.

Вони котились окремо по кручі, доганяючи одне одного, і раювали. Вони були в небі, в небесному просторі, між пахучими зорями блискучого кохання. Він дригав ногами серця, вона метляла черевичками кохання, котилась, пишна та гарна, неначе клубок мрій.

Але він помилився. Круча не досягала до самої води. Попід кручею вився вузький шляшок, вибоїстий та бакуватий. У бакаях стояли каламутні калюжі. По шляху в місто плуганились шкапами селяни й везли на продаж на торжок огородину: капусту, картоплю, цибулю та петрушку.

— Що то пак котиться з кручі? — гомоніли чоловіки, пороззявлявши роти на кручу.— Чи пастухи спускаються та скобзаються з гори, чи, може, пани на одному колесі спускаються? Ото диво! Диви, бра, диви! То їздили на одному колесі по рівному, а це, певно, вигадали нову машину, щоб на одному колесі спускаться з гори, неначе на саночках або на лубках.

Але незабаром Павлусь скотився додолу й плюснув спиною в калюжу. Вона догнала його й простяглась у бакаях поруч з ним.

— Чи ти вже вмерла? — спитався Павлусь, вглядівши попліч з собою свою милу.

— Вмерла. А ти, мій коханий?

— І я вже вмер.

— От і хвалить бога! Тепер нам вже не страшні ні

тітки, ні бацили, ні дядини, ні кузинки, ні сам батько! Вони вже зостались позад нас далеко, на тому поганому, паскудному, грубому світі, на поганій, паскудній, задрипаній землі.

— Теперечки ми в крузі чистих мрій, у небі,— сказав Павлусь.— Он дивись вгору: яке тут чудне та пишне небо, ніби виткане з здорових чурупок щільників. Одна чурупка рожева, друга червона, третя жовта, а там далі щільники блакитні, а ондечки сині, білі. Це небо мрійне. Це наше небо! Яка пишнота! Яка розкіш! Чи ти пак чуєш, як гуде місяць у своєму льоту, як співають зорі? Це вони співають для нас весільні пісні.

Але чоловіки не дали їм довго балакать та усолоджуватись музикою небес. Вони забрали їх і посадили на віз поверх головок капусти та снопків хрону й петрушки і, трохи покалічених, повезли далі до міста.

— Це ми, певно, вже летимо десь у ефірі, в небесному просторі. Вже ми, певно, поминули місяць, бо щось дуже задзижчало, неначе гедзь, коло мого вуха. Ми вже, певно, десь коло зірок Терезів або недалеко од Квочки, або й під Квочкою.

— Ні, серце! Ми оце, певно, летимо проз сім зірок Воза, бо ондечки мені привиджуються ніби колеса й дишель,— сказала Настуся.— А оглянься, серце, та подивись, чи не женуться й тутечки за нами мої тітки та кузинки, бо їх, може, й у небо принесе ледащо. Вони примитикуються, щоб і сюди прокласти залізну дорогу або телеграф. Вони таківські: доберуть способу.

— Ні, нема! Ми тут безпечні од усього, од усякого лиха та напасті,— сказав Павлусь.

— А які тут аромати в небі! — сказала Настуся.

— Пахощі трохи нагадують мені ніби аромати либонь земної петрушки та капусти. Щось воно трохи підхоже до того, але багацько лучче й приємніше,— сказав Павлусь.

Селяни довезли їх до міста й здали поліцейським урядникам.

— Їх обох треба одвезти просто в божевільню в Кирилівське, а не додому. Ми їх давно знаємо. Вже давно всі примітили, що вони обоє з якоюсь ганжею в голові. Їм давно бути б у божевільні,— казали вони й посадили їх у фаетон та й попровадили просто до божевільні.

— Чи ти ба! — сказав Павлусь.— От ми вже ніби в якомусь місті, чи що. Це вже ми, певно, прилетіли на Во-

лосожар або на Юпітер. Певно, Будда призначив для нашого проживання на житло цю планету.

— А які тутечки чудернацькі забудування! Яке все тут чудне! Тут, певно, буде нам опрічне житло,— сказала Настуся.

— Еге! І справді все якесь дивовижне, чудернацьке. Он бачу,— якісь високі дзвіниці поперехняблювались навскоси, неначе хочуть полягати долі. От-от попадають! А доми тут усі дочиста понахилялись на один бік, неначе верби на здоровому вітрі. А люде! Чи ти ба! Геть чисто всі ходять догори ногами! Ходять руками й стримлять ногами догори. Як химерно дригають ногами, неначе жаби тоді, як поринають на дно. Ой смішно! Хи-хи-хи!

І Павлусь реготався несамовито, аж дух йому забивало.

— А он, чи ти ба! Люде поприїжджали на торжок на червоних коровах та на зелених конях. Як гарно, як дивовижно!

— Ні, серце, то не корови. То вони поприїжджали на допотопних мамонтах та мастодонтах. Яка тут здоровецька худоба! — сказав Павлусь.

— А он я бачу якусь величезну браму, поцяцьковану ніби золотом. А за брамою якісь пишні палаци, вкриті золотом, а поверх них золоті бані аж сяють,— сказала Настуся.

— І я бачу це диво. Це либонь палац Будди. Це ми без завади вже летимо до його з поклоном. Це він тут пробуває. Пишне житло призначив нам Будда за нашу велику любов, де ми без притичин, без завади кохатимемось повік.

І вони обоє роздивлялись, раювали й були дуже й дуже щасливі...

— От і брама вже одчинилась. Он хтось вийшов до нас назустріч,— сказала Настуся.

— Коли б нам таки зараз дали тут обідати, бо я вже їсти хочу, аж шкура лущить. Як ми їхали на мамонтах од Лисої гори ще на землі, то я одколупав шматок сирого гарбуза та й з'їв, а потім проковтнув зо дві сирі картоплині, та ще налапав і поглинув сире соснове поліно. Ото було й усе. А дорога була не близька! — сказав Павлусь.

— А я таки тоді крадькома налапала головку капусти та й проковтнула одразу, а потім налапала під собою сирого буряка та вгризла потаєнці, щоб зірки не бачили та не сміялись з мене. Але почуваю, що гаразд не наїлась.

— То ми в небесному просторі їли небесну манну зірок та бурякову амброзію кохання.

— Чи ти ба! От ми вже й у палаці. Які силенно здорові тут покої, та всі в золоті та сріблі! Як тут хороше, як гарно! А люде! Які тут чудні пожильці! Ож придивись! Зовсім не такі, як ми. Он, дивись, никають од кутка до кутка в другому здоровому покої. В їх, як я бачу, нема ні рук, ні ніг, а тільки голови на тулубах. Неначе тюлені або моржі поставали на хвостах, мов обкутані білими хламидами. І ходять вони хвостами, чи то й не ходять, либонь стрибають на хвостах, наче сороки. Як чудно та дивовижно! А які в їх чудні голови! Дивись, дивись! Але цить! Ондечки одчинились двері. Певно, вийде сам Будда,— сказала Настуся.— Дивись, усі якось заметушились, почали щулитись, всі ущухли. От і ми, нікчемні, сподобились таки спозирати самого Будду в його золотому палаці, в його раї.

— Оце ж виходить сам великий Будда,— сказав Павлусь.— Дивись, який він величний дідуган! Борода аж до колін. На йому браминська шовкова жовта хламида, а по хламиді чорніють латки: це символ його чернецького смирення та вбожества.

— Який він величний! Та як прияличає йому та жовта хламида! Який він величний і либонь дуже добрий та почутливий! Все питає в кожного, як він себе почуває, як його здоров'я? Чи чуєш?

— Чую. Він питає в кожного дуже ласкаво, з щиросердою прихильністю, а ті пиндючаться чогось та химерно кивають головами. Певно, це в їх таке благання Будди,— сказав Павлусь.

— Цить! От він приступає й до нас, певно, питатиме про нашу мандрівку,— сказала Настуся.

— Тільки, борони тебе боже, не кажи, що ми попасались у дорозі, що ти проковтнула головку капусти, а я з'їв п'ять скибок сирого гарбуза та поглинув нсварене соснове поліно. Бо ти стала лепетлива, стала велика брехуха; вийде якось не дуже делікатно в цих палацах. Про це мовчи!

— Цить! От він і до нас приступає! Хвала тобі, великий Буддо! — крикнула Настуся.— Я знаю твою велику силу! Благаю тебе, не посилай мене в курку, а мого Павлуся в півня! Не хочу я йти і в телицю, і не посилай мого Павлуся в бичка, бо нас лихі люде заріжуть, насічуть із нас товченикіе та сіканини та стріскають нас. Пошли ме-

не в зозулю, а мого Павлуся в зозуля. Ми будемо довіку по гаях літати та тобі хвалу кувать.

— Цить, навіжена! Ото наказала, наговорила три мішки гречаної вовни! Це ти, певно, вже з ума зійшла або з глузду з'їхала! Не слухай її, великий, світлий Буддо! Вона збожеволіла! — сказав Павлусь.

— Я й не слухаю її, а передніше вислухаю вас, милий красуню! Як ваше здоров'ячко? — спитав доктор у Павлуся Малинки.

— Хвалить бога, аж вибрикую, бо оце тільки що оброку наївся. Оступись, будь ласка, а то ще вбрикну й тебе, преподобнику. Ти думаєш, я не знаю, хто ти? Дури вже кого дурнішого, а не мене. Ти великий Будда! От хто ти єси!

— Ой ні! Це не святий Будда. Це якийсь тюряжник хоче мордувать мене й мого Павлуся,— обізвалася Настуся.

— Ой лишечко! Тут одразу стало поночі, мов у тюрмі. Я тебе ледве бачу, моя ряба Спідничко. «Чад і Паща! Диха Чорне». Настусю, моя Спіднице, моя шовкова Ковдро! де ти? Щось Чорне безсило тупчиться, клаца зубами, шарпа за руки. Хи-хи-хи! А я сміюся з тебе. Блакитним світом горить моє серце, світлом «чулості» й Ковдри. А мої, взявшись за руки, співають Думки, легкі, горді. Душі наші, золота Панчохо,— тепер з гнівним сміхом перестрибують без завади через голову Чорного і летять у вічність, і цілуються з Любов'ю людськості без «розпачу» з вірою в тінь найкращої. «Чорне» тупчиться, лютує, дряпа руки. Тихо. Мертво. Ковдро! де ти? Світлом гордості горить душа, ароматом терна, віковічного страждання пашить моя душа. О! фосфорично світяться — «пукаті» очі, бризка піна. Чорне дмухнуло і Сором з'явився. Кров покриває білі знаки зубів. Паща. Чорне. Хи-хи-хи!! Чорне дихнуло, сором зів'яв. Чую кроки чиїсь у мешкані (житлі). Так це, Буддо, такі в тебе відсоткові відносини пересічно в відсотках і доробку нашому за нашу Любов, за Віру в тебе? Да! Чудесно! Хи-хи-хи! — гукнув Павлусь, мішаючи усякові мови.

1900 року.
Київ

РОКОВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЯРМАРОК

(Лист до однієї пані)

Високоповажна
Олександро Михайлівно!

Вам, мабуть, не доводилось бачити таких силенних ярмарків, як цей, що стає тутечки в Білій Церкві, роковий ярмарок на спаса.

Серед Білої Церкви такий здоровецький пляц, як на Подолі коло Братства, а серед його мурований гостинний ряд, так само як є на Подолі, з двором всередині, з чотирма брамами, з крамницями на південь — на два поверхи, бо пляц згористий, а на північ на один поверх. Ставили цей мур графи Браніцькі, щоб звити торговельне кубло для своїх улюблених крамарів та ходячих банкірів—жидків. До цього кубла з двох боків причеплено ще з сотню дерев'яних крамниць в трьох рядках під однією покрівлею, а коло їх ще попримощувались ятки та рундуки з дрібним крамом. Тут аж кишать крамарі-жидки, неначе комашня в комашнику. Кругом майдану знов ліпші й багатші крамниці сливе суспіль навкруги, ще й паростками лізуть в ближчі вулиці... В головному мурі 80 крамниць, а навкруги майдану — їм я й лік погубив...

На роковий ярмарок на спаса цей усей, вже вимощений тепер майдан ввесь заставлений возами так, що й курці ніде клюнути. Стоять возами ті люде, що поприїжджали ярмаркувати. Тільки навкруги майдану серед гущавини пропущений проїзд на два вози, щоб розминатись. І по цьому проїзді трудно пропхатись — така ворошня й тіснота! Віз за возом, бричка за бричкою валками сунуться та й сунуться, зачіпають за осі, штовхають дишлями в вози, в брички. Погоничі раз у раз кричать, поганяючи коні: «Звертай, посунься! куди пхаєшся!» — тільки й чуєш на цьому проїзді.

Свистять пужална та батоги, ляскаючи об кінські та волячі морди, одбиваючись од голів та морд, що лізуть на чужі вози в цій гущавині. Народ ворушиться поміж возами, наче комашня. Яка сила кавунів, динь, груш на цьому майдані! Аж чудно дивитись на такі збитки! Кавунники заставили цілий куток майдану, цілу його четверту частку. Кавуни лежать здоровецькими довгими купами, заввишки як під пахви людині, з гострувatими гребенями, і нагадують низькі, присадкуваті єгипетські піраміди або степові херсонські скифські могили. Такі здорові ці подовжасті ряди, неначе хто заразом зібрав з десяток степових баштанів і позносив та поскладав в купу кавуни. Купи зеленіють за купами й займають взагалі місце з добрий сільський город або левадку. А поміж купами курені й ятки, вкриті куликами та ряднами. В ятках з дощок скрізь манячать жовті повняки — гвоздики, пучками натикані для прикраси. В ятках та куренях ночують перекупці з дітьми, там і обідають і вечеряють. Ці перекупці все місцеві міщани, що закупають по степах здорові баштани або й мають свої власні. Цей кавунячий закуток з двох боків од пішоходів знов ніби облямований возами з кавунами. Це напривозили на продаж кавуни з своїх баштанців околишні селяни. А коло куп кавунів, коло проїзду — знов проїзд, обставлений по обидва боки возами з кавунами, неначе облямований двома зеленими низками. А вище цього кавунячого кутка, кругом пляцу, коло проїзда жовтіють купи динь, накидані здорові купи груш. За ними рядками стоять по столах кошики з усякими грушами, яблуками, сливами. Цей овощний ряд знов загинається дугою по проїзді на другий бік пляцу, і тамечки знов по один бік манячать зелені купи кавунів і дрібних кавунців з ятками позаду. Ще й один короткий переулок, закладений купами

кавунів!.. Яка сила цього добра! Скільки тут овощів, а найбільше груш та слив-черкуш та пізніше потім слив-угорок. Сливи навалюють купами долі, такими здоровими, як і кавунячі купи. Настачає таку силу груш та слив південна Канівщина та Звенигородщина, найбільше село Медвин з-за Богуслава. Цей Медвин та Сухини за Стеблевом, та Журжинці в Звенигородщині — ці села всі в садках, неначе в лісах. Навіть хати в цих селах ледве видно на вулицю, бо й у дворах скрізь ростуть старі груші та черешні. Ми як було їдемо в Сухини в гості до батюшки, то все блудимо по селі, бо вулиці покручені, хатів сливе не видно на вулицю, і церкви не видно через сади. Їдемо було селом, ніби лісом, одразу ніколи не потрапимо до церкви та до батюшчиного двору та все питаємо шляху...

Починаючи з середини закруту проїзда проти кутка іде крамний ряд — яток з прилавками, понапинатих рядниною зверху, з двох боків. Цей ряд ефектний, колоритний, як гарні декорації. От ідуть рядки яток без накриття зверху, з готовим селянським убранням. Жидки тута вже позаводили «магазини готової одежі» для мужиків та селянок і одбивають заробіток в сільських кравців та кравчих. На довгих шнурах, причеплених до стовпчиків, теліпаються колоритні спідниці, юбки, жупани, піджаки, чемерки, козачини, неначе низки тютюну на Басарабії попід молдавськими хатами. А за ними рядок яток з готовими очіпками, з хустками та ситцем. Колоритними хустками обвішані усі ятки знизу доверху, до самих стель. Виходить суспіль декоративна стіна з усяких квітчастих хусток, неначе стіни, обтикані пучками квіток.

А далі понапинаті балагани — це манячать пустовитівські (з Канівщини) рушники, поцяцьковані червоними й синіми смугами, за ними чернігівці (старовіри й селяни) обвішали свої ятки королевецькими червоно-смугнастими рушниками. Рушники мають на легкому вітрі, аж сяють на гарячому сонці. За ними в ятках блищать прилавки-мисники, обставлені образами в золочених рамах та шатах. Тут на поворотці рядком притулилась ятка, уся по стінах обвішана коралями та добрим намистом. Міщанка якась навозить коралів на продаж десь із Почаєва, од австрійської границі. Певно в Почаїв навозять їх з Італії. Проти цієї ятки на пішоході сидять рядочком молодиці, і кожна держить добре намисто в руках на продаж, неначе вони сидять з червоними букетами в руках. В цьому рядку

блиск фарб од образів та навішаних рушників, синього та зеленого скляного намиста та коралів такий, що мої очі не видержують цього блиску на пекучому ясному сонці.

За цим рядом блискучим чорніє сумно кушнірський ряд. Тут розвішані кожухи та смушеві шапки. Кожухів сила! Кушніри все українці. Коло кожухів притулились столярські вироби для селян: столи та скрині. Їх ціле стовпище,— і не видно ні одної скрині стародавньої: зеленої з червоними квітками та на коліщатах! Все білі або червонясті під політуру.

Побіч цього головного пляцу, цього ярмаркового содому, через малесенький переулочок на два-три доми знов ярмарковий менший содом: це точок на багато меншому пляцу. Але як тут густо! Який натовп та гармидер! Яка ворушня! Наниз од майдану по вулиці на два сливе квартали уся вулиця заставлена возами з вінками цибулі. Вінки білуватої, жовтої й червонястої цибулі поначіплювані купами й рядками на крижовницях, на піднятих голоблях, на полудрабках,— неначе хто закидав вінками усю вулицю. Цибуля повилазила на полудрабки та голоблі, ніби на показ, та неначе сама запрошує молодиць, щоб її купували. Ця сила вінків на пекучому сонці має свій вигляд, доволі оригінальний. Цілий закуток наче завішаний і закиданий якимись чудними гірляндами або намистами...

А на пляцу по один бік попід хатами на вищому, згористому місці неначе гріються на сонці здоровецькі купи горшків, глечиків, золійників, полумисків, тиков, вазонів... Цілі піраміди цього посуду! А коло їх гори смуглявих чорнястих васильківських горшків. А за ними білі купи місцевого виробу. Усей довгий бік на пригорку закиданий посудом, неначе стоять гарби з посуду.

Проти цього ряду по другий бік тягнеться медовий ряд: на ослонах стоять з медом ночови, яндоли, відра. Два пасішники привезли довбанки з щільниками. Муха, зачувши сирість, налетіла звідусіль. Бджоли обліпили накриття, падають додолу на краплі, чіпляються до обмазаних рук перекупок, всисаються з жадобою в щільники. Пасішники закурили коло себе курево з морової губки. В гарячому повітрі пахне воском, медом. Люде товпляться посеред пляцу. Бджоли сновигають, неначе рої, поміж головами молодиць, падають додолу на чоботи. Здається, ніби хтось вивіз і поставив пасіку в цьому натовпі серед точка. Медовий ряд довгий. Цього року поліття на рої й

пасіки. Гостре курево, рої бджіл переносять мою думку в гаї зелені, в затишні пасіки, в катраги, де й людського голосу не чути... Але гам та шум не дає думати. Бджоли кидаються в вічі, на вид, на руки, неначе сердиті, аж люті, за свою руїну. Я оступаюсь вгору, по вулиці. Мене притягують співи лірників і якесь гудіння серед густого натовпу на широкому пішоході... Я насилу пропхався туди.

Чую, гуде органчик і співа приємний тенор зовсім не по-лірницькій... Насилу я пропхався поміж молодицями й дядьками. На пішоході стоїть не органчик, а фісгармонія чимала, така завбільшки як піяніно. Сидів і грав якийсь сліпець, таранкуватий і не старий. Він і приграваў акомпанемент. Чую, співає партесні церковні співи: херувимської — Бортнянського, «Тебе поем...». Встав він, сів на зміну другий сліпець, молодий красунь, білявий. Обидва в сіртучках, знать безталанні сірачкові шляхтичі — чиншовики. Після цього сіла грати сліпчиха, ще не стара, з очима, виїденими, очевидячки, віспою. Ця вже заспівала чернецький романс про «Скорбь и печаль жизни та суету». Голос альтовий, мелодійний. Це, певно, найновіша спілка старців з полупанків. Народ коло їх стовпився, неначе в церкві. Кидають копійки в мальовані дерев'яні мисочки, поставлені на фісгармонії по обидва боки. А десь поблизу в шумі та гамі дзенькають та гудуть ліри. Чуть, як ніби плачуть прохачі й прохачки — сліпці. А органчик гуде та гуде... Неначе десь поблизу стоїть якесь католицьке абатство, всунулось у цей ярмарковий натовп, і ллються через одчинені двері гуки органа...

А серединою пляцу народ сунеться двома хвилями: сюди й туди, вгору й наниз. Он вгорі коло крамниць з склом крамарі повиставляли довгі столи з скляним посудом — з пляшками, бутлями, стаканами; розставили його коло столів долі. Цей ряд миготить на сонці, ріже немилосердно в очі... дражнить нерви, неначе з столів і з-під землі хтось раз у раз сипле іскрами, неначе безперестану б'є іскряними бризками фонтаном.

Я повертаю в зелений ряд огородини та птиці.

На возах і попід возами лежать позв'язувані молоді качки, гуси, кури. Їм важко на спеці. Вони пороззявляли носи та дзьоби і важко дишуть та одсапуються. В гарячому повітрі запахло кропом, петрушкою. Ряди зелені — наче зелений город. Звертаю в переулочок — там на столах і долі знов груші; а далі стоять ночови з смаженою ри-

бою. Коло столів скрізь жаровні: жидівки й міщанки смажать на сковородах рибу під пекучим сонцем. Дядьки й молодиці купують і снідають та закушують...

На пляцу страшний тиск. Точок неначе клекотить, як вода під млиновими колесами та на лотоках. По кутках на обох майданах скрізь сидять лірники й сліпці. Скрізь чую гудіння лір та благання старців, неначе звідусіль чую голосний плач. Плачуть ніби сліпі очі, але не сльозами, а жалібними благаючими голосами... Поміж рядами й возами подекуди сновигають сліпці з поводатарями; декотрі жалібно співають...

От іде дві сліпчихи — молодиці з дівчиною поводаткою, і обидві співають гарними м'якими голосами в дует «Ісусе мій прелюбезний» — Дмитрія Ростовського... Їм акомпанує безперестану густе гудіння ярмаркове...

Задзвонили недалечко в соборі в усі дзвони на молебень (в соборі «храм»). Задзеленькали в костьолі. Люде здіймають шапки й хрестяться. Ще дужчий став гомін. Ярмарок ніби загув, як роздратований рій. А серед того гудіння чую, як десь вискакує різкий голос прохача, неначе десь тоне людина й кричить на порятунок. А органчик ніби співає смутні мелодії десь далеко... і наводить на мене серед життєвого шуму та гаму якусь тиху задуму... І торгують, і купують, і разом з тим хтось ніби плаче та сумує та виливає свій смуток жалібними співами серед цього ворушкого, тісного натовпу, де часто чується і регіт та жарти дівчат з парубками... І тутечки, як і в усьому людському житті — і сміх, і сльози вкупі...

Але ярмарок правдивий не тут, не в осередку містечка, а за містом, на торговиці. Цей майдан, що одним кінцем виходить у поле,— здоровий без міри. Скільки оком скинути в поле, тут усе заставлено возами, кіньми, товаром. В кількох проїздах рядками поставлені коні, в других рядках стоять воли, корови. Свиней, та ще й годованих — безліч! Тут свині все аглицької породи. В осередку ярмарку, в загорожах стоять цілі табуни коней, пригнаних з Дону, з Кубані, табуни волів сірих, круторогих — з степів. Тут дідичі та посесори закуповують коні й воли на тисячі карбованців — гуртами. Сливе серед торговиці на невеличкому, ледве примітному сугорбі стоять в загорожах з легкого вир'я, з дрючків табуни степових коней; коні все добрі, ситі, темної вороної масті печуться на гарячому сонці і од спеки та од мухи махають головами та неначе гордо-

вито оглядають усей широкий ярмарковий простір, з його натовпом, з миршавими селянськими кониками та корівками. Коло їх сіріють ніби цілі череди сірих степових волів, густо обквітчаних здоровецькими рогами. Воли стоять спокійно й байдужно ремигають, ніби не звертаючи жадніcінької уваги на вештання й ярмарковий гармидер. Скупщики з одслужених кавалеристів-москалів поприганяли свої гурточки селянських скуплених коней і поставили їх рядками по проїздах. Ці кавалеристи вже давно одбили од жидків торгівлю кіньми та худобою і заволоділи нею на ярмарках.

Між рядками селянських коней, миршавих, схудлих, вештаються подекуди смугляві патлаті цигани з своїми шкапами. Яка сила худоби! Скільки тут корів усякої породи! Між здоровими панськими голиндерками рябіють селянські миршаві корівки, такі завбільшки, як телята або годовані йоркшірські кабанюги, що лежать попід возами в холодку плиском на череві з сливе плисковатими спинами і тільки ніби стогнуть од спеки.

Ця половина ярмарку на торговиці багато пістрявіша. Між селянськими возами подекуди манячать усякі брички панські. На бричках печуться на сонці панії, матушки, а то й панни. Пани, панки, управителі, батюшки й усякі скупщики поодиноко й гуртом оглядають коні, торгують. Між свитками манячать пальта, капелюші, ряси. Подекуди сновигають жидки й цигани. Скрізь аж кипить торгівля й купівля. Покупці оглядають коні навкруги, заглядають їм в роти, оглядають зуби. Коні пручаються, задирають голови, хвицаються. Покупці кричать, але незабаром сходяться в ціні, здорово тричі ляскають по долоні. На краях, на просторі випробовують — які коні на ході. Он циган скочив на свою шкапу й полетів швидкою ристю, аж патли на голові трясуться. Він штовхає коняку в боки закаблуками, гукає, верещить, свистить як навіжений. Селяни стоять поважно й тільки осміхаються. Скрізь крутяться хурмани на конях. Пани й батюшки оглядають ходу і між собою нишком перемовляються або крадькома переморгуються. Підставні хваленики за плату од купців вихвалюють коні на всі боки і запевнюють панків, що коні добрі, бо буцімто вони їх давно знають і самі ладні торгувати й купити їх... Але пани їм не ймуть віри і, очевидячки, не вважають на їх облесливе вихвалювання.

По всій торговиці скрізь гам та крик неуявленний! Ко-

ні іржуть, хвицаються, а то й кусаються. Корови ревуть, свині кувікають, неначе колії тягнуть їх на заріз або вже штрикають ножами. Люде гомонять, кричать. Гомін стоїть густий, неначе десь поблизу шумить та реве водоспад. Тут вже істий содом! Неначе якийсь давній народ десь знявся з місця та й отаборивсь, мов в часи «великого переселення народів». На цей роковий ярмарок збирається народу, певно, тисяч п'ятнадцять або й двадцять. Іста Батиєва орда, тільки без верблюдів та гарб!

І скрізь по майданах тільки й чуть чисту українську мову, ні кришки не покалічену. По-українській говорять пани й батюшки і пани-католики, котрі тутечки навіщось звуть себе поляками, і жиди, бо в тутешніх католиків-панів та дідичів, в тутешніх жидів свій рідний язик — є тільки український. Пани-католики по-польській говорять погано й нечисто і тільки народною українською мовою говорять чудово, мов сам народ, хоч ця мова чомусь їм не до вподоби... Ця незліченна ярмаркова народна маса несамохіть асимілює, уподоблює собі і панів, і жидів своєю живою мовою.

1902

КИЇВСЬКІ ПРОХАЧІ

Оповідання

I

Був чудовий петрівчаний вечір. Надворі вже сутеніло. На Подолі затих стукіт та гуркіт. Курява на вулицях вляглась. На цвинтарі коло Пречистянської церкви під самою Андріївською горою було тихо, тихо, неначе в порожній хаті. Прочани повиходили з церкви й порозходились на спочинок по дощаних комірках на церковному подвір'ї, сукупному з цвинтарем. Тільки на східцях коло церковних дверей, під портиком з п'ятьма стовпами, сиділа одним одна вже літня, дуже сумна й задумана панія. Вона була убрана в чорну стару запорошену сукню. На голові в неї був дешевенький солом'яний чорний капелюшок, оповитий чорним удівницьким завоєм. Вона похилила голову й сиділа, згорнувши руки. Здавалось, що то сиділа не жива людина, а якась подоба людини, вироблена з чорного заліза на чорних залізних сходах.

Стрімкі гори понад Подолом виразно виступали на лиснючому рожевому небі темними звивчастими смугами. На горах лисніли золоті бані церков, неначе дотлівав жар,

що не спопелів до решти. Андріївський собор неначе висів над самою Пречистянською церквою на прозорім небі. На вершечку стрімкої гори і на горах і в долинах, скрізь вже запанувала вечірня тиша. І в небі й на землі все неначе мліло й розкошувало в пишноті гарного тихого петрівчаного вечора. Вечір звичайно наводе на душу смуток. Думи заворушились в голові безщасної панії. Сльоза за сльозою покотились по смуглявих сухорлявих щоках.

Несподівано важка половинка церковних дверей одчинилась тихо, без шуму. Задумана панія аж кинулась, аж жахнулась. З церкви вийшла на сходи літня, навіть пристаркувата ніби черничка в чорному довгому убранні, напнута чорною вовняною хусткою, як запинаються послушниці в панянських монастирях. Вона обережно зачинила й замкнула двері здоровим ключем і, сходячи по сходах, вгляділа незнайому панію, що сиділа мовчки й непорушно, неначе мара.

— Еге, ви оце прибули звідкільсь на прощу? Але чого ж ви плачете? — спитала черничка в панії сміливо.

— Ні, серце! Я не на прощу прибула до Києва. Я прибула напитувати собі будлі-якого місця, бо я нігде не маю пристановища. Я хочу стати за няньку або за економку, бо я, бачте, безприхильна й безпричальна удова. Нема мені до кого й прихилитись...

— Хто ж ви такі, що не маєте до кого й прихилитись?

— Я, серце, удова. Ще торік влітку саме в страшенну спеку були маневри під Білою Церквою. Була зібрана незліченна сила війська. На маневрах мій чоловік, капітан, надісь од духоти та пороху, впав з коня, а натовп причавив його на землі. Його підняли вже мертвого... Я зісталась удовою без грошей, без шматка хліба, без пенсії, та оце прибула до Києва напитувати собі будлі-якої служби, бо мені, певно б, довелось вмерти з голоду. Я вже давненьки живу в Києві, найняла в найдешевшому заїзді номер і вже тижнів зо три тиняюсь та блукаю по місті, ходжу по домах, напитую собі місця й ладна вже найнятись хоч би й за горничну. Але як мене спитають, хто я така, як довідаються з пашпорта, що я капітанша, то й ніхто не квапиться прийняти мене за слугу. Одні тільки здвигнуть плечима, другі подумають, подумають, та й кажуть, що їм треба простих слуг... що їм і якось ніяково приймати за горничну капітаншу. Була я скрізь і по гошпиталях, і по богадільнях, заходила й в магазини, думала стати за прикаж-

чицю абощо. Никала по всіх-усюдах, і нігде мені не споспудилось: нігде мене не прийняли. Всі мене цураються. На мені той чин капітанші, неначе антихристова печать.

— Невже-таки в вас немає якої рідні? Невже-таки ви зовсім безпритульна людина, така, як я? — сказала церковна сторожиха Мокрина Пантелеймонівна Майбородиха.

— Ой серце! Нема в мене ні сестер-порадниць, ні братів, ні дядьків. Є в мене одним один син єдиник. Сиділа я в його взимку, перезимувала, а далі вже не всиділа. Терпець увірвався,— сказала Ольга Семенівна Галецька.

— Певно, невістка лиха? — спитала Майбородиха.

— Ат! бодай не казати. Своїх дітей гріх гудити та обносить. Терпи й мовчи й... глитай сльози мовчки! — сказала Галецька й одразу заплакала.

— Отакого горя й я зазнала, як помер мій чоловік,— сказала Майбородиха,— я таки з київських міщан. Чоловік мій був столяр, і добрий був столяр, мав добрі заробітки, мав і добрий засіб. Мені за ним жилося непогано. Але він несподівано помер. Я перебралась до дочки, бо і в мене теж нема родини, окрім дочки-єдиниці. Виростила я, вигодувала й викохала дочку, як панянку, й видала заміж таки за столяра. Зять собі й нічого чолов'яга, але дочка моя вдалась лиха-прелиха... Орудує було мною, як наймичкою. Я їй було їсти варю й дітей доглядаю, і рано встаю, й пізно лягаю. Од роботи я ніколи не одмикувала й робила, що тільки вона було загадує мені робити. Одже ж ніяким способом не догодила їй. Було загадує мені роботу, як осавула на панщині, та сердиться, аж сікається до мене, цвікає мені в вічі, лається. А я ж її любила та пестила, як панянку! Та й випестила собі на глум.

— Отака ж сама й в мене невістка! І я через те мусила тікати од неї,— сказала Галецька.

— От і правда, як приказують в приказці: мати порве пазуху, ховаючи для дітей, а діти порвуть пазуху, ховаючи од матері,— сказала Майбородиха, й при тих словах і в неї очі зайшли сльозами. Вона сіла на сходах поруч з Галецькою.

Оповідання простої, але щирої людини ще більше завдало жалю безталанній Галецькій, бо нагадувало їй, як ще недавно кривдила її лиха невістка.

— Годуй, доглядай дітей, не досипай і не доїдай для їх, а вони потім ладні тебе на старості літ і з хати коліном

виперти,— обізвалась Майбородиха.— Дочка приставила мене до дітей. А як було часом не догляджу гаразд дітей, вона мене лає, кричить на мене. А сяду обідати, то бачу, що вона неначе ложки ліче, скільки я з'їм, скільки кусенів хліба проковтну. Не вижила я в неї, покинула, найняла собі кімнаточку, як комірчинку, та й стала перепродухою: було перепродую то яблука, то усякі овощі, то бублики, то паляниці. Але й цей продаж не пішов мені на руку. Був час, що я ходила старцювати по монастирях та до святих Печер. Та вже, поздоров боже, наш старий батюшка отець Онуфрій побачив, що я звелась на старчиху, та й узяв мене до церкви за сторожиху. От тамечки під дзвіницею під низом є три малесенькі кімнаточки. Він дав мені одну комірчину й приставив до церкви, щоб я мела поміст, стирала та змітала порох з образів, гляділа груб в теплій церкві, бо, бачте, там паламар якийсь такий, що в його неначе не всі дома. Його батько ще ззамолоду паламарував таки в нашій церкві та й помер, а отець Онуфрій не хотів скривдить його сина та й випросив йому батьківське місце. Але він собі зроду якийсь нетяма, нерозторопа: тільки й уміє дзвонити та топить в грубах. А я вже за його й прибираю, й вимітаю, й груб доглядаю. Якби не пан-отець, то я, мабуть, і досі б поневірялась в прохачках та тинялась з торбами по монастирях. Поздоров його, боже, й продовж йому віку!

— Якби мені трапилось хоч таке місце, як оце вам, то я ще й богові подякувала б,— сказала Галецька,— я вже прожила й проїла усе до останнього шага, що мала. Заплатила оце останні гроші в гостиниці й сьогодні од самого ранку в мене й рісочки в роті не було. Вже тиждень я не маю чим живитись. Хліб та вода, ото єдиний мій поживок. Через таке піснюкання я вже захляла, ледве мене носять ноги, ледве животію на світі. Хоч скидай та продавай черевики, бо в мене вже нема чого й продавати. Я чула, що в вас на цвинтарі дурно дають прочанам дощані комірки. Чи не можна б притулитись в вас в комірці, доки я собі напитаю якусь службу?

— Батюшка набудував на подвір'ї маленьких комірок для сільських прочан, де вони складають та кидають на день свої клунки, щоб не носитись з ними по церквах, і там ночують. Але ж ви не спатимете на тапчані, на голих дошках? — промовила Майбородиха.

— Мушу спати. Нігде в світі дітись! — сказала Галецька.

Майбородиха важко зітхнула, згадавши за своє бідування, дуже схоже на бідування незнайомої безщасної удови.

— Йдіть, пані, до мене; днюйте й ночуйте в моїй кімнатці, доки знайдете собі якесь пристановище. А я тим часом обернусь до нашого батюшки, побіжу до титаря. Може вони порадять вас, зарятують в біді й дадуть вам якусь роботу. В мене є ліжко; стоїть і тапчанчик. Будете спати на тапчані. Побудете, поживете, а там, що бог дасть. Якого-такого поживку постаче в мене і для вас, і для мене,— сказала добра Майбородиха.

— Я не знаю, як вас і дякувать. Та й чим вас дякувати, коли в мене нема й шага за душею,— сказала Галецька.

Надворі вже поночіло. Смутний вечір кинув сутінок на цвинтар. І в тому сутінку тихо йшла смутна розмова крізь сльози двох безприхильних удов. В той час паламар Досифей Клопотовський неначе виник з темних здорових та високих дверей під дзвіницею. На йому теліпавсь широкий засмальцьований халат зелено-жовтого міщанського кольору з двома поворозками ззаду. Картуз був надітий набакир: з-під картуза неначе випручувались розкішні чорні прегусті кучері. Чорні очі аж горіли якось неприродньо, неначе тліли дві жаринки. Він наближавсь до сходів й, походя, виспівував вінчальну пісню: «Ісаіє, лікуй! Дева імє во чревє і роді сина Емануїла».

— Йдіть собі, пані, з цвинтаря, бо мені вже час замикати браму. Вже всіх бабів та молодиць оце позаганяв в хліви, тільки ви й зостались у цвинтарі,— сказав Клопотовський.

— Та мені, голубе, надісь, довелося б ночувати на вашому цвинтарі, отутечки на сходах.

— Оце гаразд видумали! То тільки сільські баби покотом сплять на траві на цвинтарях по монастирях. Панам не личить спать долі на цвинтарі. В вас, певно, є ж свій дім. Може, й маєте синів та гарних дочок... Це, мабуть, в вас якісь вереди чи примхи, щоб спати на цвинтарі. Чи в вас пак є гарні дочки? — спитав благенький Клопотовський.

— Нема в мене, голубе, ні дома, ні дочок. Я одним одна собі в світі, сирота,— смутним голосом обізвалась Галецька.— В мене й шага нема в кишені, гірше ніж в стар-

ця, бо в старця є хоч шматок хліба в торбі: є принаймні чим живитись.

— Гм... Я думав, що ви якась панія, а ви прохачка. Я думав, в вас є гарні дочки, та оце й питаю, бо мені час би вже й женитись. Так мені усі люде кажуть. Та й осточортіло парубкувать. А коли ви старчиха, тільки панського заводу, то зараз мені виходьте геть з цвинтаря, бо вже пізня доба.

— Ця панія ночуватиме в мене, й ось ми зараз встанемо та підемо до господи,— сказала Майбородиха.

— Хіба так! Коли так, то я піду зараз замикати браму, щоб якийсь дідько часом не вшелепавсь в цвинтар на ніч,— сказав Клопотовський і оступився.

— Ви, пані, йому вибачте. Він вже дорослий, навіть літній парубок, і все тільки думає за те, щоб женитись та ще й не просто, а посватати багатирку та ще й дуже гарну, бо, псяюха, хоч і вдався нетяма, й навіть без клепки в голові, але дуже лицяється до гарних паннів. Ходімо, пані, в мою кімнату. Переночуєте та повечеряєте в мене хоч чайком. Досифею! чи ти пак вже наставив самовар?

— Та вже там аж парує, а ви все сидите та теревені справляєте: ладні балакати з отією прохачкою й до півночі,— гукнув Досифей, брязкаючи ключами та порпляючись коло засува біля брами.

Майбородиха повела Галецьку в свою кімнату під мурованою старою дзвіницею.

В здорових високих сінях з чорною дощаною стелею було поночі. Двері в кімнатки ледве мріли. Майбородиха забряжчала ключами, одімкнула двері. Галецька вступила в кімнату, і їй здалось, що вона несподівано опинилась в якомусь панянському монастирі, в келії якоїсь черниці. Кімнатка була вузенька й довгенька, з однісіньким вікном в такій товстій стіні, що на вікні можна було лягти, підобгавши ноги та скарцюбившись. По один бік кімнатки стояло просте ліжко, по другий бік стояв тапчан з матрацом, застелений білою сільською скатертиною, а в куточку лисніли фольгові образи, й ледве блимала маленька лампадка. На вікні зеленіли молоденькі листаті фікуси та герані. В кімнаті було чисто. Нігде не було ні порошинки. В одчинене вікно через залізні гратки було видко цвинтар, зарослий зеленим соковитим шпоришем, та рядок старих дуплинастих волоських горіхів попід барканом.

«Коли б мені знайти будлі-де хоч такий притулок, я була б тричі щаслива й не нарікала б на свою лиху долю»,— подумала Галецька, оглядаючи кімнатку.

В кімнатці ще було видно. Майбородиха розкутала голову й попросила Галецьку сідати. Галецька сіла на тапчанчику.

— Отутечки я знайшла собі пристановище до якого часу, дякуючи нашому панотцеві Онуфрієві. Тут мені, як у бога за дверми. Житиму собі тут доти, доки житиме наш панотець. А там далі один бог відає, як воно буде. Коли б часом мені знов не довелось простягати руку за милостинею попід монастирями, бо до дочки я не вернусь,— сказала Майбородиха.

Незабаром Досифей вніс самовар і поставив на столі. Майбородиха встала й заходилась поратись коло самовара.

— От і спасибі тобі, Досифею, що ти поспішивсь з самоваром. В панії вже, певно, дві доби не було й рісочки в роті,— сказала Майбородиха, засипаючи чай.— Це ми, бачте, чергуємось з Досифеєм: ставимо самовар по черзі: раз він, раз я,— сказала Майбородиха до Галецької,— ми вдвох тільки й живимось чаєм.

— Мені таки й варто сказати спасибі, а вам од мене то не великий спасибі, бо доки вас діждався, то в самоварі й жар спопелів. Мені доведеться хлептати холодний чай, бо ви все там теревените та базікаєте з нудьги то з старцями, то з прочанами. Насилу вас докличешся,— сказав Досифей.

— Бо, бач, мені ні з ким і побалакати гаразд. Ще й онімію отут в цвинтарі в самотині, забудусь і говорити полюдській,— обізвалась Майбородиха.

— Ще що вигадайте. А зо мною хіба ж ви не набалакаєтесь? Невже я такий немова та нетяма, що ви зо мною не набалакаєтесь всмак? А може, ви думаєте, що зо мною не варто й балакати.

— Борони, боже! Що це тобі, Досифею, спало на думку? Не ремствуй дурно на мене й на цю панію, бо ми, може, й станемо тобі в пригоді: як оце метнимось вдвох по Подолі, то висватаємо тобі таку писану красуню, що тобі й у сні не привиджувалась,— сказала Майбородиха в жарти.

— І справді? А може, ви брешете, тільки дурите мене?

— От тобі й на! Навіщо ж мені дурить? Ти ж красунь з лиця на ввесь Поділ.

Досифей на радощах аж засміявсь і блиснув зубами. Він і справді був гарний з лиця, чорноокий, кучерявий та рівний станом, але дуже блідий та замлілий, аж щоки йому пазападали. Чудові, сливинь чорні очі заблищали, аж заграли. Чорні вуса ніби заморгали. Сухорляве та смугляве лице повеселішало, ожвавилось і стало ніби розумніше.

— Але глядіть, щоб панна була багата; щоб батько дав принаймні тисячу карбованців. Бо як буде гарна, але не матиме тисячі карбованців, то на дідька вона мені здалась. Я її ладен після весілля хоч вкинути в Дніпро,— сказав Досифей.

— Ой не говори так! Хто ж таки кидає свою жінку в Дніпро? Тебе ж візьмуть на Сибір.

— На Сибір я не хочу, а жінку без грошей таки швиргону в канаву або в Дніпро, щоб і не вигулькнула з води! Ви мені напитайте молоду й гарну, і вродливу, хоч би навіть і лиху, аби тільки була грошовита: щоб мала принаймні одну тисячу карбованців!

— Добре, добре! десь таки та напитаємо вдвох, хоч в тебе ондечки на пальцях вже й без того рясно каблучок. Хто тобі надавав стільки отих каблучок? — спитала Майбородиха.

— А хто ж надавав? Дівчата надавали. Каблучки дають, а йти заміж за мене багаті чомусь не зохочуються, а бідних мені непотрібно. Я й сам до таких не кваплюсь. Я візьму бідненьку хіба аж тоді, як розстараюсь грошей. Але пийте мерщій чай, бо самовар прохолоне. Я далі не видержу, бо мені вже заманулось чаю. Прийду згодом та візьму до себе самовар, бо, може, й до мене приблудиться якийсь прохач,— сказав Клопотовський.

— Не прохач-бо! а, надісь, приплентається якась гарна прохачка. Еге? Чи правду я кажу? Га? — обізвалась Майбородиха.

— Може й правду. Хто його зна,— сказав Клопотовський і пішов тихою ходою з хати.

— Отак, як бачите! В його тільки й мови, що за гарних та ще й багатеньких паннів,— сказала Майбородиха.

— Він і справді трохи якийсь чудний, неначе в його нема однієї клепки в голові. І гарний з лиця, але сухий, як скіпка, та замлілий, неначе захарчований. Певно, зріс на поганому поживку, не їв нічого тривного змалку,— обізвалась Галецька.

— Ет! який там паламарський поживок! Зріс на черствому хлібі. Але він собі робочий і навіть працьовитий. Тільки гарні панни зовсім забили йому памороки. Отих перснів понадавали йому дівчата й панни в смішки з цілої нашої парафії. Піднімають цього недотепу на сміх, кажуть йому, що то золоті каблучки, а він благенький і йме їм віри. На щастя, він вдавсь собі якийсь безжурний. Все ходе по цвинтарі та вигукує: «Ісаіє, лікуй!»

Галецька осміхнулась, неначе блиснуло сонце з-за хмар в пилипівчану негідь та сльоту.

Майбородиха дістала з косинчика під образами дві проскури, ще позавчорашні, налила два стакани чаю й посадила Галецьку кінець стола.

— Пийте, будьте ласкаві, чай та не здивуйте, що проскури позавчорашні. Це наша подільська проскурниця дає мені сливе щодня кошик проскур перепродувати на цвинтарі сільським прочанам. Перепадає й мені, як перекупці, сякий-такий шаг, ще й черстві нерозпродані проскури маю собі до чаю.

— Спасибі вам, дай вам, боже, здоров'я, що ви мене оце нагодували й напоїли,— сказала Галецька трохи не крізь сльози.— В мене вже була думка — з мосту та в воду. Раз якось я вдалась в таку тугу, що вже хотіла заподіяти собі смерть: вже була наважилась шубовснути в Дніпро, та... побоялась взяти гріх на душу.

— І не беріть, пані, такого важкого гріха на душу. Побудьте в мене, а я тим часом обернусь до отця Онуфрія. Він людина добра. Може, попеклюється вашою долею. Піду до нашого титаря та його дочок. Може, знайдуть яке шитво для вас, бо титар дуже сім'янистий, певно, робота в його знайдеться. А там далі побачимо. Стукай, то й «отверзяться» тобі двері,— втішала безталанну удову Майбородиха.

Зарипіли старі важкі двері й одчинились. З темних сіней вигулькнула кучерява Досифеєва голова.

— І коли ви нап'єтесь того чаю? Чи, може, ви питимете його до світа? Жду та жду самовара, аж очортіло вже ждати,— забубонів сердито Клопотовський.

— Та ми вже давненько напились чаю, та оце тебе сподівались у гості. А ти все десь дляєшся, гаєшся й не сподобляєш нас своїми одвідинами, щоб вкупі з нами почаювати,— сказала Майбородиха.

— Авжеж пак! Я питиму чай з кращими за вас. Я спо-

діваюсь своїх гостей. Давайте хутко самовар, бо мені ніколи ждати.

— Коли тобі так заніколилось, то й бери. І чайник візьми. В чайникові є доволі чаю,— сказала Майбородиха.

Клопотовський взяв самовар і длявою ходою з насупленими бровами вийшов з кімнати.

— І справді цей Клопотовський хоч не божевільний, але трохи ніби чудний,— стиха промовила Галецька.

— Таки справді чудний. Наш панотець любе його через те, що він роботящий, слухняний, дуже чесний, хоч він трохи й опришкуватий. В церкві не зачепе ані шага, а коли часом знайде долі копійку, може, загублену якоюсь людиною, то зараз несе до панотця ту знахідку. Він все сватається тут в парафії. Вже сватав п'ятьох дівчат-міщанок. А ті дають йому гарбуза й піднімають його на сміх. Оті всі бронзові каблучки подавали йому тутешні дівчата, ще й дурять його, що ті персні золоті. А він думає, що вони справді золоті. Теперечки йому нависла на очі найменша титарева дочка. Тільки й мови в його, що про неї. Там така гарна та вродлива, неначе намальована. А він хоч і благий, але це розшолопав. Хоче до неї старостів засилати.

Майбородиха вийняла з груби тарілку з холодною вареною таранею, зняла з полички тарілку з шуликами з маком і поставила на стіл.

— Живіться, будьте ласкаві, хоч цим, бо я більше живлюсь отаким холодним поживком, ніж стравою. Я готую собі гарячу страву хіба двічі на тиждень.

— Спасибі й за це. По других людях я й цього б не знайшла, бо просити якось ніяково, та й сором,— сказала Галецька.

Вона почала закушувати, але їжа не йшла їй на душу. Пригнічена бідою, вона через силу з'їла трохи шуликів з маком.

— Знаєте, пані, що я вам скажу. Як на мою думку, то вам не слід навіть ставати будлі-де за няньку або за горничну, бо кожній господині буде якось ніяково садовити вас обідать в пекарні з наймичками та усякою челяддю, а з собою ні одна господиня не посаде вас за стіл обідати, бо ви все-таки в неї наймичка. Та вам і зовсім-таки не приялічає обідати з простими челядницями, бо ви капітанша. Вам треба б напитувати собі місце десь в лазаретах

або в богадільнях, чи десь по приютах,— сказала Майбородиха.

— Питала я в одному шпиталі, та мені сказали, що нема місця. Але де ті шпиталі та лазарети, я й сама тому не відома. Вже в мене була думка стати на точку між молодицями та дівчатами. Може б, трапився якийсь наймач та взяв мене на службу до себе.

— Ось нехай я спитаю в свого панотця. Він повинен про це знати лучче од мене. Але невже ж таки ваша невістка та син такі лихі люди, що при їх не можна жити?

— Ой лихі обоє! а невістка ще гірша за сина, хоч мені б і не годилось судити та гудить своїх дітей. Син вчився погано. Між небіжчик напитав йому в одного дідича місце пригінчого на буряках, а потім дали йому місце бухгалтера в сахарні. Живе він собі добренько, хоч і не в достатках. Але мені жити при йому не можна. Син завісний, лихий та скупий, а невістка ще зліша за його й теж має жадобу до грошей. Я служила їм, як наймичка, й дітей доглядала. Служила так, як ніяка наймичка їм не служила б. Я вволяла тільки їх волю, а за себе й не дбала й навіть не думала. Але невістка гризла мене щодня, а син дуже жадний до грошей: все натякає мені, що я ще здорова, щоб я шукала собі якоїсь служби. Так мені надокучили обоє, що я ладна була стати й за наймичку в людей чужих, але добрих. Мені в чужих людей хліб не був би такий гіркий, як у своїх дітей. Після небіжчика тільки й зосталось те, що було в хаті. І пенсії мені не дали, бо мій чоловік не вислужив пенсії.

Галецька говорила, а сльози крапали з очей.

— Піду ж я в гостиницю та візьму свій пакунок з сорочками та з удяганками, що я покинула в хазяйки,— сказала Галецька, подякувавши Майбородисі за вечерю.

— Піду й я з вами та, може, допоможу вам у чому: перенесу дещо, бо ви, мабуть, не здужатимете й підняти пакунка, так здорово охляли з голоду,— сказала Майбородиха.

В неї майнула думка, щоб Галецька часом не пішла до Дніпра та не заподіяла собі смерті. Вона напнулась хусточкою і, прибравши з стола, пішла вкупі з Галецькою до гостиниці.

Вже смерком вони вернулись з двома невеличкими пакунками, завинутими в хустку та в укривало. Майбородиха одчинила віко скрині, налапала насподі чистеньке про-

стирядло й застелила тапчанчик. Галецька примостилась на тапчані. Довго не брав її сон. Довго ворушились в неї думки й літали десь далеко. Згадки все вертались в давні минувші луччі часи її життя.

«Де це я опинилась? І куди це занесла мене лиха доля, неначе вихор билину? Куди цей вихор занесе мене на чужині? В яких-то людей доведеться мені знайти собі пристановище? А чи доведеться ж?»

І довго ворушились сумні думи в душі, неначе море вхопило цю безталанну людину й несло кудись на хвилях без краю, без кінця, несло в якусь сіру безвість, в якусь чорну безодню.

Вже в глупу ніч Галецька заснула важким міцним сном, покладаючи надію на одного бога.

Вранці, напившись чаю з Галецькою, Майбородиха причепурилась, наділа новішу удяганку й побігла до отця Онуфрія на пораду. Отець Онуфрій, сивий, аж білий, високий, широкоплечий та поставний, з довгою білою бородою, сидів в садку на лавці з простою патерицею в руках. Економка саме тоді пила чай з двома унуками, недолітками-школярами.

— Чого це ти, Мокрино, спозаранку ходиш на одвідини? — спитав отець Онуфрій.

— По ділу прийшла, батюшко,— одповіла Мокрина Майбородиха.— Прийшла питати поради за ту капітаншу, що в мене ночувала оцю ніч.

І Мокрина розказала йому все, що знала за Галецьку, й попросила його дати їй яку-небудь роботу та знайти в парафії будлі-яке місце для безталанної удови, котрій довелось брати торбу та йти в старці.

Отець Онуфрій вважливо вислухав і обіцяв напитувать місце для Галецької. Майбородиха просила дати тимчасом яку роботу для удови. Паничі пригадали, що в їх вже деруться сорочки, й просили, щоб Галецькій дали шити нові сорочки. Стара економка, якась далека родичка з села, винесла з покоїв сувій полотна, дала на зразець паничівські старі сорочки й оддала Майбородисі. Потім вона позшукувала по комодах та скринях, що треба було полагодить та полатать. Мокрина була така рада, що аж сама повеселішала й жвавою ходою почимчикувала додому. Оддавши Галецькій шитво, вона пішла й до титаря й просила і його напитать будлі-яку службу для Галецької. Титар обіцяв напитать службу в знайомих сусід та в парафіян;

обіцяли й його дочки. Майбородиха принесла удові добру звістку. Галецька зараз сіла за роботу й ніби трохи повеселішала.

Задзвонили на службу. Спасенники й спасенниці прочани заворушились, повиходили з комірок, висипались на цвинтар. Цвинтар став людний. Майбородиха винесла кошик з проскурами й сіла на сходах. Отець Онуфрій незабаром надійшов в цвинтар, згадав по Галецьку й зайшов у Майбородишину кімнату, щоб побачити Галецьку й самому за усе розпитать в неї. Галецька й од себе просила й благала його зарятувати її в біді, знайти для неї службу в своїх заможних парафіян.

Тиждень працювала Галецька од раннього ранку до пізнього вечора довгого петрівчаного дня, заробила трохи грошей на харч для себе й для Майбородихи. Вона хотіла заплатить грішми Майбородисі за житло, але Майбородиха грошей не взяла.

— І борони, боже, щоб я брала гроші з такої безпричальної сироти, як оце ви! — казала Майбородиха.— Поневірялась отак само й я ще недавнечко. Зазнала й я такого самого лиха. Заробляйте собі на здоров'я на харч та на поживок, доки десь знайдете собі пристановище. А в мене живіть хоч би й доти, доки ваші злидні до решти зникнуть, підуть десь на очерета та на болота. Зазнала й я таких самісіньких злиднів, не дай, господи, їх нікому хрещеному й молитвеному. А мені небагато треба поживку: їдець з мене кат зна який.

Трохи згодом Майбородиха знов пішла до титаря питати якоїсь роботи для Галецької. Панни познаходили старі панчохи, що треба було позаплітать, познаходили сорочки, які треба було полатать. Галецька заробляла на харч і сама блукала скрізь по Подолі, щоб напитать собі службу.

Але місце не траплялось. Майбородиха вже не знаходила й випадкової роботи для Галецької. Капітанша знов сиділа без роботи, проїдаючи останні зароблені шаги. Не пішли її злидні на очерета та на болота, а знов вернулись до неї й неначе й собі вгніздились в затишному куточку в доброї Майбородихи на довгий час.

Старого отця Онуфрія дуже любили й шанували прості парафіянки та купчихи і як удівцеві часто приносили на даровизну то половину пирога, в кого справлялись іменини, то печену гуску або качку, начинену яблуками, або пів

печеного поросяти. Часом приносили чудові паляниці, в кого траплялась в господі якась оказія: весілля або похорон. Це, певно, був одгук та остача «линування», себто старосвітського харчування духовенства натурою. Отець Онуфрій завжди посилав Галецькій добру частку того приносу.

— От і я при вас таки живитимусь чимсь добреньким та ласеньким. Без вас, певно, мені б не довелось і покуштувати отакого добра! — казала до Галецької Мокрина.

Галецька тільки зітхнула. Вона добре знала, що ці ласі для Мокрини шматки були милостинею, котру кидають у торбу старцям під церквами. Вона теперечки почувала, що це вже й є перша милостиня, подана задля неї, що її таки не мине прохацька торба.

Мокрина вже не знаходила ніякої роботи для Галецької. Галецька вже облатала маленьку парафію й сиділа без роботи й без поживку. І служба нігде не траплялась, де вже тільки не напитувала й вона сама, й добра клопотлива Майбородиха, й сам отець Онуфрій. Вже й в самої Мокрини не було за що ні харчуватись, ні навіть купити чаю та сахару.

Одного дня Мокрина познаходила десь на грубі черстві давні проскури, припалі зеленою цвіллю, потрощила ці сухарі й намочила у воді. Вона зварила в грубі не борщ, а сирівець з закришкою. Вони вдвох пообідали останній раз якоюсь каламутною джумигою замість борщу.

— Нема що робити! Таки доведеться вам тим часом піти в старці, доки десь трапиться підхоже місце. Отак само було раз і мені. Взяла я торбу та й потяглась на Ближні Печери. І добрі люде наскидали мені й грошей більш карбованця, і півторби бубликів, окрайців, скибок і спідушок од паляниць. Ідіть, серце, й ви на Ближні Печери, станете з торбою коло самої брами скраю в тій довженній галереї, що сходами йде наниз од Лаври до Ближніх Печер. Там, певно, й вам наскидають і грошей, і хліба. Буде принаймні харч, та ще й зайве зостанеться на прожиток. Нема де вам дітись в світі, хоч світ і широкий. В мене є доволі усякої старовизни та дранок. Одягніться прохачкою, та й господи спострічай і помагай вам! Тут є чимало таких, як ви, поміж прохачками. Добре, що завтра неділя. Прочан іде в Печери безліч! Не ви перші й, надісь,

не ви останні. На все божа воля! — говорила Майбородиха сливе крізь сльози, згадавши, як і вона сама колись ходила з торбами під монастирі та до Печер жебрати.

II

Другого дня в неділю ще вдосвіта, як тільки почало дніти, Майбородиха збудила Галецьку, одчинила віко скрині й познаходила своє старе латане убрання.

— Не надівайте ж сукні та отого бриля, бо вас обминатимуть сільські бабусі та молодиці. А вони ж то найбільше подають милостиню. Удягніться в це дрантя. Воно чисте, не засмальцьоване. Нічого те, що воно старе та латане,— сказала Майбородиха.

Галецька вдягла стару спідницю, так збляклу, що не можна було навіть довідатись, якого кольору вона колись була. Майбородиха знайшла найстарішу удяганку, не то кацавейку, не то жупан, на котрій була сливе латка на латці; достала старі подірявлені сіренькі панчохи та стоптані черевики. Галецька вдяглась, запнула голову якоюсь дірявою збляклою хустиною, а в руки взяла невеличку торбину й ціпок. З заплаканими сумними очима, з тугою та одчаєм на помарнілому виду, Галецька стала одразу ніби справдешньою старчихою, що й впізнати її не можна було.

— Хоч це дрантя й не личить вам, пані, але що ж маємо робити. Нігде дітись: треба вчиняти волю божу! — промовила Майбородиха, вирядяючи Галецьку в прохацьку дорогу.

Майбородиха провела Галецьку з Подола аж геть вгору возвозом, трохи не до половини шляху до Лаври. Вона боялась, щоб часом безталанна удова не звернула з шляху до Дніпра та з одчаю не шубовснула в воду.

— Та ставайте, серце, недалечко, з самого краю, в галереї: там більше перепаде милостині. Господи, й помогай вам, і споспішай! Дай, боже, час добрий! — промовила Майбородиха, напутивши ще раз Галецьку й як руку простягати, і як згорблювать спину, і якими словами жебрати милостині. Вона перехрестила самий слід Галецької, перехрестилась і сама й тихою ходою пішла назад додому, бо знала, що вже затого почнеться в церкві одправа.

Галецька прийшла в Лавру вже як сонце підбилось вгору. В великій церкві одправлялась служба божа. Прочани сновигали по здоровому цвинтарі; обліпили натов-

пом великі двері в церкву, наче бджоли вічко улика в душний вечір влітку. По довгих липових та каштанових алеях вештались або бігали бігцем молоді послушники в чорних лиснючих каптанах, в чорних суконних гостроверхих яломках. На цвинтарі поміж бабами та дівчатами дибали чотири свійські журавлі, збирали шматочки хліба, зумисне для їх розкидані прочанами. Галецька зайшла на хвилину в церкву, помолилась і швидко почимчикувала через цвинтар, вийшла через бокову браму за стіну, перейшла вузенький переулок і вгляділа широкий мурований ганок, у которому вже була одчинена брама в довгу галерею, кудою прочани простували наниз в долину через ярок до самої церкви над Ближніми Печерами.

Прочани ще стояли в церкві на одправі. Ще не пускали прочан в Печери. Коло самої брами стояло два візки. На одному візку лежав на спині якийсь каліка, без ніг і з покаліченими руками, більш схожий на живий шматок тіла, ніби лежала жива колодка з головою, з чорними безтямкими каламутними очима й з таким ротом, що той рот здавався чорною діркою в якусь живу довбанку з товстої липи. По другий бік брами на візку сидів хлопець, теж без ніг, з закарлюченими руками без пальців, сухий, як кістка, обмотана жовтою шкуркою.

Галецька прийшла зарані, стала в брамі скраєчку коло самої одчиненої половинки брами й обперлась спиною об ворітницю, як раяла їй стара Майбородиха.

«От і добре я зробила, що прийшла заздалегідь: принаймні зайняла найдогідніше місце скраю»,— подумала Галецька.

Але незабаром десь набралась силенна сила старців і посипалась в одчинену браму. Одправа в Лаврі вже скінчилась, і всі старці од Лаврської церкви заразом рушили й попростували до Печер в галерею. Незабаром вони обсіли й обступили довгелецьку галерею рядками по обидва боки. Широченька галерея, з закругленою стелею, завширшки на два сажні, неначе спадала наниз з пригорка сходами, між котрими подекуди були широченькі платформи, а потім далеченько нанизу в долині закручувалась навскоси маленьким закрутом і йшла до самої церкви, де був прихід у Ближні Печери. На східцях і на платформах попримощувались двома рядками сливе суспіль старці й старчихи, неначе галки понад вікнами на дзвіниці. Яких старців, яких калік там не було! Тут стояли старі й моло-

ді сліпці й сліпчихи, що змалку втратили зір, з поводатарями-дітьми, стояли видроокі сільські діди й баби, міщанки з Києва й з інших міст. Каліки повистромлювали свої кукси, цебто руки й ноги без пальців, неначе шматки червоного м'яса, обліпленого червоною сухою шкуркою. Десь нанизу далеко, проти закруглених зверху, низьких та широких вікон, по один бік галереї лисніли лисі голови з видами, неначе покусаними й погризеними, з чорними дірками замість ротів. На одному східці стримів молодий міщанин з однією ободистою ногою, так закрученою, неначе він замість ноги підставив під себе половину обода й прикрив його холошею з якогось дрантя та ганчірок. Скрізь манячіли дерев'янки замість однієї ноги, манячіли милиці під пахвами. На одному східці стримів вже літній чоловік з здоровою головою, але на зріст не більше як на аршин, на дитячих ніжках. Коло його стримів довгообразий москаль без вух, з одрубаними по коліна обома ногами, зашитими в шкуратяні вузькі штани. Він обпирався об дві коротенькі милички обома пахвами. Ця уся галерея з верху до низу, освітлена з одного боку од Дніпра, нагадувала пекло з покаліченими на смерть людьми од усяких нечуваних страшних пекельних мук.

Галецька стояла та тільки дивилась на тих калік, привезених, може, за тридев'ять земель, таких калік, яких вона ще й зроду не бачила. Коли це в браму вступив вже літній старець, плечистий, високий на зріст, поставний і трохи отилий, з червоним одутловатим видом і з синім носом. На плечі в його теліпались торби. Очі були червоні, як в непросипленого п'яниці. Цей заводіяка гордовито зиркнув вилупленими сірими баньками на Галецьку й гримнув на неї по-московській:

— Ти чого примостилась на моєму місці? Пішла геть, паскудо, отуди далі! Яка мудра! Знає, де раки зимують. Оступись собі геть! Отуди йди між оту мужву!

Галецька оступилась, посунулась трохи далі й стала на нижчому східці. Але незабаром знов надійшов такий самий прудивус з червоними очима, з сивими бурцями та з червонястим носом, став вище од Галецької й крикнув на неї.

— Ти, бабо, чого тут примостилась зверху? Твоє місце он тамечки між отими сліпими бабами та мугирями, де стоїть ота вся каліч! Ото подла! присурганилась-таки сю-

ди! Як штовхну тебе в потилицю, то рачки полізеш отуди по сходах наниз.

Це вже сходилась найдужча голота, усе п'яниці, з ледачих п'янюг міщан та з старих пройдисвітів москалів, навіть з офіцерів. Сходилась прохацька аристократія, що займала найласіші й найдогідніші місця в галереї коло Печер та коло церков біля самісіньких дверей, де перепадало більше шагів та бубликів.

Галецька злякалась. Їй чогось здалось, що вона знов попалась у руки своїй невістці або лихій свекрусі, або потрапила до якихсь убийників та розбишак. Вона оступилась ще нижче на один східець: боялась, щоб справді цей витрішкуватий дідуган не телепнув її по потилиці кулаком.

Незабаром прочани полились, ніби річкою, в галерею, попростували до Печер. В довгій галереї старцівський гомін та лайка одразу ущухли. Старці з синіми носами одразу збіднились, посмирнішали, позгорблювались, посхиляли спини й голови й одразу неначе поменшали й знемощіли. Усі старці ніби занявчали й застогнали жалібними голосами, просячи милостині. Руки й кукси попростягались по довгелецьких рядках. В декотрих старців голови на поскручуваних в'язах затрусились, аж затіпались, неначе в пропасниці. Подекуди виривавсь з густого шепотіння та канючіння різкий дикуватий крик якогось німого каліки, в котрого й рот не стулявсь чи незумисне, чи й навмисне. Десь ніби дзеленькав в дзвоник високий альт сліпчихи. Поміст на платформах та на сходах загув, заторохтів та задзигтів під ногами в прочан, неначе хто приграваў у здоровецький велетенський бубон до писку та клекоту прохачів.

Галецька простягла й собі руку за милостинею й почала промовляти звичайні прохацькі слова. На її долоню рясненько посипались шажки та копійки, а в торбу потрапляли бублики, окрайці й скибки паляниць. В її жменю сипались шаги навіть частіше, ніж в руки прохачів з червоними пиками та з синіми носами.

— Бог приєм! І спасибі й простибі! Богу приойму! Бог приєм! Нехай піде ваша милостинка на той світ за упокой душечок ваших небіжчиків рожденіків, за ваших рожденіць та ваших діточок. Бог приєм! — дякувала бідна Галецька, спустивши очі од сорому й дивлячись додолу.

Червономорді прохачі скоса поглядали на Галецьку й зиркали на неї злими завидливими очима. Сільські про-

чани натовпом промайнули й зникли в закруті галереї. Навпісля почали проходити в Печери прочани з приїжджих панів та деякі місцеві панії, щоб увійти в Печери позад усіх сільських бабів, коли вже поменшає того сільського натовпу, од которого аж свічки гасли й бабусі зомлівали.

В браму увійшла якась багата купчиха, вже літня людина, в багатому убранні, в оксамитовому чорному пальті. Вона навіть не глянула на баских крайніх прохачів: певно, знала, що то за прохачі й куди дівають вони напрохану милостиню.

— Не кинула нам і шага! І навіть не глянула на мене, каторжна! — забубонів сердито один червономордий прохач до сусіда, що стояв попліч.

— А дивись, яке на неї оксамитове убрання! А ти, невірна паскудо! Бодай ти там на сходах ногу зламала! — забубонів сусід.

— Дивись, як тягне по сходах хвоста шовкової спідниці! Аж шелестить по дошках! Як заміта хвостом сходи! А нам милостині не подала, й навіть, каторжна, не подивилась на нас. Все отій подлій прохачці подають,— гомонів старий москаль.

— Подайте каліці за упокой душечок ваших померших рожденикiв, за спасіння їх душ! — заканючив старий п'яниця, одразу збіднившись та скоцюрбившись, неначе актор на сцені, бо вглядів, що проз його прямує якась заможна міщанка.

Галецька чула всю ту розмову й здивувалась, які бажання посилали наслідці за купчихами та паніями ті дідугани.

Знов у брамі з'явились три багаті панії й, зирнувши на здоровецьких дідуганів, поминули їх і подали милостиню Галецькій та сліпцям, що стояли попліч з нею.

— І ці не ткнули ані шага! Ото подлі! Бодай вас свята земля живцем поглинула! — лаялись навздогінці паніям злостиві діди з досади.

— Коли б тобі гривню або хоч шажок кинули нам на долоню! Не виканючимо сьогодні собі й на крючок горілки.

— Не доведеться-таки сьогодні впитись! Не здобрієш оцими шажками! — обізвавсь другий прохач.— А все через оцю вишкварку, що примостилась коло нас та все канюче, аж канає, неначе дитина гостинця в мами. Геть піш-

ла звідсіль, поганко! Чого ти стала тутечки біля нас? Це до нас належаться «кресла в першому рядку», а не до таких мугирів, як ти! Геть собі звідсіль, ген туди «на гальорку» до мужви! — крикнув дідуган, певно, з панків, і замірився на Галецьку кулачищем.

Галецька злякалась, оступилась далі наниз аж на платформу й стала коло одного ще зовсім не старого сліпця з заплющеними очима.

«Стану коло сліпця. Цей, може, не бачитиме мене, то й не чіплятиметься»,— подумала Галецька.

Але тільки що вона примостилась, сліпець почутив, що хтось став коло його, й одразу розплющив очі. Він був зовсім видющий і тільки удавав з себе сліпого. То був гулящий урядовець: він збирав тоді гроші на театр. Йому заманулось піти в оперу й послухати якогось приїжджого артиста.

— Ти, стара псяюхо, чого тут примостилась! — забубонів він стиха й штурхнув Галецьку під бік кулаком так, що в неї й дух забило.

Галецька з переляку аж затрусилась, мовчки посунулась ще далі й хутчій стала коло одного блідого старця з зав'язаними хусточкою вухами. В старця були ясносірі добрі очі й дуже приємний вид. Він був на взір дуже тихий та добрий, навіть мав вигляд благенького чоловіка, навіть наче трохи дурного. Галецької не лякав цей приємний старчик, і вона мерщій посунулась і стала поруч з ним. По другий бік коло неї стояла ще не стара старчиха, бліда, змарніла, ніби недужа, з виснаженим видом, з здоровими, сливе чорними очима та з чорними, ніби вимальованими бровами. В неї очі світились таким блиском, що аж кинулись Галецькій в вічі недоброхіть.

В той час на верхніх східцях з'явилась висока, рівна станом панія, сухорлява та тонка, з виснаженим блідим лицем, цибата, як журавель. Здавалось, ніби хтось начепив на дрючок або на вила дороге оксамитове убрання та й пустив ті вила по сходах на прогуляння.

— Ондечки з'явилась графиня Подибайлова, Марія Титівна! Дивіться! Це ж вона,— промовила чорноока старчиха до сусіди.

— Певно, вона; але здалеки неначе вона, неначе й ні!— обізвавсь старець з добрими очима,— ось нехай вона наближиться до нас, тоді й дізнаємось.

Висока сухорлява панія сходила наниз по сходах, неначе хтось підняв угору й ніс тонку віху, обкутану в сук-

ню та напнуту пальтом. Синє довге пальто на їй метлялось і коливалось.

— Вона, каторжна! Це вона! А як зблідла та схудла! Як пожовкла та помарніла! Жовта, як стигла спасівська диня. Певно, гуляє день і ніч. Вона це любе. А як катає по сходах! — обізвалась старчиха.

— Ну, од цієї не покрепишся і шагом,— зашепотів старець.

— Авжеж пак! Вона й сама ладна пооднімати торби в старців, бо й сама прохачка. А колись була заможна й порядна людина. Я колись стрічалась з нею в гостях,— шепотіла старчиха.

Галецька насторочила вуха з дива.

Графиня Подибайлова промайнула з величністю по сходах і справді не кинула нікому в долоню ані шага.

— І не дивиться навіть на старців, не тільки що не подає милостині,— сказав приємний старець.

— Я добре знаю, чого це вона притеребилась у Лавру та в Печери. Це в неї в кишені вітер свище, й вона таки зараз піде циганити до архієреїв, до архімандритів та до багатеньких намісників по монастирях, буде просити буцімто на свою бідность. Але як розстарається грошей, то зараз справе такий бенкет, що всі її гостоньки з дива очі повитріщають, де в неї взялись гроші! А як прогайнує грошаки, то знов буде піснюкати, їстиме юшку з картоплі та пісну кашу. Я знаю її добре ще од того часу, як ми стрічались з нею по гостях та не раз пили чай вкупі з нею.

— Невже пак ви й справді пили з нею чай в гостях? — не втерпіла зацікавлена Галецька, і те питання якось вислизнуло в неї з рота недоброхіть.

— Пила, ще й не раз. Але тепер вона б зроду не впізнала під цим дрантям давню Лукію Наркисівну Мокрієвську,— сказала, осміхаючись, старчиха.

— Теперечки вона зроду-звіку не сіла б з вами, Лукіє Наркисівно, пити чай,— обізвався той старець, що приставлявся сліпцем.

— Авжеж так, бо не пішла б зо мною в трахтир або й в шинок. А колись, як я ще була дідичкою та не прогайнувала свого маєтку, ми були з нею навіть трохи знайомі,— говорила Мокрієвська.

— Коли б часом і їй не довелось на старість тинятись по дешевих трахтирах та шинках,— обізвався старець.

— Мабуть, не доведеться, бо вона хоч з роду значного, та збіднілого, але все-таки її багатенька рідня зарятує й дасть в себе притулок, не так, як моя рідня. Бо моя рідня одцуралась од мене на віки вічні,— сказала Мокрієвська.

— Але ж оця графиня сьогодні одіб'є в нас старчачий хліб, повитягає з наших торбів чимало хліба й загарбає собі, бо вона таки зараз полізе до усіх архієреїв та причепиться, щоб подали їй на бідність по п'ятдесят або найменш, по двадцять п'ять карбованців. А потім вона ще піде жебрати по архімандритах та по намісниках та й у їх виканюче найменше як по десятку карбованців, а вони нам вже не вишлють ні шага,— сказав старець.

— Авжеж виканюче! бо як почне чіплятись та нарікати на свою лиху долю, то ченці мусять дати хоч по десятків два карбованців, аби тільки витурлити її з покоїв,— сказала Мокрієвська.— Ой в'їдлива ж та настирлива вона!

— Невже ж таки ви з дідичів?— спитала Галецька в проворної старчихи, не ймучи їй віри.

— З дідичів. Я добре знаю, що й ви не проста старчиха. Я зараз-таки дізналась за це, як тільки кинула на вас оком. Я людина досвідна, бувала в бувальцях,— говорила Мокрієвська.

Галецька спустила очі додолу й засоромилась.

— Та признайтесь, хто ви така! Ми нікому не скажемо. Ото стоїть попліч з вами мій давній знайомий. Він зза молоду був «чиновником» в «губернському правлєнії» й має свій дім, хоч і невеликий. Тутечки між каліччю та жебраками є всякого народу. Тут неначе товар в мішаній череді: є й овечки та телята, є й свині, є й оліндерки, є й колишні баскі коні,— офіцери. Є всього потроху,— говорила говорюча Мокрієвська.

— Он дивіться, Лукіє Наркисівно! знов з'явилась ота проява, дячиха з Боярки, а ондечки стоїть недоук попович, що тинявсь по монастирях, був слимаком та розпився, розледащів і пошився в босяки,— говорив старець.

— А ондечки знов вигулькнув отой офіцер, ледащо, що жебрає на Хрещатику, напнувши якийсь латаний офіцерський мундир. Це з тих поручиків-пройдисвітів, що просять та приказують: дайте безталанному каліці, жінка в мене удова й семеро діток в колисці в сповитку. Є тутечки багато й безталанних удовиць з панків та сільських

матушок, що через злидні пошились у прохачки,— говорила лепетлива Мокрієвська.

Галецька важко зітхнула й задумалась. Вона вже не гаразд чула, що говорила їй лепетлива Мокрієвська. Сум найшов на неї несподівано й неначе важким гнітом нагнітив її душу. Вона несамохіть пригадала свою минувшість. Перед нею ніби майнули давні кращі часи її життя, коли вона була молода й гарна, коли вона жила ще в свого батька майора; пригадала, як вона йшла до вінця з своїм покійником, вся в білому убранні, в білому вінку, весела та щаслива, з серцем, повним кохання, надії на свою долю, на свій талан. Вона неначе побачила веселий натовп гостей, повбираних панків та молодих офіцерів у блискучих еполетах. Її думки перелетіли в минувші часи, вернулись додому, до свого батька. І вона неначе бачила його, бачила ніби на свої очі свою стареньку матір...

«Що б вони сказали, якби тепер були живі й побачили, де це опинилась їх кохана дочка, між старцями та якимись гультяями-прохачами, з торбою на спині, в якомусь латаному дранті на плечах».

Галецька зирнула на довгі рядки старців та калік на сходах, де стояли сліпці, знявши сухі руки до бога, де червоніли кукси, блимали більмами видроокі. Усі вони просили милостині такими жалібними голосами, неначе тонули в безодню, потопали й благали вирятувати їх і спасти од наглої смерті.

«І я тону вже в якусь безодню. І я гину, як і ті безприхильні каліки, от-от загину... і не зважусь навіть заголосити, як вони голосять, мушу мовчки страждати й терпіти».

І бідна Галецька заплакала й крадькома втерла сльози, щоб часом не виявити себе перед нахабними прохачами, що стояли побіч неї й допитувались у неї правди, ще й з нахабністю й без сорому чванились своїм гультяйством.

В галереї вже порідшало. Де-не-де плентались по сходах купки сільських бабок та молодиць, а потім і ті останні купки перейшли. Старці й усякі прохачі й каліки почали розходитись з галереї. Безногі каліки на двох куксах та з милицями попід обома пахвами з великою напругою лізли вгору по східцях, обпираючись наперемінку милицями об східці. Галецька й собі рушила з місця й подибала по сходах. Разом з нею пішла й Мокрієвська з своїм знайомим старцем.

— Одже ж вам накидали бубликів та скибок трохи не повну торбу, більше, ніж мені. Мабуть, ви в сорочці родились, що вам так спосудилось отут сьогодні,— сказала весела Мокрієвська з жартами.

— Ой, не доведи, господи, нікому родитись у такій сорочці, як оце мені доля судила,— знехотя обізвалась Галецька, простуючи через лаврський цвинтар.

— Ходім та станемо під великою церквою,— там ще не одійшла пізня служба. Може, перепаде нам в жменю якась там копійка,— сказав тихий старець до Галецької.

Вони приступили до дверей великої церкви. Але там коло самісіньких дверей вже стовбичили дідугани та чоловіяги з синіми пиками й показували їм з-під торбів дулі. А як нікого не було коло дверей, то вони сукали їм дулі сливе під самісінький ніс. Галецька і Мокрієвська мусили стати аж скраю.

— За цими гультіпаками нігде не похопишся,— промовила Мокрієвська,— скрізь поспихають тебе з перших рядків кресел та й випхнуть на оцю гальорку; ну та й запопадні та спішні каторжні дідугани!— сказала пошепки Мокрієвська до старця-сусіда.

Постояли вони ще з годину, доки скінчилась пізня одправа, й вийшли через святу браму на вулицю. Старець попрощавсь з Галецькою, подав їй руку на прощання, взяв звощика й покатав додому. Галецька тихою ходою попрямувала додому, але Мокрієвська пішла з нею й причепилась до неї реп'яхом.

— Та скажіть-бо, хто ви такі? Мені дуже цікаво знати, з яких ви,— чіплялась Мокрієвська.

— А хто ж я? Старчиха, та й годі!— знехотя обізвалась Галецька.

— Ой, ні-ні! Зроду-звіку не пойму віри. Ви, певно, з таких, як і я. Еге, так?

— Де там з таких? Де вже мені до вас! Я міщанка з Подола, Майбородиха на прізвище,— сказала Галецька, щоб одбрехатись од настирливої старчихи.

— От і вбрехались по самісіньку шию,— сказала Мокрієвська й зареготалась так весело, що одляски, певно, дійшли аж до Лаври.— Я Майбородиху знаю, бо вона ще недавнечко тинялась отут-таки з торбами, а це вже десь зслизла: певно, померла. Ви з таких, як і я. По очах та по виду ще коло Печер я дізналась, що ви не з простих

прохачок. Ви людина освічена. Це зараз запримітиш навіть під отим латаним драптям, що ви поначіплювали на себе. Ну, це звичайна наша ліврея на цей час. Але хто то під цією прохацькою ліврією приховується? Ми одне в машкараді. Хто ти, гарна машкаро?— спитаю я.

— Хто ж приховується? Старчиха нужденна та безприхильна.

— Не брешіть-бо! Мені не піддурите. Я бувала в бувальцях, і людина аж по шию досвідна. Брехнею світ пройдеш, та назад не вернешся, кажуть у приказці. Та кажіть вже по щирості! Еге, ви промантачили своє добро так, як і я, та й пішли в старці?

— Невже ви прогайнували все своє добро? — спитала здива Галецька.

— Атож! Мій батько був заможний дідич з-за Дніпра. Він був покладний і запопадний чоловік, але був крутий на вдачу, нехай вже його бог суде на тім світі. Присилував він мене подавати рушники за нашого сусіду. А сусіда був дуже багатий. але поганий, кирпатий та вже й пристаркуватий. Я подумала та й спротивилась, і одкинулась од того одоробала. Батько трохи мене не загриз. А я саме тоді покохала та ще й не одного, а двох разом... бо були, лихо їх матері, обидва гарні, як намальовані. Настоятелі на маєтність були, само по-собі, мої брати, але й мені перепав-таки добрий клапоть землі. Брати мої були добрі й не скривдили мене. Довго після того мене ніхто не сватав, бо я була хоч і гарна, але зроду вже вдалась вітрогонка та шелихвістка. Принаймні такий поговір пішов за мене скрізь по всій околиці. Сиділа я на селі, дівувала та світом нудила. Вже мені стукнуло двадцять ще й шість! А паничі й залицялись до мене, але не сватали. Я трохи не пропала з нудьги, взяла та спродала свою маєтність братам, а сама з грішми хутчій навтікача та й приїхала в Київ. Найняла собі гарне житло та й почала жити та гуляти по своїй повній волі, без упину, без поради. До мене налинуло паничів, як тієї галичі. Бенкетуємо напропали, співаємо, граємо в карти, п'ємо на всі застави. Розкошую я, ніби в раю. Спіткнулась я на тій стежці, та й дитинча тоді знайшлось в мене. Але воно, хвалити бога, незабаром вмерло: певно, догадалось, що бог дав йому навісну матір. Так я жила років з десяток, вбиралась, як лялька, пурхала, літала, неначе пташка. І не зогляділась, де ті гроші подівались. Так і розтали, неначе сніг на теплому

вітрі. Я зирк в банк! аж там тільки недогарки та недоїдки... Тоді я давай пити з горя, бо розпилась з кавалерами напропали ще передніше. Моя тітка довідалась про все. Вона тоді жила в Києві й мала свій невеличкий дерев'яний домок. Як я прогайнувала все до решти, вона взяла мене до себе. Я мала в неї причалище, але мене все тягло до гульні та веселощів, до горілки та вина. Я було як дремену потай од тітки та як нап'юся тишком та нишком десь в куточку, то ледве додому втраплю. Терпіла та терпіла моя тітка, а далі і в неї терпець увірвавсь. Накрила вона мене мокрим рядном: передніше напучувала, лаяла, а далі й прогнала мене п'яну з хати. Тоді вже стало мені непереливки: наділа я дранку, почіпляла на плечі торби та й стала в галереї коло Печер рядочком з старцями. Треба ж чимсь живитись, бо й черв'як поживку шукає. Сільські прочани, оті бабусі та молодиці, та діди, оті «милостиві добродії та божі трудовники», як приказують у жебранні старці, спасли мене од голодної смерті. Наскидають мені в торбу хліба та бубликів, а в жменю шажків, а я тим оплачу свою злиденну найняту кімнатку, ще й нап'юсь донесхочу. Та якось так і досі живу й тиняюсь по світі. Ондечки й шинк вже одчинений. Ходім, серце, до шинку та вип'ємо по чарці після нашої злиденної праці, бо я так оце напрацювалась, аж ноги судомить в колінках.

— Де вже мені пити! В мене нема грошей на поживок, не то що,— обізвалась Галецька, зачудована тим оповіданням.

— Та не тайтесь-бо! Я по ваших очах одразу дізналась, що ви з таківських, як і я... Еге, з паничами прогула ваша молодість, як весняна буря, а тепер торба та шинк...

— І що ви ото верзете! Я удова, я збідніла й зубожіла після смерті мого чоловіка.

— Ет! Меле кат зна що! Та признавайтесь та ходім оце до шинку, та як хлиснемо, то нам знов серце заспіває пісні, і ніби вернуться знов наші літа молоді, наш рай. Як нап'юся, то про все лихо забуду, неначе я вдруге на світ народжусь. Я тоді знов весела й щаслива, ладна співати й танцювать, і обніматись, і цілуватись. Он там в шинку мій зелений рай. Та признавайтесь-бо, що й ви з таківських, як і я! Ходімо мерщій в той рай! Вдвох мені буде веселіше, ніж самій. Знаєте, як співають на селі:

Ой поїхав мій миленький та у поле — в степ,
А я свою куделицю та об землю геп!
Лежить моя куделиця та й надулася.
А я пішла до корчомки та й напилася.

Мокріївська вхопила за руку Галецьку й силою поцуприкувала на сходи до шинку. Галецька опиналась, насилу випручалась і оступилась з східців на вулицю.

— Ще й комизиться! Ще й опинається! А певно, з паничами прогуляла молодий панянський вік, як і я, грішна. Та нубо, ходім та трохи побалакаємо, згадаємо минувшину, певно, ласеньку... та рясненьку й романами, й чорними бровами, й пишними вусами...

— Ну та й причепилась якась причепа! Ну та й нахаба! Не доведи, мати божа, до гріха!— тихо шепотіла наче сама до себе Галецька.

— Причепилась спокусниця до спокусниці. Еге, так? Одна одну спокушає.

— Авжеж пак! Я тепер рада шматкові хліба, не то що, а ви все своєї пісні затягаєте. Ви помиляєтесь.

— Авжеж пак! Не на дурну наскочили. Не з такими ви очима, щоб мене піддурити. Дуріть вже кого дурнішого од мене. Певно, й в вас піснею молодість промайнула, як і в мене, і ви незчулись, як опинились з торбами, як незчулась і я. Завів мене дурний розум от сюди, як і вас.

— Чи дурний же розум? Може, щось інше? Може, якась пригода, така, як моя, а може, лиха доля. Ви ж, як я бачу, людина з добрим розумом,— сказала Галецька.

— Та не взяв мене кат! Розуму мені не позичати в людей. Завела мене сюди моя навіжена весела вдача, занапастив мене потяг до краси, запагубили мій вік танці та пісні, та чорні брови. От що! Я родилась людиною, а на вдачу вдалась, певно, пташкою, бо все любила пісні! Мені ще змалку ввиджувалось, що людині задля того бог і дав життя, щоб співати й танцювать. Було колись сиджу в опері та аж умліваю од тих дивних пісень. А як я любила ті чорні брови та карі очі, та шовкові вуса! Було ззамолоду сняться мені тричі на ніч. Та які очі! які брови! Я б оддала половину віку свого за їх! Залюбки оддала б усе своє життя за їх! Оті ж пишні брови та чорні очі й занапастили моє життя. Як я вже промарнувала свою маєтність, прогайнувала до решти свої гроші, ті очі та брови зрадили мене: їх неначе вітром розвіяло, пилом розсіяло. Мене усі знайомі одцурались, перестали

мене одвідувати, всі покинули мене... А кохання, а пісня не замерла в мені й досі. І досі мене мане якийсь зелений та пахучий рай. І досі іде луною пісня в моєму серці. І я знайшла свій рай он тамечки!

Мокрієвська тикнула рукою на шинк і одразу заплакала. Але вона як швидко заплакала, так само одразу й перестала плакати, і втерла сльози замазаною долонею.

— Ходім-бо, серце, в шинк та хоч посидимо трошки та побалакаємо. Я, господи, як люблю з кимсь побалакати. Теперечки, як я збилась з пуття, моя хазяйка аж замикає свої покоїки од мене, щоб я часом не вшелепалась до неї, щоб набалакаться хоч з нею. Дражне мене в вічі торохтійкою й запирається од мене. Нема мені з ким поговорити й розважить себе. Піду до того доброго старчика з підв'язаними вухами, то й він чогось вже ніби нехтує мною, а його дочка, вже доросла панна, гімназистка, просто-таки глузує з мене й з батька, бо вже скінчила гімназію.

Галецька слухала, і їй чогось здалося, що Мокрієвська трохи божевільна й верзе якусь нісенітницю.

— Ой, ссе мене за серце, неначе там десь вп'ялась гадюка. Ходім-бо та вип'ємо, та трошки побалакаємо, моє серденько, моя ластівочко! Не цурайтесь мене хоч ви, бо ми ж одним миром мазані: я п'яниця, й ви теж, певно, п'яниця.

— Мені й шкода вас, але про шинк шкода й говорити! Зроду-звіку не тинялась я по шинках і швидше ладна вмерти, ніж переступлю поріг в той ваш рай,— сказала Галецька.

— Ой, переступите той поріг! Ой, потягне й вас у те пекло, чи то пак у той мій рай, ще й незабаром! Ой, не зарікайтесь!

— Не бійтесь, не потягне. Я радніша втопитись, ніж пити по шинках. В мене часом цілими днями й рісочки в роті не була. Ледве животію,— сказала Галецька й попрямувала вулицею додому.

Мокрієвська вхопила її за руку, неначе обценьками, й не пускала.

— Та ви, як я бачу, ще зовсім недосвідна людина. Як сяду я от там на лавці в шинку та смикну з півкварти, то в мене зараз неначе душа заграє й заспіває. Мені тоді невтямки, де я й хто я, і що діється зо мною: неначе стеля піднімається, й стіни розступаються перед моїми

очима. Я тоді бачу не паскудні поліці та мисники з пляшками, а якісь ложі ввижаються мені в опері, позолочені й поцяцьковані! Хтось там в шинку мугикає пісні, а я неначе чую чудові арії, котрі ладна б слухати день і ніч. А той веселий гомін кругом мене веселить мене, наче гомін веселого балу. Я почуваю себе тоді в якомусь раю, неначе я гуляю десь у квітниках та гарних садках, наче лечу в якомусь просторі, лину на крилах понад лугами, понад гаями. Мріє передо мною щось дивне, якась невимовна пишнота, якісь прозорі, ніби казкові картини. Світ стає мені милий. Миготять чиїсь пекучі очі, мріють шовкові вуса. Ож ходім, серце, та зирніть на той рай.

Мокрієвська вхопила Галецьку за стан, неначе взяла на оберемок, і міцними руками потягла в шинок просто в одчинені двері. Галецька опиналась і почала випручуватись. Мокрієвська не пускала й цуприкувала її обома руками. Бідна удова вхопилась руками за одвірок і обперлась ногами об поріг. Навісна Мокрієвська почала реготатись, наче вона гралась в якоїсь смішної іграшки, в хрещика або в піжмурки.

— Та ну-бо, святителько! годі пручатись та приставлятись! Ще й пиндючиться! Отут наше місце!— говорила й пхала її навісна Мокрієвська, і реготалась.

Десь на вулиці взявсь поліціант, неначе з землі виріс. Він углядів, що старчихи зчепились на порозі та войдуються, і йому здалось, що вони завелись і почали бійку. Він бігцем побіг до шинку. Галецька вгляділа його і рвонулась з усієї сили, скинула торбу з Мокрієвської. Бублики з торби пороснули по сходах. Галецька вирвалась і швидко пішла додому, навіть з переляку не озирнулась назад на шинк. В неї ноги трусились. Їй привиджувалось, що поліцейський біжить навздогінці за нею, от-от наздожене її і вхопе, як шуліка курча. Вона через силу доплелась на Поділ до Майбородихи, бліда, аж синя, з синіми пружками попід очима.

— Чого це ви стали ніби аж тлінні? Аж очі вам позатягало?— спитала здивована Майбородиха.

— Ой, бодай вже не казать! Причепилась оце до мене якась причепа: якась прохачка Мокрієвська, а як її на ймення, я вже забула, бо загубила її ймення, як тікала от поліціанта,— сказала Галецька, здійнявши торбу та драну удяганку.

І Галецька розказала Майбородисі за всі свої пригоди

та про лихих старців коло Печер, розказала й за причепливу Мокрієвську та за її неймовірне оповідання.

— Знаю, знаю, серце, й ту ледащицю Мокрієвську, й тих нахабних дідуганів, і того доброго старчика з блідим обличчям. Наштовхали й мені боки оті бузувіри та п'янюги. Один з тих п'янюг препогана людина! Лайливий та заводіяка, ще й на руку охват має, бо раз вкрав в мене торбу, ще хвалити ласку небесного, що була порожня. А Мокрієвська за себе казала вам правду. Вона не бреше. Я ще добре пам'ятаю, як вона було щодня катає по Хрещатику на вороних конях, убрана, як лялька, в шовк та оксамит, сама гарна, як намальована. Але вона посковзнулась: стала покриткою та як ступила на ту хистку кладку, то й не вдержалась: так і шубовснула в шум з головою. А потім розпилась, стала п'янюгою. Тітка їй дала притулок в себе. Але вона раз викрала ключі од шафи й видудлила дочиста з пляшок горілку. Тітка одцуралась од такої небоги, бо небога й справді-таки не шанувалась. Сама вона винна, що опинилась в прохачах з торбами на плечах. Є таких там коло Печер ціла метка.

Галецька сиділа на тапчані, неначе скам'яніла. В неї тіло обважніло, ноги й досі трусились, очі позападали, щоки позатягало. Вона втомилась і од ходні, і од страху. Майбородиха заметушилась, гукнула на Досифея, щоб зараз наставив самовар, розв'язала мотузок, повиймала з торби бублики, пиріжки та окрайці паляниць.

— От і послав вам бог поживок! От і буде нам чим живитись якийсь час. Ворон годував пророка Ілію, а нас харчують добрі прочани,— приказувала Майбородиха.

— Ой, не доведи, господи, усякого хрещеного до того хліба. І цей хліб важкий, як і той, що запрацьований важкою працею,— обізвалась Галецька.

— Але хліб, запрацьований хоч би й кривавицею, все-таки не такий гіркий,— обізвалась Майбородиха.— Чи напросили ж хоч трохи грошей?

— От нате та полічіть, бо в мене голова заморочена: я вже нездатна й гаразд полічити. Памороки мені забила ота нахабна Мокрієвська.

Майбородиха полічила шаги й здоровецькі старі гривні й налічила більше карбованця.

— От і матимемо напоживок на якийсь час. А споживемо це, знов напросимо. Як бог дасть, то й в вікно

подасть. Зараз побіжу, куплю сахарцю та чайку та напою вас чаєм, то ви й одійдете од того переляку,— сказала Майбородиха.

Вона напнула на голову хустку, швиденько пішла й принесла з крамнички чай та сахар. Досифей поставив на стіл самовар. Майбородиха поралась коло самовара й усе розпитувала за прохачів та прохачок, за Мокрієвську та розказувала за всякі свої пригоди в старцюванні.

— Ви, серце, не дивуйтесь отій пришелепуватій Мокрієвській. Завела її під монастир лиха доля, не тільки дурний розум. Були пригоди і в її житті. Підвели її під монастир і батько, й усякі прудивуси-гультіпаки, що об'їдали та обпивали її, а потім і покинули. Є між тими прохачами й такі безталанні удови, як оце ви. Є там і купчихи, і дячихи, і сільські матушки-удови: є усякові. Була ще з'явилась під Лаврою одна проява, якась, кажуть, дуже вчена. Щось воно було молоде й непогане з лиця. Кажуть, що той панич був з бідної сім'ї, але скінчив науки в університеті, скрізь напитував місця, нігде не напитав, та й почав з горя пити. Попропивав усе до решти, що мав, та й пішов з торбами шукати хліба в Лаврі. Поперечитував та повиучував житія усіх печерських святих, та було стане коло Печер на приході та й каже, що водитиме людей по Печерах і розказуватиме коло кожних мощей, який то був святий, і де він вік звікував, і як присвятився. Ото було намове собі душ з тридцять або й сорок та й воде по Печерах, та й розказує за кожного святого коло кожної домовини. За цю послугу він і небагато брав з душі, тільки по шість шагів. І я раз якось випадком натрапила на його та й пішла з гуртком в Печері. Та ото од його й довідалась багато дечого про усіх святих. Він з того довгенько й жив собі, доки не довідався намісник та навіщось заборонив йому водити людей по Печерах. Але він, кажуть, вже тоді напитав собі якусь службу в кадетському корпусі. А отой добрий старчик, що ви бачили, й справді має домок, ще й чималий, і, здається, приставив до домка ще й другий дерев'яний за вижебрані гроші. Мокрієвська не брехала, коли казала, що в його дочка вчилась у гімназії.

Галецька слухала ці оповідання, неначе якісь цікаві казки, що їй колись розказувала сільська баба, її нянька.

Майбородиха прибирала з стола, а Галецька сиділа бліда та смутна, неначе громом пришиблена.

— А що? Чи вже надудлились того чаю? бо оце й мені забажалось чайку. Петрівка — голодівка. Що не попоїм, то зараз-таки знов їсти хочеться. Так би й ходив та їв з ранку до вечора. Ого-го! скільки в вас бубликів! неначе десь на шляху старця розбили! Дайте ж і мені з десяток, бо я голодний, як вовк! — сказав Клопотовський, вступивши в хату.

— Беріть, серце, хоч усі, бо це я справді таки розбила не старця, а старчиху: цебто саму себе,— сказала Галецька.

— Вже чи розбили, чи ні, мені за це байдуже. Великий вам спасибі, що розбили чи себе, чи когось іншого. От і я трохи поживлюсь цим добром,— сказав Клопотовський, забираючи самовар і напихаючи кишеню бубликами.

— Чи ви пак знаєте, що сьогодні трапилось зо мною після служби божої?— сказав Клопотовський, обернувшись в дверях.

— А що там таке тобі трапилось? Чи гарне, чи погане?— спитала Майбородиха.

— От і не скажу! Нехай кортить!— сказав Клопотовський і якось солоденько осміхнувся.

— Та кажи-бо, коли вже почав!— обізвалась Майбородиха вже з цікавістю.

— Ба не скажу! А трапилось щось дуже, дуже гарне, та не скажу!— сказав Досифей, і його виразні губи розтяглись, і білі зуби вищирились, неначе вилізли наверх з-під тонких губів.

— Та кажи-бо! не дражнись! Певно, якась дурість трапилась.

— Ого! гарна дурість! Коли б пак вам така дурість, то ви б аж облизались! Як виходили з церкви усі титареві дочки, то найменша титарівна моргнула на мене, та ще аж двічі! От що трапилось!

І Клопотовський засміявсь таким дрібненьким сміхом, неначе й досі смакував моргання чудових чорних брівок.

— Ну, за це мені байдуже! Нехай вона моргає й кива собі на здоров'я!— сказала Майбородиха.— Може, й справді в неї на думці, щоб ти її сватав. Га? Чи не залицяється часом вона до тебе?

— Не гакайте лишень! Вам «смішки з бабиної кішки», а я не «бабина кішка». Я оту титарівну кохаю, як свою душу,— сповідавсь Клопотовський на порозі.— Я

бачу, що ви не ймете віри, бо ви такі неймовірні. Їй-богу, й присяй-богу! моргнула на мене аж двічі! От що!

Смутна Галецька якось несамохіть прислухалась до тієї розмови й через силу мусила осміхнутись. Цей маленький випадок неначе трохи зсунув густі хмари з її душі.

— Ісаіє, лікуй! Дєва імє..!— почувся спів за зачиненими дверима й десь стихав в сінях, тільки од його долітала тиха луна, що йшла по здорових сінях попід стародавньою високою стелею.

І Майбородиха, й Галецька трошки якось повеселішали од тієї дурненької вихватки й розбалакались.

— Як виспівує! неначе дружки кругом княгині! Чи ти ба! Одже ж часом і людська дурість розваже трохи душу, не тільки весела вдача,— сказала Майбородиха з осміхом до Галецької.

— Цей придуркуватий, бачу, не з журливих: не з таких, як я,— обізвалась Галецька.

— Мабуть, не з журливих, бо ніколи не журиться. Веселий на вдачу вдався! «Уродись та ще й вдайсь», як кажуть в приказці. Мабуть, його весела мати породила,— сказала Майбородиха.— Чуєте, як вигукує? Аж одляски лящать по сінях. Певно, йому здається, що він стоїть на рушнику під вінцем з титарівною.

Галецька трохи повеселішала та пожвавішала од такого веселого вигукування. Двері в кімнатці то одчинялись, то зачинялись: Клопотовський вештавсь по сінях, чогось шукав в хижці, хрьопав дверима й усе вигукував: «Ісаіє, лікуй!» Було знать по тих веселих вигукуваннях, що в їх виливалось щире кохання й лилось через край піснями, як в парубків та дівчат на вулиці та на вечорницях.

Майбородиха одхилила двері й гукнула до Клопотовського:

— Та годі вже верещать! В мене вже аж в вухах лящить од твоїх пісень. Певно, щось гарне в тебе на думці, що так оце вигукуєш.

— Авжеж щось гарне! певно, не таке чортовиння, як ви отам з тією прохачкою говорите. Коли б пак на вас моргнув аж двічі будлі-який чорнобривий прудивус, то й ви б оце вигукували, може, незгірше од мене,— обізвавсь Досифей з хижки.

— Коли б пак моргнув! Та ніяке ледащо не моргає!— обізвалась Майбородиха з жартами.

— Еге, коли б пак! Коли ж на вас от ніякий дідько й не кивне й не моргне, а на мене то й моргають. Моргати на вас ніхто не поквапиться. «Ісаіє лікуй! Дєва імє во чреве і роді сина!» — знов загукав Клопотовський, вертаючись з хижки в кімнату.

— Шли ж мерщій старостів до титарівни, а то часом хтось наскоче та й вхопе її в тебе з-під носа,— гукала Майбородиха.

— То й зашлю, або й сам піду з старостами, й не буду гаятись, щоб часом і справді якийсь пройдисвіт не поквапився та не вхопив її.

Галецька трохи розважила себе тією вихваткою придуркуватого Досифея й якось охотніше пила чай.

— Завтра, серце, не йдіть до Печер, бо там не нажебраєте багато: завтра правитимуть акафист святій Варварі в Михайлівському монастирі. Йдіть туди та ставайте поруч з тим добрим дідком. Він зветься Денис Полікарпович, а на прізвище він Кміта. Я його давно знаю. Це плохута чоловік, і вас не зжене з місця коло брами. А тим часом, може, наш отець Онуфрій десь таки напитає для вас службу — чи в лазареті, чи в якомусь там приюті для вбогих... Не журіться й не впадайте в тугу надаремно, бо туга — це один з семи смертельних гріхів,— втішала Майбородиха.

III

Другого дня Галецька, начепивши торби, пішла під Михайлівський монастир, де архієрей того дня читав акафист коло мощей святої Варвари, що читається раз щотижня. Прочан прибула сила. Посходилось до церкви багато й панів та паній. Галецька прийшла зарані, але інші прохачі, а найбільше москалі, звичайно вирядились на жебрання спозаранку, сливе вдосвіта. Галецька вже застала цілу метку дідів і мусила примоститись коло доброго старця Кміти. Тепер вона почувала себе якось бадьорнішою, бо вже трохи оговталась в гурті усяких прохачів і призвичаїлась. Згорбившись та зігнувшись в три погибелі, хитренький Денис Кміта квилив-проквиляв жалібним голосом, жебраючи милостинки. А божі трудовники та сільські усякі трудовниці кидали в руки то шажки, то бублики. Незабаром з натовпу сільських прочан вигулькнула й Мокрієвська. Вона трохи опізнилась, бо

встала пізно по своєму давньому панянському звичаю, та ще й була на похмілля.

Старці діди бубоніли, старчихи балакали тоненькими голосами. Акафист скінчився. Люде рушили з церкви. Рушила й старцівська ватага од церкви й перейшла під монастир до монастирської брами, постававши під брамою рядками на своїх місцях, неначе кожний займав своє, ніби нумероване, місце, як от в театрі або деінде, в якомусь концерті. Очевидячки, кожний прохач мав своє власне давнє місце, з давніх-давен насиджене, котрого вже другий прохач і не квапився займати, щоб не дістати попотиличників.

Проз браму йшов на службу молоденький урядовець, русявий, аж білявий, з ясними добрими очима, довгобразий та гарний з лиця. Він завернув до брами й подав милостиню тільки смирненьким на взір старцям: Денисові Кміті, Галецькій та ще кільком замлілим бабам. Денис Кміта, приймаючи шажок, нахилився і поцілував його в білу, неначе панянську руку. Галецькій цей молодий хлопець з ласкавими очима так припав до вподоби, що вона ледве вдержалась, щоб і собі не поцілувати його в руку.

— Чи примітили ви оцього білого панича?— спитав пошептом Кміта в Галецької. — Це урядовець з «губернського правлєнія». Дістає він, певно, малу плату, але, знать, дуже добра людина, бо коли не йде на службу в канцелярію, то доконечно заверне до старців і подасть мені милостиню. Я вже дізнавсь, хто він. Його прозивають Літостанський. Мені дуже хочеться запросити його до себе та познайомитись з ним.

Галецька з дива тільки очі витріщила, зачудована таким прохацьким бажанням.

— Чи він же піде в гості до старців? — якось несамохіть вихопилось у неї.

— Та я не старець! Я колись служив на тому самому місці в канцелярії, котре займає отой Літостанський.

— Невже ви служили в канцелярії?— спитала зачудована Галецька.

— Атож! Служив довгенько, але поміркував собі, що лучче йти в старці, ніж служити в канцелярії за п'ятнадцять карбованців місячної плати. В прохацтві більший заробіток. Я так зробив, та й не каюсь.

— Невже цьому правда, що ви кажете?

— Авжеж правда! щира правда! Навіщо б мені вас дурити, чи, як кажуть, москаля підвозить?

«Диво, та й годі! Які чудернацькі старці є тут у Києві»,— подумала Галецька.— А я от помилилась в вас: думала, що ви справді старець,— сказала голосно Галецька.

— То тим, що ви, мабуть, вперше начепили торби та вшелепались поміж оце старцівство. А от я не помилився: одразу впізнав, що ви не прості, як і я, або Мокрієвська, або, може, й кращі од нас.

— Як же ви дізнались про це?— спитала Галецька.

— Не дуже-то й трудно дізнатись за це. Ви незугарні по-старцівському кланятись: нездатні навіть по-прохацькій виводить голос, все якось не потрапляєте в прохацький тон, а жебраєте, ніби панія ласкавенько та звичайненько просе кого-небудь зробити їй послугу. От Мокрієвська та отой урядовець, що жебрає на «білети» в театр, то вже зовсім призвичаїлись. Мокрієвська давно спростилась, бо давно тиняється попід церквами, і втяглась в свою роль. Певно, в неї таки здоровий талант зроду. Тим-то вона сливе одразу потрапила попасти в наші примадонни. Тут в нас під монастирями є тільки зо дві, зо три таких видатних примадонн. Так вам до ладу вміє вивести голосом жалібненько та гарненько, так квиле-проквиляє, що одразу ніби гачком зачепить за серце, взрушить кожну душу та й виуде шага або й гривню. Коли б вона не пила та напропали не гуляла, то пішла б високо та далеко і склала б капіталець незгірше мене.

— Диво мені, та й годі! Невже ви склали собі копійчину з цього злидарського прохацтва?

— Атож! Маю свій дімок, і непоганий. От зайдіть оце зараз до мене та й побачите. Може, вам треба житла. В мене саме оце спорожнилась одна кімнатка, бо мій пожилець несподівано вибравсь. А мені шкода, що кімнатка пустує. Ви з чималих панів чи з підпанків?— спитав Кміта і скоса хитренько зиркнув на Галецьку.

— Ет! бодай не казати! Я з убогих підпанків, а не з панів,— обізвалась Галецька й зітхнула так важко, що навіть в Кміти ворухнулось серце.

— Мабуть, ви зазнали на своєму віку багато горя та оце з нужди просите хліба. Чимало тут між прохачами панків та паній, що простягають руку з нужди та з бід-

ності. Я багатьох таких знаю, що жебрають, бо нема де дітись, нема де голови прихилити,— сказав Кміта.

— І я з таких. Нема мені на світі нігде пристановища. Напитувала собі оце в Києві будлі-якої служби та й досі не напитала і либонь не напитаю,— сказала Галецька, зітхнувши важко.

— От вже в церкві й шапкобрання. Затого цвинтар спустіє. Ходім до моєї господи та нап'ємось чаю, бо ви, мабуть, і досі натщесерце. Та, може, я вас хоч порадою зарятую в нужді.

Люде з церкви повиходили. Коло брами сновигали прочани. Кміта почвалав ніби старечою ходою, спираючись на прохацький костур, а поруч з ним пішла й Галецька. Її зацікавило, що цей прохач має свій власний дім, ще й натякнув, що може стати їй в пригоді хоч радою.

— От там на розлогій долині, нанизу коло Либеді, й моя господа сливе над річечкою; он тамечки саме, де бовваніє купа осокорів та верб,— сказав Кміта.

Як тільки вони одійшли далеченько од монастиря, Кміта розв'язав вуха й сховав хусточку в кишеню, а потім випростався на ввесь зріст і вже пішов справжньою, звичайною ходою. Незабаром вони зійшли з пригорка наниз в долину, і Кміта привів Галецьку до свого дому.

Дім був на один етаж, але чималий, довгий. Коло дому бовваніли височезні осокори, зеленів старий садок, не одгороджений од двору. Садок розрісся на волі. Вишні позабігали навіть до середини двору, на котрому зеленів шпориш, неначе в сільських дворах.

— Ось і моя господа! Оця половина дома стара, ще батьківська, а оцю нову половину вже я приставив сам на свої вижебрані прохацькі грошаки. Бачите! от з цих маленьких торбів яка довга та здорова «торба» виросла!— сказав Кміта.

— Невже ж таки ви добудували оці будинки з прохацьких грошей?— аж крикнула з дива Галецька.

— А чому пак і ні? Влітку, як насунуть прочани в Київ, я часом за день нажебраю два або й три карбованці. Взимку буває в кишені та в торбі багато менше. Але загалом маю, не вменшай боже, добрі заробітки. Добрі «божі трудовники» таки нас, старців, не кривдять. Прошу до покоїв!— промовив Кміта.

— Але ж ви самі тільки жебраєте, чи й ваша жінка ходе під монастирі?— спитала Галецька.

— Ні, тільки я сам. Моя жінка, доки жила, сиділа в хаті та хазяйнувала. Але вона оце недавнечко померла. Тепер господарює в мене моя дочка-єдиниця, бо старших дочок бог прибрав до себе, ще як були в сповитку,— сказав Кміта.

Вони ввійшли в прихожу. Прихожа була маленька, але чистенька. В одчинені двері було видно чималу світличку, звичайну міщанську світличку, але з обставою панською: з дешевою мебіллю, з зеленою канапою, з вільховими дешевими стільцями та столиками. На вікнах цвіли герані. Скрізь було чисто прибрано. Галецька не сподівалась такої обстави в прохача. Замість якоїсь прохацької халупи або землянки вона несподівано опинилась в чистому житлі, хіба трохи поганшому, ніж було колись її житло в Білій Церкві. Галецькій стало ніяково йти в горниці в дранті, та ще й з торбиною на плечах.

— Роздягайтесь! Скиньте торбину й латану юбку та покладіть отут в прихожій, а я тим часом піду та поскидаю й свою прохацьку ліврею,— сказав Кміта й зник в других вузеньких дверцях з боку прихожої.

З світлиці виглянула в двері якась панночка, височенька на зріст, молоденька, чорнявенька, з карими чималими очима, з червоним бантиком, з червоними губками, гарна, як квіточка, і з дива вирячила очі на Галецьку.

— Це... Ні... А я думала, що Мокрієвська! — промовила панночка й подалась назад в світлицю, вглядівши незнайому старчиху.

Галецька стояла ні в сих ні в тих.

— Ви прийшли оце з татом? — спитала панночка.

— Прийшла з татом. Він мене запросив... та...— не доказала Галецька, запикуючись.

Панночка зникла. Галецька стояла й не знала, що діяти, що чинить. Їй стало сором своїх торбів, своїх латок. Вона була рада, що панночка десь зслизла з її очей.

«Одже ж цей добрий старчик і справді не брехав. В його дочка і справді гімназистка, як казала ота навісна Мокрієвська. Ой, сором мені йти в горницю! Чи не втікти б мені потаєнці, доки нема нікого в покоях?»— думала Галецька, похнюпивши голову і взявши ціпок в руки, котрий вона вже була поставила в куточку.

Але незабаром в світлиці почулась чиясь легка хода, неначе хтось закрадався. З дверей вийшов Кміта в чистенькому піджачку, причесаний, прибраний, в чистих

лиснючих чоботях. Тонкий станом та рівний, з розчесаною русявою борідкою, він бу зовсім несхожий на переднішого старця Кміту, замлілого, заниділого, ще й сутулуватого.

Галецька з дива витріщила на його очі. Замість старця-загнибіди перед нею стояв панок! ще й не поганий і дуже приємний на взір.

— От і не впізнали б переднішого старця! Еге, не впізнали б?— говорив Кміта й осміхався.

— Не впізнала б зроду-звіку! І на обличчя ви стали інші, і постать не та, і навіть зріст інший! Рідна мати тепер вас не впізнала б,— сказала Галецька.

— Скидайте свою ліврею, та прошу до столу. Вже затого чай буде готовий. Трохи підсилимось після важкої праці та побалакаємо. Я вгадую, що вас нужда неволить начіплювати оті торби. Еге, так?

— Нужда та злидні. Тепер я бачу, що люде кажуть правду: «од тюрми та од суми не зарікайся».

Галецька все стояла на однім місці й, очевидячки, якось не зважувалась йти в покої.

— Та скидайте-бо торби та оту латану дранку!

— Ніяково мені. У вас є дочка, чи то, може, ваша небога. Оце тільки що виглянула з дверей,— обізвалась Галецька.

— Та то моя дочка! Але вона давно призвичаїлась до усяких старців: тим-то вона й не подивує.

І Кміта сливе силоміць одчепив торби з Галецької і зняв латану удяганку. На Галецькій під дранкою була надіта чистенька чорна кофточка, але спідниця старої Майбородихи була латана й заблякла, як ганчірка. Вона розкутала голову, але все поглядала на свою спідницю і все опиналась.

Кміта взяв Галецьку за руку й силою потяг в світлицю. Незабаром з дверей вийшла молода панночка, винесла самовар і поставила на столі, де стояли стакани й усе приладдя до чаю та снідання.

— Оце ж моя дочка Уляся. Вона, хвалить бога, скінчила курс гімназії. В моїй хатині, як бачите, вже є молоденька хазяйка, бо мою господиню ще позаторік бог прибрав до себе. Я тепер удівець-молодець,— сказав Кміта й осміхнувсь.— Сідайте ж в моїй хаті, щоб старости сідали, бо маю дочку вже на виданні.

Галецька привіталась до Улясі й почервоніла, зирнувши на свою латану спідницю. Їй стало так сором перед

цією молоденькою гарною панночкою, що вона не знала, де й очі подіти.

— Сідайте, та нап'єтесь чаю! — припрошувала Уляся й проворненько заходилась поратись коло самовара.— Ви не соромтесь, бо я вже оговталась з тими торбами. Мені й самій сором, що мій тато пошивсь в старці, пішов на такі чудні заробітки. Але, знаєте, в тата була своя причина, що трохи його виправдує... В житті, як на довгій ниві, трапляється всього.

— Ох, на віку трапляється всього. «Вік пережить — не дощову годину перестоять». Бувають і такі пригоди, які оце й мені трапилися, що нігде не напитала собі місця в Києві й мусила начепить торбу та дранку та йти під монастирі.

І Галецька за чаєм оповідала про свої лихі пригоди. Уляся слухала і якось несамохіть важко зітхнула: вона була добра й почутлива і одразу серцем пригорнулась до Галецької, спочуваючи до її лиха.

— Я так і думав, що ви тут в Києві зайда, бо тут прохачі під монастирями теж усе приходьки. Наші київські тубільці з зубожілих панків не дуже-то квапляться йти під монастирі, мабуть, тим, що в їх у Києві багато знайомих, і їх знають,— сказав Кміта.

— Якби я тут не була заволокою, я б зроду-звіку не зважилась почіпляти на себе торби. Певно, вмерла б десь на вулиці з голоду, а простягати руки під монастирі не пішла б,— сказала Галецька.— Але хто ж з моїх давніх знайомих тут мене побаче? Хіба випадком хтось з наших офіцерів стрівся б десь на вулиці.

Галецька напилась чаю й трохи одпочила. Чистенька ясна світличка з зеленими вазонами та білими завісами на вікнах, стіл з самоваром, молоденька панночка, гарна, як зірочка, жвава й привітна,— все це неначе повіяло на неї подихом давнього щасливішого життя, коли й вона сама була молода й гарна, як Уляся, і ще не зазнала ніякого лиха, ніякої важкої пригоди в житті.

Цікава Уляся все розпитувала Галецьку за її життя. Галецька запримітила, що молода дівчина й думки не має гордувати нею та нехтувать, а питає з щирим спочуванням до її лихої долі. Вона розказала, як прибула до Києва, як напитувала по всіх-усюдах собі служби, як не їла нічого два дні, і мусила начепити торбу та драну одежу, та й то позичену в старої Майбородихи.

В Улясі очі зайшли сльозою. В неї добре серце взрушилось, і вона зітхнула.

— Не журіться, Ольго Семенівно! — сказала Уляся,— бог дасть, що таки десь напитаєте собі місце. Спитаю в своїх товаришок та класних дам, може, вони й напитають вам службу.

— От і спасибі вам за добре слово та обіцянку. Мені якось легше стає на душі коло добрих та прихильних людей, неначе їх слово мене гріє. Я почуваю, що як поношу оті торби довго, то вони мене задушать на смерть,— сказала Галецька.

— А от же мене й не задушили, хоч я їх ношу либонь років до двадцятка, а, може, й усіх двадцять,— обізвавсь Кміта, допиваючи чай та обсмоктуючи м'які вуса.

— Ет! час би вам, тату, залишити оте прохацтво. Доки я була малою, то мені було за це байдуже, а тепер я вже доросла. Мені буде сором перед людьми, що ви трусите торбами попід монастирями. Ще добре, що мої товаришки якось не дізнались за це й досі. Як дізнаються, то мені буде сором і очі появить до їх,— сказала Уляся.

— Ну, вже чи сором, чи не сором, а все-таки я тими торбами натрусив оту половину домка, що займають наші пожильці, та натрусив тисячі карбованчиків тобі на придане,— сказав Кміта з жартом і засміявсь дрібненьким сміхом.

— Смійтесь, смійтесь собі на здоров'я! А я, певно, цим нажебраним в бідноти добром не здобрію; мабуть, воно не піде мені на користь... Я вже маю спроможність і сама зороблять собі на хліб. Стану будлі-де вчителькою, то й матиму хліб. Що не кажіть, а вам вже час скинути торби та домувать,— сказала Уляся з маленьким осміхом, але в її словах чувся маленький докір татові.

— Та, бачте, Ольго Семенівно, була тому своя причина, що я мусив пошитись в торботруси й цим зароблять собі гроші на поживок. Мій батько мав свою різницю і продавав м'ясо, але більш того він був салганом і заробляв на салі чимало грошей. Я вчився в міській школі і вчився добре, і писав дуже гарно. Було як напишу що, то так чудово, неначе воно надруковано. А поблизу отут жив один вже пристаркуватий урядовець з «губернського правлєнія». Частенько було він заходе до мого батька на могорич, бо кружляв горілку добре, незгірше мого тата. Ото раз він побачив, як я гарно пишу, та й узяв мене в

канцелярію переписувать усякі бомаги. Батько був радніший помістить мене в канцелярію, ніж в різниці за салгана, хоч він і помилився, як я потім сам пересвідчився. Ходив ото я та помагав урядовцям переписувать усякі бомаги, спочатку так собі, дурнички. Але начальник одразу звернув увагу на мою переписку, бо я писав так гарно, неначе друкував. Тоді він призначив мені плату по десять, а далі по п'ятнадцять карбованців на місяць. Батько був і радий, що з мене вийде не салган, а пан. Але батько швидко після того вмер. Мені тоді було років з вісімнадцять. Мати ще держала різницю, а я вже став на службу в канцелярії. Доки мати була жива та заробляла на салі, доти ми й хліб мали. Але як померла мати, я побачив, що канцелярія не прохарчує мене. А тут нагодилась і панночка. Я й оженився, бо дома не було кому й обід зварить і хати доглядіти.

— Була, бачте, думка в мене, що канцелярія таки настаче хліба на нас двох. Але вона не настачала доволі й на одного. І вигадають же служби з такою платою, що од неї або з голоду здахай, або хабарі бери, або й торби на плечі начіплюй. Плата мені була все однакова, а їсти було нічого. А тут ще, на моє лихо, прислали звідкільсь старого начальника. Цей начальник був навдивовижу лихий, злющий та вередливий. Було ніхто йому нічим не догоде. Кричить, лається, шпурляє бомаги просто в вічі, або од злості пошматує їх на дрібні шматочки та й шпурне писарям межи очі. Ще було й «тикає» на молодих, та й на мене і на всіх простих писарів, неначе на сторожів. Він був низький, присадкуватий, як печериця, старий, аж порохня з його сипалась. Вид в його був обголений; ніс, наче червона слива, бо він пив горілку. Сидить було на кріслі оте опудало, та коли не лається та мовчить, то позирає по столах і неначе нас усіх їсть очима. Їй-богу, було неначе очима лається!

Але гірше за все надопік він усім писарям прізвищами. Подавав нам усім прізвища, та такі паскудні, що й самі останні мугирі таких не вигадали б. Мене продражнив «салганом» та «котячим салом». Одному старому писареві дав прізвище «старе дриндзало»; молоденького писарчука, мабуть, за чубок, що стирчав на голові, продражнив «смердячим одудом». Мого приятеля, таки з наших міщан, Остапа Дрімайла — «Дригалом», бо в його були дуже тонкі ноги. Одного гладкого продражнив «глев-

кою перепічкою», другого — «посмітюхою», третього — «колупайлом» через те, що він, як було подає начальникові якусь бомагу, то колупає пальцем в носі. Старому високому та цибатому москалеві, сторожеві, дав прізвище «гопстрибайло». Оце як було сидить за столом, то не кличе нас на ймення, а на прізвища. Тільки було й чуєш: «Гей ти, дриндзало! чи швидко допишеш оту бомагу!» «Гей, одуде! не клюй лишень носом та мерщій дописуй діло». «Чого ти усе швендяєш, котяче сало!—кричить було на мене.— Я тебе в три погибелі скручу, як не увинешся сьогодні з тим листком». Тільки було й чуєш: «Перепічко! клишоногий дригале! голодриго! гоп-стрибайле! підчихвосте! задрипо! гупале!» Подавав нам нові ймення, наче з християн перевернув нас на якусь ідольську віру. Хто його зна, де він брав ті прізвища! Неначе зумисне позаписував їх у своєму дурному поминальникові та вичитував по писаному, як от, приміром, диякон вичитує йменя «о здравії».

А ще як часом було прийде в канцелярію напідпитку, то вже тоді гавкає на всю канцелярію, аба цвірчить та цвірчить, як цвіркун десь під піччю. Зовсім неначе опришкувата лиха баба, що гримає безперестанку на невістку та на всю челядь, а коли не кричить на челядь, то лає кури, або курчата, або свині, аби рот не мовчав. Отакий був і наш старий начальник. А коли було часом дуже розсердиться, то присне ніби приском, наче його хтось кинув на гарячу сковороду. Тоді він було шкварчить та шипить, неначе сковорода з вишкварками на жару.

Надавали ж і ми гуртом усяких прізвищ цьому гупалові! Ми ніколи не звали його між собою на йменя, а звали його «цвіркуном» і «торохтієм», і «облизаним макогоном», бо голова в його була лиса, справді наче облизаний макогін. Сторожі та стійчики продражнили його «калатайлом» та «дядьком гупалом», бо його фамілія була — Гупальський.

Я працював в канцелярії падковито, докладав рук, писав, неначе пензлем вимальовував. Одже ж було ніяк не догоджу «старому гупалові». Чимсь я був йому невподобний, і сам не знаю — чим. Оце було вималюю йому бомагу й, подаючи, думаю, що він похвале мене. А те «калатайло» зирне бистро на листок, потім передивиться своїми гострими баньками та й закричить.

— Гей ти, мурло! Ти й справді салогуб, як я бачу.

Тобі тільки б кишки начинять, а не бумаги писати. Дивись лишень, як ти попереносив слова: «Прошеніе уже под-ано давно...» А осьдечки далі: «Предс-едатель рассмотрел...» Ото котолуп! Що ж то він з'їв отой «едатель»? чи вареники з сиром, чи пампушки з часником? Га? Либонь батько твій так роздирав слова де трапиться, неначе вовк козу-дерезу, та й тебе так навчив. На! з'їж оце своє писання та хоч вдавися ним! Йди переписуй зараз наново.

Подер, пошматкував моє малювання на дрібні шматочки та й шпурнув мені в вічі. Так він остогид мені своєю настирливістю, що я був ладен тікати од його хоч за тридев'ять земель або й далі, щоб тільки позбутись лиха.

На наше безголов'я саме тоді дали Гупальському орден святого Володимира. Як почепив він звізду на серці, то напиндючився так, що до його ані приступу! Тоді вже не тільки писарі, але й столоначальники приступали до його столу навшпинячки, щулились та корчились, ніби якісь школярі-провинники. До того часу він тільки лаявся та сипав прізвища, як з мішка, а як почепив звізду на серці, то вже почав битись. Сторожів та усяких стійчиків так було й смале по щоці за найменшу провину. А над нами, писарями, знущався так, що усім була невидержка далі служить.

Тоді писар Дрімайло, мій сусід і приятель, каже до мене: «Кидаймо оцю каторжну службу, поперебираймось за старців, начепим торби та ходім просити під Михайлівський монастир. Переодягнемось так, що ніхто й не впізнає. Я певний в тому, що старцювання дасть нам більше заробітку, ніж писарювання. Я добре знаю, що торба — непоганий засіб і, мабуть, кращий, ніж писарювання в канцелярії. Та й які наші засоби в нас вдома? Доки були живі наші батьки і торгували на рундуках сякимтаким крамом, то ще можна було жити з бідою пополовині, а як старі повмирали, то тепер навіть не прохарчуємось на наші писарські заробітки».

— Одже ж ти кажеш правду,— кажу я до його.— Якби моя жінка не стала перепічайкою та не заробляла на паляницях, то ми з нею давно б з голоду попухли.

— Почепім оце торби та ходім під монастир. А як хто дізнається за це, то ми принаймні завдамо сорому отій вишкварці, отому навісному Гупальському за те, що його писарі торбами трусять під церквами,— каже він до мене.

— Ну! цим не дуже завгоримо йому,— промовив я,— але він так осточортів мені своїми прізвищами та лайкою, що я ладен хоч і торбами трусить, аби тільки здихатись канцелярського лиха.

— От ви, тату, сердитесь на Гупальського за прізвища, а ви ж самі надавали нашим сусідам прізвищ незгірше вашого Гупальського,— обізвалась Уляся.— Чи знаєте, Ольго Семенівно, що коло нас живе не Дармостук, Шкандиба, Козловський та інші, а якийсь Посмітюха, Задерихвіст, Марта Сухоребра, якась Сорокопудиха, Репа, Гепа... Так тато зве їх інколи й при чужих людях, аж мені стає ніяково. Вмієте й ви прикладати усякі прізвища. Вам не подобало б за це сердитись на Гупальського,— сказала Уляся.

— Але я ніякого сусіда не дражню просто в вічі прізвищами, а позаочі хоч і дражню, то, як кажуть: «як не чує, то й не вадить». А Гупальський було кидає нам прізвища просто в вічі, ніби лиха сільська баба комусь суче дулі спересердя під самісінький ніс. Я вдався-таки зроду самолюбний та гордовитий, і тільки честь на собі покладав, щоб не здати йому здачі такими ж достоту прізвищами, або ще й влучнішими. Було слухаю та тільки думаю: «Ой ти, мурляко, старе цвіркунище, облизаний макогоне! от на тебе так варто б було висипати хоч би й цілий лантух прізвищ. Це б до тебе приставало багато краще, ніж звізда на серці».

Ото раз трапилось два празники поспіль, ще й на третій день була неділя. Дрімайло був великий штукар, і я добре знав, що він наважився начепити торби тільки для штуки, щоб потім забавлять писарів своєю комедією. А я й сам до того торгу й пішки, бо й з мене таки штукар добрий.

— Неси, кажу до Дрімайла, торби! давай з нудьги встругнемо штуку, бо все одно нема чим розважити себе на святках.

Прийшов він до мене ще вдосвіта, десь понабирав торбів і усяких дранок. І вже не знаю, чи він їх накупив в старців, чи накрав. Приніс дві пари постолів: мабуть, сам поморщив їх з старих халяв чи з свинячих шкурлатків. Зачинились ми отутечки в кімнаті й поперебирались за старців: пообкручували ноги ганчірками, взулись в постоли, пообмотували литки волоками й почепляли торби на плечі.

— Тривай лиш! Щось ми вийшли старцями дуже молодими й не дуже захуженими. Ось давай лишень я трохи підведу тобі вид тертим вугіллям або сажею. Та треба б і на спину підмостить чималі горби, то ми вийшли дуже вже бадьористі старці. Горб, певно, дасть більше заробітку. Горбом можна більш заробити, ніж руками або й писарським пером,— каже до мене Дрімайло.

— Мабуть, більше, ніж моїм мальованим писанням в нашого злодійкуватого Гупальського,— кажу я до Дрімайла.— Та чіпляй мені горба здорового, бо в мене стан дуже рівний.

— А ба! як розласувався! Мабуть, хочеш горбом більше випросити гривень та бубликів? Знать, що ти запопадний чоловік.

Попідмощували ми на спину горби, позав'язували вуха старими хусточками, понаводили на щоках смуги. Дрімайло обквітчав морду синяками, неначе бився навкулачки і тільки що вихопився з бійки. Як зирнув я на себе в дзеркало, то, їй-богу й присяй-богу, не впізнав себе! Якби рідна мати встала з домовини, то в той час не впізнала б мене. Отак колись дуріли, бо були молоді та веселі.

— Ну теперечки вже хоч і гайда на сцену в театр! комедію приставляти!— каже Дрімайло, та й пхнув мене до порога ще й коліном чернечого хліба дав на дорогу.

Тільки що я взявся за клямку, щоб одчинить двері з кімнати в світлицю, аж рипнули сінешні двері: то жінка верталась з базару з кошиком. Як ми заходились перебиратись за старців, вона вже тоді пішла на базар і не бачила, як прийшов отой пришелепуватий Дрімайло з прохацьким гардеробом. Тільки що рипнули двері в сінях, Дрімайло смик мене за руку! та й каже до мене пошепки:— А давай налякаємо твою жінку!— Та й защіпнув двері в кімнату.

Жінка увійшла в світлицю та й шелестить чимсь: певно, викладала з кошика бутвину. А Дрімайло бубонить до мене іншим голосом:

— Ламай ломом шухляду в комоді! Дивись, он стоїть скриня! Ламай віко коло скрині. Кміта ховає гроші либонь в скрині.

— Ні! не в скрині! Либонь в комоді. Комода вже спорохнявіла: швидко подасться,— одповідаю я, змінивши теж голос.

— Чухрай мерщій шухляду! Там, певно, Кмітиха ховає

капшук грошей. Ось-ось терпуг! колупай терпугом! Та передніше поцілуй терпуга, поблагословись!— бубонів Дрімайло,— та заходжуйся ж, щоб часом Кмітиха не нагодилась.

Чую я, моя жінка за дверима ущухла і ніби й дух затаїла. А далі якось-таки наважилась одчинити двері та й береться за клямку. А Дрімайло зумисне держить та не пускає. Вона знов тягне за клямку, а Дрімайло трохи попусте двері та й знов сіпне, та й причинить двері. Тоді жінка як ухопе клямку з переляку та з одчаю, як ірвоне! Двері одчинились настіж. Вона, як гляне, як крикне, та драла з хати. Я вийшов слідком за нею в сіни: думаю, перелякаєм її, а вона саме тоді ходила вагітна, то коли б часом чого не трапилось з нею.

— Та це ми! Невже ти таки не впізнала своїх хатніх старців!— гукаю я їй навздогінці.

— Ой, ненько моя! Невже це ти?— питає в мене жінка.

— Атож! А ти думала хто? — кажу я до неї.

— А ви думали, що злодії спозаранку вшелепались в хату! — каже Дрімайло й регочеться.

— Чи це пак Дрімайло? чи... ой, ні... чи пак!— пикає та микає жінка, придивляючись до Дрімайла.

— Ні, не Дрімайло. Де вже пак, щоб Дрімайло дурів, ніби дурненький школяр. Це хтось такий та не скажу. Нехай кортить!— каже Дрімайло та все регочеться.

— Чи ви пак знаєте, що я подумала, як одхилила двері та вгляділа вас в дранті?— каже до мене жінка.— Мені одразу уявилось, що це вшелепались в хату якісь душогуби, вбили тебе й заходились ламати скриню. Ой цур вам, пек вам з вашими жартами! Налякали мене так, що в мене й досі ноги трусяться.

Дрімайло витяг з кишені два яломки, чи жидівські ярмулки, заялозені та обстрьопані, без верхів і без підбійки. Попідв'язували ми вуха драними хусточками й понатягали на голови ті смердячі яломки. Глянув я на Дрімайла та й зареготавсь на всю хату. Такої мавпи я ще зроду не бачив. Коли гляну на себе в дзеркало, а з мене вийшла ще краща мавпа, хоч зараз приставляй до катеринщика та йди показувати штуки. Жінка стоїть коло порога та регочеться, певно, думає, що ми повбирались за старців для штуки, щоб насмішить своїх товаришів або сусід.

— Чи нема в вас старої вати, або клоччя, щоб підмостить під хусточку на вуха, буцімто в мене позакладало вуха,— сказав до жінки Дрімайло.

Жінка висмикнула вати з свого старого лейбика й дала Дрімайлові. Він попідкладав вату під хусточку на вуха, але так попідкладав, що вона повилазила з-під хусточки й повисла на щоках.

— Навіщо ж ви оце так поприбирались? Чи куди йдете грати комедію до своїх товаришів, чи що?— спитала жінка.

— Не питай, бо швидко стара станеш,— кажу я до жінки.— Їж борщ з грибами — держи язик за зубами та нікому про ці штуки не кажи й словечка. Чуєш?

Жінка одразу стала смутна. Їй здалось, що ми задумали пошитися або в злодії, або в душогуби. Але вона мовчала й ні за що більше не питала. Я бачу, що вона злякалась, що в неї заворушилось якесь негарне заздріння, та й кажу до неї:

— Та не бійсь, дурна! Це ми виряджаємось під монастир просити хліба так собі, тільки для штуки. Це ми тільки жартуємо...

Забрали ми костурі та й вийшли у двір. Рябко кинувсь на нас, мов скажений, аж хапав мене за ганчірки на литці.

— Ну,— каже жінка,— коли Рябко вас не впізнав, то люди, певно, не впізнають.

— Ну, тату! Я не знала, що ви такий вигадько! Я зроду-звіку такого не вигадала б, як оце ви з Дрімайлом,— сказала Уляся.

— Ой, серце! нужда присилує вигадувати ще гірше за це. От я й не думала, не гадала, що опинюсь з торбами під монастирями, доки був живий мій капітан. А от же довелось торби почіпляти,— обізвалась Галецька.— Бачите, на віку, як на довгій ниві, трапляється всього.

— Ото вийшли ми на вулицю та й потяглись до Михайлівського монастиря. Прийшли ми під Михайлівський монастир і поставали під святою брамою. Дрімайло як заходивсь коло старих прохачів, що стояли на першому місці скраєчку, коло самої брами, то чисто всіх поспихав штовханами з східців, ще й мене примостив коло себе. Скривив він рота на один бік до самого вуха й почав примовляти. Я був й собі спробував скривить рота набік, але незабаром щелепи заболіли в мене так, що почало

аж шию корчити. Я покинув приставлятись калікою, бо бачив, що прочани й без того не поминають мене милостинкою.

Просили ми там в усю ранню службу, а далі й пізню. Назбирали ми бубликів та пиріжків повнісінькі торби сливе вщерть і понапихали кишені гривнями та шагами, бо так добре удавали з себе старців, так гарно та жалібно примовляли, як не спромігся ніякий справдешній старець. Мені нітрішечки не було сором, бо мене спочатку бавила ця комедія. А Дрімайло, очевидячки, грався торбами, як от штукар або комедіант бавиться своїм штукарством, або малі хлопці грають в ціці-баби, а дівчата в жельмана.

Прийшли ми додому, поскидали торби та драні удяганки. Жінка регочеться та все просе Дрімайла показати, як він кривив рота під монастирем. Дрімайло смішив жінку та передражнював старців, як вони зумисне роззявляли рота навскоси, ще й трясли головою, наче вони мерзли десь на лютому морозі та хапали дрижаки.

— А що, сусідо! правда, наші торби та горби дали добрий заробіток,— каже Дрімайло.— Еге, більший, ніж наше писарство в канцелярії?

— А мабуть, більший, бо ось я вже налічив більше карбованця грошей, ще й бубликів в'язок зо три та купу окрайців та пиріжків,— кажу я до Дрімайла.

Дрімайло полічив свої шаги та гривні та й каже:

— Одже ж і я вициганив горбом та кривим ротом карбованця! Це окрім хліба та пиріжків! Їй-богу, непогано на перший раз! Як на мене, то кидаймо писарство та ходім під монастирі трусити торбами. Матимемо багато луччий засіб на прожиток, ніж од нашої служби в писарях.

— Як на мене, то й я ладен хоч і зараз пошитись в старці, залишивши оте писарювання,— кажу я до жінки.

— Ще що вигадай? Це гарно? Була я «чиновницею», а то стану жінкою якогось торботруса. Ще Сухоребра Марта й продражне мене торботрускою. Хіба гарно, як сусіди почнуть потріпувати мене лобуркою?— обізвалась моя жінка.

— Хіба ж вони про це дізнаються?— промовив Дрімайло.

— А чому б пак і не дізнатись?— каже жінка.— Торбів не сховаєте ж в кишеню. Не можна торбами трусити крадькома, потай од сусід.

— Про це скажу, що мені сподобніше трусить торбами, ніж сидіти в канцелярії, нудити світом ще й хапати прізвища од нашого начальника,— кажу я до жінки.— Під монастирем мені вільна воля. Стою, доки схочу. Кругом мене благодать: і небо ясне, й повітря легке. Ніхто мене не зачіпає, ніхто з мене не прозивається, ніхто мені не настирається. Дзвони дзеленькають, ластівки щебечуть, голуби над головою пурхають; прочани неначе присвятились; звуть мене божим старчиком, а не кидають на мене паскудних прізвищ. Я гну під монастирями спину, але душа моя вільна під дрантям, не гнеться карлючкою. Їй-богу, хоч сердься, хоч ні, а піду на заробітки, на цю «Басарабію».

— Під монастирями з торбами я вільний козак. Зараз покину оту канцелярію, почіпляю торби та й піду на ці заробітки!— каже Дрімайло.

— То й я пристаю на це! І я до того торгу й пішки!— кажу я до жінки.— От завтра знов свято. Почіпляймо торби, та й гайда в Лавру! Якщо тільки нам сподобиться й там, то я зараз-таки покину писарювання,— кажу я до жінки.

Жінка вже спартолила пісний борщ з самісінької бутвини та сирівцю. Але напрохані свіжі пироги та бублики додали смаку тому борщеві. Попоїли ми з Дрімайлом всмак. Другого дня знов пішли з торбами під Ближні Печери й принесли додому ще кращий заробіток. Третього дня, в неділю, знов працювали попід монастирями. І робота неважка, бо торби легкі,— і заробіток непоганий, сливе вп'ятеро, а часом і вдесятеро більший, ніж в канцелярії.

IV

Ото змовились ми вдвох та й покинули службу в канцелярії. Дрімайло одначе не видержав довго: він перелітував з торбою під монастирями і напросив-таки чимало грошей, але восени, як почалась хурдига та смалкі вітри, він застудив собі скривленого рота й щелепи. В нього почали боліти зуби та стало судомить в ногах. Та й на вдачу він був легковажний — в його було на тиждень сім п'ятниць.

— Цур йому, пек йому цьому старцюванню!— каже вже Дрімайло до мене.— От ти так здатніший до того,

бо, мабуть, ти й вродився лисицею. Вмієш і голівоньку набік схилить, й очки підсолодить, жалібно скиглити, і любенько вклонитись, і солоденько примовлять. Ти дійсно старцем вродився і вдався.

Покинув він торби, та взимку став в крамаря за прикажчика. А я од того часу та й досі трусю торбами, та й витрусив з торбів і цю хату, ще й грошей чимало. Тепер я так розледащів, що вже ні до якого діла й потягу не маю, не то що,— сказав Кміта.

— А все-таки, тату, я скажу, що вам час би й покинуть торби на старості літ. Борони боже, застудите собі голову в завірюху, та ще й вмрете.

— Як людині доводиться з голоду помирать, то мусить і на морозі дрижаки хапати,— сказав Кміта.— Чом ви, Ольго Семенівно, не підмощуєте собі горба, як виряджаєтесь під монастирі? Горб дає чималий заробіток, сліпі очі — ще більший, а скривлений рот — найбільший, бо дуже кидається всім у вічі, та практикувать його й важко, і небезпечно.

— Як оце напосілась лиха година, то, може, муситиму й горба підмостить, бо нігде в світі дітись,— сказала Галецька, важко зітхнувши.— Чи я ж коли думала, що мені доведеться простягати руку попід монастирями? Я була щаслива в свого панотця, і заміж добре вийшла, і жила щасливо в парі. А от теперечки мушу тинятись по світі з торбами.

Уляся якось раптом поставила недопитий стакан, неначе кинула його на мисочку, й задумалась. На її чималі карі очі неначе одразу впала імла; взір пішов неначе кудись далеко, і вона дивилась не на Галецьку й не на батька. Думки про свою долю, про свою прийдешність несамохіть заворушились в неї й полинули кудись далеко, зазирнули в далечінь, невідому й темну.

«А я ж то старцева дочка... Помре панотець, я зостанусь сама, як билина в полі. Що тоді мені доведеться діяти? що почать? Як жити й вік вікувать?»

І молоденька Уляся одразу ніби замерла на одному місці.

Думки про свою прийдешню долю вперше на віку заворушились в її молоденькій голові, неначе вона заглянула в якусь темну безодню, де не видко було й дна. Перед нею наче сизіла якась далечінь, де око сягає без краю й не досягає до краю.

— От ви й задумались,— обізвалась Галецька,— і я вгадаю — чого. Ви ще молоденькі і вам ще не час задумуватися над людським життям. Ваша доля ще повсякчас сміється до вас, і, дай боже, щоб вона сміялась до вас і довіку!

— Ви зросли в кращій обставі і, певно, при більших засобах, та от і довелось вам хліба просити. А я ж то?— сказала Уляся і знов якось ущухла, зщулилась і головку похилила.

— Не задумуйсь, дочко, заздалегідь! Тобі саме гулять та співати, та танець виводить, а не думи думать. Я вже передніше передумав їх за тебе. Недурно ж нас продражнили кмітами,— сказав Кміта, допиваючи чай.

Проз вікна майнула чиясь постать, висока на зріст та тонка, як очеретина, вся в чорному.

— Ой, лишечко! Це ж Мокрієвська сурганиться, певно, до нас!— сказала Уляся й скривилась.

— Це вона! Я встиг придивитись до неї й впізнав. Чого це вона сподобила нас своїми такими ранніми одвідинами?— сказав Кміта.

— Гм! Я трохи догадуюсь чого: в нас на шибці наліплена записка, що одна кімнатка наймається,— тихо обізвалась Уляся,— а я оце чула од сусіди, що її хазяйка проганяє з квартири, бо з нею хазяйці морока, та ще неабияка.

— Оце ж вона буде намагатись до нас на квартиру. Але я зроду-звіку не прийму її до себе! Ольго Семенівно! кажіть, будьте ласкаві, що ви вже зайняли ту порожню кімнатку,— просив Кміта.

Галецька змовчала. Їй ніяково було микатись в чужу справу та ще й казать неправду.

— Я скажу, що квартиру замовила моя тітка,— обізвалась Уляся.— Треба якось од неї одбріхуватись, бо це ж така причепа, що й сказати не можна. Матимемо з нею багато мороки та неприємності.

— Як жила вона в своєї тітки,— сказав Кміта,— то було викраде в неї ключі та й повипиває горілку з пляшок, де запірве. А як тітка почала ховати ключі, то вона вештається по кімнатах та де налапає пляшечку з одеколоном або з якимись духами, то й те повипиває. Її теперішня господиня жалілась мені, що в хаті од неї невидержка нікому. Оце десь тиняється по шинках, нап'ється, прийде додому пізно та й співає або кричить та галасує,

мов навіжена, а далі часом плаче й голосить. А як вшелепається п'яна до хазяйки, то вже її трудно й з хати випровадить. Щось белькоче, регочеться, бо дуже весела на вдачу, хоче, щоб з нею сиділи та балакали, та її розважали. А потім просе горілки аж плаче, аж в руки цілує. Вже й північ мине, а вона все сидить та теревені точить. Тоді господиня візьме та й піддуре її: вдягається, буцім би то йде в гості або кудись по ділу, вимане її з хати та й запроваде в її покоїк.

— Але, кажуть, що вона дуже добра людина. Казала мені та хазяйка, що коли Мокрієвська тверeза, то кращої людини трудно й пошукати,— сказала Уляся, а тим часом Мокрієвська перейшла двір і увійшла в присінок.

Рипнули двері й раптом одчинились, неначе їх рвонуло вітром,— і Мокрієвська одразу опинилась серед світлиці, неначе за нею хтось гнавсь на вулиці, а вона втікала й прожогом вскочила в світлицю.

— Добридень вам! З неділею будьте здорові! Певно, жива чиясь теща, тільки не моя, що я оце потрапила саме на чай. Налийте, серце Улясю, стаканчик хоч з вимочків, коли вже чай перестояв та прохолов. Наквокталась оце я під монастирями так, що в мене аж в пельці посохло,— теревенила Мокрієвська, подаючи руку Кміті та Улясі.

— Ольга Семенівна Галецька, капітанша! а це Лукія Наркисівна Мокрієвська,— сказала Уляся, рекомендуючи.

Мокрієвська зирнула на Галецьку, почала придивлятись до неї й неначе впізнавала та щось пригадувала собі. Галецька встала й подала їй руку. Бідній Галецькій було сором, що на їй стара латана спідниця. Вона миттю оступилась за стіл і сіла, щоб сховати те дрантя од цікавих очей Мокрієвської. Але в кмітливої Мокрієвської були надто гострі очки і вже примітили ті латки. Ці латки навели Мокрієвську на здогад, що вона вже десь бачила Галецьку.

Якби Галецька стріла на вулиці цю гостю, вона б зроду не впізнала її. Така вона була несхожа на ту жовту горбату загнибіду, що силою тягла її вчора в шинк. Серед світлички стояла височенька панія, тонка, рівна станом, ще гарна з лиця, з розкішними товстими чорними кісми, з чорними, наче намальованими бровами та пишними блискучими карими очима. Ворушкі очі блискали й миготіли; віка раз у раз кліпали. Але жовтуватий матовий вид, блідуваті, аж смажні уста наводили на думку, що ця лю-

дина або довго нездужала й тільки що встала з постелі, або має в собі якусь задавнену слабість, невигойну й смертельну. Мокрієвська придивилась до Галецької й впізнала її. Вона перестала лепетать й сіла на стілець. З Кмітою вона поводилась без церемонії, як з простим міщанином, але поважний вид в Галецької, її міна, її погляд, манери одразу кинулись в очі жвавій Мокрієвській. Мокрієвська на хвилину й сама стала якось ніби поважніша. Вона несамохіть пригадала, з якою нахабністю вчора чіплялась до Галецької біля шинку, і їй стало ніяково перед цією поважною людиною.

— Ви, Ольго Семенівно, вибачайте мені, що я вчора чіплялась до вас реп'яхом. Мені тепер, господи, як сором! Але я... Ет! Про себе мені нема чого й казати. Я людина вже пропаща навіки. Ви мені не подивуйте.

— Чого ж таки ви пропащі навіки? От і мені випало начепити торби та простягать руку під монастирями. Але я певна, що коли напитаю собі будлі-яку службу, то зараз і торби поскидаю. А тепер горенько мені! Нема чим навіть живитись, щоб животіти, а «поживку й черв'як шукає», як приказують в примовці,— сказала Галецька.

— Ви що інше, а я що інше. Я вже, певно, ні до чого не придатна,— сказала Мокрієвська, похапцем хлепчучи простиглий чай та запихаючи рот паляницею.

— Не впадайте в тугу та в одчай!— обізвалась Уляся.— З таким тужливим поглядом на себе й справді можна собі притужить лихо, як притужують молодиці померших чоловіків, коли цьому правда.

— Я й сама вже стану затого марою. Нема кого приплакувати й притужувать. Ввесь рід од мене одцуравсь. Цураються мене й усі добрі люде,— сказала Мокрієвська, подаючи порожній стакан Улясі.— Налийте, серце, ще чаю, бо мене зага аж пече.

— То йдіть в монастир. В монастирі знайдете собі захист і тихе пристановище,— сказав Кміта.

— Ще що вигадайте! Це чисті смішки! Яка ж з мене вийде черниця? За це шкода й говорити! Нема в мене й хисту до цього, та й потягу не маю до чернецтва. Як на це пішло, то я ладна краще йти не в монастир, а під монастир або під шум, як кажуть на селі,— сказала Мокрієвська.— Знаєте, як на селі часом лаються баби: «а бодай ти під шум та під греблю пішла!» Мені й зостались тільки хіба шум та гребля.

— А як на мене, то я ладен йти під монастир, а не під шум. Під монастирем я роздобуду собі хліба, а в воді мені хіба жаба дасть молочка,— сказав Кміта.

— Ви що інше. Ваше життя склалось на інший спосіб. А мене неначе зумисне доля повела чудною стежкою, якимись тернами та чагарями, та й завела в пущі та нетрі. Тут і батько винен, і один жених винен, і другий жених винен, та й сама я винна. Винні люде, винна й моя вдача. Я була молода та недосвідна. Моє гаряче серце бажало кохання. Колись світ здавався мені раєм, а усі люде добрими янголами. Я, нерозсудлива, йняла віри усім, як мала дитина. А от люде об'їли, обпили мене та й одкаснулись од мене. І з-під моїх ніг неначе хтось висмикнув кладку через шум. І я знаю, що загрузаю в якесь багно й потопаю, і вже ніхто мене не вирятує. І люде од мене одцурались, і я од усіх одцуралась, і нігде мені поради шукати. Ніхто мене не одрятує, хіба один бог,— говорила Мокрієвська й з тими словами одразу заплакала й спересердя та з одчаю наче кинула стакан на мисочку.

— То напитуймо місця в лазареті, чи в шпиталі, чи в якомусь приюті, чи будлі деінде, та й будемо служити й хліб матимемо,— промовила Галецька.

— На цю службу я ще б пристала. Мені тепер тільки б і ставати до помочі таким безприхильним стражденикам, як оце я.

— Дай, боже, собі напитать місце, то вже я дбатиму й за вас,— тихо обізвалась Галецька.

Мокрієвська втерла сльози й підвела голову.

— Дайте, серце Улясю, ще стакан чаю. В мене все неначе сохне коло серця,— промовила Мокрієвська й подала Улясі не порожній стакан через стіл.

— Та допийте ж передніше цей стакан! Ви ще не допили сливе півстакана,— сказала Уляся.

— О, чи ти ба! А я й не бачу, що я ще не допила. За дурними сльозами вже й світа не бачу, вже й не тямлю, що я говорю. Навіжена я стала, та й годі! — сказала Мокрієвська й чогось осміхнулась.

Галецькій стало невимовно жаль цієї безталанної людини, котра з такою красою, з такою веселою жвавою вдачею впала так низько, як падають останні волоцюги. По її товстих косах, по всій голові стриміло непричесане волосся, теліпалось понад шиєю, вилізало пасмами на вуха, злазило на чисте гладеньке бліде чоло. Уся її кла-

сичної краси голова була оповита волоссям, неначе павутинням. Комірчик на шиї та рукавички були побгані, нечисті, неначе вона наділа на себе якесь чорне заношене плаття. На чорній кофті по грудях лисніли руді плями та смуги. Галецька несамохіть задумалась. Їй стало шкода цієї безталанної людини, що завчасу зів'яла й зблякла, неначе квітка, скошена саме в спеку.

— Чи це вже ви, Улясю, кінчаєте свої науки, чи ще вчитиметесь рік?— говорила Мокрієвська й хапком хлептала чай.

— Вже, хвалить бога, доплила до берега,— сказав Кміта.

— Вже скинула оте коричневе убрання й пошила собі нову сукню. Так вже мені остогидла ота форма!— сказала Уляся.

Мокрієвська одірвалась од стакана й миттю підвела голову. Через одчинені двері в кімнатці вона побачила почеплену на стіні новеньку Улясину суконьку, яснозелену з чорненькими та червоними дрібненькими квіточками.

— Ондечки я її й бачу! Еге, ото вона теліпається на стіні?— сказала Мокрієвська і раптом схопилась, побігла в кімнатку, одчепила сукню й на пальці, неначе на цвяшку, винесла її в світлицю та й почала вертіти перед вікном. Вона знов покинула недопитий чай, навіть забулась за його.

— Ой гарна ж суконька! Ви добре добрали собі колір до лиця. В вас карі очі та чорні брови. Вам дуже пристає до лиця зелене або біле. І мені найкраще приляличає або зелений, або білий колір. Було як уберусь в біле, чи на бал, чи на великдень на утреню, чи що, то й сама себе ледве впізнаю в дзеркалі.

І Мокрієвська вертіла суконьку на пальці, неначе гралась. В неї в очах ще й сльози не зсякли, а на устах вже блукав осміх, і самі очі ніби грались й осміхались крізь сльози. Вона й сукню вертіла на пальці, й сама вертілась. Побігла в кімнатку, почепила на цвяшок, десь налапала нову Улясину юбочку, і знов вилинула серед світлиці, оглядала підбійку, гудзики, стьожечки, котрими була облямована юбочка. Мокрієвська вештalась, крутилась по кімнатах, непосидяща та жвава, як живе срібло.

— Допивайте-бо чай, бо прохолоне!— обізвався Кміта.

— О! а я й забула за чай! Мені пристає до лиця

зелене. Господи, як гарно мені в яснозеленому, та ще як додати до його чорних кружев. Ще трохи пристає мені жовтуватий колір, а червоне убрання вже зовсім мені не приялічає. А вам, Улясю?

— Я ще й не справляла собі нічого червоного, то й не довідалась гаразд за це,— обізвалась Уляся.

— Шкода! Добирайте, серце, убрання, щоб доконечно приставало до лиця. Покращаєте вдесятеро! От поназдивитесь, як побачите!— лепетала Мокрієвська.— Але мова мовиться, а хліб їсться, а час минає, як кажуть люде. Я оце до вас по ділу. Ви наймаєте в себе одну кімнатку. А я оце посварилась з своєю господинею, тією, що ви дражните Сухореброю. Чи не найняли б ви мені тієї кімнатки?

— Ото шкода, що ви мені заздалегідь не сказали!— обізвавсь Кміта.— Вже моя сестра впервих замовила для себе ту кімнатку.

— Тітка вже просила, й сьогодні оце ввечері й завдаток принесе,— сказала Уляся й переглянулась з батьком, ще й ледве осміхнулась.

Од цікавих та кмітливих очок Мокрієвської це не потаїлось.

— Це ви, певно, тільки одмовляєтесь, щоб мене не пустить до себе... Це й ви мене цураєтесь. Господи! яка ж я тепереньки безщасна людина! Усі од мене одцурались. Усі нехтують мною, неначе змовились. Де мені, безталанній, подітись?

І в Мокрієвської знов одразу очі зайшли сльозою. Улясі стало жаль цієї безталанної людини. Вона зирнула на батька й прижмурила очки, ще й кліпнула ними раз і другий.

— Коли вже ви так намагаєтесь, то я й не візьму завдатку од сестри! Про мене наймайте й ви. Я добре тому відомий, що ви завжди платите за квартиру й грошей моїх не замотаєте: глядіть же, не гайтесь, бо як трапиться який наймач, то я й оддам кімнатку,— сказав Кміта, котрому й справді стало шкода Мокрієвської.

Мокрієвська одразу ніби почутила полегкість на серці, повеселішала, подякувала й перестала румсати.

— Це, певно, та Сухоребра понабріхувала вам на мене. Вона бач, що між нами єднання, та й хоче нас розраяти, щоб ми посварились, бо вона ж не любе, як де в хаті спокій та мирнота. Я заздріваю, що це її намова.

— Та де там її намова!— обізвалась Уляся,— то вам тільки так здається.

— От я й загостювалась в вас, а там, мабуть, і моя господиня сподівається мене та гнівається,— сказала Галецька й похапцем встала й попрощалась з усіма.

— Заходьте ж до нас та не цурайтесь нас!— говорила Уляся, проводячи гостю з світлиці,— розважите себе трохи в горі.

— Спасибі вам за ласку: зайду колись, як буде час,— сказала гостя.

І Галецькій знов стало сором начіплювати торбу та вдягати латану удяганку; стало сором і перед Улясею, і навіть перед Мокрієвською.

V

Раз якось після Петра Лука Антонович Літостанський йшов на службу в «губернське правлєніє» з бомагами під пахвою. Він вийшов зарані з дому, щоб трохи проходитись та подихать свіжим повітрям, бо ранок був пишний. Після петрівчаних дощів настала година. З вогкої землі йшов легенький опар і ніби прозорою імлою оповивав гори й пригорки, вкриті садками, неначе дібровами. Літостанський простував проз Михайлівський монастир і несамохіть задивився на пишний вигляд: на Хрещатик, на Царський сад та на інститут, котрий неначе виліз на подовжастий пригорок і довгими рядками вікон ніби оглядав хрещатицьку долину через верхи старих лип та каштанів. Цей горяний чудовий закуток нагадав йому рідний Канів.

Літостанський трохи постояв, втупивши очі в той пишний вигляд, і в його серце пом'якішало й душа подобрішала. На серці стало радісно, і йому забажалось зробить щось добре, щось комусь приємне. Він вглядів під монастирем рядки старців і завернув до брами, щоб подати милостину.

На майдані сновигали прочани з усяких країв, неначе ворушилась комашка. Скрізь по майдані то чорніли полтавські свитки та чорні корсети на молодицях, то біліли білі свитки та магерки на білорусах, червоніли хустки на головах та червонясті плахти на чернігівських та могилівських молодицях.

Молодиці та дівчата товпились коло рундуків, де блищали на сонці почеплені зелені й сині, й червоні разки

усякого скляного намиста, де лисніли на прилавках срібні та позолочені хрестики, дукачі та образки. Ця частка Софіївського майдана, коло Михайлівського монастиря була схожа на чималий торжок або ярмарок десь в містечку, куди якимсь випадком збіглись та скупились цілими ватагами люди з усяких країв України і звідусіль.

Літостанський, почутивши в душі потяг до якогось доброго вчинку, завернув до дзвіниці, де по обидва боки брами на сходах стриміли два рядки старців. Він почув їх жалібне прохання і не міг вдержатись, щоб не подать милостині кільком сліпцям та калікам.

Саме в той час Кміта йшов на Поділ. Він в той день не виходив з торбами під монастир, бо мав на думці купити дещо на Подолі. Кміта простував попід монастирською стіною й вглядів Літостанського. Йому спало на думку пристать до молодого хлопця, познайомитись з ним та залучить до своєї господи. Але передніше йому хотілось розпитать в його й довідатись, хто він, що він за людина.

Літостанський приступив до старців і подав милостиню крайнім бабусям та сліпчихам. Галецька й Мокрієвська стояли поруч вдвох. Молодий хлопець поклав і їм в долоні по копійці. Слідком за ним Кміта й собі витяг з кишені гаманець, мерщій розшморгнув і подав милостиню Галецькій та Мокрієвській. Цей вчинок трохи здивував їх обох. Кміта приступив зараз до Літостанського й заговорив до його.

— Одже я, ходячи сюдою, таки частенько бачу вас, як ви подаєте милостинку божим старцям. Ви, певно, добра людина,— сказав Кміта.

— Може, й не така добра, як вам здається, але коли я бачу якусь каліч, або яку нужденну замлілу старчиху, то якось і сам незчуюсь, як тикну їй в руку якогось там шага,— обізвався Літостанський.

«Не впізнав мене в сіртуку. А скільки разів він сам мені подавав в жменю милостиню! Коли не впізнав, то й добре!» — подумав Кміта, йдучи попліч з молодим хлопцем.

Літостанський був височенький на зріст, рівний станом, як очеретина, та русявий, аж білявий. Біле лице посвіжішало на чистому вогкому повітрі. Довгі м'які вуса вились, наче кінчики хмелю; малинові уста були повні й свіжі. В ясних блакитних очах неначе лиснів одлиск бла-

китного чистого неба. В ясносірому убранні, в білому солом'яному брилі його постать була вся ясна та світла. В блискучих промінняхсонця, під синім чистим небом молодий хлопець сам здавався одлиском того чистого неба та променястого сяєва. В його білявому виду, в його блакитних очах неначе десь затаївсь і визирав на світ клаптик синього неба.

Кміта й справді був кмітливий і вмів добре кмітить: він догадувався, що в цього білявого хлопця була добра душа, було почутливе м'яке серце.

«Отакого жениха я бажав би для своєї Улясі»,— подумав Кміта.

Але старий Кміта почав підступати з хитрощами, щоб довідаться, що за людина був той молодий хлопець, якого він роду, яке його становище, який він на вдачу.

— Ви самі таки родом з Києва, чи, може, ви перейшли звідкільсь сюди, в Київ?— спитав Кміта, трохи перегодя.

— Я не тутешній, бо я родився в Каневі. Там мій тато на службі; служе давно, дуже давно,— сказав Літостанський.

— І тепер служе там?— спитав Кміта.

— Служить, закинутий в глушину. В Каневі не те, що в Києві: трудно там піти вгору, та й нікуди йти вгору, не те, що в Києві,— сказав Літостанський і засміявсь дзвінким веселим сміхом.

— Це правда, що там нікуди йти вгору, не те, що в Києві. Чи жива й ваша мама, чи вже померла?

— Ще жива, але вона вже літня людина, хоч ще при здоров'ї. Якось ще ворушиться,— одповів хлопець, трохи здивований цікавістю незнайомої людини.

— То ви там і вчились в Каневі? чи в Києві?— підступав хитренький Кміта з питанням.

— Я вчився в канівській міській школі, а потім батько дав мене в київську гімназію. Я дійшов до шостого класу та й мусив покинути гімназію, бо в батька малий засіб: не спромігся мене далі держати в гімназії. Я покинув гімназію й зараз-таки пішов на свій хліб; пішов на службу в «губернське правлєння», в канцелярію. Я мусив недоброхіть кинути науку, аби якось животіти на світі.

— Чи вистачає ж вам на прожиток?— спитав Кміта, скоса позираючи на ясні хлопцеві очі.

— Мусить вистачати. Треба якось перебиватись то сяк, то так, то інак. Часом беру додому на вечори будлі-

яку переписку й маю сякий-такий додаток до скарбової плати. А кімнатку наймаю вдвох з товаришем, щоб обходилось трохи дешевше.

— Це ви, мабуть, йдете на службу?— спитав Кміта.

— Еге. Коли б пак часом не опізнитись, бо буде ніяково перед начальником.

— І я колись служив там, де й ви оце служите, і сидів, певно, в канцелярії в тій самій кімнаті, а може, й затим-таки столом, де теперечки ви сидите.

— Невже?! Хіба ж ви вже вийшли на пенсію? Так зарані? Ви ж ще не старі.

— Не вийшов на пенсію, а таки простісінько покинув службу, бо трохи з голоду не вмер, як оженився та пішли в мене діти. Ще доки був сам, то вистачало на прожиття, а як пішли діти, то довелось хоч торби брати на плечі, та... гм...

Кміта пик-мик! та й спинив язика, навіщось закашляв і замовк.

Він провів Літостанського до самих дверей в канцелярію. Хлопець попрощався й ніби шубовснув хапком в здорові двері. Кміта трохи підождав, постояв під дверима. В канцелярію йшли стійчики та бештались по сінях сторожі. Кміта забалакав з одним стійчиком і випитав в його про Літостанського все, що йому було потрібно: і де живе Літостанський, і допитавсь, як його звуть, і як його по батькові, і що він не жонатий, що він має вже перший чин і дістає щомісяця по тридцять карбованців жалування.

Кміта задумавсь, стоячи коло дверей в канцелярію. Проз його бештались урядовці, повсякчас рипаючи та гуркаючи дверима, входили й виходили усякі люде, швендяли кудись молоденькі безусі писарі, неначе школярі в школі, одмикуючи од роботи та марнуючи час в якійсь непотрібній біганині.

«Треба якось залучити цього паничика до свого дому,— думав Кміта, похнюпивши голову.— До моєї Улясі вже лицяється багато молодих крамарчуків та усяких міщан, але вони їй не до пари. Та й мені вони не припадають до вподоби. Не піде моя Уляся за таких зроду-звіку, бо вона вчена. А яка ж тепер моя компанія? Які мої знайомі? Чи трапиться між ними хтось путній для моєї Улясі? Чи піде вона за когось з їх?.. От тобі ще один клопіт. Надбав чимало добра, забезпечив себе на старість, але... От тобі знов морока... Напишу це я до Літостан-

ського лист і одішлю йому по пошті. Залучу його до своєї господи. Нехай ходе до мене в гості. Може, й припаде до вподоби моїй Улясі. Може, й він єдиник в батька, як і Уляся єдиниця в мене, то й складуться докупи батьківським надбанням та й житимуть якось на світі».

Кміта тихою ступою вийшов на вулицю, похиливши голову. Думки та міркування про щастя коханої Улясі все якось не виходили в його з голови. Він ішов і навіть не примічав, як на Софіївському майдані вештались прочани, сновигали ватагами молодиці.

«Мав колись один клопіт в житті й мусив через його покинути канцелярію, а тепереньки на тобі — другий клопіт! Хоч торби кидай!— думав Кміта, навспражки заклопотаний долею своєї Улясі.— Треба написать лист до цього гарненького панича, доконче треба написать та й заманить його в свою хату».

І Кміта вернувсь додому, і зараз, не гаючись, написав лист та й вкинув в поштову скриньку.

«Сьогодні п'ятниця, а на неділю я запрошу до себе на вечірній чай і Галецьку, як людину, найбільше підхожу до компанії молодому урядовцеві. Мокрієвської не запрошу, бо вона нестатковита людина й навіть чудна,— ще налякає хлопця. Може, він і прийде. Треба лізти сліпцем, щоб запобігти талану для своєї єдиної дитини»,— міркував Кміта.

VI

В неділю вранці Літостанський з своїм товаришем Червінським тільки що повмивались і сіли за стіл до самовара, як в кімнату вскочила хазяйчина куховарка, сільська молодиця, й подала лист, що приніс поштальон до хазяйки.

— Це до тебе лист. Певно, пише твій татунь з Канева, а може, й грошаки шле на якусь потрібку,— сказав Червінський, подаючи лист Літостанському.

— Ні, це не татусева рука. Надписано дуже гарною рукою! на диво гарною, неначе вимальовано. І хто це пише до мене?

І Літостанський з нетерплячкою роздер конверт і прочитав голосно:

«Коханий, любий Луко Антоновичу! Я знаю вас, хоч ви, може, мене гаразд не знаєте. Ви дуже припали мені до

вподоби од того часу, як мені трапилось вперше вас побачить, а потім і стрінутись з вами. Коли ваша ласка, то зайдіть до мене в неділю на вечірній чай, так, приміром, в шостій годині. Будете моїм дуже бажаним гостем. Мені забажалось ближче познайомитись з вами, бо ви мені дуже й дуже сподобались. Мій дім на Шулявській вулиці під номером 102. Сподіваюсь вас до себе й гадаю, що ви доконче зайдете до мене на чай. З щирою прихильністю й поважанням зістаюсь Д. Кміта».

— Що за оказія!— крикнув Літостанський,— пише якась Кміта. Я такої й не знаю, навіть не чував про неї. А може, воно чоловік!

— І справді не можна довідатись, чи воно чоловік, чи жінка — ота Кміта. Певно, жінка, а може, й якась панна, та ще й багатенька. Може, це тобі трапляється несподіваний талан? Га?— говорив Червінський, сьорбаючи гарячий чай.

— А нечистий його вгадає! Це справді якась загадка, яку завдають відьми в казках.

— Чи не було пак часом в тебе з кимсь якого потайного роману: з якоюсь панною або молодою удовицею? Га? Признавайся!— жартував веселий Червінський.

— Ні, не було, сказать по правді. Коли б знати, куди це я потраплю? А цікаво б знать за це; господи, як цікаво! Може, це прислала до мене листа котрась з тих двох гвоздичків... Пам'ятаєш, як було виходять гімназистки рядками з гімназії, а ми саме було йдемо в канцелярію та й слідкуємо за ними навздогінці? Пам'ятаєш тих двох чималих гімназисток, що йшли позад усіх в останній парі, а за ними плуганились дві дами з сивими кісьми та з чорними вусиками під носом?

— Це ти згадуєш про тих двох чорнявеньких панночок, з карими очима та з чорними тонкими брівками? Пам'ятаю, пам'ятаю! І карі очки пам'ятаю, і рум'яні щічки, і повні та червоні, як калина, уста пам'ятаю. І досі пам'ятаю за ті два червоненькі гвоздички, як ми їх продражнили.

— І я їх пам'ятаю,— сказав Літостанський.

— Але ж ти не вважаєш на те, що така молоденька панночка не може ж таки без сорому закликать тебе в дім, де, надісь, або живе її батько, мати та, певно, ціла паровиця братиків та сестричок,— сказав Червінський.

— Що правда, то правда. Така панночка може запрошувати на розмову кудись в Царський сад, або в темні

закалабки Софіївського собору, або кудись інде, тільки не до себе додому. Це пише людина, що живе десь нарізно, окроми од сім'ї, в власному домі. І хто б це такий був? Ото притичина! Аж в мене голова ходором ходе! Ой, коли б швидше день минав!

— Ну тай спосудилось же тобі, враг би тебе взяв! Певно, тебе мати купала в тої та в любистку. Це тебе, мабуть, просе до себе якась багатюща панія, що має свій власний дім, живе самостійно, може, має села й сахарню, може, надбала мільйон грошей. Це була!— говорив Червінський.

— Може й так... Кат його зна!— мимрив Літостанський, спустивши віка й задумавшись.

— Це либонь твоя доля там десь сподівається тебе, як в нас теревенять баби в Василькові. Ти входиш в пишні покої. Там паркети, дзеркала, аж під стелю, лиснять здоровецькі вікна та сяють канделябри; килими долі аж очі беруть в себе! неначе квітники. Кругом розкіш та пишнота. В покоях одгониться пахощами резеди та левкоїв, буцім в квітнику... Амбра, пахощі, шик, блиск! Одчиняються двері, і виходе до тебе якась цяця писанка, струнка та рівна, як тополя серед поля, з очима, як брильянти, біла, як лелія, сама вся в брильянтах, в шовковому білому убранні, уся сяє, мов зоря. Шовк шелестить, очі горять, щоки палають, серце палахкотить од кохання. Виходе, ніби зоря сходе на майському небі. І вона твоя, і той ввесь палац твій, і все її надбання, усі її скарби,— усе твоє, бо, враг тебе не взяв, ти вартий усього того дива!

— Говори! Говорила покійна до смерті, та все чорт зна що!.. Ще й дражниться. В мене й без того думка жене думку, неначе їх підхопила завірюха,— обізвавсь Літостанський.

— Ото коли б мені трапивсь такий талан! От тоді б моя мама з дива тільки б очі витріщила! Вже не закуповувала б садків в Василькові та не приставляла б паровицями яблука на продаж до Києва; скинула б навіть свою міщанську чушку,— оту хустку з голови, та, певно, начепила б капелюш з цілим оберемком квіток та й ганяла б по Хрещатику баскими кіньми,— сказав Червінський і зареготавсь на всю хату, закинувши чорноволосу патлату голову на спину.

Його білі міцні зуби заблищали з широкого червоного рота. Чорні довгі вуса піднялись вгору і наїжачились, а

чорні брови аж заворушились. В Червінського були товсті брови. Ці густі брови розбігались кінцями вгору навскоси, неначе в його на лиці було двоє вусів: одні під носом, а другі вгорі над носом; одні звішувались кінцями вниз, а другі стриміли кінцями вгору. Він реготавсь, задерши голову, а ті двоє вусів ворушились та метлялись по обидва боки кирпатого куценького носа. Веселі чорні, як терен, очки аж бігали.

Літостанський і собі зареготавсь на всю хату, уявивши його просту маму міщанку, зав'язану чорною хусткою, в фаетоні, з цілим оберемком квіток на стовбоватій голові.

Літостанський допив чай, не з'ївши навіть скибки паляниці з чаєм од такої несподіванки, і заходився чепуритись перед дзеркалом, зачісуючи свої русяві кучері. І мертве дзеркало одбивало в собі задумані тихі блакитні очі, задумане обличчя, ніби од мудрої загадки, котру завдала йому чиясь несподівана писулька, кинута випадком чиєюсь потаємною рукою в його житло.

Літостанський пішов в Софіївський собор, простояв службу божу, але не чув, що читали та співали в церкві.

Хазяйка покликала паничів обідать. Червінський хапком уплітав гарячу страву, аж за вухами лящало, а Лука Антонович сидів мовчки, і їжа не йшла йому на думку. Той лист, написаний чудово, ніби вимальований, неначе вкрав його апетит і спокій. В його думці все сновигали якісь загадкові постаті, лисніли здорові покої, сяли дзеркала, високі, аж під самісіньку стелю, манячили чиїсь пишні карі очі. Він ніби почував дух запашних квіток в покоях і все ніби бачив уявки той лист, неначе він манячив в його перед очима.

Він насилу чув, що говорила хазяйка, яку розмову вів Червінський. Його думи літали десь-інде, десь далеко, в якійсь казковій мрійній далечині, повитій туманом. Не попоївши гаразд, він встав з-за столу й ліг на ліжко, щоб одпочить або й заснуть по обіді. Але сон його не брав. Лепетливий товариш своїми жартами та вигадками дав направу його думкам, дуже поетичну та мрійну. А цікавість не давала йому спокою ні на хвилину.

Молодий хлопець насилу діждав, поки сонце стало на вечірньому прузі, одягся, сховав лист в кишеню, щоб часом не забути номера дома й не помилиться, і вийшов навшпиньки з хати, щоб не збудить товариша.

Знайшов він Шулявську вулицю й почав придивлятись

до номерів. Вулиця тяглась сливе без кінця. По обидва боки вулиці стояли гарні, але не дуже здорові доми. Молодий хлопець швиденько йшов далі, а показаний в листі номер ще був далеко. Вже вулиця спустилась з крутого горба в долину. З горба неначе котились наниз вже поганші домки, притулені до гори одним боком, закутані в старі садки, неначе гарбузи в гарбузиння та бадилля. Він глянув наниз, а там далі стояли низками ще поганші дерев'яні домки, не то міщанські, не то крамарські або шевські.

«Що це за диво! Куди ж це мене запровадив отой загадковий лист? Тамечки ж далі вже й чималих домів не видко, а тільки стримлять якісь халупи та землянки, неначе рядки кротовин. От тобі й на! Це ж направив мої думки на фантастичний лад отой навіжений Червінський. А я, дурний, й піддавсь тій направі, бо пойняв йому віри. Де ж ті палаци та покої на тому багні та на мокрачах понад Либеддю?»

І молодий хлопець почутив, що лиснючі дзеркала та паркети неначе згасали й зслизали, ніби їх розвівав вітер, як вранішні смуги туману.

Зійшовши наниз з гори, Літостанський почав кмітить за номерами. Але до сто другого номера вже було недалечко. Домки пішли не знать які. Усі його мрії одразу згасли, неначе на їх хтось дмухнув з усієї сили та й погасив, як вітер світло. Він прикмітив номер дома, показаний в листі, і з дива спинився.

«Домок довгий, не дуже поганий, але кругом його старий гарний садок, неначе в якійсь дідицькій оселі. Хто ж живе в цьому домі? Ет! Дурно тільки бентежився та турбувавсь цілісінький день. Але... може, тут живе якийсь дідич».

Літостанський так обурився, що вже хотів вернутись додому.

«Чи не Червінський оце встругнув мені оцю штуку, щоб насміятись з мене в канцелярії?.. Але... лист писаний не його рукою... Мабуть, псяюха, когось настренчив написать... Оце буде штука, як я вшелепаюсь в чиюсь хату непроханий. Нате, мовляв, мене, бо ви до мене писали. Але... треба хоч розпитать...»

І цікавість переважила всі міркування молодого хлопця.

«Ет! За всі голови! Піду та хоч загляну в оцю дурну

садибу та в хату. Якщо не спосудиться, то я круть! та й поверну голоблі назад».

І він подзвонив коло дверей. Йому хтось одчинив двері й хапком зслиз десь в одну мить. Він скинув пальто і вступив в маленьку чистеньку світличку. На канапі сиділа Галецька поруч з Мокрієвською й балакали вдвох. Літостанський поклонився до їх і витріщив з дива очі: в його майнула думка про красуню-панію, багатирку, за котру йому торочив Червінський ще недавнечко.

«Ой, лишечко! Тут сидять якісь дві загнибіди, ніби дві шкапи, такі захуджені, що в їх аж кістки торохтять! Одна жовта, як жовтило, а друга кисла, ще й скривилась, як середа на п'ятницю. Ой, вернусь назад!»

— Вибачайте! Це, певно, я не потрапив... не туди зайшов... Бувайте здорові! Вибачайте! я помилився!— мимрив збентежений хлопець, запикуючись.

Але з кімнати рипнули двері. В світлицю вступив сухорлявий Кміта, достоту, неначе цап плигнув через перелаз в огород.

— Ба туди! туди! Де вже пак не туди! — гукнув Кміта.

«Якийсь цап... з цапиною борідкою. От тобі мої мрії! Але цей цап щось мені по знаку».

— Ви мене, Луко Антоновичу, не впізнали? А я ж вчора провів вас до самісіньких дверей, як ви простували через майдан в канцелярію. То я написав до вас листа й запросив вас до себе на чай.

«Ну, чи варто ж було теліпатись на ці либедські мочарі для цієї цапиної борідки?»— подумав Літостанський і стояв на порозі ні в сих, ні в тих. Ну та й німфи! Ще й з цапом в додачу! Оце попавсь з бухти-барахти та з доброго дива! Бий вас коцюба! Де ви взялись на моє лихо?»

— От і великий вам спасибі, що ви прийшли до мене, сподобили мене візитом!— сказав Кміта й при тих словах обняв гостя й тричі цмокнув його в уста.

Літостанському здалось, що на його сп'явся цап сухими ракотицями й тричі лизнув його по губах ще й полоскотав по шиї своєю паскудною борідкою. Йому стало гидко й противно, бо він був гидливий зроду.

«Оце так халепа! Борони боже, як ще й ті захуджені загнибіди кинуться обнімати та лизать мене! Од тих я ладен хоч і випручатись, та й без сорому казка, прожогом з хати!» — подумав Літостанський, стоячи біля порога.

— Я Денис Полікарпович Кміта,— порекомендувавсь господар Літостанському.

— То то ви писали до мене лист?— якось несамохіть спитав Літостанський,— а я думав...

— Ви либонь думали, що Кміта, то якась молодесенька, гарненька панянка? Еге, так?— спитав Кміта, жартуючи.— То вже винуйте моє прізвище, яким, певно, колись давно продражнили наш рід добрі людці.

— Та, сказати вам по щирій правді, я нічого цього не думав,— обізвавсь якось знехотя Літостанський.

— Сідайте ж, будьте ласкаві, та будьте моїм гостем,— просив господар,— оце моя добра знайома Ольга Семенівна Галецька, капітанша, а це Лукія Наркисівна Мокрієвська, одна з моїх пожильців та столовників,— знайомив його Кміта,— а вам рекомендую Луку Антоновича Літостанського, що, мабуть, сидить в канцелярії за тим самісіньким столом, де колись і я поневірявсь та лиха набиравсь.

Галецька підвелась і привіталась з гостем, Мокрієвська жваво схопилась з місця й по-паничівській стисла й труснула руку, ще й очі закотила під лоб.

«Які худі та замлілі оці обидві дами,— подумав Літостанський,— чи вони дуже натруджені, чи дуже вбогі та захарчовані? Певно, швачки».

— Я неначе десь вже бачив вас, десь стрічавсь з вами. Щось ви мені ніби трохи по знаку... — говорив Літостанський, поглядаючи на Мокрієвську.

Галецька спустила очі додолу й засоромилась. Мокрієвська дрібненько зареготалась.

— Може, ми й стрічались десь в Києві, бо й ви мені по знаку, може, тим, що ви незвичайний блондин, аж в вічі кидаєтесь. Мабуть, ми стрічались десь або в Царському садку на гулянці, або в театрі, або десь в церкві, може, в монастирі... а може, й під монастирем,— сказала Мокрієвська й знов дрібненько зареготалась і зирнула карими очима на Кміту.

— Це може буть. Але буває, що одна людина з лиця, з очей, з брів дуже схожа на другу...— обізвавсь Кміта, замотуючи розмову.

«Не тільки одна людина часом скидається на другу людину, але часом і на якусь животину, як ти скинувсь на цапа,— подумав Літостанський.— Ну та й люба буде розмова в гостях з цими цапами та захарченими загни-

бідами. Треба трошки посидіти для звичайності, та й за шапку, та навтікача з світлиці! Ото нарегочеться навісний Червінський, як я розкажу йому за свої походінки по Либедських мокрачах!»

— Мене аж завидки беруть, що ви на службі. Вам, паничам, все-таки легше й зручніше примоститься десь на місці, ніж нам, бабам,— сказала Мокрієвська.— Чи не напитали б ви десь там в канцеляріях і мені та Ользі Семенівні якогось писарського місця? З мене либонь вийшов би добрий урядовець або писар, бо моя рука в письмі дуже гарна.

Мокрієвська знов весело й кокетно засміялась, аж дрібненькими зубами заблищала, неначе виставляла їх напоказ: дивись, мовляв, які в мене зубки!

«Ще й залицяння на думці в оцієї загнибіди. Жартує та сміється, аж вилиці випинаються на сухих щоках. Ой, втічу! Навряд, чи видержу далі оцю нудьгу! Ще й доведеться верзти компліменти оцім адамовим головам».

— Нечля нам лізти в урядовці, Лукіє Наркисівно. Нам коли б бог послав якусь жіноцьку службу, хоч незначну, то ми й тому були б раді,— сказала Галецька.

— Якби ж пак це залежалось од нас,— сказала Мокрієвська.

— Хіба ви напитуєте службу? — спитав Літостанський, обертаючись до Галецької.

— Напитую, та нігде не знайду. Я недавно овдовіла та зосталась без нічого, навіть без пенсії. Треба напитувати собі, ради шматка хліба, яку-небудь службу,— сказала Галецька.

Літостанський одразу став прихильніший до удови. Оповідання за безталанне життя взрушило його добре серце.

— А ви, Луко Антоновичу, таки напитуйте для мене місце в канцеляріях, коли ваша ласка. Я ладна сісти за столи, хоч би й за столоначальника або й вище, якби це од мене залежалось. Думаєте, не спромоглась би вести справу? Ой-ой-ой! Побачили б, який з мене вийшов би падковитий до діла столоначальник!— сказала Мокрієвська й знов зареготалась на всю світлицю якось нервно, аж голову закинула на плечі.

Її, очевидячки, дратував гарний молодий хлопець своєю красою, і вона, своїм звичаєм, не вдержалась од за-

лицяння. Причеплива Мокрієвська одразу стала йому противна. Він змовчав і не одповів їй ані словечка.

— Ну, Лукіє Наркисівно! потрапить в столоначальники не так-то легко, як ви думаєте. Треба передніше таки добре обшмульгать боки та лікті об канцелярські столи, щоб сісти за столоначальника,— обізвавсь Кміта.— Я от пообшмульгував собі боки, а, як бачите, високо вгору не пішов.

Розмова тяглась дуже нудна для молодого хлопця. Галецька оповідала за своє бідування в Києві, за своє удівництво, хоч і словечком не натякнула, що вона ходе з торбами й просе милостини під монастирями. Мокрієвська розпустила веселі жарти та крутила кокетно головою. Усе це не цікавило Літостанського нітрішечки! Його брала вже нудьга. Бідкання Галецької вже надокучило молодому хлопцеві. Він окинув очима світличку, просту мебіль, прості завіси на вікнах, небагаті образи в кутку, вазони герані на вікнах. Усе це дуже нагадувало йому кімнати його батька в Каневі, небагату батьківську обставу. Не того він ждав, не того сподівавсь!

«Схоплюсь з місця та за шапку, та й дремену з хати. Прощавайте, мовляв, зоставайтесь собі здорові, і більше вже мене сюди й калачем не заманите! Це я потрапив просто-таки на Лису гору до київських відьом, ще й з цапом в додачу. Побіжу просто звідсіля в Царський сад та хоч нагуляюсь, наслухаюсь музики, надивлюсь на гарненьких панночок».

Він вже надумавсь підвестись і втікать. Але з другої кімнати одчинились двері, і в світлицю неначе впурхнула Уляся з смугнастою скатеркою в руках.

— А оце моя дочка, Уляна Денисівна. Вона вже скінчила гімназію та оце стала за господиню в моїй господі,— порекомендував Кміта свою дочку гостеві.

Літостанський встав і подав Улясі руку. Він пильно придививсь до неї й неначе впізнавав її.

«Здається, це одна з тих двох гвоздичків, що ми чи торік, чи либонь позаторік вдвох з Червінським сливе щодня ходили назирці, як вони йшли між парами гімназисток... Такі ж пишні подовжасті очі, такі ж звивчасті повненькі уста... Здається, вона, тільки неначе вилюдніла й трохи підбільшала».

І Літостанський задумавсь, дивлячись допитливими очима на Улясю. Вона була убрана в легеньку дешевеньку

яснозелену сукню, котра незвичайно гарно приставала до її чорних кіс та чорних брів. На повних щоках грав маленький, ледве примітний рум'янець. Повні уста червоніли, як калина. На повненькій, неначе виточеній, шиї червонів разок доброго намиста. За косою збоку червоніли три повні червоні гвоздики. Літостанському уявилось, що в світличку хтось вніс пучок калини в свіжому зеленому листі.

«Гарна, як калина в лузі над водою! Це або та сама гімназистка, що колись впала мені в очі, або вона дуже схожа на ту панночку, тільки багато краща од неї: рівна, як тополя, і свіжа, як калина!»

Уляся застелила стіл скатеркою й вештalась по кімнаті та поралась, ставлячи на стіл посуд до чаю. Літостанський сидів на стільці й неначе прикипів до стільця: в його вже зникла думка тікати мерщій з хати. Він забувсь і за Царський сад, і за веселий натовп паннів в садку, і за музики. Перед ним неначе одразу десь зникла Лиса гора з відьмами й цапом, і натомість одразу ніби стеля повищала, вікна побільшали; і неначе залисніли здорові дзеркала та паркети, заманячили килими з букетами троянд. До його вуха неначе долітали мелодії музик з Царського садка. Звідкільсь полились пахощі гвоздички та запашної резеди; засяв одразу світлий рай, за який торочив йому жартовливий товариш... І Мокрієвська чогось неначе одразу покращала, і сам цап став не такий поганий та навратливий.

«Ні, не втечу! не піду в Царський садок на гулянку. Треба зостатись та хоч надивиться на цю червону калину»,— подумав Літостанський, слідкуючи гострими очима за кожним рухом молоденької красуні чарівниці.

Молоденька наймичка, сільська дівчина, босоніж і в одній вишиваній сорочці, внесла самовар і поставила на столі. Уляся заходилась засипать чай та гарячить стакани, зиркаючи ніби ненароком на гарного білявого панича.

— От моя дочка вже скінчила гімназію! вже й перейшла нас, старих, в усяких науках! — хвалив батько Улясю.

— От і перейшла! Може, й не дійшла, а вам тільки так здається,— обізвалась Уляся й засміялась.

— Ой, перейшла! Про це нема що й казати. Вона так падкувала коло книжок, що дістала аж дві книжки в по-

дарунок в двох класах,— сказав Кміта, обертаючись до гостя.

— Це знак, що ви й справді-таки добре прилягали до наук,— сказав Літостанський.

— Ще й як добре! Було її од книжки не одірвеш. Там такі книжки достала, що просто цяця, а не книжки: обидві золотообрізні ще й з золотим написом. Ось я вам зараз покажу!— сказав Кміта і покатав в другу кімнату та й виніс дві книжки в червоних палятурках.

— Оце одна: «Маша й пропавший цуцик», чи так Улясю? А друга «Верховець без ноги, чи... здається... без хвоста».

— «Всадник без голови»!— поправила батька Уляся.

— Чи то пак — без голови. Мені, бач, все здається, що «всадник» — то кінь,— сказав батько.

Та «всадник» це верховець на коні, а не кінь!— сказала Уляся й зареготалась так голосно, неначе задзвонила в дзвоник, скоса поглядаючи на Мокрієвську.

— А я все переплутую коня і «всадника», бо чую, як в церкві співають: «Коня и всадника в море Чермное...» Та дивіться! Ще й переклад з французького, чи що! От так книжка! Ще й заграничная, не тутешня! Багато краща й цікавіша навіть, ніж «Бова королевич» або «Єруслан Лазаревич». От як наші пішли вгору!— хвалився батько.

— Та годі вже вам, тату, хвалитись мною! Аж мені сором перед людьми. В батьків та матерів є звичай чванитись своїми дочками та синами. А дітям це не дуже приємно. Адже ж кажуть, що й сова хвалила своїх дітей, що, мов, кращих і на світі нема,— одбивалась Уляся.

— Ну, то тільки так кажуть; а що люде блемсають язиками, тому не завжди ними віри. Я вже в цьому пересвідчився,— огризався і собі батько.

— Ну! вас до совиних дітей ніяк не можна тулить,— обізвалась Мокрієвська,— це вже ви надто себе принижуєте.

— Отже наша сусіда Сухоребра недавнечко хвалилась перед нами, що її дочка Настуся — окраса Галицького базару, бо, каже, як вийде з кошиком бубликів на базар, то й увесь базар од неї покращає. Так, каже, й закрасить собою ввесь точок! А насправжки сказати, то, певно, базар її красить, а не вона базар. В батьків та матерів все так: «мої сини, як соколи! мої дочки, як голубочки!» Еге, так, тату?— одмовлялась Уляся.

— Ну, не всі дочки та сини однаковісінькі. Бувають усякові, не до тебе рівняючи,— сказав батько.

— Таки не втерпіли, винесли оці книжки! Тато всім показує їх, аж мені ніяково — сказала Уляся.— Лихо мені з вами!

— Чого ж лихо? От і ми подивимось, які книжки роздавали вам в гімназії: чи такі, як і в нас в гімназії, чи трохи кращі? Ті ж самісінькі, що і в нас,— сказав Літостанський.

— От і добре зробили, що показали й нам ці Улясині трофеї, бо я, признатись по щирій правді, їх ніколи не діставала,— сказала Мокрієвська.

— Та які гарненькі, неначе цяцьки,— сказала Галецька, перегортаючи листки цупкого паперу.

— Ще й малюнки непогані й цікаві,— обізвався Літостанський.

— Де там непогані! Зовсім гарні, хоч вправляй в рямця та в скло та й чіпляй на стіни,— чванився батько.

— Ви, Уляно Денисівно, таки держіть їх в спряту. Сховайте десь добре, на самісіньке дно в скрині, щоб не позамазували їх руками усякі нечепурні читальники та читальниці. От я, то й не дістав таких у гімназії, хоч і вчився непогано,— говорив Літостанський.

Книжки пішли по руках. Їх перегортували, роздивлялись гарненькі малюнки. Уляся поналивала стакани й подала гостям. Двері одчинились, і молоденька наймичка принесла й поклала на стіл паляниці та бублики.

— Чом ти пак оце не взулась в чоботи? Ходиш боса, неначе в себе вдома на селі,— сказала Уляся до наймички.

— Еге! Добре, що ви спішні! Ви спішніші за мене, то зараз і взулись в черевики, а я, то й не похопилась взутись через той самовар. Ніколи було!— огризалась сміливa дівчина й вийшла з світлиці.

Уляся почервоніла; дівчина виказала, що Уляся ходе вдома боса. Літостанському вона здалась ще краща.

І молодому паничеві стала ще приємніша й світліша чистенька світличка з лампадкою в кутку перед образами; ще приємніші стали пахощі гвоздички та резеди в розкішній косі в молодої проворної панни, котра і була міська, була гімназистка, і скидалась вродою на сільських жвавих дівчат. Це йому припало до вподоби, бо він зріс сливе на селі, в гаях та в долинах на передмісті невеликого міста.

І він вже зовсім забув за гулянку в Царському садку, за музики, за натовп гуляючих паннів. Інші мелодії залунали в його серці й заступили поезію приємної гулянки в Царському садку. Він неначе прикипів до місця й був ладен сидіти та дивитись на Улясю хоч би й цілу ніченьку до білого дня.

Молода Уляся неначе ожвавила пристаркуватих людей. Усі якось повеселішали й розбалакались за чаєм. Повеселішала навіть смутна Галецька, неначе на той час забулась за свою лиху долю та за свої злидні.

— Чи ви, Денисе Полікарповичу, давно служили в нашій канцелярії?— поцікавився Літостанський, питаючись в господаря.

— О, вже таки давненько. Не пам'ятаю гаразд, скільки буде тому років. Але в нас був начальник така неприємна вередлива людина, і він так мені надокучив своїми прізвищами, так остогид своєю лайкою, що мені довелось хоч торби чіпляти та... Ет! Бодай не казать!

Кміта схаменувсь і прикусив язика. Уляся почутила, що на неї неначе одразу хтось сипнув жаром: в неї спинилось серце і перестало кидатись. Вона потім одразу зблідла.

«Ой, лишечко! Ще батько візьме та бовкне язиком, що ходе під монастирі з торбами. Я згорю отутечки на місці од сорому»,— майнула думка в Улясі.

Уляся замовкла й неначе замерла, ждучи, що батько далі говоритиме. Вона добре знала, що близькі сусіди знають, чим живе її батько, знають за жебрацтво, але про це їй було байдуже. Вона з цим давно оговталась і не соромилась за свого тата перед міщанами та убогими простими крамарчуками. Але Літостанський був з іншого товариства, багато кращого й просвіченішого од простих крамарів та салганів, і вже їй сподобавсь. Бідна дівчина аж злякалась і з ляку ніби заніміла.

Батько замовк, а далі почав на всі боки гудить та ганити свого давнього лихого сторосвітського начальника. Уляся якось потроху одійшла і заспокоїлась.

«Ой, коли б часом не дійшла чутка до цього пишного блондина, яке в мого тата промисловство. Але ж він не піде-таки на вивідки та розпитки до сусіди Марти Сухореброї та до усяких салганів і крамарів. Може, панич мене вподобав. І він мені до вподоби. Може, він і свататиме

мене... А з татом треба буде побалакать за ті торби»...— думала Уляся, мовчки наливаючи чай гостям.

— То ви, як бачу, вже давно покинули службу в канцелярії. Чи, може, ви вийшли на пенсію?— спитав згодом Літостанський.

— Де там! Я таки простісінько не видержав вередів свого начальника та й покинув службу. Тепер я заробляю дещо дрібною адвокатурою тощо, а більш того простотаки домую без роботи,— сказав Кміта,— а моя покійна жінка, доки була жива, заробляла сяким-таким крамарством. Та так ми собі якось і перебивались, маючи свій домок та трохи грошей на схованці в банку...

Улясі стало легше на серці. Вона знов повеселішала. Батько хитро викручувавсь з неприємної задля неї розмови.

«Але як воно буде далі потім? А що, як він мене покохає? Може, й свататиме... Що він скаже, як часом дізнається про батьківські торби?» — думала Уляся.

І бідна дівчина знов похилила голову й задумалась. Перший раз на віку їй спали на думку батькові жебрацькі заробітки. Передніше вона про це ніколи й не думала й гадки не мала за це.

— Часом, як остогидне домувати та дома байдики бить без роботи, то я йду на пошту з папером та перами і там пишу усякі листи та прошення неписьменним людям та й тим трохи заробляю.

Кміта казав правду. Часом в негоду та сльоту він і справді ходив на пошту на заробітки з папером та перами в руках. Улясі знов стало якось легше на душі.

— Будьте ласкаві, замовте за мене словечко в канцелярії, коли там треба буде переписчика. В мене рука в письмі чудова, як ви самі бачили в моєму листі до вас,— сказав Кміта.— Часом, як скупиться в канцелярії багато бомаг та треба буде закликать когось на вечірні роботи в канцелярію, то я був би дуже придатний до цієї роботи. Все-таки перепала б сяка-така копійка; і я не сидітиму без роботи та не марнуватиму надаремно часу. Будьте ласкаві, натякніть там при нагоді своїм столоначальникам за мене, що колись, мовляв, був писарем таки ж в тій канцелярії.

— Добре, добре!— сказав Літостанський і подумав, що, певно, старий Кміта запросив його до себе листом дійсно з цієї причини.

Увійшла наймичка, вже взувши чоботи, і прийняла самовар. Уляся незабаром поставила на столі посуд і подала сухі закуски. Кміта виніс пляшку горілки, випив сам і почастував Літостанського, а потім Галецьку та Мокрієвську. Галецька тільки пригубила чарку й одмагалась, а Мокрієвська закинула голову назад і бахнула чарку одразу, ще й другої попросила. Другу чарку вона вже ніби цідила через губи, наче солодкий лікер, вицідила ще й смажні губи облизала чорнуватим язиком. Літостанський вирячив очі з дива, що дама так хилить горілку, неначе мужик в шинку.

«Що воно за проява оця Мокрієвська? П'є горілку, неначе сільська молодиця»,— подумав Літостанський, дивлячись вираченими очима на Мокрієвську.

Після закуски наймичка прибрала посуд, а Уляся поставила на стіл тарілки, повні аж зверхом суниць та полуниць, та малини з свого садка. Випивши по чарці, Кміта й Мокрієвська ожвавились, повеселішали. Мокрієвська так і сипала жартами та реготалась безперестану, аж одляски йшли по кімнатах, оповідаючи про веселі пригоди свого життя. Вона вже навіть заводила пісні й підбивала співать й Улясю та Літостанського. В неї неначе сиділа й щебетала безжурна пташка, що вже зроду була призначена співать та щебетать, та звеселять і себе, і людей своїм щебетанням, не гадаючи й не дбаючи ні про яке кубельце. Галецька позирала на неї смутними очима, і їй стало шкода цієї безжурної та веселої пташки.

— Одже ж вам, Уляно Денисівно, як я бачу, багато веселіше тут з такими веселими сусідами, ніж мені в канцелярії з нашими столоначальниками та стійчиками!— сказав Літостанський до Улясі.— З Лукії Наркисівни і справді вийшов би прецікавий та превеселий столоначальник. Я був би радніший служить в її столі, ніж в нашого нудного та вередливого начальника.

— Ет! бодай не казать! Нехай потім колись розкажу вам,— обізвалась пошептом Уляся гімназичним школярським тоном, неначе до своєї приятельки в класі в гімназії.

— То ви так собі й пробуваєте вдома з старим татом і не маєте на думці напитувать собі служби?— спитав хлопець.

— Маю на думці, бо в тата засоби невеликі: ледве вистачає на прожиток. Але тепер, як померла моя мама, я

мушу сидіть вдома, щоб усього доглядать; мушу пиклюватись хатнім господарством. Треба самій й на базар ходить, треба наглядать за куховаркою, а часом доводиться самій й обід та вечерю готувать. Як, борони боже, помре тато, тоді вже я мушу сама собі дати ради; певно, стану за вчительку в будлі-якій міській школі. Інколи часом мені спадає це на думку. Але доки тато живий, мушу сидіти вдома. Доля мені до якогось часу сприяє. Не знаю, як буде далі,— сказала Уляся й задумалась.

Улясі вперше на віку це спало на думку од несподіваного питання молодого панича. Про своє наступаюче життя вона й досі ще й думки й гадки не мала, і навіть не розкидала думками так далеко, в невідому і потаємну далечінь. Русяві кучері та тихий погляд молодого гарного хлопця вперше направив її думки в сіру далеч, закутану в імлу та туман.

І їй несподівано стала приємна та мрійна і невідома далечінь, повита поетичними мріями та коханням.

Старий Кміта балакав та жартував з Мокрієвською, але все скоса та скоса позирав на Улясю та Літостанського. Од його кмітливого ока не потаїлось, як заблищали в Улясі карі оченята, як зайнялись рум'янці на її щоках. Не потаїлось од батьківських очей кохання, що виникло й огнем займалось в двох молодих душах в сутінках рожевого душного літнього вечора.

«Напишу знов до Літостанського листа: нехай сватає мою Улясю, бо не шкода буде оддати йому й Улясю, й дім, і зо дві тисячі карбованців грошей, запрацьованих торбами»,— подумав старий Кміта.

Надворі вже поночіло. Галецька встала, подякувала, попрощалась і подибала на Поділ. Літостанський підвівся й почав і собі збиратись додому.

— Не забувайте ж нас! Одвідуйте нас, мій коханий, мій любий!— говорив на прощанні Кміта і, обнявши гостя, тричі цмокнув його в губи ще й в обидві щоки.

«Ще й горілкою од його тхне!» — подумав Літостанський, але почував, що його поцілунки чомусь вже не такі гидкі, як були передніше.

Уляся якось ніби закрасила своїми очками ту гидоту.

— Не забувайте ж нас! Одвідуйте нас в цих мочарах! — просила й разом сміялась Уляся.

— Спасибі вам!— говорив Літостанський з порога.

— Прибувайте ж до нас, як матимете час! Не погор-

дуйте нами та не забувайте за моє ласкаве прохання!— гукав Кміта з порога на вулицю, де стояла насупроти й манячила на ганку, ніби москаль в кивері, стара Марта Сухоребра і кмітила за всіма, хто виходив з покоїв старого сусіда, і навіть лічила всіх гостей, неначе господиня лічить свою худобу або курчата та гусенята.

Літостанському не хотілось іти додому. Він пішов на Владимирську гору до пам'ятника, де ще не скінчилась гулянка. Небо ще жевріло над борами. В Дніпрі, в течіях та плесах на плисковатому Трухановому острові, і далеко на Оболоні в Почайні ще лиснів рожевий вечірний одлиск. Небо й земля неначе умлівали в теплі пишного вечора й розбуджували поетичну та мрійну направу в душі молодого хлопця. Пахощі резеди та левкоїв лились з клумбів. Усе небо, і повітря, й усі алеї наче напахались і пропахались наскрізь тим солодким духом і нагадували йому пахощі резеди та гвоздики в чорній косі милої Улясі. Він неначе уявки бачив гарне та свіже Улясине личко.

VII

Од того часу Літостанський частенько почав одвідувать Кміту. Його душу ніби поривала якась сила на ті Либедські мочарі, з котрих він сам колись глузував. Кміта й Уляся завжди були дуже ласкаві та привітні до його. Уляся покохала молодого хлопця щиро і вже призналась йому, що кохає його.

Якось після першої пречистої, влітку, Уляся вирядилась на службу божу в Михайлівський монастир, де саме того дня служив митрополит. Вже вона наближалась до монастиря. Назустріч їй ішов Літостанський. Вона спинилась і поздоровкалась з ним.

— Куди це вас бог несе? Певно, до божого дому?— спитав Літостанський.

— Еге! але... але ще й сама гаразд не знаю, куди направитись: чи до Софіївського, чи до Михайлівського,— одповіла Уляся, запикуючись.

В неї несподівано виникла думка, що тамечки ж під брамою Михайлівського монастиря стоїть між старцями її тато, а попліч з ним стоїть Галецька, а поруч з нею стовбичить Мокрієвська. Вона одразу охолола й зблідла, аж пополотніла.

«Ой, лишечко мені! тепер же він безпремінно вгляде

і впізнає їх усіх, коли добре придивиться. Що з того може вийти, і сама не вгадаю. Як він дізнається, що мій батько та мої знайомі пошились в старці та ще й з того промислівства живуть і хліб мають, то ще, борони боже, й спротивиться й одкинеться од мене»,— майнула думка в Уляси.

— Ходім краще до Софіївського собору,— стиха промовила Уляся.

— Та ви ж, здається, самі прямували до Михайлівського?

— Ні. Це я тільки йшла проз Михайлівський монастир, бо ходила гулять до Владимирового пам'ятника на гору.

— Та ходім-бо в Михайлівське! Там же служе митрополит. Буде сила людей, ще й співатиме митрополитанський хор,— вмовляв панич Улясю.— Ходім-бо, ходім! Дивіться, яка ондечки сила панів суне до брами!

Він взяв її за руку. Уляся рушила з місця ступила два ступені й знов спинилась. Вона почувала таку ваготу в ногах, неначе в неї ноги пустили коріння, котре промкнулось в грунт і приросло до землі.

— Ні, не піду в Михайлівське,— згодом сказала Уляся.

— Оце диво! Та чом же?— питав Літостанський, котрому дуже забажалось подивитись на пишноту митрополитанської одправи.

— Я й сама тому невідома. Мені уявляється щось недобре. Чомусь мені здається, що коли я оце піду в Михайлівське, то навіки втрачу щось дуже гарне та дуже миле.

— Ще що вигадайте! Та ходім-бо! Не гаймо часу, бо ще й церемонія одійде,— сказав Літостанський і знов смикнув її за руку.

— Ні, не піду. Ходім краще до Софіївського,— сказала з наважливістю Уляся.

— Невже це в вас остача якихось бабських забобонів? Певно, ви ймете віри отій нісенітниці.

— Ба не йму віри. Але я чомусь ніби передпочуваю якусь напасть, як тільки піду оце в Михайлівське,— говорила Уляся.

— Невже ви думаєте, що там вас жде якась баба-яга, або що там десь куйовдяться злидні та вчепляться до вас, побіжать слідком за вами навздогінці до вашої гос-

поди і поналазять в хату, і в хижку, і в комору?— глузував панич.

— І в думці цього не маю. Але в мене одразу виникло якесь чудне вагання, а чому й задля чого, я й сама гаразд цього не втямлю,— сказала Уляся і раптом круто повернулась і попростувала через Софіївський майдан до Софіївського собору, засмучена і якось збентежена.

Літостанський мусив вволити її волю, і пішов за нею в Софіївський собор.

«Чудна жіноцька вдача! Чи це в неї якісь забобони, чи панянське вередування, чи вже й не вгадаю що».

Літостанський простояв службу й провів далеченько Улясю, аж за монастир.

Ще смутніша була Уляся, вертаючись додому. Вона наважилась побалакать з батьком таки зараз, наважилась впрохати його, щоб він покинув своє прохацтво, не опоганив і не осоромив її перед людьми та молодим Літостанським, котрий вже сливе признавсь їй, що ладен хоч і зараз слати до неї старостів.

Уляся, вернувшись з церкви, сіла на канапі й засмутилась. Незабаром рипнули в прихожій двері. і в хату ступив батько з торбами на плечах. Він здійняв свою амуніцію, передягся і ввійшов в світлицю з запаленою папіросою в губах.

— Тату! кидайте оті торби та дранки,— сказала Уляся.

— А то навіщо?— спитав з дива Кміта.

— Бо мені сором за вас перед людьми,— промовила Уляся смутним, навіть жалібним голосом.

— Перед якими ж це людьми? Це либонь тобі сором перед Літостанським, чи що б то?

— Та хоч би й перед Літостанським. Чи то ж гарно буде, як він часом випадком од когось дізнається, що завів знайомість з якимсь кодлом прохачів: з вами, з Галецькою, з Мокрієвською, та що й я з того гніздища?

«От тобі й навсправжки клопіт, хоч і торби кидай ради дочки та її нових знайомих!» — подумав Кміта й почухав потилицю з досади.

— А передніше ж колись тобі не було сором. А це чогось вже й той сором десь узявся,— сказав батько.

— Передніше я була мала та дурна і нічого того не тямила. А тепер в мене вже є, хвалить бога, тямка в голові, та й перед новими знайомими мені сором. Сьогодні

я хотіла йти на одправу в Михайлівський монастир. Аж сливе біля самої брами стрів мене Літостанський і теж хотів йти зо мною до Михайлівського монастиря. Але як я пригадала собі, що ви стоїте біля брами коло дзвініці з торбами вкупі з Галецькою та Мокрієвською, то так злякалась, що трохи не зомліла. Я повернулась круто, випручалась од зачудованого панича й попростувала хутчій до Софіївського собору.

— Та я тепер, коли вгляджу Літостанського, як він часом інколи заходе подавать старцям шаги, то зараз повернусь потилицею до його та й даю драла до брами, ще й сховаюсь між стовпищем прочан. Чом же ти не йшла? Треба було сміливо йти. Він мене б не побачив,— сказав батько.

— Я, тату, після того так перестраждала, так перепечалилась, стоячи в церкві, що не чула, як читали в церкві, не чула навіть гаразд, як співали; така скорбота найшла на мене, що я стояла в церкві як неприкаяна. Кидайте, тату, трусить отими торбами, бо далі не видержу. Мені тепереньки вже уявляється, що на мене всі люди пальцем показують, де б я не йшла вулицею.

— От тобі на! То це ти мені радиш, щоб я покинув свій засіб? Це все одно, якби купець покинув свою крамницю. Добра порада! Га? Я вже догадуюсь, чого ти така збентежена: це тобі стало сором через того Літостанського? Еге, так?

— Та хоч би й через Літостанського!— сказала Уляся й одразу заплакала, ніби мала дитина.

«Гм... справа йде непогано: вона, очевидячки, вже любе Літостанського. Треба знов написати до його, нехай не дляється та зараз-таки сватає Улясю. Шкода буде, як часом він і справді дізнається про моє прохацтво та через це одкинеться од неї. Вже коли вона плаче, то напевно його любе. От тобі й на! І дочки шкода, і торбів шкода! А враг би його взяв! Не знаю, хто переваже: чи дочка, чи торби! А! Ць!»

Кміта задумавсь, никаючи знестямки од кутка до кутка, неначе він десь в діброві збився з шляху. Уляся сиділа й плакала, аж хлипала.

— Та годі, серце, тобі плакать! Якось уладнаємо цю справу. Це, певно, тобі Літостанський став сподобний? Еге? Чи правду я кажу? Еге, він уподобніший тобі од інших? — питав батько, присікуючись до дочки.

— Та хоч би й уподобніший за всіх? Що вам до того? Коли сказати щиру правду, то ви, і Мокрієвська, і Дрімайло, і усякі там прохачі-офіцери живете й животієте на кошт безталанної калічі та усяких нужденних справдешніх старців. Що б мало перепасти в їх торби, те ви загарбуєте собі. Ви грабуєте прочан, дурите й грабуєте темний добросердий народ, ще й одбиваєте хліб од калік-старців,— говорила Уляся плачучи.

— Лучче мені гіркий полин їсти, ніж вижебраний вами хліб; лучче стану за вчительку, сама собі зароблю на хліб або знайду собі будлі-які інши заробітки. Я ладна й поневірятись та бідувати, ніж їсти поживок, видертий у калік та в убогих!— говорила Уляся хлипаючи.

«От тобі й на! Понабиралась там в школі якихсь фанаберій, то вже й пиндючиться! Вже їй і батька сором. Це правдива халепа! Треба доконечно зараз написати Літостанському, нехай її сватає. Напишу, що перед шлюбом дам йому або дочці банкову розписку на дві тисячі карбованців, ще й дім в додачу... само по собі, дім після моєї смерті. Не треба й гаятись та длятись з цією справою, бо я вже бачу, яка в неї направа і якої заспіває мені доня потім далі...»

— Невелика штука — почепити торби та жебрать попід монастирями. Лучче підіть, тату, до Літостанського та його товариша, попросіть, щоб вони просили за вас в своїх столоначальників, щоб дали вам яке-небудь місце в канцелярії. Це буде краще й шановніше, ніж ваші торби.

— Добре! Піду таки зараз, бо затого будуть обіди; я ж ще й досі не одвідав Літостанського. Нема чого й длятись з цією справою!— сказав Кміта.

Кміта хапком напився чаю, причепурився і почимчикував до Літостанського та Червінського просить, щоб напитали йому будлі-яке місце в канцелярії або попросили начальника, щоб дав йому принаймні хоч переписку.

«Оце напасть! Доведеться знов ставати до нудної праці. А я вже зовсім розледащів і зам'якинився за тими торбами»,— думав Кміта, йдучи до Літостанського та чухаючи потилицю.

Батько вийшов з хати, а Уляся все сиділа на канапі, засмучена та заплакана. Ні чай, ні їжа не йшли їй на думку. Вона й не наливала собі чаю, навіть не думала за його, не заглядала в пекарню, забулась за обід. Сама наймичка

приставила до печі горшки, нічого не допитавшись в Улясі.

В світлиці стало тихо. Самовар довго шипів та й замовк. Ніякісінький згук не тривожив мертвої тиші і в світлиці, і на порожній, ніби спустошеній далекій вуличці.

— Не видержу довше! Вже я й так перемучилась та перепечалилась через оте батьківське прохацтво. Наберусь я сорому в цьому прохацькому кодлі на ввесь свій вік. А що буде, як часом Літостанський дізнається за батьківське промислівство? Де мені тоді очі подіти перед ним та й перед людьми? Я дочка якогось нікчемного прохача-старця! Це тільки трошки краще, якби я була дочка якогось злодія або душогуба.

Вже аж в пізні обіди вернувсь батько й застав дочку на тому-таки самому місці на канапі, коло самовара.

— Чи це ти й досі сумуєш?— спитав батько.— Не плач, серце! не вдавайсь дурнісінько в тугу! Застав я вдома і Літостанського і Червінського та ще кількох урядовців, що були в їх в гостях. Усі дали мені обіцянку, що проситимуть начальника давать мені роботу на вечірні часи в канцелярії. Казали, щоб я на днях забіг в канцелярію та ще й сам попросив начальника за це. Там же я буду не новик. Не первинка ж мені поратись коло бомаг. От і матиму почесне місце! Не плач, серце, не журись! Якось воно та буде. Задля тебе мушу покинути та залишить торби. А які гарні та веселі оті людці Літостанський та його приятель Червінський! І веселі й жартовливі, і прості серцем та щирі. Я ненароком, шукаючи їх квартири, заскочив і в кімнату до їх господині та таки розпитав і за Літостанського.

— Таки не втерпіли! розпитали? Навіщо ж то ви розпитували?— крикнула Уляся,— навіщо вам микатись в їх справи?

— Бо я цікавий, та таки й добрий проноза вдався зроду, то і вмикуюсь в усякі справи. Недурно ж наш рід продражнено Кмітами. З мене таки й справді добрий кміта! І люблю, і вмію кмітить за людьми та й за всім. Я ніколи нічого не робив так собі, назря. А господиня дуже хвале Літостанського, каже, що кращої, моторнішої і добрішої людини, надісь, і в світі нема. Це мені дуже й дуже приємно знати, як, певно, й тобі! Еге, так?.. А ти кинь лихом об землю та не вдавайсь в печаль дурнісінько. Наливай чай та й пий на здоров'ячко. А то ще помар-

нієш та споганієш так, що Літостанський й сватать не схоче.

Уляся зараз повеселішала і налила собі стакан чаю та й випила всмак, ще й з'їла добрий шмат паляниці.

Другого дня Кміта пішов в канцелярію до начальника просити місця й показав йому своє писання. Рука в його писанні була пречудова, і йому без вагання дали місце на вечірніх роботах в канцелярії, щоб він переписував ті бомаги, котрі посилали до вищого начальства.

Тим часом бідна Галецька все ходила під монастирі та жебрала на хліб та на прожиток. Аж якось наприкінці літа одного дня вона вранці сиділа з Майбородихою на цвинтарі на лавці та балакала, як несподівано в цвинтар увійшов старий отець Онуфрій і попростував до їх. В його вид був такий веселий, що Галецька якось духом почутила, що батюшка несе якусь добру звістку.

— Добридень вам, Ольго Семенівно! Несу добру звістку задля вас!— гукнув здалеки отець Онуфрій до Галецької.

Галецька од радощів аж нестямилась і ніби охолола. Вона встала з лавки й почувала, що в неї ноги трусяться.

— Напитував я для вас місця в богадільні вже давненько. Там давно вже занедужала помічниця начальниці, довго слабувала, та оце недавнечко й померла. Я таки впрохав усіх, кого треба було, щоб місце дали вам. Моє тупцяння таки мало поспіх. Я дав поруку за вас, і тепер поздоровляю вас з місцем. Беріть хутчій свої документи, сідайте на звощика та мерщій катайте в богадільню. А до мене зайдіть на часину, то я напишу вам прошення. Хоч матимете невелику плату, але ж зате матимете свою окрічню кімнатку й харч, житимете собі нарізно од усіх. Ви людина статковита й помирлива, а помирливість — це найперша умова в таких закладах, де стикається чимало людей усякої масті й усякої вдачі. Щасти ж вам, боже, на все добре та на новий талан.

Взрушена ласкою й прихильністю о. Онуфрія, Галецька насилу опам'яталась од радощів.

— Ідьте ж зараз та не дляйтесь, щоб часом місце не втікло од вас кудись за тридев'ять земель, бо воно котюче й летюче. Часом закотиться кудись,— жартував батюшка на прощанні.

Галецька й Майбородиха кинулись до кімнати, щоб скласти сякі-такі удовині манатки. Склавши манаття й

зав'язавши в пакунки, Майбородиха гукнула до Досифея, щоб він покликав звощика.

Досифей сидів на сінешньому порозі, насуплений, мов чорна хмара.

— Одчепіться од моєї душі! Ви обидві чогось веселі, неначе хильнули по десять чарок! А мені став світ немилий,— обізвавсь з порога Досифей, не рушаючи й з місця.

— Чом же оце став тобі світ немилий! Може, тобі в мене в чому недогода? А може, тобі трапилась якась пригода?— спитала з жартом Майбородиха.

— Ет! бодай не казать! А все то через оту титарівну. То було виходе з церкви, то все моргає на мене, ще й солоденькі очки зробить, а вчора виходила з церкви з якоюсь дурепою, а я йду їй назустріч, здійняв шапку та й кланяюсь, та заговорюю; а вона коли б тобі глянула на мене! Задерла кирпу, закопилила спідню губу, ще й пику одвернула. Коли б тобі хоч раз зирнула! От такий тепер світ настав!

— В титарівни не запобігай ласки. В неї високі пороги задля тебе. Ти й справді «високо літаєш, а через те низько впадеш»,— сказала Майбородиха.

— Я дійшов до одчаю. Я заздріваю й вас, що й ви мене судите та й гудите по людях.

— Хто тобі оце наговорив? Та то, певно, титарівна дізналась, що ти трохи опришкуватий вдався, хоч і гарний з лиця.

— Сама вона забісована, коли бундючиться передо мною. Ет! Усі вони таківські! Візьму оці усі дівчачі каблучки та й викину на смітник. Нехай їх собаки споживуть та й дівчачу любов схламають.

— Та собаки ж подавляться тими каблучками!— сказала Майбородиха.

— Кат їх бери! Нехай поїдять і їх персні, і їх зрадливу, погану любов. Доведеться, мабуть, постригатись в ченці, абощо! Бере мене такий сум, либонь я завтра вмру, абощо. Ото людці! Ото панни! Який-то тепер світ настав! Ой господи!

— Не журись надаремно! Ще твоє цвіте, а їх в'яне. Ти ж ще саме в цвіту! Та поможи-бо нам та винеси оці пакуночки на вулицю, та поклич звощика.

— Не хочу! одчепіться од моєї душі. Мені й без ваших манатків важко на серці!— обізвавсь знехотя Досифей і ще нижче похилив голову.

Стара Майбородиха потюпала на вулицю й закликала звощика. Повиносили в'язки й поскладали на візок. Галецька налапала в кишені капшучок, витягла його й знайшла трохи грошей.

— Нате ж вам оці гроші в подяку за те, що ви мені дали притулок. Це я хоч цими малими грішми заплачу вам за житло.

— Борони боже! Щоб я з вас брала гроші за квартиру? Не була б я людина, щоб іще брала з вас, з сироти, плату. Я й сама притулилась, дякуючи ласці добрих людей. Зроду-звіку не візьму з вас плати! Я таки й зроду не мала жадоби до грошей. Адже ж і мене часом харчували добрі люди за спасибі,— говорила Майбородиха на прощанні.

Галецька розпрощалась і на розставанні просила Майбородиху доконечно одвідувати її на новому місці й обернутись до неї з поміччю, коли б часом сталась якась пригода в її житті.

Тим часом один незначний випадок дуже стривожив старого Кміту. Літостанський все заходив до його в гості сливе щотижня. Але восени він не приходив тижнів зо три поспіль.

«Що це за знак, що Літостанський не вчащає вже до мене?— думав Кміта.— Може, десь набачив собі якусь панну, кращу од моєї Улясі. Він хлопець молодий, а молоде серце змінливе й зрадливе. Може, десь знайшов собі уподобнішу панянку, ніж моя доня, і вподобав її... Шкода буде, як Уляся втрате такого гарного жениха. А я ж через його мусив кинуть торби! Напишу до його лист і простотаки спитаю, чи він має на думці сватать мою Улясю, чи ні, щоб часом ще не довелось шкодувать за торбами»,— подумав старий і зараз скомпонував листа.

«Кращого за вас жениха для моєї доні я не знайду та й не бажаю. Коли маєте на думці сватать мою Улясю, то не дляйтесь і не гайтесь, щоб часом хтось інший не навис їй на очі. Я вже давно постерігаю, що ви їй припали до вподоби. Вам, і тільки одному вам, як доброму на вдачу й статковитому чоловікові, я одписав би своє житло після моєї смерті, ще й на ваше ймення дав би вам перед вінцем банкову розписку на дві тисячі карбованців. Прошу найласкавіше незабаром дати мені одповідь»

Другого дня надвечорі прибіг Літостанський. Старого не було вдома. Літостанський показав Улясі листа й про-

читав. Улясі стало сором, що батько ніби набивається нею Літостанському. Але вона потім зареготалась. Зареготавсь і Літостанський, що кмітливий батько не все таки прикмітив.

В світлицю згодом вступив старий.

— Тату! ви опізнились. В нас з Лукою Антоновичем вже давненько скінчена справа, а ви з листом! «Нате,— мовляв,— й мій глек на капусту!»

— То це ти й мене перехитрувала? Мене, старого, досвідного?— крикнув батько.

— Атож!— обізвавсь Літостанський, осміхаючись.— Я вже давненько думав засилать старостів до Улясі та просить в вас її руки. А от і ви з листом... та трішечки опізнились...

— Коли опізнивсь, то й добре. Як я бачу, щира любов перехитрує все і всіх на світі. Коли вже ви поєднались так, то мені тільки треба вдатись до батюшки, щоб годить вінчання. Коли так, то, боже, вас благослови! Справимо не бучне, а «хапане» весілля, та й коли ми вам до вподоби, то й зараз переходьте до нас жити. Годі вам тинятись по тих квартирах,— сказав Кміта.

Тільки що вони перебалакали за свою справу, в світлицю вступила Галецька, рада та весела, неначе вона знайшла десь або гроші, або свій талан. В неї очі аж сяли. Вона привіталась з усіма жвавенько, веселенько, наче попроворнішала.

— Що це за зміна сталась з вами! — одразу спитав Кміта.— Щось з вами трапилось і, певно, дуже гарне та приємне. Еге?

— А то ж чому так?— спитала Галецька дрібненьким, веселеньким голосом.

— В вас стали інші очі, інший погляд, либонь ви тепер не та давніша, передніша людина,— сказав Кміта.— Передніше колись ви були ніби темні на очі, а це одразу неначе взір вернувся до вас. Ви й посвіжішали на виду, й покращали. І обличчя в вас стало веселіше! Що це з вами сталось? Щось та є!

— Невже ж таки я була ніби невидюща, а це сьогодні десь познаходила на шляху загублені очі?— сказала Галецька і веселенько засміялась.

— Невже ви вмієте й сміяться?— крикнула з дива Уляся.

— Атож! Правда, що вже була забулась сміятись, а

це знов вчусь та пригадую потроху,— говорила веселенько Галецька.— То, серце, як лиха година притисне, то людина забуде і сміятись, і радіть.

— А мені все здавалось, що ви зроду не сміялись та й не вмієте сміятись,— говорила Уляся.— Мені оце так чудно стало, як було б чудно, якби засміялась і заговорила ота панна з котиком, що ондечки намальована на картині.

— То я, певно, з тієї причини повеселішала, що вже таки напитала собі місце за помічницю начальниці в богадільні. Отець Онуфрій, спасибі, пороги пообббивав, ripаючись та тупцяючи за мене. Вже я перебралась туди й живу там тижнів зо два. Маю свою опрічню гарненьку та світлу кімнатку ще й обід,— говорила Галецька.

— То це вже ви лихом об землю? Поздоровляю ж вас з щирим серцем та дорогою душею,— сказав Кміта.

— Поздоровляю й вас!— гукнула Уляся й собі на радощах і поцілувала Галецьку.— Сідайте ж та будьте в нас гостею.

— Щоб старости сідали, чи що, як кажуть на селі,— сказала Галецька.

— Та вони вже й сіли оце таки зараз, в цей час А вас прошу бути в моєї Улясі за посажену матір. От що!— промовив Кміта.

— Невже цьому правда? Коли так, то поздоровляю й я вас з щастям. Я рада материнувать в сироти, хоч ще зроду ні в кого не материнувала,— сказала Галецька.

Через вузенькі сінечки Мокрієвська духом почула в своїй квартирі, що в кімнатах в господаря трапилось щось незвичайне. До її вуха долітав якийсь веселий клекіт та регіт, неначе десь з-над стелі або з-під землі. Вона зацікавилась, причепурилась і шугнула прожогом з своєї кімнатки до хазяїна.

«Або п'ють, або лаються, або здорово жартують та реготять чогось. Щось та є! Якийсь цікавий випадок»,— миготіло в Мокрієвської в думці, як вона приступила до дверей, звідкіль аж гув клекіт та розмова, неначе окріп клекотів в казані.

Перейшовши на квартиру до Кміти, вона схаменулась: здержувала свої норови та звички й ради Літостанського та Улясі сливе три тижні поспіль не швендяла по шинках і в руки чарки не брала.

— Добридень вам!— сказала вона, сіпнувши за клям-

ку й вскочивши прожогом в світлицю.— Що це в вас за радощі, що аж в моїй хаті луна йде? З якої це причини? Щось трапилось? Еге?— спитала Мокрієвська.

— Справляємо заручини молодих. От що!— сказав Кміта.— А ви там сидите в своїй келії, як черничка, та й не гадаєте, що в нас на весілля закарлючилось. Просимо й вас на весілля... за світилку чи свашку.

— За світилку,— сказав Літостанський.

— Спасибі вам за честь,— промовила Мокрієвська й зирнула на Улясю прихильними ласкавими очима.

— Чого це ви, Ольго Семенівно, так пожвавішали та посвіжішали, що якби я вас стріла десь на вулиці, то й не впізнала б?— спитала Мокрієвська.

— Мабуть, з тієї причини, що я оце напитала-таки собі місце в богадільні й вже живу собі там тихо та свій хліб жую,— сказала Галецька.

— От треба б і собі будлі-де напитувать такого місця! Доки я буду тинятись без діла? Вже обридло та остогидло байдикувать,— сказала Мокрієвська.— Напитуйте там десь побіч себе й для мене місце.

— Добре. Як трапиться в нас яке місце, то я подам вам звістку,— сказала Галецька.

Через два тижні Кміта справив «хапане» весілля. Галецька материнувала й поблагословила Улясю до вінця. Як Уляся вийшла в світлицю вся в білому, з білим вінком на голові, пишна та гарна, неначе біла лелія, як стала вона поруч з Літостанським, в Мокрієвської несамохіть сльози покотились по щоках.

Після весілля Літостанський пішов в прийми до тестя: перейшов на життя в його дім. Кміта дав йому до рук банкову розписку на дві тисячі карбованців, але другу розписку, записану на своє ймення, зоставив у себе, щоб часом не довелось на старості літ дивитись дітям в руки, як довелось Галецькій.

Мокрієвська напитала собі місце в міському лазареті. Стала до роботи, оговталась, призвичаїлась до порядків і згодом за роботою почала забувать за свої передніші звички, що трохи не запагубили їй життя.

Київ.
1901 року.

ПРИМІТКИ

КНЯЗЬ ЄРЕМІЯ ВИШНЕВЕЦЬКИЙ

Повість писалася протягом 1896—1897 рр. і закінчена письменником у листопаді 1897 р. Твір присвячений найбуремнішим в історії українського народу часам. Хронологічні рамки повісті — 30—40-і роки XVII ст., тобто роки останніх козацьких повстань, що передували виступу Хмельницького (1637—1638), десятиліття так званого «золотого спокою» в історії польської шляхти (1638—1648 рр.) і, нарешті,— перший переможний етап визвольної війни українського народу під проводом Богдана Хмельницького (1648—1649 рр.).

Головний герой повісті, князь Єремія Вишневецький — постать історична (нар. 1612 р.— помер 1651 р.), нащадок древнього роду українських князів Вишневецьких, син князя Михайла Вишневецького і княгині Раїни, дочки молдавського господаря Іеремії Могили, двоюрідної сестри славнозвісного митрополита Петра Могили, один з найбагатших українських магнатів, власник величезних маєтностей на Волині та Лівобережній Україні. Здобувши освіту в єзуїтів у Львові, Єремія Вишневецький прийняв католицтво, спольщився. Ставши зрадником свого народу, він ввійшов в історію як найжорстокіший, найлютіший кат повсталих народних мас. Звідси і перші варіанти назви повісті — «Перевертень», «Одступник».

Більшість дійових осіб та подій в повісті історичні, якщо не фактично, то номінально, за винятком любовної лінії твору (кохання Єремії до простої козачки — удови Тодозі). Серед історичних персонажів твору — уславлені ватажки народного повстання Максим Кривоніс, Вовгура, а в епізодах битви над Пилявкою змальований як безпосередньо діюча особа гетьман Богдан Хмельницький, що керує битвою, надихає та запалює героїзмом своє військо.

Серед історичних джерел, якими, можливо, користувався автор, назвемо літописи козацькі (С. Величка, Г. Грабянки, Самовидця), польські (С. Твардовського). Очевидно, не поминув письменник і щоденника двірського шляхтича Єремії Богуслава Машкевича [1], що висвітлює період 1647—1648 рр. у житті Вишневецького.

Знайомився письменник з історичними працями про Хмельниччину — М. Костомарова, П. Куліша і сучасних йому українських

[1] Польський текст у Нємцевича (в «Zbior pamitnikow historycznych o dawnéy Polszcze...», т. V), російський переклад в «Мемуарах, относящихся к истории Южной Руси» (вып. II, К., 1896).

істориків, а також працями польських істориків, присвяченими цьому періодові (напр., міг читати популярну тоді роботу Кароля Шайнохи «Dwa lata dziejów naszych», 1862—1863 рр.). Найбільше історичного — фактичного і описового — матеріалу запозичив Нечуй-Левицький з монографії М. Костомарова «Богдан Хмельницький» (тт. 1, 2, Спб., 1883—1884 рр.). Так, наприклад, за Костомаровим, але в дусі народно-пісенної традиції зображено кульмінаційний момент твору — битву на річці Пилявці, блискучу перемогу Богданового війська та втечу поляків. Використав Нечуй-Левицький також зібрані Костомаровим історичні відомості про особу і біографію князя Вишневецького тощо. Додамо, що редагуючи повість пізніше, письменник викреслив багато таких місць, що могли сприйматись як переказ Костомарова.

З інших історичних джерел, які використав Нечуй-Левицький, працюючи над повістю, назвемо біографічний нарис О. Левицького «Раина Могилянка, княгиня Вишневецкая» (К., 1887) і особливо розвідку О. Лазаревського «Лубенщина и князья Вишневецкие» [1]. О. Лазаревський присвятив особі князя Єремії другий і третій розділи своєї роботи. Він, між іншим, наводить витяги з однієї польської газетної статті про шлюб князя Єремії, використані Нечуєм-Левицьким, а також, доповнюючи та уточнюючи Костомарова, розповідає про скандальні історії загарбання Єремією чужих маєтків з метою розширення та округлення своїх володінь. Підсумувавши зібраний фактичний матеріал, О. Лазаревський виробив власну концепцію історичного образу Єремії, яка справила певний вплив на постать князя у повісті.

З літературних творів могли звернути увагу Нечуя-Левицького драма М. Старицького «Богдан Хмельницький», а також його трилогія під тією ж назвою, перша частина якої публікувалась з 1895 р. в газеті «Московский листок». Очевидно, був знайомий Нечуй-Левицький і з романом польського письменника Г. Сенкевича «Огнем і мечем» (Варшава, 1884), але висвітлення причин і характеру народного повстання на Україні, як і особи князя Єремії Вишневецького, у творі Нечуя-Левицького зовсім протилежне.

* *
*

Повість за життя письменника не друкувалась, хоч з листування Нечуя-Левицького знаємо про п'ять спроб її видати. Первісний намір був, очевидно, видати повість в альманасі «Складка». Про це йдеться в листах Цезаря Білиловського, укладача цього альманаху (див. лист Ц. Білиловського до Нечуя-Левицького з Петербурга від 15 грудня 1896 р. та його ж недатований лист [2]). Невідомо, чи надсилав Нечуй-Левицький повість Білиловському.

З листів Нечуя-Левицького від 15 січня та 13 лютого 1902 р. до І. Белея дізнаємось, що Левицький подавав повість до «Киевской старины», але її повернули, посилаючись на негативний відзив польського історика Коржона. Левицький просить І. Белея до-

[1] «Киевская старина», 1896, т. LII, № 1—3.

[2] Всі листи, що згадуються тут і далі, друкуються у X томі цього видання.

помогти надрукувати повість у Львові і той обіцяє надрукувати її в додатках до «Діла». Але минуло цілих 10 років, а повість так і не була видана.

Знову зустрічаємо згадку про повість в листуванні Нечуя-Левицького з Романом Заклинським (листи Р. Заклинського до Нечуя-Левицького від 20 травня, 14 червня, 12 липня, 8 жовтня 1912 р. з Станіслава). Запропонувавши допомогу Нечую-Левицькому у виданні повісті, Р. Заклинський спочатку енергійно береться за цю справу. Він обіцяє письменнику «прийняти на себе ведення коректи, в тій цілі, щоб Ваше ні одно слово не змінили люди, а по-друге, щоб рукопис заховати незнищений до Вашої розпорядимости»; провадить переговори з редакцією «Діла» про друкування повісті, домовляється про гонорар, а також береться задовольнити деякі вимоги письменника щодо правопису. З листування дізнаємось, що Нечуй-Левицький хоче видати повість як 11 том своїх творів. Але минає більше року, а справа з виданням повісті не посувається вперед. Очевидно, Нечуй-Левицький жаліється на це знайомим, бо в листі М. Венгжина до Нечуя-Левицького від 24 листопада 1912 р. з Рогатина читаємо: «...Коли редакція «Діла» не друкує Вашої історичної повісті «Єремія Вишневецький», так я привезу її Вам — або на різдво, або весною». А Модест Левицький в листі до письменника від 19 вересня 1913 р. з Білої Церкви повідомляє, що київське книжкове видавництво «Час» береться надрукувати історичну повість Нечуя-Левицького «Гетьман Іван Виговський», а також обіцяє «визволити з «галицького пленення» другу<...>Вашу повість про Ярему Вишневецького»... «Ті повісті товариство «Час» хотіло б попереду послати в Одесу Ждасі, щоб зробив він до них кілька ілюстрацій (у нього дуже гарно виходять ілюстрації на історичні теми)». У другому листі з Білої Церкви від 11 листопада 1913 р. М. Левицький повідомляє письменника: «Івана Виговського» Ждаха вже ілюструє, а як скінчить ту роботу, то зараз йому пошлють другу Вашу повість. Малюнки робитимуть у Празі, бо там краще роблять і дешевше виходить, ніж у Росії, дарма що мито на них доводиться платити й пересилка дорожче коштує». Але й цього разу повість не було надруковано: на перешкоді стала, як відомо, розв'язана влітку 1914 р. імперіалістична війна.

Єдине до цього часу видання повісті вийшло вже після революції: І. Нечуй-Левицький, Князь Єремія Вишневецький. Історична повість (Х., ДВОУ ЛІМ, 1932). Це видання давно вже стало бібліографічною рідкістю. До того ж воно не позбавлене певних недоліків. Внаслідок неуважно вичитаного упорядниками тексту автографа сталися перекручення окремих слів, пропуски речень, невірне написання прізвищ та географічних назв тощо.

Автограф повісті [1] свідчить про наполегливу роботу письменника над текстом. Нечуй-Левицький редагував повість пізніше — у 1901 р., про що він сам пише до Б. Грінченка у листі від 11 лютого 1901 р. («Я оце перечитав переписане свого «Князя Єремії Вишневецького» цілих 25 листів переписки цієї повісті, то треба доконче перечитати й виправити»). Із згаданих листів Нечуя-Левицького до І. Белея дізнаємось, що письменник, зваживши на поради істориків, ще раз доопрацьовував повість: значно скоротив початок повісті

[1] Зберігається у відділі рукописів ЦНБ АН УРСР (ф. І, од. зб. 27834).

«про молодечі Єреміїні літа», який, на думку істориків, вийшов «блідуватий та нудноватий», «...повикидав усе, що стосувалось до виховання і дома, і в колегії єзуїтській у Львові». За порадою тих самих істориків письменник виправляє «деякі анахронізми й історичні недогляди». Так, наприклад, в першому варіанті виряджає Єремію до Львова його недужа мати — Раїна Вишневецька, але вона померла, коли Єремії було лише сім років. Отже, письменник переробляє початок повісті, знімаючи сцену прощання з матір'ю. Так само, очевидно, дізнавшись про те, що опікун молодого Єремії князь Костянтин Вишневецький був католиком, одним з перших в роді Вишневецьких, письменник робить відповідні зміни в повісті.

Письменник дописує подекуди в повісті історичні деталі, реалії, щоб управдоподібнити деякі сцени (наприклад, в сценах зустрічі у Варшаві та коронації Цецілії Ренати). Але частіше Нечуй-Левицький намагається позбавитись тих історичних відомостей, фактів, що не входять в повість органічно, обтяжують її, дублюються у кількох епізодах або, як про це йшлося вище, сприймаються як переказ відомих історичних праць.

Працюючи над характеристикою головних дійових осіб — Єремії й Гризельди — письменник скорочує надміру розтягнуті діалоги і монологи, викреслює місця, що вносять суперечливі риси до характеристики героїв, змальовують їх занадто свідомими — в дусі авторської оцінки — своїх дій і вчинків.

Так, наприклад, викреслив письменник таку характеристику ситуації в Польщі й на Україні, яку дає молодий Єремія в розмові з Гризельдою:

«—Шкода мені Польщі. Я покинув Україну, рідний край, покинув віру моїх славних батьків та дідів, забув сльози й прокльони моєї матері — для добра Польщі, а що ж я бачу в Польщі? Розкіш, п'янство, упад мужності, лицарської завзятості та міцності...

— Не сумуй, князю! Ти — надія Польщі. І ти не даси їй загинути...

— Не мені вдержати Польщу. Не на моїх плечах вдержати таку велику вагу. Мої плечі хруснуть і подадуться. Я зненавидів свій рідний край, бо в йому нема місця тепер нам, магнатам. Там заворушились козаки та хлопи, народ... Вирнув давній уклад давньої Русі з вічами, тобто з козацькими та чернецькими радами. Темна маса хоче взяти перевагу, вбивається вже в палки. В неї от-от виростуть крила. Не припав мені до вподоби такий суспільний уклад. Там зачинається щось страшне для нас. Там зачинається сила козацька, сила народна. А тим часом Польщу вже точить черв'як...».

Викреслив Нечуй-Левицький і таке визнання Гризельди як нетипове для героїні: «Нема в нас сили супротистати тій силі, що повстала на нас на Україні за наші здирства та пригноблення України», а також такі роздуми Тодозі, що спостерігає, як хапаються укладати своє добро, тікаючи від народного гніву, Гризельда та її двірські: «Та ваше усе добро таки і справді крадене на Україні, а тепер настав час стати вам на позов за крадіжку,— подумала Тодозя.— Але завіщо ж мені судилось стати вкупі з вами на цих позвах?»

Очевидно, з цензурних міркувань викреслив письменник частину звернення Кривоноса до народу на Чорній раді. В остаточному варіанті Кривоніс закликає помститися за образи, зневагу і утиски шляхтою козацтва. У викресленій частині своєї промови Кривоніс споболює долі українського селянства: «А польські пани, усякі

Потоцькі, Конецпольські, Казановські, Жолкевські загарбують собі наші вольні землі; вже хапають землі і в Лубенщині, і в Чернігівщині. Народ запрягли в ярмо, ганяють на панщину, неначе худобу. Чи ви чули, що виробляють пани на Волині, в Галичині та на Поліссі? Вже оддають землі з людьми і з церквами в посесію жидам. Без жида не можна дітей хрестити, молодих вінчати, пасок пекти. З селян трохи не здирають шкури, стинають їм голови через усяку панську примху, беруть десяту частку усякого добра. Загинемо усі од панів! Знищать вони нас, обдеруть до сорочки. Польські пани і наші перевертні гірші в десять разів за татар, бо татарин не мордує людей, а хоч принаймні продає живцем або бере в неволю...»

Редагуючи повість, Нечуй-Левицький заразом дописує кілька гострих місць. Переписавши початок третього розділу — про приїзд королеви Цецілії Ренати до Варшави, письменник вставляє таку розмову між варшавськими міщанами, що дивуються багатству та пишності шляхти:

«— І де вони понабирали стільки срібла, золота, перлів та оксамитів? — гомоніли міщани, дивлячись на те диво.

— Обдерли своїх хлопів, бо завели страшну панщину, грабують і беруть в хлопів все, що тільки схотять. Це все багатство — то праця хлопів,— обзивались деякі старі міщани» (стор. 33).

Зобразивши польський і козацький табори, що стояли один проти одного на річці Пилявці, письменник дописує пізніше: «Тут зібрались козаки та хлопи з усієї України, як в польський стан зійшлася шляхта з усієї Польщі. По один бік річки стояла шляхетська Польща, по другий бік — задавлена народна й козацька Україна, ладна битись на смерть з своїм ворогом» (стор. 237).

Повість друкуємо за автографом.

Ярема Байда-Вишневецький.— Помилка Нечуя-Левицького. Ім'я уславленого Єремиїного предка — Дмитро.

Павлюк Гудзан.—Тут письменник припускається помилки услід за М. Костомаровим. Гудзан — це невірно переписаний у польській копії підпис Карпа Скидана, полковника повсталих козаків, автора багатьох універсалів до українського народу, в тому числі і універсалу з Лубен від 11 жовтня 1637 р. (а не від 17 жовтня, як у Нечуя-Левицького). Справжнє ім'я Павлюка — Павло Михнович Бут.

...свого небожа Станіслава Потоцького.— Помилка Костомарова, яку повторює Нечуй-Левицький. Станіслав Потоцький був братом, а не племінником польного гетьмана.

В місяці декабрі першого дня 1638 р. Вишневецький грав своє весілля...— Очевидно, 1 грудня 1637 р., бо заручини відбулись під час коронації Цецілії Ренати, тобто влітку 1637 р. 1638 р. у Вишневецьких вже народився син Михайло, майбутній польський король — Михайло Корибут Вишневецький. Отже, в дійсності послідовність подій була така: спочатку — шлюб Єремії, а потім — його участь у битвах з козаками під час повстання Гуні та Остряниці. Тут письменник повторює помилку О. Лазаревського щодо дати шлюбу князя Єремії Вишневецького (див. його розвідку «Лубенщина и князья Вишневецкие»).

ЖИВЦЕМ ПОХОВАНІ

Вперше надруковано у збірці «Привіт д-ру Івану Франку» (Львів, 1898, стор. 80—123), виданій на честь 25-річного ювілею Івана Франка.

Вдруге і востаннє у дещо зміненій редакції оповідання друкувалось у 9-му томі «Повістей і оповідань» Івана Нечуя-Левицького (вид. 2, К., 1914, стор. 143—179).

Збереглися повний чистовий автограф першої редакції твору [1] і частина чернетки (початок оповідання) [2]. Цей останній рукопис правлений рукою автора, очевидно, при підготовці видання 1914 р.

В останньому прижиттєвому виданні оповідання датоване 1882 р. Так воно датоване і в пізніших виданнях радянського часу. Однак є підстави вважати це датування помилковим. Ми маємо безпосередню вказівку письменника на час написання твору — 90-і роки. Перша редакція оповідання починалась так: «Це діялось давненько: вже тому буде років з двадцять п'ять, коли й не більше». У виданні 1914 р. цей початок знято, очевидно тому, що він вже не відповідав дійсності. Ця друга редакція оповідання починається так: «Був я на службі в далекому краї на півночі, в Седльці...» Нечуй-Левицький вчителював у Седльці в 1867—1872 рр., отже, додавши «років з двадцять п'ять, коли й не більше», маємо 1892—1897 рр. Нарешті, відомо, що 1882 р. письменник жив у Кишиневі. А на першій титульній сторінці автографа-чернетки, що зберігається у відділі рукописів ЦНБ АН УРСР, рукою автора позначено: «Київ 1892 року». Остання цифра «2» наведена автором замість первісної («7» або «8») значно пізніше, очевидно, при підготовці видання 1914 р., і тому з абсолютною певністю рік написання твору встановити важко. Але співставлення водяних знаків, почерків письменника різних років, деякі специфічні особливості сюжету твору,— все це свідчить на користь другої половини 90-х років, ще точніше — кінця 1897 — початку 1898 р.

Готуючи видання 1914 р., Нечуй-Левицький вніс у текст деякі зміни. У другій редакції докладніше зображено збитки та марнотратство великих панів, наприклад, розширено сцени виїзду графів Браніцьких на влови; зроблено підрядкові зноски-коментарі пояснювального історичного характеру. Одночасно письменник скоротив надміру розтягнуті діалоги, викресливши кілька «страшних» історій про пограбування та вбивства, що оповідають герой та його дружина, здійснив стилістичну правку усього тексту тощо.

Разом з тим, очевидно з огляду на царську цензуру, Нечуй-Левицький мусив зняти при підготовці видання 1914 р. кілька гостро викривальних за своєю тенденцією місць.

Наведемо тут найбільш цікаві з цих купюр за текстом львівського видання 1898 р.

За першою редакцією оповідання документи дрібних українських панків на землі нищить не граф Браніцький, поляк і католик, а його жінка, небога князя Потьомкіна, отже — православна.

Засмучений розповіддю Василя Свікліцького про втрату дріб-

[1] Відділ рукописів Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка АН УРСР, ф. 61, № 302.

[2] Відділ рукописів ЦНБ АН УРСР, ф. 1, од. зб. 27797.

ними українськими дідичами своїх грунтів, оповідач згадує про інші приклади «історичної неправди дужчих і багатіших»: «...увиджується, як цариця Катерина II роздаровує запорозькі землі своїм фаворитам, усяким пройдисвітам німцям, навіть двірським гувернанткам та нянькам. Мені уявляються інші далекі краї, інші темні закутки, де московські бояри самі хапають в Мордви землі та ліси, ще й надаряють монастирі землями та лісами, однятими силою од Мордви Тетюрянської. Я неначе бачу, як славна та пишна гетьманша Настя Скоропадська тикає гроші в руки простим козакам, силою запихає їм капшуки з грішми за пазуху, щоб вони спродали їй свої поля та левади. Але ця гетьманша, що силою набивалась з платою та запихала гроші за землі за пазуху козакам, це ще була преподобниця врівні з гетьманшею Олександрою Браніцькою, що не була така церемонна і просто попалила чужі документи на землі. Мені уявляється, як колись пани загарбали собі землі в селян, а їх самих запрягли до панщини і продавали, неначе худобу» (стор. 97—98).

На запитання оповідача, чом дрібні українські дідичі не позивались з графом Браніцьким за землі, Свікліцький відповідає: «...Тим не позивались, що в руках документів не було. Усі знали, що графиня небога великого магната князя Потьомкіна, що вона була вхожа до царського двору до цариці Катерини, що вона була в неї за фрейліну, чи що, а граф дуже великий та багатий пан; знали усі добре, що побороти їх на позвах не можна. З дужим не борись, з багатим не судись — це усі добре знали. Усі добре знали, що нічого не випозивають, ще й пропозивають останні грошенята, які в кого були. Нічого не вдієш з силою» (стор. 100).

Дивуючись разом з героєм, як-то вихована в дусі найновішої європейської просвітності фрейліна Катерини II Браніцька «однією рукою ставила церкви, а другою обдирала нас та однімала од нас землі та грунти» (стор. 102—103), оповідач зауважує: «Усі дідичі дуже не люблять черезмежних чужих полів серед своїх маєтків, бо це часто допроваджує в господарстві до клопоту: до спашу, потолочі, псування лісів та усякої плутанини в господарстві й тяганини й позвів по судах. А при таких випадках дістане по потилиці і Вольтер, і Жан-Жак Руссо, і усякі гуманісти» (стор. 104).

Викреслено Нечуєм-Левицьким при підготовці видання 1914 р. і таку характеристику графа Ксаверія Браніцького: «Це був магнат ще старої Польщі з звичками, норовами й забагами давніх запопадних польських панів, що хапали чужі землі на усі боки без сорому, без церемонії і проти усякого права. Цей гетьман Браніцький вкупі з регіментарем — полковником Стемпковським були уповносилені од короля забити повстання на Україні та покарати смертю гайдамак. Гетьман звелів четвертувати коло Умані гайдамацького проводника Гонту, повішав на шибеницях рядками попід лісом половлених гайдамак та запорожців після Уманської Різанини саме тоді, як Стемпковський в Кодні коло Житомира одрубав голови двом тисячам селян та запорожців після присуду на суді. А скільки він вигубив народу першого року після повстання, коли карав смертю без суду, цей останній «Муравйов Віленський» старої Польщі» (стор. 103).

Не менш характерні й дрібні вилучення. Так, у виразі «найнедавніша історична кривда» викреслено слово «найнедавніша». У реченні: «...культура вловчих собак, дорогих коней, вовків та зайців, пишних парків та краківських хомутів та ...панщини — це була одна

і єдина культура, яку несли на Україну давні польські магнати та пани» (стор 118) — викреслено «та пани» і т. п.

Подаємо за виданням: «Іван Нечуй-Левицький. Повісті і оповідання», т. IX, вид. 2, К., 1914.

БЕЗ ПУТТЯ

Вперше надруковано в журналі «Літературно-науковий вісник» (Львів) в 1900 р. (т. XI, кн. 9, стор. 268—276; т. XII, кн. 10, стор. 7—28; кн. 11, стор. 137—157; кн. 12, стор. 251—280) з підзаголовком «Оповідання по-декадентському».

Із значними скороченнями та мовно-стилістичними правками цю сатиричну повість-пародію на сучасну письменникові декадентську літературу передруковано у «Повістях і оповіданнях» Івана Нечуя-Левицького (т. IX, вид. 2, К., 1914, стор. 180—244). Вдосконаливши твір з художнього боку, усунувши деякі надмірності, розтягнутості тощо, письменник разом з тим послідовно виправив суто галицькі особливості правопису на загальновживані українські норми.

Подаємо за цим останнім прижиттєвим виданням. Окремі друкарські помилки цього видання виправлені нами за відбитками повісті з ЛНВ, власноручно правленими автором при підготовці видання 1914 р.[1]

РОКОВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЯРМАРОК

Вперше і востаннє за життя автора нарис надруковано в українському альманасі «З-над хмар і долин», виданому М. Вороним в Одесі в 1903 р. (стор. 242—251).

Подаємо за цим виданням.

КИЇВСЬКІ ПРОХАЧІ

Вперше надруковано у виданні: Іван Нечуй-Левицький, Повісті й оповідання, т. IV, К., 1905 (на обкладинці — 1906). Водночас, власне як відбитка з цього видання, оповідання вийшло окремою книгою. За життя письменника більше не друкувалось.

Точніші відомості про час написання твору та прототипів його героїв беремо з листа І. Нечуя-Левицького до Б. Грінченка. У лютому 1901 р. автор оповідання писав Грінченкові: «Перед Різдвом я скінчив, а оце виправив своє оповідання «Київські прохачі». Це колекція прохачів з інтелігентів-пролетарів та усяких ледарів, назбирана мною в Києві з тих, що трусять торбами та живляться коло Печер та під монастирями в Києві» (відділ рукописів Центральної наукової бібліотеки АН УРСР, ф. 3, № 38360).

Подаємо за першодруком.

---

[1] Зберігається у відділі рукописів ЦНБ АН УРСР, ф. І, од. зб. 27830.

СПИСОК ІЛЮСТРАЦІЙ

1. І. С. Нечуй-Левицький. Портрет роботи Опанаса Сластіона (кінець 90-х років). . . . . 4—5
2. Титульна сторінка автографа повісті «Князь Єремія Вишневецький». . . . . 32—33
3. Перша сторінка автографа повісті «Князь Єремія Вишневецький». . . . . 96—97
4. Бій Максима Кривоноса з Єремією Вишневецьким. Картина Миколи Самокиша. . . . . 208—209
5. Перша сторінка автографа оповідання «Живцем поховані». . . . . 272—273
6. Перша сторінка правленої автором верстки оповідання «Без пуття», надрукованого в 1914 р. у X томі «Повістей і оповідань». . . . . 336—337

ЗМІСТ

КНЯЗЬ ЄРЕМІЯ ВИШНЕВЕЦЬКИЙ 5
ЖИВЦЕМ ПОХОВАНІ . . 260
БЕЗ ПУТТЯ . . . 294
РОКОВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЯРМАРОК 351
КИЇВСЬКІ ПРОХАЧІ . 359
ПРИМІТКИ . 449
Список ілюстрацій . . 459

НЕЧУЙ-ЛЕВИЦЬКИЙ ИВАН СЕМЕНОВИЧ
Собрание сочинений в десяти томах, т. 7
(На украинском языке)

*

Редактор *О. Д. Покидько*
Оформлення художника *В. Й. Хоменка*
Художній редактор *В. М. Тепляков*
Технічний редактор *М. А. Рекес*
Коректор *Л. П. Блажевич*

*

Зам. № 223. Вид. № 387. Тираж 20.000. Папір № 1, 84×108¹/₃₂. Друк фіз. аркушів 14,375+6 вкл. Умовн. друк. аркушів 24,78. Обліково-видавн. аркушів 27,61. Підписано до друку 24/IX-1966 р. Ціна 1 крб. 35 коп.

Видавництво «Наукова думка», Київ, Репіна, 3.

Київська книжкова друкарня № 5

1 КРЕ. 35 КОП.